aventură

spionaj

anticipație

ANDRÉ SOUSSAN

OCTOMBRIE II

EDITURA ARTEMIS

Ziarist franco-danez, specializat în geopolitică și viitorologie, André Soussan este, din 1980, adjunct al directorului prestigioasei reviste „Politique Internationale" și șef al biroului din Paris al canalului de televiziune TV 2 Danemark. Comentator avizat al vieții politice internaționale, el s-a impus în cercurile de specialitate îndeosebi prin capacitatea de a prevedea situațiile critice care au tulburat în ultimii ani, în diverse colțuri ale lumii, relațiile dintre țări și popoare.

Aceeași preocupare de a anticipa momente de răscruce ale istoriei zilelor noastre, de a proiecta o plauzibilă ipostază a viitorului definește și scrierile sale de ficțiune, Le jour le plus court, *primul său best-seller, apărut în 1988, și* Octobre II, *ambele publicate de Editions Robert Laffont.*

Apărut în vitrinele librăriilor din Franța în luna mai 1990, Octobre II *propunea cititorilor „scenariul" unor evenimente declanșate din umbră de agenții CIA și Mossad, evenimente care aveau să-și afle punctul culminant în octombrie 1994, cînd, în urma unei lovituri de stat militare, comunismul avea să fie definitiv abolit în Uniunea Sovietică.*

Realitatea atît de zbuciumată a epocii pe care o străbatem avea să confirme, într-un timp relativ scurt, cele mai multe dintre previziunile lui André Soussan, dar și să le depășească în anumite privințe. Ceea ce nu știrbește, însă, cu nimic interesul pe care îl poate suscita acest roman de ficțiune politică, în care firele narațiunii, construită cu mare abilitate, antrenează numeroase personaje investite cu o puternică personalitate, iar scenele de suspans se succed într-un ritm infernal, pînă la ultimul rînd.

ANDRÉ SOUSSAN

OCTOMBRIE II

Traducere de
MANUELA și VENERA CORAVU

EDITURA ARTEMIS

București, 1992

Coperta seriei:
MIHAIL BOITOR

Redactor:
GEORGE SORIN MOVILEANU
Tehnoredactor:
GHEORGHE ALEXANDRESCU

André Soussan
OCTOBRE II
© Editions Robert Laffont S.A. , Paris, 1990

Toate drepturile
asupra prezentei ediții în limba română
sînt rezervate Editurii Artemis

ISBN 973-566-006-7

Memoriei părinților mei.
Lui Maurice, lui Christian.

PRIMA PARTE

Langley. Imobilul CIA,
22 decembrie 1993

Sala de proiecție se lumină. Robert Nelson, directorul operațiunilor secrete din cadrul CIA, un bărbat cam de 50 de ani, cu ochii albaștri și privirea dură, se îndreptă în tăcere către magnetoscop și scoase caseta video. Se apropie de Dahlia, care își strivea a zecea țigară.

– Întrebări? spuse cu o voce neutră.

Dahlia își luă pachetul de Marlboro light, ezită un moment și îl puse pe masă.

– Piotr Karstov are frumusețea unui caucazian, lăsă ea să-i scape, privind în gol.

– Și brutalitatea. Este un megaloman. Caseta video este cît se poate de elocventă. Întrebări? repetă el.

În fața figurii gînditoare a Dahliei, așteptă cîteva secunde.

– Foarte bine, făcu el, întinzîndu-i un plic mare. Pleci în seara asta. Totul se află aici. Biletele de avion, pașaportul, cărțile de credit, banii. Restul îl cunoști pe dinafară.

Dahlia se ridică, luă plicul pe care-l vîrî în geantă și se îndreptă spre ușă.

– Ești sigură că n-ai întrebări? mai spuse o dată, aproape rugător.

– Totul este limpede ca apa unui izvor poluat.

Îi oferi surîsul ei cel mai frumos și închise ușa.

Paris, 23 decembrie

De la Roissy, șoferul nu-și coborîse aproape deloc ochii de pe oglinda retrovizoare. Nu o dată, Dahlia fu gata să urle, dar la ce bun... în cîteva minute taxiul va intra în Paris. Zborul de la Washington o extenuase. Imposibil să doarmă sau să o intereseze filmele proiectate. După ce-l puse la punct, cu răceală, pe obișnuitul cuceritor ce se afla lîngă ea în cabina de clasa I, se gîndise tot timpul la obiectul misiunii sale. Cu toate că șansele de reușită

părcau a fi destul de mici, era prea tîrziu să mai dea înapoi. Trebuia să meargă pînă la capăt și să joace jocul pe care-l acceptase. La urma urmei, era o experiență, o aventură formidabilă.

Taxiul intră pe avenue de la Grande-Armée. Pe Dahlia o trecu un fior cînd descoperi Arcul de Triumf, strălucitor sub cerul albastru pal de decembrie. La Etoile, taxiul încercă să se angajeze pe avenue Victor Hugo, dar Dahlia îi ceru șoferului să coboare pe Champs-Elysées.

– Mergeți încet, vă rog.

În acest 23 decembrie 1993, bulevardul părea a fi același, cu cîteva detalii în plus, cu cel pe care-l parcursese în zilele Crăciunului din 1972. Avea abia 8 ani. De atunci, de cîte ori revenea, resimțea aceeași plăcere ca și cum, pe cea mai frumoasă arteră din lume, timpul se oprise parcă o dată pentru totdeauna.

Deodată, avu chef să meargă, să se plimbe, să se piardă în acea mulțime matinală, anonimă și nepăsătoare. Dar nu avea timp. Cîteva minute mai tîrziu, taxiul se opri în fața unui mic hotel de lux, „Victor Hugo", rue Copernic. Dahlia îi dădu șoferului o bancnotă de 500 franci, spunîndu-i:

– Păstrează restul și altădată să privești înainte cînd conduci!

Aruncă o privire rapidă în jur și intră în hotel, urmată de șoferul care-i ducea cele două valize.

Ajunsă în cameră, se repezi la oglindă și-și examină cu atenție înfățișarea. După operația estetică era obsedată de noua-i față. Se oprea în dreptul fiecărei oglinzi încercînd parcă să se recunoască, să se convingă că în spatele acestei femei tinere de 28 de ani, cu părul scurt, negru, cu ochii albaștri închis înconjurați de gene lungi, negre, cu sîni provocatori, ea era de fapt cea pe care o privea.

– Ești splendidă! exclamase Nelson revăzînd-o, o lună după operație. Păcat că...

Desigur, Dahlia semăna mai degrabă acum cu o viitoare stea de cinema decît cu un obscur agent al Mossad-ului sau CIA, ceea ce era în realitate!

Chirurgii agenției îi ridicaseră puțin nasul și făcuseră să-i iasă în evidență pomeții. Gura îi era mai puțin bosumflată și ochii i se măriseră. Insistase să i se păstreze gropița din bărbie, cu toată opoziția lui Nelson:

– Este prea ușor de reținut!

– Dar ea îmi definește personalitatea, îi replicase. E atuul decisiv al șarmului meu. Dacă mi-o suprimați, nu mai există!

Nelson cedase.

Dahlia scoase din poșetă o casetă video și o introduse în magnetoscopul ce fusese instalat în apartament la cererea ei. Dorea să vadă pentru ultima oară imaginea bărbatului de care depindea reușita sau eșecul misiunii sale. Apăsă pe butonul „play" și se lungi pe pat. Pelicula fusese înregistrată în Afganistan, cu 10 ani în urmă, mai exact la 17 mai 1983. Serviciile tehnice ale CIA realizaseră un montaj demn de Hollywood. Câteva secunde mai târziu, imaginile pe care le văzuse deja în compania lui Robert Nelson invadară micul ecran.

Se zăreau două elicoptere Mi-24 apărînd deasupra munților, sfîșiind noaptea într-un zgomot de infern. Efectuară un viraj în unghi drept și se stabilizară la 2 metri de sol. Oamenii săriră sub palele elicelor ce ridicau nori de praf și fugiră să se adăpostească în spatele stîncilor. Elicopterele se ridicară din nou spre cerul negru și dispărură în direcția nord-est. Cei 30 de ostași din trupele cu destinație specială, renumiții *Spețnaz*, în ținută de camuflaj, cu automatele Kalașnikov dotate cu amortizoare, formau un cerc în jurul șefului lor, locotenent-colonelul Piotr Karstov. Îngenunchеat în fața unei hărți, cu lanterna și busola în mînă, arăta spre cele două mașini de teren, lăsate cu cîteva minute în urmă de alte două elicoptere. Făcu un semn omului așezat în fața unuia dintre camioane și acesta se apropie cu un pas suplu și rapid. Fața îi era protejată de un turban închis la culoare care de-abia lăsa să i se vadă privirea. Karstov, cu ochii pe hartă, începu să vorbească cu o voce gravă:

– Știu că sînteți nerăbdători să cunoașteți obiectivul misiunii noastre. Este simplu. Nouă generali și ofițeri superiori au fost capturați într-o ambuscadă, acum două luni, de către banditii afgani ai lui Jalloud. Toată lumea o știe, în afară de poporul sovietic. Îi vom elibera.

Făcu o pauză și aruncă o privire circulară asupra oamenilor săi.

– Biroul Politic a refuzat categoric să negocieze eliberarea lor. Andropov a dat chiar ordin să fie considerați ca și morți... Vor fi sigur așa peste cîteva zile. Am hotărît să nu mă supun ordinului.

În penumbră, Karstov se uită la figurile oamenilor. Nici una nu tresărise.

– Îi vom elibera chiar în noaptea asta.

Observă cîteva surîsuri.

Îndreptă lanterna spre hartă și dădu imediat instrucțiunile.

– Sîntem aici, lîngă Orgum. Ai noștri se află la 30 km de cealaltă parte a granitei pakistaneze, în apropiere de Miriam Shah. Este exact ora 22 și 7 minute. Potriviți-vă ceasurile. Ali va fi ghidul nostru. Este agentul Serviciului de informații al armatei, infiltrat în rezistența afgană. Cunoaște locurile unde sînt deținuți camarazii noștri. Camioanele se vor opri la cinci kilometri de tabăra dușmană.

Restul drumului îl vom face în pas alergător. Operațiunea trebuie să înceapă la 0 și 15 minute și să dureze cinci minute maximum. Va trebui să fim înapoi înainte de ora 2 și 30. Elicopterele vor fi aici. Pentru rațiuni evidente de securitate, nu ne vor aștepta, dar vor reveni din oră în oră, pînă în zori. După aceea ne vor considera dispăruți...

Se opri un moment și apoi adăugă:

– Tovarăși, este operațiunea cea mai riscantă pe care Armata Roșie a pregătit-o vreodată. Nici un șef al partidului sau al statului-major nu este la curent. Nu avem deci dreptul să eșuăm. Noroc!

Piotr Karstov dădu apoi ordin diferitelor grupe, explică planul de asalt și-și îmbarcă oamenii.

Trei minute mai tîrziu, cele două vehicule, cu farurile vopsite în albastru, o porniră la drum. Noaptea era glacială. Strînși unul într-altul, ostașii păreau dăltuiți în piatră.

Dahlia știa că toți erau absolvenți ai faimoasei școli de trupe aeropurtate de la Riazan și că formau elita armatei sovietice. Timp de patru ani, urmau o pregătire practică și teoretică completă. Antrenați în arte marțiale, acțiuni de sabotaj, salturi de noapte deasupra mării, pe acoperișuri, în păduri, pe orice timp, cu sau fără echipament greu, erau dispersați în infanterie sau în trupele aeropurtate. Cei mai buni dintre ei se alăturau celor 40.000 de *Spetnazi*, mîndria Armatei Roșii și coșmarul NATO-ului. Din toate armatele occidentale, numai Israelul poseda echivalentul școlii de la Riazan: faimoasele comandouri de parașutiști și de *Golais*.

Zece minute mai tîrziu, unul dintre vehicule se opri deodată. Imediat, oamenii săriră jos și se împrăștiară pe teren. Șoferul, cu capul sub capotă, încerca să localizeze pana. Karstov se îndreptă în goană spre el.

– Ce se întîmplă?

– Nu înțeleg. Motorul s-a oprit dintr-o dată. Probabil aprinderea... Motoarele astea nu sînt bune de nimic! spuse, scuipînd de necaz.

– Lasă-l. Nu avem timp de reparat. Ne continuăm drumul cu celălalt.

Cu un semn al mîinii își chemă oamenii.

– Urcați-vă în celălalt camion. Nu avem de ales.

Lovi cu piciorul în camionul în pană și înjură printre dinți: *„Gavno!"* Un minut mai tîrziu, reluau drumul haotic și abrupt. Karstov își privi ceasul: se încadrau încă în timp.

După 45 de minute de cursă într-un teritoriu necunoscut,din care se putea trage în orice moment asupra lor, vehiculul ieși din drum și se opri într-o mică depresiune a terenului. Oamenii săriră jos și se adunară în patru grupe. Karstov dădu ultimele ordine.

– În mai puțin de o oră, vom fi la locul stabilit. Fiți fără milă, băieți. O facem pentru onoarea armatei. Nu vreau nici un prizonier.

Începură să fugă, fiecare grup la distanță de zece metri de celălalt. Ali, în fruntea primului, părea să cunoască fiecare obstacol, fiecare piatră. Karstov, în urma lui, privea adesea la oamenii săi. Brusc, Ali ridică un braț. Piotr îl imită și toată lumea se aruncă cu fața la pământ.

– La o sută de metri în față, frontiera, murmură el.

Frontiera pakistaneză, pustie în acel loc, fu trecută fără greutate. Obscuritatea era totală.

Puțin după aceea, ajunseră în preajma taberei afgane. La două sute de metri de locul unde erau ascunși, Karstov distingea în noapte focuri. Zărind o santinelă în avanpost, se tîrî pînă la ea și o sugrumă cu o furie ce-l surprinse și pe el. Apoi, le făcu semn căpitanului Bukovski și locotenenților Korolenko și Leonov să-și înceapă înaintarea, unul spre est, ceilalți doi spre vest. În cinci minute, afganii urmau să fie prinși în clește.

Karstov și oamenii lui se apropiară în formație de V, lăsînd ca protecție în spate șase *Spețnazi*. Cu binoclul cu infraroșii, reuși să localizeze grota unde erau ținuți prizonierii. Doi afgani, înarmați pînă-n dinți, făceau de gardă la intrare. Se uită la ceas: 23 și 53 minute. Peste șapte minute, cele două santinele vor fi înlocuite de una singură. Karstov, cu ochii pe ceas, știa că afganii nu erau punctuali ca militarii. Gîndul de a rămîne nemișcat în această poziție, la cîțiva metri numai de ostateci, îl irita, dar se forță să-și păstreze calmul.

După informațiile lui Ali, ofițerii Armatei Roșii erau păziți de circa 50 de mujahedini, repartizați în corturi mici. Karstov reuși să repereze 8 corturi, în care dormeau în mod normal trei oameni. Deci nu erau decît 24 de oameni. Chiar dacă ar fi fost cîte patru în cort, numărul lor ajungea doar la 32. Unde erau ceilalți? Îl cuprinse o îndoială: Ali îl mințise, sau...? Un zgomot de pași îi întrerupse gîndurile.

Un afgan se îndreptă spre grotă. Karstov îi făcu un semn cu piciorul vecinului. Acesta repetă gestul celui de-al doilea și tot așa. Toți oamenii își țineau respirația.

Cei trei afgani vorbeau și rîdeau cu voce tare. Karstov profită pentru a se apropia la zece metri de grotă. Se uită din nou la ceas: 0 și 12. În trei minute trebuia să treacă la asalt. Karstov, de data asta, îi făcu de două ori semn cu piciorul vecinului: cei șase trăgători de elită, înarmați cu automate cu amortizoare și cu vizoare cu infraroșii erau gata. Santinelele nu păreau grăbite să se despartă. Piotr număra secundele. La 0 și 15 fix făcu un gest cu brațul. Gloanțele plecară simultan: cei trei afgani se prăbușiră

fără un zgomot. Atunci, Karstov dădu semnalul general. Fugi repede, urmat de trei oameni, spre grotă, în timp ce ceilalți se năpustcau spre corturi. Cîteva secunde mai tîrziu, se dezlănțui infernul. Cu pistolul, cu automatul Kalașnikov, cu pumnalul, oamenii lui Karstov nu lăsau nici o șansă afganilor. Surpriza era totală.

Cînd să intre în grotă, Karstov avu impresia că brațul drept i se desprinde de corp: un glonte îi străpunsese mușchiul. Se aruncă la pămînt și strigă din toate puterile:

– Nu mișcați, tovarăși, vă vom scoate de aici! Mai ales, nu mișcați!

Rămase la pămînt cîteva secunde pentru a observa ce se petrece în spatele lui.

Unul din cei trei oameni ce-l urmaseră zăcea mort la cîțiva metri de el, cu un glonte în mijlocul spatelui. Chemă ajutoare și alți doi oameni i se alăturară. Karstov se furișă în interiorul grotei. Cu lanterna lumină și identifică repede prizonierii: slăbiți, vlăguiți, cu privirea înfricoșată, erau înlănțuiți unii de alții. Un *Spețnaz*, grăbindu-se spre Karstov, îi puse un garou și vru să-l panseze.

– Nu avem timp să lîncezim aici! După, după... să-i eliberăm pe ceilalți.

Afară tragerile încetară deodată. Karstov ieși și descoperi un spectacol înfricoșător. Zeci de cadavre zăceau ici și colo. Un om îi raporta rapid:

– Treizeci și unu afgani uciși. Doi dintre băieții noștri uciși și trei răniți, din care doi grav.

– Aleksandr a fost ucis în fața grotei. L-ai numărat?

– Da. Și tu faci parte dintre răniți.

Dădu ordin ca nimeni să nu fie lăsat pe teren. Apoi, privind în jur, întrebă unde era Ali.

– Dispărut, răspunse o voce. Nu a fost zărit în timpul operațiunii.

– Ticălosul! înjură Piotr. Haideți, o luăm din loc fără el, atîta rău.

Îl căută cu privirea pe cameraman. Vladimir era în spatele lui.

– Ai filmat tot?

Vladimir dădu din cap, mîngîindu-și cu mîndrie Betacamul.

– Chiar cînd am fost atins?

– Da, eram la doi metri de tine. Totul este prins aici pe peliculă.

– O.K., copii, plecăm. Nu știu cum vom putea să regăsim drumul și să urcăm toți în camion. Dumnezeu să ne ajute!

Piotr Karstov și oamenii lui recunoscură pista, în noapte, fără prea multă greutate. Punctele de reper erau mai numeroase decît se așteptaseră. Aici un copac, acolo o colină, un puț, carcasa unui elicopter...

Cei nouă oameni eliberați, răniții și cei doi morți le încetineau înaintarea. O oră mai tîrziu, treceau frontiera fără necazuri. Camionul aștepta în același loc. Se năpustiră pe pistă în viteză. Cincizeci și cinci de minute mai tîrziu, Karstov opri convoiul în fața camionului rămas în pană.

– Mihail, aruncă-l în aer. Nu vreau ca acești fii de cățea să-l poată repara și utiliza împotriva noastră. Sînt capabili să-l transforme în turbo în zece minute...

O explozie sfîșie noaptea. Cînd plecară, ceasul lui Piotr indica 2 și 10.

– Condu cu toată viteza! Nu mai avem decît 20 de minute...

– Știu, dar nu pot merge mai repede. Camionul este supraîncărcat, este deja extraordinar că mergem cu viteza asta.

Karstov fixă un moment obiectivul camerei, ce nu înceta să filmeze. Apoi își consultă ceasul.

– Nu vom ajunge la timp, bombăni.

Era ora 2 și 56 cînd ajunseră la punctul de plecare. Oamenii săriră din camion și se împrăștiară pe teren. Karstov, impasibil, scruta orizontul. Liniștea era absolută. Trebuiau să aștepte.

Se lungi. Un *Spetnaz* aprinse o țigară Pall Mall și i-o întinse.

– Ține, o blondă! Bișniță! rîse.

Un infirmier vru să-l pansezе, dar Karstov îl opri.

– Ocupă-te mai bine de ceilalți. Pot să aștept.

Veniră și ofițerii eliberați. Aflați încă sub efectul șocului, deabia se țineau pe picioare.

– Tovarăși, spuse, v-am eliberat împotriva ordinelor lui Andropov. Ca pe timpul lui Stalin, prizonierii sînt considerați încă trădători... Operațiunea a reușit. Sînteți liberi și în viață. Eu, cu puțină șansă, mă voi alege cu zece ani. Dar am ținut să filmez operațiunea în numele armatei. Nu se știe niciodată...

– Cu comentariile astea, nu cu zece ani te vei pricopsi, ci-ți vor smulge boașele, îi spuse locotenentul Andrei Leonov.

Karstov surîse.

– Vom suprima insultele la montaj, nu-i așa Vladimir?

Cu o voce stinsă, unul dintre cei eliberați se prezentă:

– General de blindate Igor Vasilievici Nicolaev. Din adîncul inimii, mulțumesc...

Vru să spună mai mult, dar vocea i se frînse. Karstov se ridică și-l îmbrățișă. Imediat, ceilalți îl imitară. Rapiditatea acțiunii împiedicase manifestarea sentimentelor. De-abia acum înțelegeau că erau liberi.

– În mai puțin de 15 minute, elicopterul ar trebui...

Karstov nu avu timp să-și termine fraza. Un tunet de foc se dezlănțui deodată. Doi oameni fură secerați. Grenade explodară

la cîțiva metri de Karstov. Toți se aruncară la pămînt. În vacarmul produs de tirul armelor automate se auzeau strigăte, gemete.

– Împrăștiați-vă, Dumnezeule! Împrăștiați-vă! urlă Karstov. Vin dinspre nord.

Imposibil să se ridice. Erau țintuiți la pămînt de rafale bine reglate. *Spețnazii* ripostară în dezordine, sufocați de tirul intens al celor ce-i atacaseră.

Recunoșteau seriile ultrarapide ale armelor americane M16, pe care afganii le foloseau cu dexteritate.

– Ticăloșii de yankei, înjură Piotr.

O grenadă explodă în spatele său. Avu timp să vadă corpul sfîrtecat al unuia dintre oamenii pe care de-abia îi eliberase. Karstov reuși să lanseze o rachetă luminoasă deasupra locului de unde se trăgea și numără patru siluete. Fură imediat doborîte de trăgătorii de elită.

Zumzetul elicopterelor acoperi deodată vacarmul. În sfîrșit! Karstov își scoase lanterna, se tîrî în spatele unui arbust și, uitînd orice prudență, lansă cîteva semnale luminoase, pentru á-și indica poziția exactă. Un glonț îi atinse ușor fruntea, sîngele îl orbi. De data asta erau trei aparate. În afara celor două Mi-24 – elicoptere de luptă – mai era un mare transportor de trupe, faimosul Mi-6/ Hook. Imediat un Mi-24 se întoarse către afgani și trase o salvă de rachete. Pămîntul se cutremură sub impact și un nor de fum se ridică spre cer.

Mi-6/Hook reuși să aterizeze și oamenii se grăbiră, ducînd pe umeri morții și răniții.

Karstov își îndemna camarazii:

– Nu lăsați pe nimeni pe teren!

Gloanțele începură să șuiere din nou în direcția lor. Nu mai rămaseseră decît vreo zece pe sol, trăgînd ca nebunii. Sub protecția celor două Mi-24, care-și aruncau arsenalul de bombe și de rachete în direcția afganilor, ultimii oameni fugiră spre aparat cu o viteză extraordinară. Un prizonier căzu, fulgerat de un glonț ce-l lovise în cap. Căpitanul Bukovski se îndreptă spre el și se prăbuși la rîndul său, chiar în momentul cînd voia să-l urce la bord. Karstov se aplecă asupra lui; un glonț îi străpunsese ceafa. Ceru ajutor. Un om sări la pămînt, se tîrî spre corpul prizonierului și-l transportă la bord. Piotr îl luă pe Bukovski pe umăr și se repezi în interiorul elicopterului, ridicat de Andrei Leonov. Mi-6 se înălță în noapte și zbură spre nord, urmat la distanță de cele două Mi-24.

Dahlia opri magnetoscopul, extrase caseta, o demontă și scoase din ea filmul, pe care-l tăie în mii de bucățele. Le va arunca mai

tîrziu într-o cutie de gunoi. Revăzînd caseta singură, își schimbase părerea despre Karstov. Nu, nu era bruta și megalomanul descris de Nelson, ci exact contrariul: un mare soldat, un patriot. Ceea ce dădea o nouă față misiunii sale...

Se dezbrăcă și intră în baia luminată. Se contemplă din nou, goală, în oglindă, înainte de a face un duș fierbinte. Zece minute mai tîrziu, era lungită în pat, în halat de baie, cu privirea pierdută, rememorîndu-și esențialul din biografia ei:

– Mă numesc Eva Dumoulin, am 28 de ani, sînt franțuzoaică, născută la Frankfurt, din mamă germană și tată francez. Tatăl meu era inginer la uzinele Mercedes. La 6 ani, am plecat în Italia, unde am rămas cinci ani, apoi am fost dusă în Anglia, unde am trăit pînă la vîrsta de 16 ani. După moartea părinților, într-un accident de avion, am plecat în Statele Unite, la Los Angeles. Am urmat cursurile de limbă rusă și economie politică la San Diego, unde am obținut MBA în 1992. Reîntoarsă imediat după aceea în Europa, am fost angajată ca ziaristă stagiară la *Herald Tribune*. Șase luni mai tîrziu, ziarul *Le soir de Bruxelles* m-a angajat în serviciul știri externe, țările din est. Articole semnate cu pseudonim. Călătorii în URSS și în țările Pactului de la Varșovia. Am fost numită șeful biroului de la Moscova al APE (Agenția de Presă Europeană) pe care au creat-o cei 12. Vorbesc franceza, germana, italiana, engleza și rusa.

Toate acestea erau în parte adevărate. În parte numai. Dahlia fusese abandonată la vîrsta de o lună în fața unui orfelinat de la marginea Hamburgului. Mama sa, o tînără germană de 19 ani, făcuse cunoștință cu un israelian, cu ocazia unei călătorii într-o insulă grecească. O lună mai tîrziu și-a dat seama că este însărcinată. Îndrăgostită nebunește de israelianul cu douăzeci de ani mai în vîrstă, hotărîse să păstreze copilul. Două luni înainte de a naște, israelianul dispăruse, fără a mai da vreun semn de viață. Mama sa o abandonă. La numai trei luni după ce fusese găsită, Dahlia fu adoptată de un industriaș de origine evreiască, căsătorit cu o germană de religie protestantă. Cînd a împlinit vîrsta majoratului, părinții i-au dezvăluit adevărul și i-au înmînat o scrisoare, pe care mama sa o lăsase lîngă ea cînd o părăsise. Această scrisoare justifica abandonul în termeni confuzi. Doi ani mai tîrziu, primi prin poștă fotografia unui bărbat... Avea cam 60 de ani, părul grizonat și ochii albaștri. O vagă asemănare...

Tatăl său? Fotografia fusese trimisă din Rhodos. O pusese în dosarul ei „personal".

Înainte de a se lansa în cariera de avocat, Dahlia se dusese la Ierusalim, dorind să-și completeze cunoștințele istorice pentru

a înțelege mai bine rădăcinile celor doi tați ai ei, ca și cele ale țării pe care o considera a sa.

În vîrstă atunci de 22 ani, avea deja în buzunar cele două diplome de la San Diego. Testul pe care l-a dat la înscriere a ajuns din întîmplare în mîinile directorului catedrei de istorie, vechi ofițer superior al Mossad-ului, serviciile secrete israeliene. În fața formidabilului Q.I. al Dahlici, nu putu să nu trimită o copie vechilor săi patroni...

Dahlia n-a mai început niciodată studiile. În octombrie 1990, două săptămîni după înscrierea la Facultatea de istorie a Universității din Ierusalim, fu recrutată de Mossad.

Trei ani mai tîrziu, era complet metamorfozată. Cei mai buni instructori ai serviciilor secrete israeliene o luaseră în primire și, grație unui antrenament pe cît de intens, pe atît de complet, făcuseră din ea un agent de înalt nivel.

Timp de trei ani se sculă în fiecare zi la ora 5 dimineața. După o oră de gimnastică și de înot, lua un copios mic dejun. Cursurile de dimineață cuprindeau învățarea intensivă a limbii ruse, a istoriei și civilizației sovietice, a ziaristicii, a psihologiei aplicate, ca și studiul prezicerii și al fenomenelor paranormale. După-amiaza era consacrată tehnicilor de spionaj, de securitate, de transmisii, artelor marțiale etc. După doi ani, a urmat stagii de supraviețuire: a fost lăsată singură să se descurce în deșertul Neguev, la Beirut, Bagdad sau Teheran. Niciodată nu i s-a vorbit de o misiune.

Seara, cînd se regăsea singură și epuizată în baraca taberei speciale nr.2 a Mossad-ului, ajungea să creadă că nici o misiune nu-i va fi încredințată. Că îndura probabil toate astea pentru plăcerea cîtorva detracați paranoici.

În sfîrșit, într-o bună dimineață de mai, a fost condusă la o reședință de lux, unde un necunoscut, care nu era altul decît generalul Aron, îi destăinui că misiunea sa va constitui cea mai mare operațiune de pătrundere realizată vreodată în Est de către serviciile secrete occidentale.

Timp de trei luni a fost instruită cu minuțiozitate în cîteva tehnici specifice sexului ei. Și, într-o zi, fu anunțată că va pleca la Washington pentru a-și completa pregătirea. Mossad-ul și CIA pregătiseră operațiunea împreună, în cel mai strict secret, fără chiar a informa guvernele respective.

În acea zi avu excepționalul privilegiu de a-l întîlni pe patronul Mossad-ului, cunoscut numai de patru sau cinci persoane. Întîlnirea avu loc într-o căsuță anonimă, într-o seară de vară, la periferia Haifei, unde i se explică, în fine, scopul misiunii.

– Fața lumii va fi definitiv schimbată, dacă-ți vei duce la bun sfîrșit misiunea, îi spuse. Și pentru țara noastră misiunea ta este

o chestiune de supraviețuire. Cred că poți reuși. Ești în stare. Trebuie să reușești, trebuie!

Vorbea cu o voce înceată și calmă.

– Misiunea ta nu este cunoscută decît de patru persoane: tu, Nelson, directorul operațiunilor secrete de la CIA, pe care-l vei întîlni săptămîna viitoare, generalul Aron și cu mine. Nici unul în plus. Trebuie să mărturisesc, spre marele meu regret, că ideea îi aparține lui Nelson. Dar noi furnizăm pasărea rară... fără de care ideea lui, oricît de genială ar fi, și este într-adevăr, nu valorează nimic.

În timp ce vorbea, n-o scăpa din ochi. Nici Dahlia pe el.

– În caz de urgență sau pericol, vei suna la telefonul pe care ți-l va da Nelson. Ordinele tale, oricare ar fi ele, chiar de a ucide, dacă este nevoie, vor fi executate. Evident, acei oameni nu cunosc obiectivul misiunii tale.

Cuvîntul *a ucide* îi produse un frison. Era pe cale să pună o serie de întrebări referitoare la acest lucru, dar se abținu.

– Ai întrebări? îi spuse el.

– Nu.

– Foarte bine, este răspunsul pe care-l așteptam.

Se ridică și se îndreptă spre el cu mîna întinsă. La rîndul lui se îndreptă spre ea și o îmbrățișă ca un tată.

– Dumnezeu să te ocrotească, Dahlia. *Shalom.*

Moscova, 26 decembrie

Piotr Karstov se uită la ceasul deșteptător: ora 3 dimineața. Înjură printre dinți și ridică receptorul.

– Gorșkov. Veniți imediat, vă aștept în biroul meu.

Karstov sări din pat și se duse la baie. Zece minute mai tîrziu, mașina sa Volvo demară și se îndreptă cu toată viteza spre Kremlin.

Nu era pentru prima dată cînd Președintele îl scula în plină noapte. De cînd fusese numit șeful „Consiliului național de securitate", în mai 1991, și „consilier special" al Președintelui, un an mai tîrziu, avea rar ocazia să doarmă tîrziu dimineața. Din experiență și, de asemenea, din intuiție știa că se producea sau era pe cale să se producă o nouă catastrofă. Se conta deci pe „pompier", cum fusese numit de presa internațională, pentru a stinge unul din nenumăratele incendii ce amenințau să izbucnească în Uniunea Sovietică. Ce drum parcursese din Afganistan! Chiar în ziua eliberării ostaticilor fusese trimis la Moscova, judecat de un tribunal militar pentru nesupunere și condamnat la 15 ani închisoare. În cursul procesului fulger, avusese totuși timp să-l califice pe Andropov drept „jalnic, mic birocrat, pervers și mic Stalin". Ceea ce-l costase izolarea și, bineînțeles, darea afară din armată pentru „lezarea onoarei".

În ceea ce îi privește pe cei șapte ostatici eliberați, fuseseră scoși la pensie cu anticipație și trimiși în cele patru colțuri ale țării, fără posibilitatea de a comunica cu cineva.

Piotr trebui să aștepte trei ani pentru a fi amnistiat de Mihail Gorșkov. La 15 mai 1986, dimineața în zori, șeful de stat major în persoană veni în celulă.

– Tovarășe Karstov, o mare și de neiertat nedreptate a fost comisă în ceea ce vă privește. Coșmarul a luat sfîrșit. O eră nouă începe, țara are nevoie de toți eroii ei și Dvs. sînteți unul dintre cei mai mari.

Piotr se uită la el cu ironie și se mulțumi doar să-l întrebe de soarta ostaticilor.

– Vor fi în curînd aduși și ei la Moscova...

– Atunci voi aștepta să fie și ei aici. Nu înainte.

– Aveți cuvîntul meu de onoare...

– N-am ce face cu cuvîntul Dvs. de onoare. Dacă-mi amintesc bine, făceați parte din juriul care m-a condamnat, nu?

– Era o altă epocă. Vă înțeleg amărăciunea, dar, de data asta, vă spun că sîntem...

– V-am spus ce aveam de spus.

Două zile mai tîrziu, Piotr ieși din închisoare și fu primit împreună cu cei șapte foști comandanți din Afganistan de noul lider al Kremlinului. Piotr Karstov fu decorat cu Ordinul Lenin și cu Ordinul Victoriei, cea mai înaltă distincție militară; totodată, fu numit general. Ceru și obținu să se facă funeraliile oficiale și să fie distinși cu aceleași ordine post-mortem ostașii din trupele de comando și ostaticii morți în cursul operațiunii. Ceilalți fură reintegrați în funcțiile lor și promovați.

Trei luni mai tîrziu, după un repaus binemeritat, Karstov se alătură statului major general; apoi, în aprilie 1988, fu însărcinat să organizeze și să coordoneze retragerea trupelor din Afganistan. Karstov considerase întotdeauna nu numai că acest război este absurd și inutil, dar și că, cu toate avantajele de care beneficia sistemul sovietic – război secret, opinie națională și internațională indiferentă – Armata Roșie nu avea nici o șansă să-l cîștige definitiv. În plus, Karstov, și nu doar el, fusese martorul degradării morale și fizice a trupelor, acesta fiind de fapt singurul punct comun între Armata Roșie de ocupație și americanii din Vietnam. Chiar pe plan strategic, el se opusese de cîteva ori superiorilor săi. Argumentul-cheie al statului major, conform căruia aviația sovietică ajunsese astfel la 400 km de Golf și de puțurile de petrol, era ridicol din mai multe motive. Mai întîi, avioanele puteau să atingă Arabia Saudită direct de pe bazele din apropiere, fără să fie alimentate în zbor. Apoi, gîndea că flota sovietică, datorită bazelor din Oceanul Indian și Yemenul de nord, avea mijloacele, dacă era necesar, să facă să cedeze țările din Golf în cîteva ore.

Circula zvonul că el, Karstov, era cel care-l convinsese pe Gorșkov să se retragă din această afacere periculoasă. Într-o seară în care cina cu Gorșkov, Karstov i-ar fi spus în legătură cu Afganistanul:

„Alternativa este cît se poate de clară: să rămînem, dacă avem mijloacele economice, politice și militare, și nici în acest caz nu vom soluționa problema afgană definitiv; ori să ne retragem și, cel puțin, limităm pagubele și ravagiile pe care drogul este pe cale să le producă în rîndurile armatei noastre. Îmi e teamă că este deja prea tîrziu. Zecile de oameni care au luptat acolo nu mai

sînt acciași. Și-au pierdut principialitatea lor marxistă, nu mai cred în armată. Toți cei ce vă vor spune contrariul sînt fie imbecili, fie escroci. Vom evita mai ales noi pierderi, care sînt din ce în ce mai greu de suportat de opinia noastră publică. În ceea ce privește avantajele politice ale unei astfel de retrageri, sînteți singurul în măsură să le apreciați".

Iarăși, conform zvonurilor, Tania Gorșkov îl susținuse pe Karstov cu toată forța...

Piotr Karstov era tipul caucazianului, reputat pentru frumusețea, vitejia, felul cavaleresc și sălbatic de a fi. Înalt de 1,87 m, cu un fizic de atlet, ochi verzi închis, părul blond, o mește ascunzîndu-i privirea de otel. Avea 44 de ani. La numai 27 fusese numit în fruntea faimoasei școli secrete pentru trupele aeropurtate de la Riazan... Se numărase, apoi, printre primii care au pus piciorul pe pămîntul afgan cu trupele de elită, la 27 decembrie 1979. La 32 de ani, fusese numit locotenent-colonel. Cel mai tînăr din Armata Roșie.

Mașina Volvo parcă în spațiul rezervat personalităților din Biroul Politic. Mihail Gorșkov era în ușa biroului.

– Este rău, foarte rău, îi spuse întinzîndu-i o mînă obosită, pe care Karstov o strînse cu energie, ca pentru a-i da curaj.

De-abia intrat în biroul lui Gorșkov, Karstov spuse:

– Războiul s fînt?

– Exact. Am primit un raport al KGB-ului: în următoarele zile, liderii musulmani din clandestinitate vor declanșa Djihadul în tot Azerbaidjanul și vor cere independența. Doream să vă aflu părerea înainte de a reuni consiliul de criză.

Vorbea repede, cu o voce sacadată. Karstov remarcă figura marcată de oboseală și neliniște.

– Era de așteptat, domnule Președinte. Cu toate manifestațiile pe care le-am reprimat în sînge, cu sutele de morți și răniți, cu concesiile făcute pe jumătate, cu promisiunile nerespectate, această radicalizare a șefilor islamici era previzibilă. Trebuie acționat imediat și cu o mare fermitate. Chiar azi. Trebuie declarată starea de urgență și interzis accesul presei în zonă. Să instaurăm încă o dată legea marțială și să-i lichidăm pe toți acești nebuni ai lui Allah. Ce face KGB-ul? De mult li se cere să-și infiltreze oamenii. S-a reușit destul de bine în Afganistan, de ce nu și aici?

Făcu o pauză și adăugă, cu privirea absentă:

– Trebuie umplute magazinele, foamea este întotdeauna un prost sfătuitor.

– Cel mai bine ar fi să vă duceți la fața locului chiar acum, pentru a evalua situația și a-mi face un raport...

– Vroiam să vă fac și eu această propunere, domnule Președinte. Din păcate, trebuie să mă duc diseară la Ambasada Israelului să-l întîlnesc pe ministrul lor al apărării. A cerut să mă întîlnească. Dar voi pleca imediat după aceea.

– Foarte bine. Voi aștepta raportul Dvs. înainte de a reuni consiliul de criză.

Karstov își luă rămas bun. Cînd ajunse aproape de ușă, Președintele îl opri. Vocea își recăpătase toată vigoarea:

– Generale, de data asta trebuie să mergi pînă la capăt. Trebuie să le distrugem coloana vertebrală. Cu războiul sfînt nu te joci, tragi în grămadă.

– Sînt de aceeași părere, domnule Președinte. Dacă KGB-ul ar fi fost mai eficace, azi nu am fi ajuns aici. Sper că vor înceta să-mi pună bețe în roate...

– Știu, știu. Dar acum trebuie procedat repede. Nu mai am de ales. Este vorba de victoria sau de moartea Uniunii.

Airbus-ul A 320, aparținînd companiei Air France, aterizează pe pista noului aeroport Gorșkov. „Misiunea începe într-adevăr, gîndea Dahlia. Acum sînt Eva Dumoulin..." Cu inima bătîndu-i mai repede ca de obicei, se prezentă la controlul pașapoartelor, care se dovedi mai rapid și mai puțin amănunțit ca în trecut: două minute cel mult. Același lucru la controlul bagajelor. Vameșul, un tînăr palid, după ce-i examină cu nonșalanță pașaportul, îi ceru să-și deschidă poșeta, îi aruncă o privire scurtă și îi ură bun venit la Moscova.

În hol, își văzu numele scris cu litere de tipar pe o mică pancartă pe care o ținea un bărbat în vîrstă.

– Bun venit în țara *perestroicii*, îi spuse. Mă numesc Hans, Hans Mahnfieldt. Pe mine mă veți înlocui. Vă invidiez. Pentru profesia noastră, URSS este locul cel mai fascinant al acestui sfîrșit de secol. Dar o știți deja, nu? Eva îi surîse în semn de aprobare și-l sărută pe amîndoi obrajii, ca francezii.

– Ca rușii ar fi fost mai bine... îi spuse el malițios.

Apucă cele două valize și le duse spre parking.

– Care sînt ultimele zvonuri la Moscova? întrebă Eva odată instalată într-o mașină Honda.

– Agonia Uniunii! Libanizarea Azerbaidjanului, dezordinea, grevele, manifestațiile, delincvența, magazinele mai goale ca niciodată, lipsă de cărbuni, de caiete de școală, inflație, șomaj... Harababură peste tot. Administrația nu pricepe nimic. În urma celor două tentative de asasinat, Gorșkov trăiește practic izolat la Kremlin. Anul 1994 va fi decisiv pentru viitorul lui. Veți avea poate șansa să asistați la demiterea lui. Opoziția din Comitetul Central se întărește; conservatorii, aliați cu neo-staliniștii și naționaliștii, își petrec vremea criticîndu-l fără rușine. De aceea aș fi vrut să mai rămîn un an.

– Dacă înțeleg bine, nimic nou. De cînd conduce țara, fiecare an este unul decisiv.

– Este adevărat, dar de data asta cred că...

Eva schimbă subiectul:

– Mergem la hotelul Meridian, nu-i așa?

– Da, vi s-a rezervat un apartament la hotel. Vă veți simți foarte bine. Nu a fost ușor. Toate hotelurile sînt pline. Oamenii de afaceri occidentali, germani, americani, japonezi și italieni, ocupă toate camerele. S-a făcut apel la direcția generală de la Paris. După plecarea mea, peste 10 zile, puteți să vă instalați în apartamentul pe care-l ocup. Este mic, dar bine situat. Locuiesc pe strada Donskaia, în casa unui diplomat sovietic în post la Berlin.

Circulația era intensă și le-a trebuit o oră și jumătate pentru a ajunge în centrul Moscovei. În ultimii ani, traficul în marile orașe sovietice se multiplicase de zece ori. O nouă clasă de întreprinzători, de mici comercianți, de profesiuni liberale, dar și de traficanți de tot felul apăruse cu o viteză amețitoare.

Încurajați de Gorșkov, care se sprijinea pe ei, aceștia, „noii bogătași", transformaseră capitala sovietică cu totul. Restaurante, pizzerii, simigerii, cîrnățării, bistrouri și discoteci se iveau ca ciupercile și luminau marile artere moscovite cu neonul lor țipător. Majoritatea acestor locuri erau totuși rezervate privilegiaților, adică posesorilor de devize forte, în special de dolari și mărci. Contrastul dintre opulența unora și mizeria crescîndă a majorității indigna pe mulți dintre vechii comuniști, care-și spuneau zilnic părerea în curierul cititorilor din *Pravda*, *Izvestia* și, în special, *Ogoniok*. Dar mișcarea era irezistibilă și tinerii sovietici, cu toate privațiunile pe care trebuiau să le suporte, erau foarte bucuroși.

Ziarele foloseau cu o subtilitate fățarnică arta autocenzurii. Trebuiau să găsească un echilibru rafinat între critică și comentariul „obiectiv" al informației generale.

Privilegiații și, mai ales, „noii bogătași", care călătoreau în străinătate fără prea multe greutăți sau restricții, erau din ce în ce mai numeroși. Dar reversul acestor avantaje luase de-a lungul anilor o amploare îngrijorătoare: grevele, șomajul, majorarea prețurilor și inflația continuau să amenințe bazele regimului. Totuși, pericolul cel mai mare pentru coeziunea sistemului și a Uniunii îl reprezentau revoltele minorităților naționale, religioase sau ecologiste și instabilitatea țărilor „frățești". Mai rău încă, „tarele occidentale" deveniseră lucru obișnuit: drogul, hold-up-ul, criminalitatea erau zilnic pe prima pagină a ziarelor. Și, apoi, mai erau „afganii"... grija cea mai importantă a miliției, cu totul neprietenoasă în fața acestor „noi bandiți", cel mai adesea înarmați. Veterani călîți într-un război teribil, dezamăgiți de marxism, abandonați și tratați ca niște cîini la întoarcerea acasă, cu toate cele cîteva măsuri luate în favoarea lor, semănau teroarea în toate marile orașe ale Uniunii. Organizați în bande sau în „familii", asemenea mafiei, nu se dădeau înapoi de la omor în plină zi, devalizau băncile sau transporturile de fonduri, agresau cetățenii sovietici

„decadenți" sau turiștii... „Nu te poți bucura de binefacerile democrației sau ale capitalismului fără să le suporți inconvenientele", proclama presa internațională cînd evoca aceste probleme. Dar răul era mult mai profund decît și-l putea imagina...

Cameristul deschise ușa apartamentului 907. Eva intră și se duse direct să inspecteze sala de baie. „Impecabilă" își spuse, liniștită. Îi plăceau marile băi ale hotelurilor de lux. Dădu zece dolari bacșiș cameristului, care se înroși de plăcere. Rămasă singură, examină conștiincios salonul și camera. Își desfăcu Rolex-ul 2000 cu afișaj digital și cu indicativ și apăsă pe unul dintre cele trei butoane minuscule: se succedară cifre pînă la cea care declanșa una din multiplele funcțiuni ale acestei mici bijuterii a tehnologiei occidentale. „Ceasul" detecta cel mai infim impuls electromagnetic. Cele ale aparatelor de ascultat, de exemplu, sau ale obiectivelor camerelor de luat vederi, disimulate în pereți. Apoi, Eva se plimbă încet, atingînd zidurile și obiectele. Semnalul luminos al ceasului nu lăsa nici o îndoială: apartamentul era înțesat de microfoane...

Eva surîse și cîteva minute mai tîrziu intră în cada cu apă fierbinte, contemplîndu-se în marea oglindă pe care o avea în față. O jumătate de oră mai tîrziu, ieșea din cadă. Se îmbrăcă cu ceva călduros, luă invitația pusă la vedere pe masă lîngă un magnific buchet de flori și ieși să se plimbe pe străzile Moscovei.

„Domnișoara Eva Dimounlin!"

Majordomului îi fu greu să-i pronunțe numele, dar toate privirile se îndreptară spre ea.

– Ah, în sfîrșit, o femeie frumoasă!

Ambasadorul Israelului îi sărută mîna apăsat.

– Prevăd că veți avea mult succes la Moscova. Dacă nu mă înșel, Dvs. veți conduce Agenția de Presă Europeană. Felicitări și urări de bun venit la Moscova. Dacă vă pot ajuta cu ceva, nu ezitați. Spuneți-mi Dov. Asta înseamnă „urs" în ebraică, dar nu sînt...

Eva îi mulțumi cu cel mai frumos zîmbet și se îndreptă spre salonul foarte luminat și deja plin.

O oră mai tîrziu, avea cu ce-și umple un întreg carnet de adrese: înalți funcționari, diplomați, ziariști; poșeta îi era plină de cărți de vizită și invitații la dineuri...

– Generalul și doamna Karstov!

Imediat se produse îmbulzeală. Ziariștii se precipitară spre Karstov, care le făcu semn să rămînă deoparte. Îl luă pe ministrul israelian al apărării de braț și-l duse într-un colț izolat, în timp ce ambasadorul se întreținea cu soția lui. Eva se apropie de aceștia din urmă.

– Scuzați-mă că vă întrerup, spuse cu o voce caldă. Trebuie să plec.

– Să plecați? Glumiți!

Ambasadorul se întoarse către doamna Karstov:

– Dînsa este Eva, este franțuzoaică și de-abia a sosit la Moscova. Pretinde că este ziaristă, dar cu sînt convins că ar trebui să facă film! Dacă nu cumva este o nouă Mata...

Cele două femei își strînseră mîinile.

– Îmi place mult Franța, spuse soția generalului. Este o țară formidabilă, și Parisul! Ah, Dumnezeule, Parisul! Sînteți pariziană?

– Da, răspunse Eva în rusă. Dar și Moscova este un oraș irezistibil. Cred că o să mă simt foarte bine aici.

– Dar vorbiți perfect limba noastră! Aș dori atît de mult s-o vorbesc și eu pe a Dvs. atît de bine. Spuneți-mi Olga, vă rog, sînt convinsă că vom deveni bune prietene. Veniți cu mine.

Și o conduse la bufet.

– Povestiți-mi totul. Despre dumneavoastră, despre viața de la Paris. Sînteți foarte frumoasă, știți?

– Mulțumesc, dar și Dvs. sînteți foarte frumoasă. V-am văzut mai multe fotografii într-o revistă germană, acum cîteva luni.

– Da, în *Stern*. Soțului meu nu-i prea place să mă afișez astfel. Eu însă ador așa ceva, spuse cu o privire malițioasă. Sînteți căsătorită?

– Nu, și mă păzesc cu grijă. În meseria mea este mai bine să fii celibatar.

– Ah, ce noroc, vă invidiez...

– Generalul Karstov pare să fie totuși un om de mare valoare.

– Așa se spune... Eu nu-l prea văd. Este mereu plecat. Veniți să vi-l prezint.

Se aplecă la urechea Evei și-i spuse:

– Nu este așa de viril pe cît are aerul...

Braț la braț se duseră la general, care discuta deoparte cu ministrul israelian.

– Îmi permiteți să vi-l răpesc pentru un minut pe soțul meu?

Piotr Karstov se scuză față de israelian murmurînd în engleză:

– Imposibil, ca nu va înțelege niciodată...

Îi strînse mîna Evei, în timp ce Olga i-o prezenta.

–Încîntat, domnișoară. Nu reușesc niciodată să sărut mîna cum trebuie, mai ales femeilor ca Dvs.

Eva se mulțumi să-i surîdă și îi strînse tare mîna. Observîndu-l pe furiș, remarcă trăsăturile de acum cunoscute pentru ea ale omului din caseta video și din diferitele fotografii pe care le examinase la Ierusalim și la Langley. Demn, puțin rigid. Numai figura, slăbită de oboseală, era puțin îmbătrînită.

– Aveți o soție minunată, generale. Aveți mult noroc!

– Văd că Olga v-a cucerit deja. Este o mare seducătoare. Să nu aveți încredere!

– Nu vreau să vă deranjez, cred că sînteți foarte solicitat, spuse Eva. Sper să am plăcerea să vă revăd. Oricum, mă pregătcam să plec...

– Rămîi cu mine, Eva, o rugă Olga. Piotr se întoarce în Azerbaidjan în seara asta, putem să cinăm împreună.

Eva remarcă iritarea pe fața lui Karstov.

– Vă mulțumesc, sînt atît de obosită încît risc să adorm la masă. Prefer să mă întorc la hotel.

– Înțeleg. Uite cartea mea de vizită, Eva. Să mă suni...

Se strecură printre invitați, lăsîndu-i împreună.

Eva vru să-și ia rămas bun la rîndul ei, dar Karstov îi făcu semn să rămînă. De la început n-o pierduse din ochi, încercînd să ghicească cine este această femeie și pentru ce-i fusese încredințată conducerea Agenției de Presă Europeană. De obicei, acest gen de post era ocupat de tipi confirmați, bătrîni aventurieri ai presei internaționale, cunoscînd bine țara. Pentru Moscova, era în plus nevoie de cineva care cunoștea perfect organizarea partidului, compoziția Biroului Politic, a Comitetului Central. Eva Dumoulin părea prea tînără. Numai dacă nu era cumva unul dintre strălucitele produse formate de universitățile occidentale, unul din acele creiere redutabile, capabile de analizele cele mai fine. Numai dacă...

– Care este specialitatea Dvs.? o întrebă deodată, cu o voce amabilă.

– Economia și, în special, aceea a țării Dvs. Se petrec atîtea aici în acest domeniu, încît agenția nu a avut de ales, spuse ea cu un surîs dezarmant.

Karstov părea că apreciază răspunsul pe care i-l dăduse. Îi surîse la rîndul său.

– Cît timp...?

– Trei ani, conform contractului meu. Dar poate că va fi mai scurt. Totul depinde de oameni ca Dvs., fără îndoială.

– Ah, da?

– Nu este un secret pentru nimeni, generale, că sînteți consilierul cel mai ascultat al Președintelui. Vi se spune „pompierul", nu-i așa?

Surîse.

– Începeți un interviu?

– Ați fi gata să-mi acordați unul? În exclusivitate?

– Nu vă pierdeți timpul, domnișoară...

– Dumoulin Eva. Dumoulin. Atunci, răspunsul este da? Știu că n-ați mai acordat interviuri de doi ani. Poate puteți să rupeți acest jurămînt de tăcere?

– Nu am nevoie de ziariști pentru a-mi face munca!

– Din păcate, pentru mine... suspină Eva, surîzînd din nou. Este timpul să plec. Dacă n-am reușit să vă conving, înseamnă că sînt foarte obosită... Dar vă voi ataca din nou.

Îi întinse mîna. Karstov o luă cu mai multă duioșie decît ar fi vrut. Pielea fină a degetelor îl tulbură. Eva îl fixa cu o privire ce exprima în același timp și regret și ironie. Întoarse mîna generalului, ale cărei linii le privi cu un aer amuzat. Acesta rămase imperturbabil, dar inima începu să-i bată mai tare.

– Să nu regretați nimic, Eva. În ritmul în care se petrec lucrurile aici, este posibil să-mi schimb părerile. În acest caz vă promit că veți fi prima care veți afla.

O privi îndepărtîndu-se sub privirile invidioase ale colegilor occidentali. O impresie stranie puse stăpînire pe el.

–

Afară era un frig polar, dar Eva dorea să meargă pe jos pentru a-și regăsi calmul, așa că se îndreptă spre pasajul pietonal din strada Donskaia. Nu-și revenea! Piotr Karstov în carne și oase! Mossad-ul nu se dădea înapoi de la nimic: să-l determine să vină la Moscova pe ministrul-israelian al apărării special pentru a stabili contactul! Cu un surîs de mîndrie pe buze, Eva se simțea într-o stare euforică. Aspiră o gură de aer înghețat și începu să meargă mai repede. În dreptul parcului Gorki, traversă Bulevardul Lenin și trecu prin fața muzeului de geologie și paleontologie.

Nu-i văzu pe cei patru bărbați ce se apropiau de ea. De-abia avu timp să observe pantofii de sport ai „afganilor", că simți o puternică lovitură în cap. O durere fulgerătoare o orbi și se prăbuși, fără a avea timpul să înțeleagă ce se întîmplă și, cu atît mai puțin, să acționeze.

Cînd redeschise ochii, mai multe capete se învîrteau deasupra ei. Auzea voci și voia să se ridice, dar nu avea puterea să o facă. Se simțea moale, capul parcă-i explodase. O mașină frînă brusc, făcînd să scrîșnească pneurile, o portieră se izbi și văzu un milițian aplecîndu-se deasupra ei. O întrebă ce se întîmplase. Eva își revenea încetul cu încetul. Își căută poșeta: dispăruse. Își trecu mîna în jurul gîtului și simți că îi lipsește colierul de aur. Instinctiv, ridică mîna stîngă. Ceasul dispăruse de asemenea. Descurajată, cu un efort enorm, se ridică clătinîndu-se.

Milițianul o ajută. Chemase o ambulanță prin radio, ce trebuia să sosească dintr-un moment într-altul. Eva îl asigură că nu mai

era nevoie, că se simțea mai bine, că se putea duce singură. Vorbea evitînd să-l privească pe milițian în ochi. Dar acesta nu vroia să audă nimic.

– Ați fost atacată de „afgani". Nu sînteți singura, treizeci de agresiuni au avut loc în seara aceasta. Rămîneți aici, ne vom ocupa de Dvs.

În disperare de cauză, Eva căută într-un buzunar disimulat în interiorul taiorului și scoase o hîrtie de 100 de dolari. Îl luă pe milițian deoparte și, strecurîndu-i bancnota în mînă, îi spuse:

– Iată o sută de dolari. Trebuie neapărat să plec. Sînt așteptată acasă. Este aniversarea mea, spuse cu un mic surîs, în ciuda durerii ce-i sfredelea capul. Nu mi-au furat nimic. Mai am banii. Am puțin de mers, locuiesc de cealaltă parte a parcului.

Milițianul luă bancnota, o băgă în buzunar, dar insistă s-o conducă. Degeaba îi explică ea că nu era nevoie, degeaba. Începuse să devină bănuitor și ea înțelese că trebuia să-l asculte. Îi deschise portiera și Eva se instală în silă, avînd grijă să-și acopere fața. Înainte de a demara, milițianul vru să se branșeze pe centrală, dar ca îl întrebă deodată dacă era liber: s-ar bucura dacă ar veni la aniversarea ei. Vizibil emoționat, milițianul porni mașina. Avea în jur de 30 de ani și părea georgian.

– Unde locuiți?

– Nu-mi amintesc numele străzii. Este lîngă parcul Sokolniki. Dar cunosc locul.

– Sokolniki? Dar este în cealaltă parte a orașului! Și este unul din cele mai periculoase locuri. Și doriți să mergeți pe jos? Aici este parcul Gorki. Probabil că le-ați confundat. Sînteți străină? Vorbiți bine limba noastră.

– Sînt profesoară de rusă la Paris. Am venit cu două clase de elevi pentru zece zile. Veniți la aniversarea mea?

– Nu pot, sînt de serviciu pînă la miezul nopții.

O privi cu un aer interesat. Lada rula către Piața Roșie. Înconjură Kremlinul și se îndreptă spre Piața Revoluției.

– Ce făceați pe stradă la ora asta?

– Ieșisem de la un prieten. Vroiam să mă plimb puțin. Îmi place să merg pe jos. La Paris așa fac întotdeauna. Apoi, deodată, niște bărbați, patru cred, s-au repezit asupra mea. După aceea nu-mi mai amintesc de nimic.

– Vroiau, probabil, și să vă violeze.

Se uită la ea și ea surîse.

– Patru, este puțin cam mult, nu?

Rîse din nou și el avu un rîs bizar. Mașina o luă la dreapta și se angajă pe strada Cernîșevski.

– Ajungem în cinci minute. Sînteți căsătorită?

– Nu, prefer să rămîn liberă.

Privi înainte, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Simțea nerăbdarea ce-l cuprindea pe milițian și insistă:

– Veniți după serviciu. Voi fi singură... Ocup un întreg apartament. E al unui prieten care lipsește din oraș. Sau...

Îl mîngîie cu un deget pe față. El se înroși: mașina ajunsese la capătul parcului Sokolniki.

Eva îi propuse să găsească un loc liniștit și pustiu. Vroia să-i mulțumească înainte de a se întoarce acasă.

Milițianul nu-și revenea. Înconjură parcul și opri mașina între doi arbori, în partea cea mai pustie. Apoi tăie contactul și se întoarse spre Eva. În întuneric, nu văzu latul palmei mîinii stîngi cu care ca îl lovi din toate puterile în mărul lui Adam. Fără să scoată un țipăt, se prăbuși peste volan. Apoi, liniștită, îi prinse gîtul cu ambele mîini, se concentră și-l strangulă.

Ieși din mașină și aruncă o privire în jur. Noaptea era glacială. Ezită un moment și deschise portbagajul. Găsi un bidon de benzină și stropi cu el motorul și interiorul mașinii. Respiră adînc, se uită în jur și dădu foc.

Ajunsese deja pe strada Rusakovskaia cînd se auzi zgomotul unei explozii. Mergea repede și ajunse în piața Komsomolskaia. Lăsă în urmă niște gură-cască, trecu prin fața unei cafenele și-și continuă drumul spre piața Lermontovskaia. Ezită în fața unei stații de metrou și se hotărî să meargă mai departe pe jos. Avea nevoie de mișcare. „Dacă viața ta este în pericol, nu ezita nici o secundă". Aceste cuvinte ale antrenorului de karate îi reveneau în memorie... Nu mai avea decît doi kilometri pînă la hotelul Meridian, situat la întretăierea străzilor Volhonka și Frunze, la cinci minute de mers de Kremlin. Auzi urletul sirenelor și văzu două mașini de pompieri și o ambulanță precedată de o mașină a miliției, care rula cu viteză, cu farurile aprinse, în direcția parcului Sokolniki. Tremura și transpira în același timp. În piața Dzerjinskaia încetini pasul. Un bărbat cu o cască bordată cu bleu, epoleți și nasturi bleu fixați pe manta se apropie de ea. Recunoscu uniforma KGB-ului. Inima îi tresări. Frica o făcu să uite că se afla la cîțiva zeci de metri de statul major al KGB-ului, instalat în Lubianka, piața Dzerjinskaia, la cîteva străzi de Kremlin. Dar bărbatul trecu pe lîngă ea fără să-i acorde vreo atenție și intră într-un imobil în stil gotic de șase etaje. Cînd văzu luminile Pieței Roșii, Eva se simți în siguranță. Era la capătul puterilor. Îi venea să vomite și iuți pasul. Își imaginase totul în timpul antrenamentului, totul în afară de ceea ce se întîmplase: să ucidă cu sînge rece o ființă umană! O îndoială o cuprinse. Îi venea să fugă. Greața îi tăia respirația.

Gînduri confuze îi treceau prin cap. Ceasul ei, ceasul cel mai sofisticat, ultimul strigăt al spionajului american... Ce se va întîmpla cu el? Își vor da seama de importanța lui? Sigur că unii dintre curioșii ce se adunaseră o văzuseră urcînd în mașina milițianului. Ar putea s-o recunoască? Era noapte și-și ascunsese fața. Dar, înainte de a-și reveni, cîtă lume o privise? Se simțea foarte vinovată. Fusese avertizată: „Fără plimbări nocturne, Moscova a devenit un oraș periculos. Niciodată să nu riști inutil..." Poșeta nu avea nici o valoare. Se obișnuise să nu poarte în ea actele, banii și cărțile de credit.

În fața hotelului își aranjă puțin părul și se forță să ia o atitudine dezinvoltă. Ceasul din hol arăta 22 și 10. După ce intră în cameră, fugi în baie să vomite. Rămase mult timp sub duș, sperînd ca apa fierbinte să-i șteargă amintirea crimei...

Pentru prima oară Eva evită oglinda. Pentru a nu întîlni ochii Dahliei? Se băgă sub pătură epuizată și stinse lumina. Rămase trează mult timp și nu-și găsi somnul decît spre dimineață.

Zvonurile despre iminenta secesiune a Azerbaidjanului continuau să fie comentate în presa internațională. Aici, însă, nimeni nu îndrăznea să vorbească de independență, dar toată lumea știa că este inevitabilă, chiar dacă prețul ei ar fi declanșarea unui război civil incontrolabil în toate provinciile Uniunii. Reforma unei mari descentralizări economice și politice la scara Uniunii, propusă de Președinte, fusese categoric respinsă de șefii populației islamice, care acționau în ilegalitate. Unul dintre lideri, faimosul Ahmad Khan, promisese într-o întrevedere secretă cu un ziarist de la *Newsweek* „un război de o sută de ani ateilor de la Kremlin". Și adăugase: „Dacă palestinienii au reușit să-și obțină statul lor în fața celei mai bune armate din lume, noi nu vom avea nici o greutate să reușim. Am servit în Armata Roșie. O cunoaștem din interior, cu forțele și cu slăbiciunile ei mai ales. Copiii noștri sînt gata să moară pentru patrie. Ca tinerii palestinieni care au făcut să se retragă armata Israelului. Vom merge pînă la capăt. Scrieți. Și de călăul Karstov nu ne este frică. Vă garantez că nu-și va sfîrși zilele în patul lui..." Ahmad Khan încheiase cu un avertisment teribil adresat cetățenilor marilor orașe sovietice: „Teroarea se va abate asupra voastră!"

Chiar în ziua publicării acestei opinii în ziarul american, miliția năvălise în localul ultramodern pe care corespondenții săi îl ocupau la Moscova și, cu o brutalitate neobișnuită, pusese mîna pe arhive. Ziaristul care luase interviul lui Ahmad Khan, un oarecare Roger Kaplan, fusese destul de inteligent să plece în SUA, cu

două zile mai înainte. Ziariștii străini trebuiau de acum să-și supună articolele cenzurii militare înaintea publicării, și asta pînă la noi ordine.

Unii se întrebau dacă prezența unor ziariști occidentali nu avea să fie din nou interzisă... Proteste se făceau auzite de peste tot și toată presa internațională acreditată la Moscova amenința cu greva.

Eva se sculă. Dormise o oră sau doar cîteva minute, nu știa. Un teribil coșmar îi agitase somnul efemer: un milițian, transformat în făclie vie, fugea după ea, însoțit de strigătele isterice ale mulțimii. Ea cădea, se ridica, cădea din nou și el se apropia din ce în ce mai mult, strigînd cu o voce care răsuna în întreg orașul: „Este o spioană, este o spioană!" Strigase în timpul somnului? Întrebarea o îngheță.

Sub duș, încercă să-și revină. Misiunea ei de-abia începea. Comandă micul dejun, se îmbrăcă și apăsă pe telecomanda televizorului. Nimeri canalul american CNN. Prezentatoarea telejurnalului comenta interviul din *Newsweek*, apărut în ajun. Scăpase începutul, dar înțelese esențialul. Cineva bătea la ușă. Cameristul intră aducînd un cărucior bine garnisit. În afara unui mic dejun copios *à l'américaine*, cele patru ziare pe care le comandase: *Wall Street Journal, Herald Tribune, Le Monde, Pravda.*

Frunzări rapid cotidianul sovietic, dar nu găsi nimic despre aventura sa din ajun. Nu avuseseră timp să publice informația, căci *Pravda* își încheia ediția la ora 20. Nici radioul nu făcuse nici o aluzie. Era de mirare. Întoarse repede paginile celorlalte ziare și le lăsă să cadă pe mochetă. Apoi își făcu planul zilei. Va trimite chiar azi o carte poștală Antonellei la Roma: îi va spune cît era de mulțumită de întîlnirea cu această „mare țară", un adevărat *coup de foudre*, și așa cum îi promisese îi va cumpăra faimosul ceas de mînă al milițienilor sovietici la modă. Va semna *Annette*...

Apoi va face să parvină un comunicat la AFP și la AP pentru a revendica omorul, în numele organizației lui Ahmad Khan, precizînd că acesta nu era decît un început. Trebuia, de asemenea, să se debaraseze de îmbrăcămintea pe care-o purtase în ajun și în special de mantoul de blană, ușor de identificat. Își va schimba cîteva detalii în machiaj și coafură pentru a evita să fie recunoscută, chiar dacă această eventualitate era greu de presupus. În întuneric, nimeni nu-i distinsese trăsăturile feței. Eva se duse în fața oglinzii. Ochii... Întotdeauna, după un lung moment de concentrare, reușea s-o vadă pe Dahlia timp de o secundă în ochi. Devenise un fel de joc și acum o necesitate. Dar Eva n-o regăsi pe Dahlia în dimineața aceea. Se simți mizerabil, în adîncul sufletului ei, și-și plecă privirea. Respiră adînc și ieși trîntind ușa.

30 decembrie

Inspectorul Boris Pliuci intră în biroul îngust, cu zugrăveala decolorată, și ca în fiecare zi își aruncă șapca pe cuier. Ca de fiecare dată rată lovitura și înjură printre dinți, ducîndu-se să-și ia o ceașcă de cafea. Băutura fierbinte nu avea nici gustul, nici mirosul cafelei. Se instală și apăsă butonul interfonului, după ce-și aruncase rapid ochii pe corespondența de pe birou. Ușa se deschise și adjunctul lui, un colos de 1,90 m, intră cu o ceașcă de cafea în mînă.

– La ce oră este înmormîntarea lui Sokolov?

– La 11.

Îi întinse o hîrtie. Pliuci o citi cu atenție. Era de la „Petrovka", cartierul general al miliției, strada Petrovka 38. Din lipsă de indicii, raportul concludea că a fost un atentat terorist și preconiza măsuri de securitate urgente. Miliția va primi imediat noi materiale, veste anti-glonț și *talkies-walkies*. Milițienii trebuiau de acum să patruleze în grupuri de patru și aveau autorizația să oprească orice suspect. Descinderile în cartierele „afgane" erau programate pentru mîine. Alte instrucțiuni vor fi comunicate la momentul oportun.

Boris Pliuci se uită la adjunctul său. Nikitin descoperi șapca șefului pe jos și surîse. Pliuci ridică din umeri și-l concedie cu o mișcare din cap.

După 30 de ani de serviciu, reputația inspectorului Boris Pliuci era bine stabilită. Era unul dintre cei mai buni specialiști în domeniul anchetelor criminalistice. La 57 de ani, cu părul grizonat, cu ochii albaștri disimulați de sprîncene negre, groase, avea un fizic de bunic tînăr. Presa îl supranumise „Maigret-ul Moscovei". O poreclă ce-l flata.

În spate, colegii îl numeau „bătrînul Bond", deoarece rata mereu aruncarea șepcii pe cuier. Pliuci știa și se amuza. Se cufundă din nou în raportul zilei: șase crime, 18 furturi comise de indivizi înarmați, 53 agresiuni, majoritatea asupra turiștilor, 89 furturi de automobile, 2 incendii criminale fuseseră comise în sectorul său –1 Mai. În plus, au fost descoperiți 7 morți din pricina unor doze

prea mari de drog, în pivnițe sau locuri izolate. Suspină și-l chemă prin interfon pe sergentul însărcinat cu presa. Nici un răspuns. Formă atunci numărul ziarului *Pravda* și ceru să vorbească cu redactorul rubricii criminalistice. I se răspunse că acesta este în călătorie în Suedia.

– Atunci, cu adjunctul său.

– Nu a sosit încă...

– Atunci, dați-mi pe oricine din redacție!

Ridicase tonul. Tînăra telefonistă răspunse că încă nu venise nimeni, dar să încerce peste o oră.

Puse receptorul în furcă furios. Soneria telefonului întrerupse brusc înjurăturile pe care începuse să le debiteze. Smulse receptorul.

– Inspectorul Pliuci?

– Chiar el. Cine este la aparat?

Auzi o respirație puternică și o lungă tăcere.

– Vă ascult, vorbiți.

Apăsă, din reflex, pe butonul magnetofonului. Se aștepta la un denunț anonim. Comisariatul primea cam 30 pe zi. De obicei, centrala era cea care înregistra astfel de telefoane. Dar, adesea, „bunii comuniști" reușeau să-l găsească personal, pentru a se plînge de un „speculiant" sau de un *„dealer"*...

– Vă ascult, repetă, cu răbdare.

Auzi zgomote de circulație. Interlocutorul său telefona dintr-o cabină publică. Acesta se hotărî, în sfîrșit, să vorbească:

– Domnule inspector, știu că sînteți... că sînteți un tip bine... Citesc ziarele... (Liniște). Nu sînt vinovat, nu știam... Nu, n-am...

Pliuci începea să se enerveze. Îi venea să strige, dar își reținu furia și-l încurajă pe necunoscut...

– Vă cred. Dar, vă rog, vorbiți! Nu am prea mult timp.

– Iată, este vorba de un ceas... Vă jur că nu l-am furat...

Pliuci explodă de furie.

– Ascultă, tovarășe! Ceasul vi-l puteți băga acolo unde mă gîndesc eu!

Închise cu violență și lovi cu pumnul în masă.

Nikitin deschise ușa și-i spuse că toată lumea era gata pentru ședința de la ora 10.

– Ce imbecil! Bine, începeți ședința, am să vin și eu. Așteptați-mă, însă, înainte de a lua legătura cu Petrovka. Ei! Stai, bătrîne. Tu vei comunica astăzi raportul pentru ziarul *Pravda*... Pe mine domnii ăștia ziariști mă obosesc...

Soneria telefonului se auzi din nou. Luă receptorul, făcînd semn lui Nikitin să dispară.

– Da, inspectorul Pliuci la aparat.

Recunoscu imediat aceleași zgomote de mașini, aceleași ezitări și fu gata să închidă.

– Vă ascult, spuse, totuși, cu o voce ce se dorea calmă.

– Eu sînt... Ceasul este un ceas de spion, inspectore.

Boris dădu drumul magnetofonului.

– Continuați, vă ascult.

– L-am cumpărat acum două zile de la un tip, pe stradă... Nu știam... înțelegeți, toată lumea face la fel... dar am observat că nu-i un ceas obișnuit...

– Ascultați-mă bine. Dacă ceea ce spuneți este adevărat, vă promit o recompensă. Veniți imediat la mine cu ceasul. Vă aștept.

– Nu! Nu vreau să mă vedeți... Nu vreau dosar... Pot să vi-l las undeva, într-un plic. Spuneți-mi unde și o fac...

– Dragă tovarășe, insistă inspectorul. Sînteți un bun cetățean. Vă dau cuvîntul meu de onoare că veți fi recompensat. Veniți, nu vă temeți de nimic. Aveți cuvîntul meu. Vă aștept.

Puse receptorul în furcă, întrerupînd dialogul ce risca să se eternizeze. Apoi ieși din birou și se îndreptă cu pași apăsați spre holul de primire.

– Un om va sosi dintr-un moment într-altul. Îl conduceți imediat în biroul meu. Să nu-i puneți nici o întrebare. Și fiți amabili cu el. Foarte amabili!

Se îndepărtă, se opri, se întoarse și strigă:

– Este un ordin!

Ajuns în birou, se îndreptă gînditor către fereastră. Viscolul se oprise, dar cerul era tot acoperit. Buletinul meteo promisese înseninări spre sfîrșitul dimineții și cîteva zile cu soare. Nu credea însă o iotă. Ca și cum ai putea avea încredere în specialiștii meteo! Văzu deodată un bărbat de statură potrivită pe trotuarul din față. Își bătea tălpile ca să nu înghețe. Pliuci fu sigur că era vorba de interlocutorul său anonim. Omul telefonase probabil de la cabina telefonică ce se găsea la cîteva sute de metri mai încolo. Ezita vizibil să pătrundă în comisariat. Pliuci se pregătea să dea ordin să fie adus, cînd necunoscutul traversă strada. Un minut mai tîrziu, un milițian bătu la ușă.

Bărbatul purta un cojoc din blană de oaie, iar în priviri i se citea frica.

Inspectorul îl pofti să ia loc și, fără a-l întreba, îi turnă cafea într-un pahar. I-l întinse cu un gest amabil, împinse spre el zaharnița și-i propuse să se facă comod. Omul se ridică cu teamă și-și scoase cojocul. Pliuci îl observa cu discreție. Îmbrăcat cu un costum de croială străină, purta o cămașă și o cravată luxoase. Avea în jur de 40 de ani. Un inel gros, din aur, îi împodobea inelarul mîinii stîngi. Înțelese că avea de-a face cu un bișnițar, cu unul

din numeroșii traficanți de devize care bîntuiau străzile Moscovei, la orice oră din zi și din noapte.

Omul ezită, apoi scoase ceasul din buzunar. Îl întinse fără vreun cuvînt, cu ochii în pămînt. Pliuci îl examină. Obiectul nu avea, aparent, nimic anormal.

– Ce are deosebit acest Rolex?

– Am să vă arăt, domnule inspector.

Omul îl luă și-l puse pe masă. Apoi întoarse încet cadranul spre el. O minusculă lumină roșie se aprinse în dreptul cifrei 12 și o succesiune de bip-bip-uri răsunară în birou. Parc-ar fi fost semnale Morse. Pliuci înțelese imediat. Această mică bijuterie nu putea aparține decît unui străin, probabil un spion. Mai multe întrebări îi veniră atunci în minte. Afacerea ținea în mod normal de KGB. Totuși, ceva, o intuiție probabil, îl împinse să se ocupe personal de cercetări.

– Cine ți-a vîndut asta? întrebă el, tutuindu-l pe individ, pentru a-i da încredere. Recompensa o vei avea, am promis.

– Nu-l cunosc. Nu l-am văzut niciodată. Ceasul l-am cumpărat în Piața Roșie. Se face mult trafic pe acolo... Mă duc din cînd în cînd...

– Destupă-ți urechile și ascultă-mă bine. Ți-am făcut o promisiune. Am să mi-o țin. Dacă te-ai fi dus la Petrovka, te-ar fi cotonogit deja pentru a te face să vorbești. Apoi, te-ar fi desfigurat pentru a-ți mulțumi. Cu mine nu riști nimic. Dar, în schimb, trebuie să mă ajuți să-l găsesc pe omul care ți-a vîndut acest ceas. Probabil că vine des cu marfă în Piața Roșie, nu-i așa? Nu trebuie decît să mi-l arăți de departe. Nu riști nimic. Apoi, vei fi liber. Îți dau cuvîntul meu.

Omul înghiți o gură de cafea.

– Pot fuma?

Fără să aștepte răspunsul, își scoase pachetul de țigări și vru să-i ofere una și inspectorului, care refuză cu un gest sec. Acest mic traficant începea să-l enerveze. Cu ce putea să se ocupe oare în mod oficial, în viața de fiecare zi? Timp de o secundă, Pliuci avu poftă să-i tragă una peste mutră.

– De acord. Voi face ce-mi cereți, răspunse omul. Adăugă apoi cu o voce înecată: Cît este recompensa?

Inspectorul îl fixă drept în ochi, îndelung. Omului începu să-i fie frică și se bîlbîi:

– Nu cer nimic... Numai să-mi fie rambursat prețul...

– Vei avea ceva. Hai, vino. Vom face o mică plimbare prin Piața Roșie, spuse Boris Pliuci, ridicîndu-se de pe scaun.

De abia peste trei zile ziarele *Pravda* și *Izvestia* anunțară că o mașină de miliție fusese pulverizată de-o explozie, împreună cu șoferul ei, un anume Sokolov, și că un grup islamic revendicase atentatul. Știrea nu avea decît cîteva rînduri. Era vizibil că nici autoritățile, nici redacțiile nu știau despre ce era vorba exact. Eva răsuflă ușurată: comunicatul transmis de ea fusese luat în serios. Ceasul o neliniștea mai mult. Se gîndise să se ducă a doua zi să-l caute într-una din pieţele bîntuite de hoți, chiar în Piața Roșie, dar instinctul o oprise. Ar fi mai prudent să iasă cît mai puțin în cazul în care, improbabil, cineva ar recunoaște-o. Refuzase numeroase invitații pe care le primise la dineuri în urma prezenței sale remarcabile la ambasada Israelului și se mulțumise doar să dea o raită pe la agenție pentru a se pune la curent cu munca. Avea în față trei săptămîni ca să organizeze noua viață, să ia contact cu oficialitățile sovietice și să se mute în apartamentul în care locuise Hans Mahnfieldt.

Fu convocată pe data de 29 decembrie, trei zile după sosire, la Ministerul Afacerilor Externe, pentru a da relații în legătură cu acreditarea. După trei ore de discuții foarte aprinse, funcționarul de la biroul de presă sfîrși prin a-i promite că va avea gata legitimația în ziua în care va intra în funcție.

În aceeași seară, luă masa la Olga și Piotr Karstov.

– Ce spuneți de acest pateu de ficat? o întrebă Olga. Îl cumpăr de la restaurantul Maxim's din Moscova.

– Este aproape mai bun decît la Paris.

Entuziasmul Evei nu era prefăcut. Pateul era excelent. Ca și tot dineul *à la française* pe care Olga îl pregătise în onoarea invitatei-sale și care fusese servit de două ordonanțe îmbrăcate cu veste albe.

Apartamentul familiei Karstov era mare și luxos, dar fără exces. Lustre de cristal luminau camerele mobilate cu gust și magnificele covoare persane. Eva era îmbrăcată cu un *deux-pièces* roșu, destul de decoltat. Un colier dublu de perle contrasta cu pielea-i fină și puțin mată. Totuși, generalul rămînea impasibil și nu pronunțase

nici măcar zece cuvinte în timpul mesei. Cu toate eforturile Evei, conversația celor două femei îl plictisea vizibil. Eva vorbi despre Paris, Statele Unite, modă, evitînd cu grijă subiectele politice. Voia să-l determine să-și uite pentru un timp preocupările și, dîndu-i o imagine foarte feminină despre ea însăși, să facă să crape acest bloc de granit care părea a fi Piotr Karstov.

Erau acum în salon, confortabil instalați în fotolii de piele. Un foc puternic ardea în șemineul de marmură cu linii pure. Pe pereți, tablouri de artiști contemporani. Eva recunoscu un Mitia Kantorov și un Ovcinikov, ale căror opere erau cotate astăzi la Londra și la New York la un nivel foarte ridicat.

Subiectele tablourilor lor contrastau cu imensa pînză ce se afla pe peretele opus reprezentînd bătălia de la Borodino.

– După Dvs., generale, Kutuzov ar fi putut cîștiga această bătălie? întrebă ea, arătînd tabloul cu capul.

Karstov, care tocmai turna în pahare coniac georgian, se opri surprins. Ezită cîteva secunde și răspunse:

– Istoria nu poate fi refăcută. Și dacă privesc adesea această pictură, o fac nu pentru a admira nu știu ce eroism, ci pentru a-mi aduce aminte că această gigantică bătălie a fost mai întîi o confuzie monstruoasă: 80.000 de morți pentru nimic.

– De ce?

– Recitiți-l pe Clausewitz. Napoleon pierduse, din punct de vedere obiectiv, de cînd pusese piciorul pe teritoriul nostru.

Eva vru să răspundă, dar Karstov continuă:

– Vă interesează *Kriegskunst*, arta războiului? Este puțin obișnuit pentru o femeie, chiar ziaristă.

– Există subiecte rezervate bărbaților? Este adevărat, mă pasionează istoria militară... Chiar dacă n-am pus mîna pe nici o armă în viața mea!

Generalul Karstov surîse. Eva continuă:

– Există măceluri inutile?

– Bineînțeles. Spuneți-mi, este vorba din nou despre interviul pe care intenționați să mi-l luați?

Pufniră în rîs și-și ridicară paharele, făcîndu-și cu ochiul unul altuia.

Mai tîrziu, Olga insistă ca generalul s-o conducă pe Eva, dar aceasta refuză. În fața insistenței Olgăi, Eva sfîrși prin a accepta ca șoferul să o ducă la hotel. O îmbrățișă pe Olga, promițîndu-i că mai vine. Karstov o însoți pînă în stradă. În momentul despărțirii, își strînseră mîinile. Eva ezită un moment și întoarse mîna generalului. Îi examină podul palmei cîteva secunde la lumina felinarului.

– În plus, ghiciți în palmă? Dacă mi-aduc aminte, v-ați mai uitat o dată cu atenție la mîinile mele, cu ocazia primei noastre întîlniri...

– Nu, nu chiar, dar vroiam să văd dacă ale Dvs. evocă pentru mine imagini.

– Vă jucați de-a chiromanția?

– Nu mă joc niciodată, generale, răspunse ea sec. Mai ales cînd am... intuiții, dacă vreți, în cazul cuiva pe care abia îl cunosc.

Karstov păru să oscileze între scepticism și fascinație.

– Și ce vedeți, dacă nu sînt prea indiscret?

– Un mare destin!

Îi lăsă mîna și se îndreptă spre mașină.

Eva deschise ochii. Era ora 7 dimineața, în acest 31 decembrie. Acceptase să-și petreacă revelionul cu echipa agenției. Adormise greu. Seara din 29 de la familia Karstov fusese o reușită. Cu tot dezinteresul generalului manifestat la începutul serii, se uitase de mai multe ori la ea, la bustul ei. Apoi, cînd în sfîrșit reușise să-i atragă atenția asupra problemelor strategice, privirea nu i s-a mai dezlipit de a ei. A făcut bine că a refuzat s-o însoțească, ar fi fost prea rapid! Se ridică și bău încet un pahar cu apă în fața oglinzii.

Se îmbrăcă în ținută de jogging și coborî în sala de gimnastică a hotelului. O oră mai tîrziu, își comanda un dejun copios. Dacă ar fi fost după ea, ar fi locuit la hotel pe toată perioada cît avea să rămînă la Moscova.

Pentru prima oară de la sosire, se hotărî să se ducă să se plimbe prin oraș. Se îmbrăcă cu ceva călduros, își puse apoi noul mantou de blană pe care-l cumpărase a doua zi după crimă într-unul din magazinele de lux ale hotelului Hilton și ieși.

Instinctiv, se îndreptă spre Piața Roșie. Pentru a regăsi ceasul? De-abia ajunsă în piață, un cuplu de turiști o rugară să-i fotografieze. Acceptă.

Un tînăr o acostă și-i propuse ruble pentru valută forte, de zece ori mai mult decît la cursul oficial. Eva se îndepărtă fără să-i răspundă și o luă pe strada Razin, unde se afla agenția, încercînd să cumpere micile cadouri pentru acea seară. Spre ora 4, se întoarse la hotel epuizată. Străbătuse orașul, vizitase două muzee, testase un număr de telefon pentru caz de urgență și observase îndeaproape locul de pe Colinele Lenin unde putea lăsa un mesaj cifrat. Petrecu o jumătate de oră în cadă și se lungi goală pe pat...

Tocmai terminase să se machieze, cînd cineva bătu discret la ușă. Totuși, cartonul cu inscripția „Nu deranjați" era agățat de clanță. Se apropie și privi prin vizor. Inima îi bătu mai tare.

Eva deschise și în fața ei apăru generalul Piotr Karstov, în civil, cu un mic buchet de trandafiri în mînă. Nu-i lăsă timp să vorbească:

– Am venit să vă urez un an bun. Poftim!

Intră și, prin semne, o făcu să înțeleagă că sînt microfoane.

– Veniți, vă invit să facem o mică plimbare. Timpul este superb, vă aștept în mașină. Este un Volvo albastru închis.

Își puse șapca pe care o ținea în mînă și o pereche de ochelari de soare, apoi plecă.

Era ora 18 și Eva trebuia să se întîlnească cu colegii într-o oră. Puse florile într-o vază, îmbrăcă noul mantou de blană și coborî cu ascensorul. Inima îi bătea foarte tare. Karstov își asumase mari riscuri venind aici.

Nici o privire bănuitoare nu o urmări cînd lăsă cheile la recepție. Ieși din hotel.

Automobilul Volvo o aștepta cîțiva zeci de metri mai departe. Se apropie cu un pas ezitant și-l văzu pe Karstov la volan. Se urcă.

– Sînteți un gentleman ciudat, îi spuse tremurînd. Și ați venit fără șofer?

– M-am gîndit mult la Dvs. de la ultima noastră întîlnire. Eu...

Eva îl întrerupse:

– Sînteți un om căsătorit, generale. Și soția Dvs.?

– Uitați-o pe soția mea. Știu că v-a plăcut, răspunse pornind mașina. Dar și Dvs., Eva, m-ați cucerit. Și întorcîndu-se spre ea: Sînteți încîntătoare.

– Mulțumesc. Unde mergem, generale? Sper că nu este vorba de un kidnapping?

Karstov izbucni în rîs. În locul oricărui răspuns puse o casetă. Cîteva secunde mai tîrziu, vocea lui Ray Charles răsuna în mașină. *I can't stop loving you.*

– Este cîntărețul meu preferat, spuse Karstov.

– Știu.

O privi surprins. Ea surîse candid și urmă:

– Astă-noapte am avut un vis. Exact ce se petrece acum.

– Vorbiți serios? Ah, uitasem, sînteți și prezicătoare! spuse surîzînd. Și cum s-a terminat acest vis?

– Nu cum credeți. Ascultați-mă, generale, trebuie să mă duc la niște prieteni să-mi petrec revelionul. V-aș fi recunoscătoare dacă ne-am întoarce la hotel. Pentru că sînt singură, nu trebuie să credeți... Ar fi preferabil pentru amîndoi, dacă v-ați opri acum.

Eva spusese toate acestea cu o voce tulburată, fără a-l privi. Dar Karstov continua să șofeze ca și cum n-ar fi auzit nimic. Nu deschise gura, privind fix drumul. La stopuri nu se oprea decît puțin, se strecura în circulație cu o ușurință uluitoare. Nici o ocazie să poată coborî din mașină. Ieșiră din oraș și se îndreptară

spre Podolski, aflat la 30 de km spre sud de Moscova. Resemnată, Eva preferă să tacă. Karstov o privea din cînd în cînd amuzat. Traversară Podolski și se îndreptară spre Kresti. După 20 de minute, Karstov o luă la dreapta și se angajă pe un drum îngust, care șerpuia prin pădurea ninsă pînă la o *dacea* în fața căreia se opri.

Coborî primul. Fără să spună un cuvînt, se îndreptă spre ușă, o deschise, aprinse lumina. Se întoarse. Eva rămăsese în mașină, Karstov îi deschise portiera și, tot fără a spune vreun cuvînt, îi făcu semn să coboare. O prinse de mijloc pentru a o face să intre în *dacea*. Camera era vastă și bine încălzită. Pe pereți se aflau săbii căzăcești încrucișate, două puști de vînătoare și tapiserii cu desene geometrice. Mobilă din lemn pictat, o masă mare rustică, scaune și bănci erau dispuse cu gust de-a lungul zidurilor. O sobă mare de fontă emailată trona într-un colț al camerei. Eva, în picioare, se lăsă pătrunsă de atmosfera plăcută și se destinse dintr-o dată.

Karstov o prinse delicat de umeri și o privi în ochi.

– Nu știu ce se întîmplă cu mine, murmură cu o voce înceată. Nu sînt stăpîn pe gesturile mele, înțelegeți-mă. Doresc să petrec această noapte cu Dvs. Este pentru prima oară cînd fac așa ceva... Am riscat, am venit fără gardă, nimeni nu știe unde sînt.

Părea sincer. Eva se desprinse din îmbrățișare și se duse la telefon. Formă un număr și aștepta, fără a-l pierde din ochi.

– Eva Dumoulin. Nu mă așteptați. Nu pot veni.

Puse receptorul în furcă. Fața lui Piotr Karstov se lumină dintr-o dată. Se duse spre ea și o sărută tandru pe obraz.

– Am un portbagaj plin cu lucruri delicioase. Mă duc să le aduc.

Cîteva minute mai tîrziu, bucătăria se umplu de icre negre și de Manciuria, pateu de ficat din import, somon, nisetru, vodcă poloneză, șampanie, vin de Georgia, faimosul Tvichi, blinî. Era chiar și un buchet de trandafiri. Molipsindu-se de entuziasmul generalului, Eva se puse pe treabă. Cinci minute mai tîrziu, masa era aranjată. Karstov, încîntat ca un copil, înteți focul în șemineu, destupă o sticlă de șampanie... Eva aprinse ea însăși luminările și anunță:

– Generalul este servit!

– Spuneți-mi Piotr, vă rog, și-i sărută lung mîna.

Eva surîse și luă cupa de șampanie pe care el i-o întindea.

– Sînteți un adevărat gentleman acum. Sper că veți rămîne așa toată seara.

– Pentru frumusețea Dvs., spuse ridicînd paharul.

Se așezară la masă. Piotr mînca cu poftă. Vorbea despre el, despre războiul din Afganistan, despre țara sa. Era cald, entuziast.

O făcu să rîdă povestindu-i cîteva glume despre birocrația sovietică.

Eva se lăsa cuprinsă de bucuria lui comunicativă. Descoperea un alt om, seducător, simpatic, mai frumos decît cel pe care-l văzuse pe casета video. Deodată, grav, Piotr o întrebă ce-i văzuse în palmă seara trecută. Eva se aștepta la această întrebare. Surîse și ceru să-i întindă mîna. El îi întinse dreapta.

– Stînga.

O examină îndelung, în liniște, și închise ochii, ca și cum astfel s-ar fi putut concentra mai bine. Cînd îi redeschise, pupilele erau dilatate. Fixîndu-l în ochi cu o privire fără expresie, începu să vorbească cu o voce monotonă. Îi povesti cîteva dintre marile evenimente ale vieții lui, despre fratele mai mare mort în mod tragic, despre mama sa, o femeie deosebită, despre tatăl său, pe care el nu-l cunoscuse.

Piotr, fascinat,îi sorbea cuvintele fără a îndrăzni s-o oprească.

Eva ezită deodată, ca și cum ar fi vrut să ascundă ceva grav.

– Nu știu dacă...

– Dacă?

– Soția Dvs. Nu vrea copii... dar cred că este sterilă. Asta-i, nu poate avea copii.

Piotr n-o slăbea din ochi. Brusc, ea se prăbuși pe scaun.

– Asta-i tot, spuse cu o voce obosită. Sînt epuizată.

Închise ochii și trase adînc aer în piept. Urmă un moment de liniște, pe care el nu îndrăzni să-l întrerupă.

– De cînd aveți acest dar? o întrebă, în sfîrșit. Tot ceea ce ați spus este adevărat.

– L-am moștenit de la tata. Se spune că este ereditar. Și bunicul îl avea, dar el se pare că era un adevărat mediu. Am descoperit că și eu îl am aproape din întîmplare. Cîteodată știam ceea ce oamenii urmau să spună. Într-o zi, aveam zece ani, am văzut un om ce se pregătea să traverseze strada. Era la München. Am avut deodată ca un fel de viziune: o mașină îl strivea. Tocmai traversa și eu am alergat să-l opresc. Prea tîrziu... A fost groaznic. M-am simțit mult timp vinovată. M-am hotărît să-i spun tatei. Mi-a spus că și el avea astfel de viziuni, că eram, fără îndoială, o extra-lucidă. M-a liniștit și, mai tîrziu, m-a învățat cum să controlez această putere. Din fericire, căci altfel aș înnebuni!

Piotr o cercetă cu atenție.

– Cum se produce asta? Vreau să spun, în ce mod...?

– Numai față de anumite persoane și în anumite situații. Acum cîteva zile, la Ambasadă, cînd v-am întîlnit, am avut brusc o viziune... dar n-am îndrăznit să v-o spun.

– De ce?

– Pentru că m-ați fi considerat nebună. Și, apoi, nu era locul potrivit.

– Ce-ați văzut?

– Nu știu precis. O imagine vagă... Era prea multă lume, prea mult zgomot... Am văzut un mare destin, da. Un mare destin.

– Dar nu îl am deja?

– Ba da, dar veți avansa încă, sînteți chemat să jucați un rol și mai mare, chiar dacă vreți sau nu!

– Puteți să-mi spuneți mai exact?

– Nu, este o imagine. Voi avea, desigur, altele...

Piotr îi confirmă că fratele lui mai mare murise în cursul unui antrenament militar, că tatăl său dispăruse la puțin timp după nașterea sa, fără a lăsa nici o urmă, și că mama sa își crescuse cei doi băieți în spiritul dragostei față de patrie. Fusese mult timp femeie de serviciu într-o uzină din împrejurimile orașului Kutaisi, în Georgia, și se lipsise de toate pentru ca el să devină cineva. Îi povesti, de asemenea, că soția sa, Olga, refuzase întotdeauna ideea de a avea copii, că era fiica unui membru important al Comitetului Central, că n-o iubise cu adevărat, dar că a trebuit să se căsătorească cu ea așa cum se practica în nomenclatură: un „erou" al armatei nu putea să rămînă celibatar.

– Mai știu ceva, Piotr, murmură Eva. Se spune că sînteți neîndurător, brutal, sîngeros chiar. Eu știu, însă, că nu-i adevărat. Cînd v-am văzut, am știut imediat că cei ce cred astfel se înșală.

Nu-l slăbi din ochi și Piotr, emoționat profund, îi luă mîna și o sărută. O dorea. Eva o simțea. Dar nu sosise încă momentul. Închise ochii și spuse:

– Ați avut un accident în tinerețe?

Și fără a aștepta răspunsul, închizînd ochii, îi povesti o scenă:

– Aveați cinci sau șase ani, mama Dvs. fugea la spital, plîngeați, era sînge... Și, arătîndu-i cu degetul pîntecele, adăugă: acolo, cicatricea este undeva, acolo.

Piotr fu vizibil tulburat. Își aminti scena. Exact cea pe care o povestise Eva. Se ridică, își deschise cămașa, lăsă puțin în jos pantalonii și-i arătă cicatricea:

– Apendicită.

– Vă rog să mă scuzați, dar este ceva mai puternic decît mine, cînd mă apucă așa subit, nu pot...

Bău o înghițitură de șampanie. Piotr o dorea cu pasiune, dar ceva îl împiedica s-o ia în brațe și s-o arunce pe pat, așa cum ar fi vrut de la începutul serii. Fața pură și expresivă a Evei, ochii strălucind de inteligență îl tulburau adînc. Încerca să-și imagineze corpul ei gol și, pentru prima oară în viață, se simțea dezarmat

în fața unei femei. Îi provoca un val de tandrețe și de respect, pe care nu-l mai încercase.

– Vreți să ne întoarcem? întrebă Piotr, pentru a rupe vraja care-l cuprinsese.

Eva lăsă ochii în jos.

– Da și nu, răspunse. Da, pentru că nu-mi place această situație. Sînteți căsătorit și o cunosc pe soția Dvs. Sînteți un om important și risc să fiu expulzată înainte chiar de a-mi fi scris primul articol... Și nu...

Rămase tăcută cîteva secunde, apoi, ridicînd ochii, îi fixă asupra lui. Străluceau. Piotr, subjugat, aștepta.

– Nu, pentru că sînteți un bărbat atrăgător. Foarte atrăgător.

Eva îi surîse. Se ridicară în același timp și Piotr o luă în brațe. Parfumul ei era irezistibil. O îmbrățișă delicat, apoi pasiunea puse stăpînire pe el. Deodată, o luă în brațe și o duse spre pat... Se minuna descoperindu-i corpul superb, sînii rotunzi între care își ascunse fața, coapsele de-o dulceață incomparabilă. Cu inima bătînd, vru s-o posede, fără să mai aștepte. Dar ea îl reținu.

– Lăsă-mă să te iubesc, îi șopti la ureche.

Începu să-l mîngîie. Corpul îi era musculos. Mîinile ei îi provocau senzații necunoscute. Gura sa îi atingea pielea, îndrăzneață și fierbinte. Piotr credea că înnebunește, cufundat în acest joc erotic, ale căror reguli îi erau impuse de Eva. Avea impresia că descoperă plăcerea pentru prima oară... Nemaiputînd rezista, o luă în brațe și o răsturnă sub el. Ea închise ochii și tresări cînd o posedă.

– Eva, nu vei fi expulzată. Știi de ce? Pentru că vei fi soția mea.

Cele trei mașini Lada ale brigăzii criminalistice de la comisariatul din Piața 1 Mai se îndreptau spre Kubina, situată la 40 de km spre est de Moscova. Inspectorul Boris Pliuți își consultă ceasul: ora 5 dimineața. I-au trebuit nouă zile pentru a-și identifica omul. Împreună cu micul „mafiot", cum îi spunea, colindase toate locurile pe unde funcționa bursa neagră sub ochiul complice al miliției. În special marile piețe ale orașului, faimoasa Țvetnaia, la 15 minute de mers pe jos, la Ceremușenskaia, aproape de paradisul nomenclaturii, la sud-vest, pe strada Tișinsk, în apropierea stației de metrou Aeroport și aproape de „ghetoul roz", unde trăiau scriitorii oficiali, și în alte două locuri frecventate numai de „mafioți" și de „afgani". Apoi, își filase cu discreție omul și sfîrșise prin a afla unde locuiește. La Kubina, mașinile se apropiară de un bloc confort II, recent construit, și se opriră în apropierea grădinii rămasă în paragină, pentru a bloca ieșirea. Pliuci coborî primul. Două minute mai tîrziu, cei 8 milițieni pătrunseră în imobil și urcară fără zgomot la etajul cinci. Sparseră ușa, la un simplu semn al șefului lor, și pătrunseră înăuntru.

„Afganul" era în pat cu o femeie. Schiță gestul de a lua o armă de sub pernă, dar doi colosi îl imobilizară. Îi înjură, îi făcu naziști, polițiști împuțiți, corupți. Pliuci urlă:

– Tacă-ți fleanca, fiu de căței! Am să te bag la zdup pentru zece ani, dacă mai continui să strigi.

„Afganul" se calmă imediat.

– Ascultă-mă bine, urmă inspectorul. Ai vîndut un ceas cuiva în Piața Roșie, acum exact două săptămîni. Vreau să știu cum ți l-ai procurat.

Scoase ceasul din buzunar și i-l puse sub ochi.

– Nu știu despre ce vorbiți, nu l-am văzut niciodată.

– Foarte bine. Pune-i cătușele, îl luăm cu noi. Căutați peste tot și nu uitați arma. Vă aștept afară.

O oră mai tîrziu, „afganul" era așezat pe un scaun incomod, în biroul lui Boris Pliuci, cu mîinile legate de scaun cu cătușele. Continua să nege orice legătură cu povestea asta. Inspectorul îl

observa fără să spună nimic. Omul avea vreo 30 de ani. Bine făcut, avea o privire plină de ură și de dispreț. Un milițian intră fără să bată la ușă și-i întinse lui Pliuci o foaie de hîrtie, iar acesta, după ce o citi, se întoarse către omul nostru.

– Vom încheia un tîrg, spuse cu o voce blîndă. Nu sînt obligat s-o fac. Cu tot ce s-a găsit la tine și cu tot ce-am citit în caziernl tău judiciar, iei pe puțin zece ani. În așteptare, pot da instrucțiuni și în cinci minute maică-ta nu te va mai recunoaște. Acum vreo zece zile, un milițian a fost ucis în explozia unei mașini. Nimic nu mă împiedică să te bănuiesc. Și, într-un astfel de caz, este vorba de pedeapsa cu moartea. Toate astea le pot face, dacă mă obligi.

Făcu o pauză. Omul părea că-și bate joc de amenințările lui și contempla camera cu un aer vizibil dezgustat.

Pliuci reluă calm:

– Tîrgul pe care ți-l propun este simplu. Tu îmi spui tot, dar *tot*, în cele mai mici detalii, și eu trec cu buretele peste păcatele tale.

Omul izbucni deodată:

– Dar ce are ceasul ăsta de sînteți așa de înverșunat împotriva mea? Se fură zilnic de-alde astea. De ce nu-i arestați pe copiii nomenclaturiștilor care se droghează toată ziua?

– Ne privește pe noi. Hotărăște-te. Ai exact cinci minute pentru a mărturisi totul. După aceea vei regreta două lucruri: ziua în care te-ai născut și oferta mea.

Suspansul dură trei minute. Apoi individul ceru o țigară. Pliuci îi dădu una din pachetul de Marlboro pe care-l ținea în sertar pentru ocazii de acest gen și i-o aprinse. Se hotărî să-l dezlege și-i oferi un pahar cu cafea. Privirea i se îmblînzi puțin. Lui Boris Pliuci nu-i plăcea violența. Apelase rareori la ea, dar atunci nu fusese prea mîndru de el. Cu o voce răgușită, omul sfîrși prin a întreba:

– Ce garanții...?

– Nici una. Numai promisiunea mea.

Celălalt îl privi trăgînd nervos din țigară.

– Bine. Am trecut prin riscuri mai mari în Afganistan. Am fost rănit de trei ori. Sînt decorat cu mai multe medalii.

Inspectorului îi venea să explodeze, dar nu spuse nimic.

– Acest ceas nu l-am furat. Nu atac niciodată o femeie. Este vorba despre un prieten, un mic burghez de rahat...

Pliuci tresări imperceptibil, dar se mulțumi să întrebe cu o voce neutră:

– O femeie?

Omul povesti tot ce știa. Nu, i-ar fi imposibil s-o recunoască. Era noapte, avea aerul unei turiste, era destul de înaltă, cam de talia lui, un metru șaptezeci și opt, și avea un mantou de blană

și cizme foarte elegante. Avea părul scurt și negru, dar nu era prea sigur de asta. Unul dintre prietenii lui a vrut s-o violeze. Dar niște oameni au ieșit din parc și ei au preferat s-o ia la goană.

– I-am luat ceasul și colierul de aur. Avea o poșetă de catifea neagră, dar nu era mai nimic înăuntru, doar cîteva lucruri femeiești și cărți de vizită, așa că am aruncat-o în Moscova. Colierul l-am vîndut unui turist italian, iar ceasul unui traficant... Asta-i tot.

Bău o gură de cafea și ceru o altă țigară. Apoi păru să-și amintească de altceva.

– De departe am văzut o mașină de miliție oprindu-se lîngă fată. M-am despărțit de amicii mei și m-am întors să văd ce se întîmplă. V-am spus, cu nu atac niciodată o femeie și mi-era teamă că au omorît-o. Tipul care a lovit-o a făcut karate. În Afganistan...

Pliuci îi tăie vorba:

– Ai să-mi povestești aventurile voastre altădată. De ce te-ai întors? Nu te-ai gîndit c-ai putea fi recunoscut?

– V-am spus. Mi-era teamă ca prietenul meu să n-o fi omorît. Aveam un fel de remușcare. Atunci, am vrut să mă asigur.

– Bine. Continuă.

– M-am apropiat încet și, cînd am ajuns, ca se urcase deja în mașina milițianului. Chiar după plecarea lor a sosit o ambulanță. Șoferul era turbat de furie...

Inima lui Pliuci începu să bată mai repede. Conform raportului pe care-l citise, milițianul Sokolov făcuse ultimul contact radio la ora 20 și 37. Spusese: „Văd o grămadă de oameni în apropierea parcului Gorki. Mă duc să văd ce se întîmplă. Pare o agresiune". Nu putea crede că exista o legătură între explozia mașinii – un atentat terorist după „Petrovka" și după comentariile presei – și furtul acestui ceas. Totuși...

– Cît era ceasul? Cît mai exact posibil.

– În jur de 9 seara. Între 8 și 9. Îmi amintesc pentru că aveam întîlnire cu prietenii mei la ora 8, în fața hotelului Saliut de pe Bulevardul Lenin. De acolo am luat-o spre parcul Gorki... să facem o plimbare... și acolo...

– Bine, acum ai să mă asculți cu atenție. Voi mai avea nevoie de tine. Și pentru mai mult timp. Inutil să faci mutra asta. Ți-am promis ceva, nu? Îmi voi ține promisiunea. Dar și tu, la rîndul tău, să-mi faci una. Trebuie să știu unde să te găsesc la orice oră, căci voi avea nevoie de mărturia ta. Îți pot spune acum, este vorba de o afacere de cea mai mare importanță pentru securitatea țării. Dacă încerci să mă înșeli, te voi găsi și voi fi fără milă. Îți dai seama că nu glumesc.

Îi notă numerele de telefon de la birou și de acasă pe-o bucățică de hîrtie și i-o întinse.

– Care-ți este prenumele?

– Aleksandr.

– Aleksandr, sună-mă în fiecare zi, la orice oră vrei, ca să-mi spui unde ești. Cînd afacerea va fi încheiată, vei fi liber. Pînă atunci, stai liniștit și nu mai trambala arme cu tine! Du-te acum, ești liber.

Aleksandr se ridică, parcă ar fi fost hipnotizat, și dispăru fără un cuvînt.

Pliuci îl urmări cu privirea pînă la ușă și se lăsă în fotoliu, răsuflînd ușurat. Fusese mai ușor decît crezuse. Afacerea îl intriga tot mai mult.Se sculă și se duse în biroul celuilalt adjunct, Simanski.

– Mergi la urgență și cere să vorbești cu șoferul ambulanței care s-a dus în parcul Gorki pe data de 26 decembrie, între orele 20-21. Vorbește și cu cel ce-a înregistrat apelul și află numele celui ce-a anunțat incidentul. Și adu-mi-i pe toți aici, fără a-i neliniști. Da, Simanski, nici un cuvînt nimănui. Este un ordin! Nu vreau ca tîmpiții de la Petrovka să vină și să-și vîre nasul în afacerile noastre!

Simanski îi făcu cu ochiul, rîzînd încetișor. Nu era pentru prima oară că șeful îi cerea să acționeze fără a stîrni valuri.

Boris Pliuci își datora, fără îndoială, reușita profesională artei de a lăsa deoparte birocrația polițienească, pînă își termina anchetele. Și nimeni nu prea avea ceva de spus, pentru că ele erau de cele mai multe ori încununate de succes.

Pliuci reintră în birou și închise ușa. Se așeză și apăsă pe butonul interfonului:

– Nu vreau să fiu deranjat sub nici un motiv.

Apoi, luă o țigară din sertar și o aprinse cu un gest aproape ceremonial. Era prima țigară pe care o fuma de la vîrsta de 30 de ani, și trecuseră de atunci 27 de ani!

Moscova, 15 ianuarie

În ciuda frigului și a zăpezii, în ciuda polciului și a troienelor acumulate în zilele precedente și a rafalelor ce-o biciuiau în continuare, capitala sovietică avea un aer de sărbătoare. Oamenii se revărsau parcă pe străzi. Moscoviții, cei ce aveau valută, se înghesuiau în restaurantele organizate pe principii cooperatiste, în teatre, cinematografe sau în bistrouri franceze recent deschise.

Eva traversă Piața Sverdlov și trecu prin fața impozantului Bolșoi Teatr, construit în secolul 19, în stil neoclasic și care fusese restaurat anul trecut. Se opri un moment să admire clădirea. Știa, fără să fi intrat încă vreodată, că era una dintre cele mai bune scene din lume. Evei îi plăcea acest loc, adevăratul centru al vieții teatrale moscovite. Ea locuia în apropiere, la capătul străzii Cehov. De la fereastră putea să admire Piața Pușkin. Piața Roșie nu se afla decît la zece minute de mers pe jos.

De la faimoasa conferință asupra drepturilor omului, care avusese loc la Moscova în 1991, ziariștii străini obținuseră în sfîrșit „emanciparea"... Puteau locui unde vroiau, ca și în țările occidentale, și nu în „ghetoul" ce le era rezervat de decenii.

Apartamentul pe care-l ocupa acum Eva era mic, dar reușise să-l mobileze și să-l decoreze după gustul ei. Greutatea de a găsi un apartament liber în capitala sovietică îi silise pe marea majoritate a reprezentanților presei străine să rămînă în „ghetou". Eva era considerată o privilegiată. Ceea ce era perfect adevărat. Cine ar fi putut bănui că generalul Piotr Karstov se afla de fapt la originea acestei șanse?

După noaptea lor de dragoste, Piotr îi mărturisise că o iubea mai presus de orice. Că nu voia s-o mai părăsească și că, în ciuda obstacolelor, dorea s-o ia de soție.

În zori, plecaseră îmbrățișați, fericiți. Fața lui Piotr își pierduse gravitatea. Părea iluminată, ca cea a unui om pierdut pe mare care descoperă o insulă. Se întorseseră la Moscova repede și-și luaseră rămas bun, îmbrățișîndu-se îndelung, pe o stradă pustie,

lîngă hotelul Meridian. O săptămînă mai tîrziu, un funcționar de la Agenția imobiliară de stat o convocă pe Eva pentru a-i înmîna cheile apartamentului ce-i fusese atribuit...

Eva ocoli imensa coadă ce se formase în fața lui Burger King – cel mai mare din Europa – în strada 25 Octombrie, la trei minute de Piața Roșie, și se îndreptă spre stația de metrou de pe Bulevardul Karl Marx, prin pasajul din Piața Revoluției. Se opri un moment în fața Muzeului de Istorie, cînd văzu doi milițieni ieșind din ghereta lor și îndreptîndu-se spre stația de metrou. Se așeză la coada din fața muzeului. Inima îi bătea din ce în ce mai tare. Ochii nu i se dezlipeau de orologiu. Limbile lui indicau ora 16 și 30. Un bișnițar se apropie de ea și-i propuse ruble la bursa neagră. Refuză cu o mișcare a capului. Individul se îndepărtă fără a insista, urmărit de privirile pline de ură ale oamenilor. O femeie mai în vîrstă, obișnuita „atotștiutoare", îl făcu bandit și parazit. Tocmai vroia să-i spună ceva Evei, cînd se auzi explozia. Un zgomot teribil făcu să se zguduie pămîntul și zidurile muzeului. După o scurtă tăcere, ce păru că durează o veșnicie, se auziră urlete din stația de metrou. Imediat, o mulțime de oameni, în cea mai mare dezordine, ieșiră din subteran. Se auzeau voci strigînd că fusese un atentat, o bombă, terorism... Oamenii fugeau în toate părțile, într-o îngrămădeală de nedescris, și zeci de curioși se înghesuiau la gura metroului, împiedicîndu-i pe ceilalți să iasă. Cînd Eva auzi sirenele mașinilor de miliție, își făcu loc și se îndepărtă... Începea să se lase noaptea. O luă pe strada Herzen la dreapta și, după o scurtă privire în jur, puse trei scrisori într-o cutie poștală. Apoi își reluă mersul. Străbătu Bulevardul Tverskoi și parcurse ultimii 800 de metri cu un pas nonșalant.

Eva obținuse o săptămînă liberă, suplimentară, înaintea începerii lucrului. Nu-și lua postul în primire decît la 1 februarie. Trecuseră 15 zile de la noaptea petrecută cu Piotr. Avea să-l revadă peste cîteva zile, pe 18 ianuarie. Va veni s-o caute sau va trimite un om de încredere, care o va conduce într-un loc secret. În ziua în care se mutase, o echipă venise și-i instalase o a doua linie telefonică. La miezul nopții, soneria noii linii sună pentru prima oară. Era Piotr..

– Vroiam să încerc telefonul roșu, spuse rîzînd.

O asigură că era un număr sigur, se putea vorbi fără teamă, putea să-i spună chiar că-l iubește. În fața tăcerii Evei, îi repetă că vroia să-i devină soție.

– Este imposibil, sfîrși ca prin a-i răspunde. Cu totul exclus. Cred c-ar trebui să nu ne mai vedem. Nu-mi place această situație. Trebuie să fim rezonabili...

Din prudență și cu toate asigurările lui Piotr, evită să-i pronunțe numele.

Dar, în fața insistențelor lui, acceptă să-l revadă pe 18. Va fi pentru ultima oară...

După mai multe surse, evenimente sîngeroase se produseseră în Azerbaidjan, cu o săptămînă în urmă. Presa străină avansase cifra de 3000 de morți, copii în majoritate. În Armenia, greva generală, care începuse de Crăciun, dura încă. Și aici cereau independența...

Eva deschise frigiderul și-și luă un pahar cu lapte. Se întoarse în salon și dădu drumul la televizor. Un spot publicitar lăuda automobilul Lada Coupé, la fel de performant ca Porsche... După un alt spot despre mașina de spălat Phillips, Eva închise sonorul și așteptă știrile de la orele 20.

La 1 ianuarie, dimineața, întoarsă acasă, Eva făcuse un bilanț meticulos al situației. Nu era satisfăcută de ușurința cu care evoluaseră lucrurile. Auzea parcă vocea instructorilor din Mossad: „Înainte, în timpul și după fiecare act, și fiecare situație, reflectează, analizează faptele, unul cîte unul, și trece în revistă toate ipotezele, mai ales cele mai fanteziste. Apoi, acționează în consecință..."

Falsa revendicare de către mișcările teroriste a primului „atentat" își atinsese în aparență scopul. Niciodată nu fuseseră văzuți atîția milițieni pe străzile capitalei. Presa sovietică îi acuza pe liderii islamici și vinovăția lor părea a fi sigură: nici o mișcare nu negase faptele ce li se puneau în spate. Nu trebuia să-i fie frică, dar pierderea ceasului continua să o obsedeze.

Dintre toate ipotezele posibile o reținuse pe cea care i se părea mai credibilă: agresorii îl vînduseră unui traficant. Acesta va sfîrși prin a-i descoperi „originalitatea" și, din spirit patriotic sau pentru orice altă rațiune, va spune milației. Miliția va avertiza, natural, KGB-ul, care va începe o anchetă. Îi va descoperi pe „afgani", aceștia vor face o descriere aproximativă, dar destul de precisă în ceea ce privește unele lucruri: femeie, înaltă, elegantă, străină, mai degrabă tînără, mantou de blană... Eva își reproșa că s-a grăbit să cumpere un mantou de blană, a doua zi după „atentat", la magazinul de lux al hotelului Hilton. Acționase ca un amator. Tăiase vechiul mantou în bucățele, le pusese într-un sac de plastic și-l aruncase în pubela din parcul Dzerjinski. Un bețiv putea să-l găsească... Milițianul avertizase, desigur, comisariatul prin radio, înainte de a chema salvarea și deci... indicase și ora și locul agresiunii. Mai mulți martori o văzuseră urcînd în mașina milițianului... KGB-ul

ar putea face o legătură între toate aceste trei elemente? Ar putea să găsească pe vreunul dintre martori?

Pistele vor trebui falsificate... Va trebui să determine KGB-ul să renunțe să se angajeze pe acest drum..

La 2 ianuarie, scrisese un mesaj cifrat, în care propunea un val de atentate, și-l depusese la locul indicat, pe Colinele Lenin. Două zile mai tîrziu, găsise un răspuns pozitiv, în cutia poștală dezafectată aflată lîngă mănăstirea Novo Devicii, alături de cimitirul unde sînt înmormîntați unii dintre membrii importanți ai partidului.

Căzută pe gînduri, era cît pe ce să scape începutul jurnalului televizat. Dădu din nou drumul la sonor. Figura comentatorului dispăru pentru a face loc imaginilor atentatului din metrou. Bilanțul provizoriu era dezastruos: 5 morți și 17 răniți, dintre care doi foarte grav. Figura comentatorului reapăru pe ecran tocmai în momentul în care cineva îi întindea un telex. Ezită un moment și citi textul cu o voce tremurătoare: „Un telefon anonim a revendicat atentatul în numele organizației «Combatanții decadenței»". Eva apăsă pe butonul de telecomandă. În aceeași clipă, sună telefonul. Era Bruno, de la agenție.

– Ai auzit? Se spune că Gorșkov l-a chemat pe Karstov. De data asta se îngroașă gluma!

– Mă pregăteam să te sun și eu. Telepatic! Am văzut. Este dramatic...

– Am trimis un fax la Bruxelles cu ultimele precizări... Faimoșii „Combatanți ai decandenței". Ce zici de asta? Să fie extrema dreaptă?

– N-am nici o idee. Sper că vor pune mîna curînd pe nebunii ăștia... Parcă am fi în Europa de acum 10 ani!

Refuză invitația la masă, sub pretext că era puțin gripată, și se hotărî să se ducă să înoate în marea piscină a hotelului Hilton. Își luă sacul, se opri puțin în fața oglinzii din sala de baie și ieși.

Avionul militar aterizează pe micul aeroport de la Vnukovo, la 20 km de capitală. Piotr coborî și intră în Ccaika neagră care-l aștepta la scara avionului, cu motorul pornit. Șoferul demară imediat. Piotr formă numărul Evei la radiotelefon, dar nu obținu nici un răspuns. Încercă de cîteva ori, în zadar, și renunță furios. Treizeci de minute mai tîrziu, se afla în fața unui Gorșkov îmbătrînit parcă de oboseală. După ce au analizat pe scurt situația, au luat parte la o ședință a cabinetului de criză, reunit de urgență. Reuniunea a fost furtunoasă de la început. Șeful statului major al armatei, mareșalul Tereșkov, rivalul bine cunoscut al lui Piotr Karstov, era cît pe ce să se ia la bătaie cu acesta. Îi reproșă arțăgos moderația, ezitările, lipsa de rezultate în Azerbaidjan.

– De ce să nu tragem fără milă în acești șiiți? De ce să nu dăm o lecție bună iranienilor care îi aprovizionează cu arme? De ce nu pot fi puși cu botul pe labe acești armeni și împiedicați să facă grevă? Ce sperați? Un miracol? Exemplul țărilor baltice nu vă ajunge?

Trușenko, șeful KGB-ului, îl aprobă pe Tereșkov, dînd din cap, ceea ce-l irită pe Piotr. În fața unor astfel de învinuiri se apără prost, mai prost ca de obicei. Ca majoritatea reuniunilor de acest gen, disputele, adesea virulente, se produceau între partizanii a ceea ce se numea public „revoluția Gorșkov" și opozanții acesteia. Așa era jocul și Piotr îi cunoștea regulile. Dar în seara asta se gîndea prea mult la Eva pentru a-și putea dovedi spiritul combativ. Mai simțea și o oarecare ezitare din partea președintelui Gorșkov și se gîndi un moment că rămăsese singurul care propovăduia o anume moderație.

Hotărîrea de a se duce o politică de foarte mare fermitate față de toate acțiunile subversive a fost totuși luată în unanimitate, ca în zilele bune, la ora 2 dimineața.

Piotr ridică mîna și spuse răspicat:

– Dacă am înțeles bine, vreți și mai mult sînge? Mai multă teroare? O întoarcere la stalinism?

Se lăsă o liniște ca de plumb. Izbucni în rîs și părăsi sala consiliului.

Mai rămase o jumătate de oră *tête à tête* cu Gorșkov, care, adînc convins că hotărîrea luată de reuniune era cea bună, încerca să-l convingă de acest lucru. Piotr îi spuse prudent că el era convins de contrariul, dar nu încercă măcar să-i aducă argumente în acest sens. Preferă să plece. Era ora 3 și 10 cînd ciocăni la ușa Evei. Șoferul îl lăsase în colțul străzii și trebuia să revină să-l ia la ora 5 fix, din același loc.

Eva îi deschise ușa și se ghemui în brațele lui.

– Știam că vei veni, te așteptam.

El îi făcu o mică scenă de gelozie; telefonase de mai multe ori, dar ea nu răspunsese... Unde fusese? Îl obligă să se așeze și-i observă oboseala pe față. Numai atunci el surîse și-i povesti despre eșecul pe care-l suferise.

– Dragul meu, dacă nu te debarasezi repede de dușmani, ei vor fi aceia care vor învinge și asta mai repede decît crezi...

Îi mîngîie obrazul și-l îmbrățișă. Era prima oară cînd venea la ea în uniformă.

– Îți stă mai bine decît în costum civil, îi spuse, cînd el își scoase haina îmblănită.

Apoi îi aduse niște zacuscă din frigider și o sticlă de vodcă poloneză.

– Ai un prieten? Spune-mi adevărul, Eva, o întrebă el deodată.

Eva izbucni în rîs.

– Piotr, te rog, fii serios. Mi-ai mai pus această întrebare și ți-am răspuns. Am avut un prieten, unul singur, dar a murit într-un accident de avion.

Eva vorbise pe un ton ce lăsa să se întrevadă supărarea, pentru a-l face să înțeleagă că această insistență o deranja. Piotr bău un pahar de vodcă dintr-o dată și-și mai turnă unul.

– Ți-am spus data trecută, urmă ea, mai bine ne-am opri aici. Relația noastră este periculoasă... Sînt fericită cu dumneata, dar este mai bine să nu ne mai vedem. Nu mai sînt eu însămi din acea seară, Piotr...

– Voi divorța.

– Este ridicol. Nu pot fi soția unui... nu, este imposibil. Îmi iubesc meseria, îmi iubesc țara... Este cu totul exclus.

– Te iubesc, Eva, murmură Piotr. Te iubesc cum n-am iubit niciodată o femeie. Niciodată n-am dorit, n-am admirat, n-am vrut o femeie. Te doresc!

Eva simți un fel de disperare în vocea lui. O liniște grea se instală între ei. Eva își ascunse capul în mîini. Cînd își ridică fața spre el, ochii îi erau plini de lacrimi.

– Este imposibil, Piotr. Să rămînem prieteni, te rog. Te cunosc așa de puțin...

După o ezitare, reluă:

– Ai intrat în viața mea prin efracție. Și nici dumneata nu poți... pentru cariera dumitale...

– Nu-mi face griji pentru carieră! răspunse el. Nu pot urca mai sus. Ministru? Mi s-a propus de mai multe ori. Asta nu mă interesează!

Eva îl contemplă, dînd din cap în semn de dezaprobare.

– Ba da, Piotr. Dar...

Eva își șterse ochii.

– Dar?

Eva nu răspunse. Continuă să dea din cap și schimbă subiectul.

– Fratele dumitale... Am visat ceva, recent. Era brunet, cu ochii verzi, semăna cu mama ta, cred. Tu ești blond, ca tatăl tău.

– De ce îmi spui asta?

– Pentru că moartea lui n-a fost un accident... Am văzut în vis...

Fața lui Piotr se împietri. Eva avu un moment impresia că se va prăbuși. Dar, din privire, îi făcu semn să continue.

– Totul se petrecea în biroul lui. Vedeam un bărbat plin de decorații, trăgînd în el de la mică distanță. Fratele tău se prăbușea strigînd. Era sînge peste tot.

Piotr era livid. Își turnă un al treilea pahar de vodcă cu un aer absent. Eva se prefăcu că se simte vinovată și împinse spre el farfuria cu zacuscă. Se hotărî să-l tutuiască:

– Mănîncă, nu trebuie să bei pe stomacul gol.

Piotr rămase mut, cu fața descompusă. Eva credea că se gîndește la fratele său.

– Nu-mi este foame, spuse, în sfîrșit.

Se ridică și începu să măsoare în lung și în lat salonul. Apoi se opri și o privi în ochi.

– Soția mi-a mărturisit că este sterilă. Dar... de ce mi-ai vorbit de dușmanii mei adîncaori?

– Pentru că ai mulți. Sînt geloși, foarte geloși pe tine.

Piotr se așeză lîngă ea. O ținea în brațe, în timp ce Eva continua să vorbească:

– Toată seara inima mi-a bătut foarte tare. Știam că vei veni. Am simțit o ostilitate în jurul tău.

Se eliberă din brațele lui și îi spuse grav:

– Fii atent. Fii prudent, te rog. Înconjoară-te de oameni pe care poți conta, de prieteni, de prieteni adevărați... Dacă ai...

Îi luă fața în mîini și-l sărută pe gură.

– Mă înnebunești, nu știu ce să mai gîndesc. De cînd ai intrat în viața mea, simt diverse lucruri, visez, îmi este frică, o frică constantă...

Se ridică și, luîndu-l de mînă,îl duse în dormitor. Piotr o dezbrăcă încet, dar, cînd fu goală, o posedă cu o violență ce-o făcu aproape să leșine. Nu auzi frazele incoerente pe care el le rostea, pierzîndu-se în îmbrățișarea lui furioasă. Cînd își reveni, îi puse mîna pe gură pentru a-l împiedica să vorbească și îi murmură la ureche:

– Piotr, tu ai în fața ta un mare destin. Fii prudent!

Inspectorul Boris Pliuci își îmbrățișă soția și plecă, promițîndu-i, ca în fiecare dimineață, că nu va întîrzia. Se urcă în Volga lui neagră, privilegiu rezervat exclusiv membrilor celor mai sus-puși ai nomenclaturii, dar care lui îi fusese pusă la dispoziție pentru „servicii aduse patriei", și demară.

Era singura mașină de acest tip dotată cu un girofar. Îl instalase numai pentru a se deosebi de clasa conducătoare, „vampirii", cum îi numea în rarele sale momente de furie. Toți milițienii Moscovei, care, instinctiv, întorceau capul la vederea Volgilor negre, îl salutau cu căldură. Invidioșii, geloșii, deși numeroși, evitau s-o arate și asta pentru un motiv serios: prin integritatea sa, Boris Pliuci, inspector șef al Comisariatului 31, din sectorul 1 Mai al Moscovei, devenise o legendă vie. Se știa că nu-i place luxul și că trăia modest într-un apartament de două camere pe strada Piatnițkaia, la numărul 13, spre deosebire de unii colegi care erau amestecați în tot felul de afaceri. Boris nu se abătea de la principiile sale, așa că refuzase la început Volga, dar se lăsase pînă la urmă convins de fiica sa și în special de colegii de la comisariat: „Acceptați! Vom fi și noi în felul acesta recunoscuți!"

Ajunse în cîteva minute în strada Petrovka nr. 38, în fața unui imobil de 10 etaje, zugrăvit din nou în galben, culoarea sa originală. I se propusese adesea un post important în „Centrul nervos al Capitalei", cartierul general al miliției. Refuzase întotdeauna: „Sînt foarte bine acolo unde sînt".

Boris Pliuci nu prea aprecia aceste ședințe săptămînale, unde erau convocați „patronii" celor 149 de comisariate ale capitalei. I se părea întotdeauna că asistă la o ședință a Comitetului Central. Urcă două cîte două scările ce duceau la sala de conferințe, la etajul trei. De data asta nu se mulțumiseră să facă „cosmetică", cum se spunea în limbaj moscovit, să zugrăvească adică fațadele, fără a se atinge de mizeria din interior. Totul fusese recent modernizat și cu noile mobile finlandeze, cu mocheta din lînă nemțească și lămpile din Italia, vasta sală de conferințe nu era cu nimic mai prejos decît aceea a unei mari societăți occidentale.

Pliuci se instală la locul său obișnuit și-și salută vecinii. Atmosfera era apăsătoare și figurile grave. Zvonurile despre participarea excepțională la ședință a ministrului de interne, Baranov, se confirmară în următoarele cinci minute. Cînd intră, încordat, cu sprîncenele încruntate, toți participanții se ridicară în tăcere. Neliniștea, mirarea se puteau citi în ochii tuturor. Baranov se urcă la tribună, urmat de comandantul forțelor de miliție ale Moscovei, generalul Moiseev, și imediat își începu discursul. Timp de două ore, oprindu-se doar pentru a lua o înghițitură de apă și a-și șterge fruntea cu o batistă de mătase bleu, exprimă „profundele neliniști ale Președintelui" și ceru în numele acestuia să se facă tot ce era posibil pentru a-i descoperi pe teroriști. Aduse mai multe precizări pentru a-și susține acuzațiile: Moscova devenise unul din orașele cele mai periculoase din lume. Presa străină era plină de reportaje alarmante, care-i îndepărtau pe turiști, deci și devizele. Această situație nu mai putea dura. Kremlinul cerea rezultate.

Pliuci asculta cu o singură ureche. Gîndurile îi erau în altă parte. În trei zile făcuse progrese considerabile în ancheta sa. Tînăra de la urgență care înregistrase apelul lui Sokolov îi confirmase ora și locul. Obținuse și cîteva informații privind victima: „O brunetă frumoasă, înaltă, sigur turistă sau diplomată..."

Șoferul ambulanței îl asigurase că femeia plecase cu Sokolov. Doi bărbați ce se aflau la locul accidentului în momentul sosirii mașinii acestuia îi spuseseră rîzînd: „S-a dus cu ea, are noroc... Superbă străina... chiar dacă încerca să-și acopere fața!"

Această ultimă remarcă îl intriga cel mai mult. De ce să te ascunzi, dacă nu pentru a rămîne anonim?

Cine putea avea, la Moscova, acest reflex: o prostituată de lux? Fiica unui ofițer superior al KGB-ului? Sau al unui membru influent al partidului? O străină, avînd o situație ilegală? Sau o spioană...

„Dacă este o spioană și dacă trebuie să rămînă în capitală pentru un timp, sau își va schimba sau și-a schimbat deja înfățișarea." Acesta fu primul gînd al lui Pliuci. Instinctiv, ca și cum ar fi fost vorba de o afacere curentă, trimise doi oameni pentru a face turul magazinelor de lux și al coafor-ilor „șic". ai capitalei. Fără să creadă însă prea mult în reușită. Dar trebuia să înceapă de undeva.

La 15 ianuarie, cu o zi înaintea „carnajului din metrou", cum își titrase presa comentariul, unul din oamenii lui depistă la hotelul Hilton o vînzătoare care dăduse un mantou de blană „unei turiste înalte, brune, tip manechin"., a doua zi după moartea lui Sokolov. „Cumpărătoarea purta o șapcă, ochelari negri și vorbea englezește. Părea grăbită și a plătit în dolari. Avea cel mult 20 sau 21 de ani. Da, vînzătoarea credea că o poate recunoaște"...

Zgomotul unei uși întrerupse gîndurile lui Boris. Un tînăr milițian intră, se îndreptă repede spre tribună și depuse un telex în fața ministrului. Acesta păli dintr-o dată. Apoi, îi fixă pe cei din sală. Emoția lui era vizibilă.

– Doi milițieni au fost descoperiți... asasinați, spuse cu o voce slabă. Au fost înjunghiați pe cînd patrulau pe lîngă Parcul Academiei...

Se șterse pe frunte și adăugă:

– Crima este revendicată de Djihadul islamic...

Urcîndu-se în mașină, Pliuci era chinuit de îndoială. Nu se gîndise cu adevărat că o „spioană" ar fi putut să-l asasineze pe Sokolov. Ceea ce îl neliniștea era numărul de coincidențe ce păreau a fi legate de atentat.

Asemeni colegilor săi, era convins că toate atentatele emanau de la o mișcare teroristă islamică. Nu vedea cum ar fi putut strangula o femeie tînără, de vîrsta fiicei sale, de aproape 22 de ani, un milițian, înainte de a da foc mașinii acestuia, cum ar fi reușit să pună o bombă în metrou și să înjunghie alți doi milițieni. Totuși, această frumoasă și tînără femeie cu ochelari fumurii, turistă sau diplomată, purta un ceas de spion, se urcase în mașina lui Sokolov, ascunzîndu-și fața, iar o oră mai tîrziu fusese comisă o crimă. „Ar fi înțelept să lase această afacere KBG-ului", se gîndi, ieșind din mașină. Dar, odată ajuns în biroul său, își schimbă gîndul. Ceva ce nu putea defini îl intriga în afacerea asta. Spionaj?

Se gîndi să vorbească cu singurul prieten pe care-l avea în cadrul KGB-ului, unul din vechii săi adjuncți, recrutat acum trei ani și ajuns astăzi căpitan, șeful serviciului străinilor. Îl vedea din cînd în cînd și avea pentru el multă stimă. Dar gîndul că acesta i-ar putea reproșa – chiar cu afecțiune – că nu avertizase imediat KGB-ul, îl opri. Pliuci era, de altfel, sigur că o va descoperi pe tînăra femeie. Poate nu era decît o victimă? Poate că nu știa că purta un ceas de spion. Și dacă era cadoul unui agent ce-o manipula? Un tip din KGB? De ce nu? Boris Pliuci cunoștea mai bine ca oricine puterea tentaculară a Comitetului pentru Securitatea Statului și omniprezența acestuia. În mod automat, scoase din sertar lista diferitelor ambasade străine la Moscova și le căută pe cele ce se găseau în apropierea parcului Gorki. Chiar în spatele străzii Donskaia, în strada Șabolovka, se aflau două. Ambasada Republicii Democrate Palestina și, două străzi mai departe, Ambasada Israelului. Asta îl făcu să rîdă. La opt sute de metri de acolo, pe strada Dimitrova, de cealaltă parte a Pieței Oktiabrskaia, se găsea Ambasada Franței. Necunoscuta mergea spre piață, deci,

dacă era diplomat, șansele ca ea să fi ieșit de la Ambasada Israelului erau mari...

Dar că putea tot așa de bine să fi ieșit de la Ambasada Franței, pentru a se duce să întîlnească pe cineva în parcul Gorki, și să o ia apoi pe Bulevardul Lenin. Căută Ambasada S.U.A. Strada Ceaikovski era la patru kilometri de acolo... Aruncă lista pe birou și înjură printre dinți. „Nu, raționament idiot, se gîndi. Toți diplomații sînt filați zi și noapte. Ar fi fost văzută și nu s-ar mai fi întîmplat nimic. Diplomații știu că sînt urmăriți. Numai cei mai vicleni sau mai îndrăzneți reușesc să se descotorosească de KGB..." Nu prea vedea, în aceste condiții, cum o tînără de vîrsta fiicei sale ar putea să facă pe spioana în orașul cel mai periculos din lume pentru agenții străini.

„După Pekin", adăugă, cu amărăciune!

Poate era doar secretară într-una din aceste ambasade? Asta nu schimba cu nimic datele problemei. Fetele erau nu numai urmărite, dar și ținta „seducătorilor" din KGB. Putea fi o turistă, bineînțeles. Dar cum să mai știi de unde să o iei de cînd străinii intrau în URSS fără viză, conform acordurilor semnate în 1991? Dintre toți occidentalii, numai americanii trebuiau să posede viză. Simplă măsură de reciprocitate!

Înainte ar fi putut consulta dosarele, fișele de intrare, fotografiile pe care le-ar fi putut arăta lui Aleksandr sau vînzătoarei de la Hilton. Oricum, avea nevoie de un portret-robot al tinerei femei. Avea destule elemente pentru a cere specialistului de la Petrovka să facă cîteva schițe. Era curios să-i vadă fața.

O chemă el însuși pe vînzătoare și o informă că va primi în cursul zilei vizita unui specialist. O rugă mult să-i dea informații cît mai precise cu putință și-i mulțumi pentru colaborare. Îi va cere același lucru lui Aleksandr, cînd acesta îi va telefona, așa cum făcea zilnic. Adjunctul său intră, fără să bată la ușă, și-i întinse un telex.

– Este vorba de revendicările pentru bomba de ieri din metrou. Nebunii lui Allah! Trei scrisori au fost trimise agențiilor de presă străine. Conținutul lor a fost confirmat de telefoane anonime, în dimineața asta. Era o voce de bărbat cu un accent puternic, poate un azerbaidjan... Două din agenții au înregistrat apelul și ni l-au comunicat. Boris, vrei sfatul meu? Bomba atomică! Iată ce le trebuie cîinilor ăstora!

Inspectorul citi telexul și-l puse pe masă. Ar putea fi o ziaristă, se gîndi. De ce nu? Cu toată vîrsta ei. Poate este mai în vîrstă?

– Viszi, patroane? întrebă Nikitin.

Pliuci își ridică privirea și spuse:

– Nu, mă gîndeam la propunerea ta. Este excelentă. Ai dreptate. Da, o cred sincer...

– Ce propunere?

– Bomba, Nikitin. Bomba, ce dracu!

Ancheta KGB-ului în ceea ce o privește va începe sau a început deja. Lungită pe pat, Eva încerca să vadă cum vor evolua lucrurile. Paranoia de care suferă toți agenții o atinsese din plin. Dar un sentiment profund, o presimțire, îi dicta să plece, să părăsească Moscova cît mai repede; era timpul să se metamorfozeze, să-și schimbe culoarea părului...

Se ridică și-și începu jumătatea de oră de exerciții fizice, înainte de a face un duș fierbinte. Apoi, își pregăti un mic dejun *„à la russe"*: cafea, lapte, brînză de vaci, iaurt, faimosul *riajenka*, după care era moartă, cîrnați, pîine de secară. Mîncă în fața oglinzii, ca în fiecare dimineață. Dahlia nu se obișnuise cu Eva...

Totuși, trebuia. Odată misiunea terminată, și numai atunci, i se va face un „debriefing" și o nouă operație estetică. Fără speranța sigură de a redeveni Dahlia...

Putea, de asemenea, să rămînă la Moscova și să intre în pielea unui alt personaj. În cursul antrenamentului învățase să se deghizeze. Nimic nu era mai ușor. De ce nu o făcuse a doua zi, în loc să se ducă să-și cumpere un nou mantou și să se expună așa cum o făcuse? „Deoarece am intrat în panică", murmură printre dinți. Și-o repetase de nenumărate ori, dar acum era ceasul deciziilor. Ezită să-l cheme pe Piotr în Azerbaidjan: nu avea încredere în telefon... Ducîndu-se să caute un răspuns într-o „cutie poștală", plasată lîngă un arbore din Parcul Academiei, găsise un nou obiect, un detector de microfoane, sub forma unei bomboane.

Acesta îi permitea să verifice dacă se aflau microfoane în cameră. Relua operația de fiecare dată cînd se întorcea acasă. Pentru a nu trezi bănuieli, nu-și lua în schimb nici o măsură specială de precauție. Nici fire de păr lipite de ușă sau între sertarele comodei, nici pudră invizibilă pe obiecte. Și-și lăsa apartamentul și biroul într-o dezordine „organizată" de ziaristă. În ceea ce privește telefonul normal, erau cîteodată, este adevărat, „încercări", controale. Și asta cu toate promisiunile lui Gorșkov făcute străinilor... Dar nu și la „telefonul său roșu".

Chemă agenția pe linia normală și-i informă că va pleca pentru cîteva zile să viziteze Kievul, deoarece nu intra în post decît la sfîrșitul lunii...

– Profită! îi spuse Bruno. Evenimentele se precipită cu aceste atentate. Și cheamă-mă din cînd în cînd, dacă ai nevoie de ceva.

Înfofolită în haina de blană, cu urechile acoperite de căciulă și fața ascunsă de ochelarii fumurii, Eva coborî scările cu o geantă pe umăr. Se urcă în automobilul său Honda, staționat în curtea imobilului, și demară. O jumătate de oră mai târziu, se îndrepta spre Leningrad. Ceasul indica ora 10 și 5 – 22 ianuarie. Respectînd limita de viteză, ce se redusese de la 120 km/oră la 100 km/oră, ar ajunge în jurul orei 18. Eva nu fusese niciodată la Leningrad, dar cunoștea această țară mai bine decît orice ghid. Luni de zile studiase hărțile cele mai recente și vizionase numeroase filme consacrate marilor orașe, realizate de serviciile americane nu numai de la sol, ci și prin sateliții de observație. Studiase numele străzilor, una cîte una, cartier cu cartier. Studiase moravurile, accentele, specialitățile culinare ale regiunilor, expresiile la modă... Știa că Leningradul avea acum 7 milioane de locuitori, că suprafața sa era de 300 km^2. Că avea vreo 50 de muzee și 22 de teatre, cu 4 mai multe decît în 1990. Știa că orașul situat pe Neva rămînea un centru aristocratic, mîndru de trecutul său țarist și revoluționar, mîndru, de asemenea, de tradițiile sale de *savoir-vivre*, de politețe, de curtoazie. Veche capitală a lui Petru cel Mare, a Ecaterinei a II-a cea Mare și, bineînțeles, a lui Lenin, care, după unele zvonuri, de origine, probabil, antisemită, și-ar fi schimbat *v*-ul cu un *n*, Levin devenind Lenin...

Știa, de asemenea, că vechiul Petersburg era un oraș al parcurilor, care ocupau cam o șesime din suprafața lui, că avea 400 de poduri, cupole aurite, colonade bleu și albe, cancelarii de culoare zmeuriu, lei, sfincși, un fluviu fantastic, pe scurt, era unul din orașele cele mai frumoase din lume. Dar nu știa încă unde va dormi în această noapte...

Și ce-i va spune lui Piotr? Desigur, telefonase, o va mai face, va fi gelos. Înainte de a părăsi Moscova, dintr-o cabină telefonică, chemă un număr pe care nu trebuia să-l utilizeze decît în caz de deplasare. Conform instrucțiunilor, se prefăcu c-a greșit numărul. „Caut un prieten care pleacă la Leningrad".

La Novgorod, la o oră de Leningrad, luă benzină și era cît pe ce să-i telefoneze lui Piotr. Își reluă drumul sub privirile curioșilor, care-i admirau mașina. Ar fi preferat o mașină mai discretă decît acest tip sport, moștenit de la vechiul șef de birou. Se gîndise chiar să închirieze o Lada, dar ar fi trebuit să completeze formulare, să lase urme: numărul cărții de credit, al pașaportului, al permisului de conducere etc. Prea riscant.

Ajunse la Leningrad spre ora 19 și 30 și găsi ușor o cameră mare, ce dădea spre golf, la hotelul Pribaltiskaia, construit de suedezi în 1979, cu ocazia jocurilor olimpice. Îi mulțumi în gînd lui Gorșkov, care îi dădea atîta libertate.

De-abia instalată, se simți mai bine și comandă o masă rece. Apoi făcu, cu plăcere, o baie fierbinte. Vedea totul parcă mai clar și se hotărî să nu-l cheme pe Piotr decît la întoarcere.

Ar fi avut mai multă libertate, dacă, așa cum se prevăzuse inițial, ar fi venit la Moscova pentru a pregăti o teză despre cinematograful rus... Postul ei actual o expunea prea mult, chiar dacă noua libertate de acțiune a presei străine, limitată temporar datorită interviului din *Newsweek*, ușura lucrurile. Valul de atentate ce se abătuse asupra Moscovei va provoca, potrivit zvonurilor, o reacție din partea autorităților, referitoare la presă în general. Moscova semăna cu un oraș asediat. Pe drum, fusese oprită de trei ori de barajele milițici. Se aștepta la dificultăți, dar milițienii fuseseră foarte politicoși și o lăsaseră să treacă fără a-i pune întrebări incomode. I se recomandase doar să fie prudentă.

Ieșind din baie, veni goală în fața oglinzii. Eva își iubea corpul și era mîndră de el. Temperamental, era mai degrabă rezervată cu bărbații, cele cîteva aventuri amoroase pe care le avusese nu-i prea lăsaseră impresii deosebite, încît crezuse un timp că era frigidă... Mai tîrziu, în timpul antrenamentului, își descoperise corpul și, mai ales, pe cel al bărbatului. Cu ajutorul unor cursuri teoretice, al unor studii științifice, ca și al unor filme de un erotism clinic, învățase să satisfacă și să înnebunească orice bărbat. Găsise echilibrul între inocență și dorință, între stîngăcie calculată și curiozitate, între frică și descoperirea plăcerii. Știa să suspine și să geamă cînd el era cuprins de plăcere, să-l copleșească cu șoapte amoroase, să-i spună că era minunat cînd era dur, sau invers, în funcție de partener. Iar ochii, știa să-i închidă cînd el îi deschidea, să-i deschidă cînd el îi închidea, o secundă, pentru a lăsa îndoiala să planeze și făcînd să crească voluptatea...

Prima oară cînd pusese „teoria" în practică, cucerise un agent al Mossad-ului, pe care nu-l mai văzuse apoi niciodată. Întîlnirea debutase într-un restaurant. Era un bărbat foarte frumos, blond, cu ochii albaștri, cu o meșă rebelă pe frunte, înalt, bine făcut. Avea să descopere mai tîrziu, cînd a văzut caseta video la Washington, că era aproape sosia lui Piotr. Petrecuseră noaptea împreună. A doua zi, înainte de a se despărți, el rostise numai aceste cuvinte: „Spune da, și ne căsătorim imediat."

Cînd, pe 31 decembrie, auzise cam aceleași cuvinte din gura lui Piotr, surîsese în întuneric.

Dmitri Boldin era considerat cel mai bun specialist de la „Petrovka" în executarea portretelor-robot. În jur de 60 de ani, mic de statură, cu fața rotundă și bucălată, purta ochelari vechi, stil 1930. De mai multe ori, miliția reușise să pună mîna pe asasini datorită schițelor sale. Inspectorul Boris Pliuci îl întîmpină pe Dmitri cu o călduroasă strîngere de mînă. Nerăbdător să vadă rezultatul, uită să-i ofere cafeaua tradițională.

– Să vedem miracolul.

Boldin scoase un dosar din servietă și i-l întinse.

– Pot cel puțin să mă așez? spuse el, ștergîndu-și fruntea.

Pliuci se scuză și-i servi o ceașcă de cafea.

– Uite, este caldă.

Scoase schițele și le examină.

– Nu a fost ușor, comentă Boldin. Îți mărturisesc că nu sînt satisfăcut de munca mea. Mărturiile, ca de obicei, sînt contradictorii. Vagabondul tău spune că este brunetă și vînzătoarea pretinde că este blondă. De fapt, nici unul nu i-a văzut culoarea părului. Nici nu se știe dacă este lung sau scurt. Vînzătoarea susține că purta o căciulă și ochelari de soare. În ceea ce privește ochii, același lucru: rotunzi, mici, mari, verzi, albaștri, negri, nimic precis...

Pliuci nu-și ascunse decepția. Portretele-robot reprezentau trei figuri puțin diferite, care puteau fi ale unor manechine americane. Prima era blondă, cu ochi albaștri, părul în coadă de cal, fața îngustă și buze senzuale. Nasul mic și drept. A doua era brunetă, cu părul lung, ochi verzi, nasul în vînt, gropiță în obraz. Gura era aceeași ca în primul portret. A treia, tot brunetă, cu ochi albaștri, pomeți proeminenți, figură îngustă, o gură mică și o gropiță în bărbie. Avea părul scurt.

– De ce aceasta are o gropiță în bărbie?

– Deoarece, după vînzătoarea ta, femeia avea o gropiță, dar nu știa prea bine unde. Iar Dumnezeu pune de obicei gropițele pe obraji. Văzînd-o că ezită, i-am plasat una pe bărbie.

Boldin bău din cafea și spuse puțin jenat:

– Mi-au pus întrebări la „Petrovka". Nu le-am zis despre ce este vorba... Dar am fost obligat să le spun că este pentru tine...

Inspectorul răspunse calm:

– Nu am de dat socoteală la „Petrovka".

Imediat regretă cele spuse. Adăugă însă:

– O simplă curiozitate din partea mea, în ceea ce privește o turistă. O mică afacere de trafic de devize, nimic grav, fii sigur. Cu privirea în gol, adăugă: Într-adevăr, ai făcut o treabă bună, îți mulțumesc.

La ușă, Boldin îi spuse:

– Dacă pui mîna pe ea, cheamă-mă. Sînt curios s-o văd. Intuiția mea înclină mai degrabă spre bruneta cu părul scurt.... Cea cu gropița în bărbie.

Pliuci nu avea prea mult timp de pierdut cu necunoscuta pe care o numea „spioana". De mai multe ori a vrut să se resemneze și să-i telefoneze prietenului său de la KGB. Din ziua ședinței cu ministrul de interne alți cinci milițieni fuseseră asasinați. Bilanțul, azi, 22 ianuarie, era de 8 morți. Paradoxal, această teroare fără precedent făcuse să scadă criminalitatea, delincvența. Brutalitatea raziilor miliției în cartierele rău famate și descinderile la „afgani", speculanți, drogați și tot felul de derbedei de la periferia Moscovei, care impuneau legea în capitală, fuseseră de folos. Ultimele rapoarte zilnice relevau o scădere sensibilă a omorurilor. Cel din ajun nu menționa decît unul, o crimă pasională în zona comisariatului lui Pliuci. Pe lîngă cele zece furturi de radiocasetofoane și atît de firească recoltă de beți, care nu erau decît 15, în locul obișnuiților 50. Bilanțurile celorlalte comisariate erau asemănătoare, aproape identice. Niciodată, din 1988 încoace, cifrele nu fuseseră așa scăzute. În schimb, frica lua proporții și opozanții revoluției gorșkoviene profitau pentru a reclama oprirea imediată a ceea ce ei numeau „procesul de decadență". O dezbatere de o violență nemaiauzită avea loc în presa sovietică și cîțiva combatanți, printre care se numărau și șefii mișcării neonaziste „Pamiat", cereau nici mai mult nici mai puțin decît demisia președintelui Mihail Gorșkov.

Din cauza lipsei de personal – toți oamenii lui erau depășiți de evenimente – și pentru mai multă discreție, Pliuci îi ceru a doua zi lui Aleksandr să supravegheze zona din preajma ambasadelor Franței și Israelului și să-i semnaleze orice persoană care ar aduce cu tînăra femeie care fusese agresată în acest perimetru. Luă din nou portretele-robot, le examină unul cîte unul, apoi le arătă vînzătoarei. De trei zile aceasta făcea pe spioana în fața agenților de presă, în special în jurul orelor de masă... Aleksandr, la rîndul lui, își petrecea serile în fața apartamentelor ziariștilor

străini. Pliuci, care-şi procurase o listă recentă conţinînd numele, naţionalităţile, adresele, comunica zilnic „acoliţilor" săi un nume sau o adresă profesională ce trebuiau „urmărite". Pe lista lui de „urmăriri" se mai aflau ambasadele SUA, Marii Britanii, Italiei, Canadei. În post-scriptum, adăugase şi Universitatea Lumumba, care primea străini... Acest joc începea să-l pasioneze. Nu voia să neglijeze nici cea mai mică posibilitate pe care o avea de a găsi urma vînatului. Altădată, era un simplu joc de copii... Dar lipsit de interes. Pentru simpla plăcere a hărţuielii, *glasnost*-ul oferea acum ceva mai bun... Era prima oară că urmărea o străină, iar dificultatea sarcinii îi ascuţise toate simţurile, aşa cum se întîmplă, probabil, cu un sportiv care se dopează. Nu putea conta decît pe el însuşi, pe creierul său şi pe cei doi amatori. Se simţea ca unul din acei inşi marginalizaţi pe care îi urmărise toată viaţa. Se suspecta chiar că iubea meseria de spion. O întrebare, totuşi, îl trezea adesea în plină noapte: unde-l vor duce toate acestea? Nu ştia care va fi răspunsul, dar, cum imaginaţia lui nu avea limite, se gîndise la toate posibilităţile, chiar la cele mai rele.

Soneria telefonului îl făcu să tresară. Era Aleksandr, cu care-şi fixă o întîlnire la cafeneaua Vîsoţkovo, la Teatrul Taganka, la ora 15. „Afurisit băiat", gîndi. Îi plăcea şi avea deja cîteva proiecte de viitor pentru a-l aduce pe calea cea bună... Vînzătoarea sosi mai tîrziu, după întîlnirea cu Aleksandr. Era o blondă drăguţă, întotdeauna îmbrăcată după ultima modă pariziană. Avea vreo 30 de ani şi inspectorul nu-şi făcea nici o iluzie asupra felului cum îşi petrecea ea serile... Natasa – aceasta-i era numele – ardea de nerăbdare să cunoască obiectul real al „misiunii" sale. Dar Pliuci îi răspunse că era vorba de o afacere de stat despre care nu trebuia să vorbească sub nici un pretext. Îi arătă prima schiţă, cea a brunetei. Ea făcu un gest negativ cu capul. Fără a o scăpa din ochi, i le arătă pe celelalte două în acelaşi timp.

– Ea este! strigă imediat, arătîndu-i blonda cu coada de cal.

– Ce vă face să afirmaţi asta?

– Nu ştiu, dar sînt sigură că este ea.

– Şi cealaltă, cea cu gropiţa în bărbie?

– Nu, nu este asta.

Pliuci îi mulţumi. Putea să plece. Închise ochii şi încercă să şi-o imagineze pe spioana cu o coadă de cal. Nu prea mergea. Fără să ştie de ce, preferinţa lui se îndrepta, ca şi a lui Boldin, sau poate din cauza lui, către portretul tinerei cu gropiţa în bărbie. Dar probabil se înşela, deoarece Natasa îl excluscse categoric. Cu toate astea, ca era accea care insistase asupra acelui detaliu. Boris

Pliuci se simți dintr-odată obosit. Se uită la ceas, ora 7 seara. Se hotărî să se întoarcă acasă și să uite de spioană. Avea o soție în carne și oase, nu un vis, mai puțin frumoasă decît cealaltă, bineînțeles, dar ca îl aștepta să meargă la cinema să vadă ultimul film al lui Robert Redford și el nu avea dreptul să întîrzie la această întîlnire. Mai mult, îl încîntau filmele polițiste americane.

– Să nu-mi mai faci așa ceva!

Vocea lui era plină de o furie reținută. Eva deschise ușa crezînd că i se aduce micul dejun, pe care tocmai îl comandase. Avu un șoc, descoperindu-l în fața ușii, în civil, pe Piotr Karstov. Intră cu brutalitate și închise ușa cu violență. Își stăpînea cu greu mînia. Fără a-i lăsa timp să protesteze, îi ceru să se îmbrace și să-l urmeze. Zece minute mai tîrziu, ea se urcă în mașina lui. Piotr, cu fața obosită, conducea repede. Mii de întrebări o asaltau pe Eva, dar nu îndrăznise să rupă liniștea care domnea în mașină. Cum o găsise? O îngrijorare adîncă o cuprinse cînd își imagină că el ar fi putut să descopere ceva compromițător.

Trebuia să rămînă în defensivă, ca o vinovată, sau să treacă la ofensivă și să se revolte? După un timp, hotărî să-l încerce și-i spuse calm:

– Piotr, m-am hotărît să mă întorc în Franța. Nu vreau această viață, această legătură imposibilă cu tine.

Karstov nu spuse nimic. Mașina se îndrepta către insula Vasilievski, de cealaltă parte a orașului. Traversă podul Dvorțovîi și o luă pe cheiul Makarov. Douăzeci de minute mai tîrziu, se opriră în fața unei căsuțe amplasate discret, la marginea pădurii. Eva nu putu să nu glumească:

– Ai pregătit același scenariu, Piotr?

Fără un cuvînt, opri mașina și dispăru în casă, lăsînd ușa deschisă. Eva suspină și, resemnîndu-se, îl urmă. Piotr se instalase într-un vechi fotoliu din salon și-o aștepta cu o privire inchizitorială.

Eva îl fixă drept în ochi. Rămaseră liniștiți, ca două animale sălbatice, gata să se arunce unul asupra altuia, el cu un aer furios, ea plină de neîncredere. Ea lăsă ochii în jos, cînd simți că el este gata să cedeze. Nu trebuia ca el să-și piardă demnitatea. Numai atunci Piotr se hotărî să vorbească. Cu o voce din ce în ce mai slabă, îi făcu mii de reproșuri. Era nebun de neliniște: de ce plecase fără să-l anunțe? Nu înțelegea că o iubea? Răscolise cerul și pămîntul pentru a o găsi, el aflîndu-se tocmai în Azerbaidjan,

și avusese nevoie de multă imaginație pentru ca demersurile lui să nu atragă atenția. Telefonase chiar la KGB pentru a o regăsi: ar fi putut să fie asasinată, violată, desfigurată. Eva se cutremură. KGB-ul! Își luă capul în mîini. „Idioată! Acum este sigur că KGB-ul mă cunoaște", se gîndi.

– Eva, îi spuse Piotr, n-am să te las să pleci. Am nevoie de tine.

Vocea îi deveni mai blîndă:

– Vei veni cu mine în Azerbaidjan. Plecăm în după-amiaza asta.

Eva își înălță capul, stupefiată. El adăugă:

– I-am cerut Olgăi să divorțăm. Nu a fost deloc surprinsă. Cred că a fost chiar ușurată..

Eva izbucni. Ochii îi străluceau:

– Ești nebun, Piotr! Nu înțelegi nimic. Nimic. Hotărăști să divorțezi, așa, fără să știi dacă te iubesc! Ce vrei? Să mă arunc la picioarele tale, să mă las înăbușită de tine? Să nu mai exist?

Surprins, Piotr o privea fără să miște. Ea continuă, în același ritm și pe același ton:

– Vrei să nu mai exist, nu-i așa? Și munca mea, cariera mea? Și, apoi, ce te face să crezi că vreau să mă mărit? Ce-mi propui tu ca viață? Cea pe care a avut-o Olga? Nu, mulțumesc. Nu am de gînd să mă căsătoresc cu un crou sovietic! Nici să-l înșel pentru...

– Ce-ai spus, Eva? o întrerupse Piotr, cu o voce puternică.

Eva își ascunse fața în palme.

– Te ascult, Eva. Dacă vrei să-mi spui ceva, vorbește!

– Știam... Știam că soția ta... avea pe altcineva... Nu am îndrăznit să ți-o spun...

O liniște adîncă se lăsă între ei. Murmurînd, ca continuă:

– Am avut un vis, în prima seară cînd am văzut-o... Are un amant, un bărbat foarte sus plasat în ierarhia partidului. N-am vrut să te amărăsc.

Piotr se ridică și se plimbă de-a lungul și de-a latul salonului. Încerca, fără îndoială, să-și identifice rivalul.

– Am văzut un civil, în costum elegant, ca un ministru, părul grizonat, cu ochelari în rame de aur, cam de 50 de ani. Acest bărbat nu te iubește. Știu. Într-o zi va dori să te omoare, așa cum a fost omorît fratele tău... Iată de ce vreau să plec de aici. De cînd te cunosc, viața mea este un infern. Am coșmaruri. Tot ceea ce te privește mi-a invadat existența. Mă sufoc, Piotr. Și, apoi, mi-e frică pentru tine, pentru mine. Îmi este foarte frică, deoarece... deoarece te iubesc, Piotr.

Tăcu și-l observă, cu ochii în lacrimi. Piotr simți că-l invadează un val de bucurie, de mîndrie. Tulburat de ceea ce-i spusese, se apropie și-o mîngîie pe păr. Vru s-o ia în brațe, dar ea se îndepărtă:

– Nu, Piotr, trebuie să ne despărțim, trebuie.

– Nu te mai împotrivi, Eva. Știi foarte bine că nu ne putem despărți. Vei rămîne cu mine sau voi veni eu cu tine. Am nevoie de tine. Sînt gata să-mi abandonez funcțiile. Oricum, nimic nu merge în țara asta și m-am săturat să lupt. Împotriva nebunilor lui Allah, a naționaliștilor, a instabilității țărilor frățești, a reunificării Germaniei, a magazinelor goale, a celor ce vor să treacă țara asta prin foc și sabie. De cînd te-am întîlnit, nu mă gîndesc decît la tine, la întîlnirea noastră viitoare. Nu poți să-mi refuzi dragostea, este sinceră, profundă.

– Piotr, te iubesc la fel... Dar nu pot accepta viața asta. Aici sînt o străină și așa voi rămîne toată viața. Dacă tu pierzi, eu sînt pierdută. Dacă tu cîștigi, eu tot pierd...

– Nu înțeleg.

Eva ezită și-i ceru un whisky sau ceva tare. Reveni cu cîteva sticle și pahare. Îi dădu un scotch și se servi cu o vodcă. Eva, cu paharul în mînă, avansă ca o somnambulă în spatele fotoliului și vorbi cu o voce stranie, monotonă, ca și cum s-ar fi concentrat:

– Ți-am spus că ești sortit unui mare destin și asta fără îndoială. Anul acesta este un an fast pentru tine și pentru URSS. Anumiți indivizi complotează chiar în acest moment pentru a lua puterea și instaura un regim neo-stalinist. Va fi sînge, mult sînge, și război. Un război teribil, lung, total și crud. Președintele Gorșkov este inconștient, nebun, responsabil de dezordine, de dezastrul ce se abate asupra țării. Este un oportunist periculos, care nu se gîndește decît la rolul pe care-l va avea în Istorie. Va încerca să se raliezе cu rebelii, dar îl vor omorî. Au mai încercat de două ori, după cum spune lumea. Dar a treia oară vor reuși, dacă... dacă tu nu-i vei împiedica.

Își bău paharul dintr-o înghițitură. Alcoolul îi arse stomacul gol. Închise ochii un moment, fără a-și ascunde durerea și reluă:

– Tu ești singurul capabil să împiedici reîntoarcerea la teroare, la război. Iată destinul tău, Piotr Karstov. Dumnezeu te-a ales pentru că ești un om drept, cinstit, curajos. Ți-ai riscat în trecut viața pentru a salva alte vieți. Pe tine, Piotr Karstov, Dumnezeu te-a ales pentru că aparții rasei stăpînilor.

Făcu cîțiva pași și se lăsă să cadă pe o sofa. Piotr o ascultase fascinat.

Rămase un moment fără a spune nimic, sub șocul vorbelor ei, abătut. Eva se ridică, capul i se învîrtea puțin. Pregăti cafea și ceva de mîncare. Piotr veni după ea, cu un aer absent.

Cu o voce gravă, o rugă să vină cu el. Atunci, ea i se aruncă în brațe și-l strînse din toate puterile.

– Dragostea mea, îi șopti la ureche.

În Il-ul 76-M al armatei care-i ducea de la Leningrad în Azerbaidjan, Eva se prefăcea că dormitează. Așezată lîngă general, își făcea în realitate bilanțul. În patru întîlniri, din care prima la Ambasada Israelului, care nu durase decît cinci minute, Eva reușise peste toate așteptările. Piotr era transformat. Îl vrăjise. Totuși, ceva nu corespundea portretului pe care i-l făcuseră psihologii de la CIA și din Mossad. După părerea lor, generalul Karstov era un megaloman egocentric, cu o imensă nevoie de recunoaștere și de glorie, care, de altfel, îl împinsese să elibereze ostaticii din Afganistan. Caseta video înregistrată în cursul operațiunii era pentru ei dovada ambiției sale nemăsurate.

Eva ar fi dat mult pentru a cunoaște versiunea lui Piotr. Evident, nu putea face aluzie la această casetă. Cameramanul reușise să o ascundă într-un loc sigur înainte de a fi arestat. După ce fusese eliberat, reîntors la Moscova, o vîndusc unui diplomat american. Cînd Piotr ieșise din închisoare, la rîndul lui, încercase zadarnic să-l găsească pe cameraman. Acesta dispăruse fără să lasc urme. Ancheta pe lîngă familie nu dăduse nici un rezultat. Trăsese concluzia că era vorba de un asasinat, fără să piardă speranța de a pune mîna, într-o zi, pe document.

Piotr era, de asemenea, prezentat ca un bărbat căruia îi plăceau femeile, posesiv, gelos și egoist. Aici nu se înșelaseră psihologii. Avusese ocazia să se convingă, chiar dacă vedea altceva în acest om, care i se părea mult mai complex decît cel căruia i se examinaseră cele mai mici gusturi, cele mai infime motivații, sentimente sau dorințe refulate. Gîndindu-se la toate acestea, adormi de-a binelea.

Avionul aterizează, la ora 18, pe un aeroport militar, aflat la 15 km de Baku, capitala Azerbaidjanului. Eva studiase amănunțit această regiune explozivă, care, după agonia imperiului, punea în pericol însăși coeziunea Uniunii Sovietice. Dar nu știa ce-i rezerva viitorul apropiat. Obsedată de gîndul că KGB-ul avea acum un dosar despre ea, nu îndrăznea să-l întrebe pe Piotr cum o găsise centrala. La ce bun? Își imagină pentru a se liniști că telefonaseră la hotelurile din marile orașe, la companiile aeriene sau la comisariate. Dar, sub protecția lui Piotr, se considera acum în mîini bune...

Pentru moment, acesta nu avea un plan precis. Vroia ca ea să rămînă acolo pînă la 31 ianuarie, dată la care avea să se întoarcă la Moscova pentru a-și începe munca, așa cum se prevăzuse, la 1 februarie. Avea, deci, la dispoziție patru zile de libertate. Era de nesperat, dacă te gîndeai bine. Avea tot timpul să-și studieze mai atent „subiectul", să-și dea seama exact de personalitatea lui

și să descopere resorturile pe care ar fi putut să acționeze, cu precizie, la momentul potrivit...

Cortegiul de automobile demară. Cel al lui Piotr, blindat, pe care-l conducea el însuși, rula în mijlocul celor șase mașini ale securității. Un impresionant dispozitiv militar era plasat de-a lungul drumului care ducea spre capitală: tancuri ușoare, vehicule de transport, automitraliere.

– Este, într-adevăr, război? întrebă Eva, cu o voce temătoare.

– Așteaptă, încă n-ai văzut nimic! exclamă Piotr, rîzînd.

Ea înțelese că el se afla în elementul său, că-i plăcea această atmosferă marțială.

Zece minute mai tîrziu, cortegiul ajunse în fața unei vile albe din cartierul rezidențial situat la periferia de sud a orașului. Două vehicule blindate pe șenile, un model pe care ea nu-l cunoștea, erau postate de fiecare parte a unui portal blindat, care se deschise la apropierea lor; nu se opriră însă, ci mai înaintară cîteva sute de metri, într-un parc imens, înainte de a ajunge în fața unei clădiri impunătoare.

– Este „palatul" unui șef al mafiei locale, spuse Piotr. Era, de asemenea, și șeful partidului de aici, așa că n-a fost ușor să-l prindem... Am rechiziționat totul! Este o adevărată fortăreață. În plus, vei fi păzită de cei mai buni ostași ai forțelor speciale.

Un soldat se grăbi să le deschidă portiera și se apropie de Piotr. Eva înregistră surpriza pe figura lui. Îi șopti cîteva cuvinte lui Piotr, vizibil jenat de prezența acestei femei.

Interiorul vilei era somptuos, deși de un gust îndoielnic. Eva intră în salon și se prăbuși pe o sofa de stil oriental. Generalul dispăruse în biroul său, urmat de aghiotant. Îl auzi dînd mai multe telefoane și instrucțiuni. După ce se servi cu un pahar cu apă, se gîndi să umple un altul pe care să-l ducă iubitului ei. Așezat la o masă mare plină de dosare, telefoane și de hărți, Piotr vorbea cu un ton sec și dur. Pe pereți, ca descoperi hărți ale orașului Baku și ale regiunii, precum și schema cantonamentelor trupelor marcate prin steguleț e roșii și prin cifre. Era prima oară că-l vedea în acțiune și el îi surîse ciudat cînd îi întinse paharul cu apă rece.

– Am spus în picioare! strigă deodată. Să tragă în picioare, niciodată în cap, Dumnezeule! Numai în caz de legitimă apărare...

Armata sovietică, așa cum anunțase *Herald Tribune*, importase gloanțe de plastic din Israel. Piotr termină convorbirea, apoi formă un număr lung și ceru să vorbească cu Gorșkov. Ea se prefăcu că vrea să-l lase singur, dar el o reținu, prinzînd-o de braț. Așteptă un moment frunzărind telexurile adunate pe birou. Dar cum așteptarea se prelungea, luă un stilou și sublinie cîteva cuvinte, fraze.

Înjură de cîteva ori printre dinți, suspinînd. Avea aerul că uitase de prezența Evei.

– Domnul Președinte? Karstov. Cc? Nu, nu, nimic nou... Încă una sau două săptămîni, poate mai mult... Nu voi putea să revin înainte... Știu, știu, dar prezența mea este necesară aici, dacă vrem să evităm marele măcel...

Puse receptorul în furcă, își chemă aghiotantul postat la intrare și-i spuse cîteva cuvinte la ureche. Apoi, se întoarse către Eva:

– Am terminat! Putem merge!

Eva îl privi mirată.

– Două zile pe malul Mării Caspice. Tu și cu, numai tu și cu. Sînt multe lucruri pe care va trebui să mi le explici.

În același moment, în micul apartament pe care îl ocupa în strada Piatnițkaia 13, familia Pliuci se pregătea să se așeze la masă. Îl invitaseră pe căpitanul Osipov, șeful serviciului străinilor din KGB, cu soția. Sub pretextul că nu se văzuseră de mult, Boris îi propusese vechiului său prieten această mică sărbătoare, atît era de nerăbdător să-i pună niște întrebări care-l chinuiau de la începutul anchetei. Doamna Pliuci pregătise o *solianka*, supă de pește, zacuscă, un excelent *tabaka*, o specialitate georgiană care-i reușea de minune, și un pui la grătar cu mujdei de usturoi. Vinurile erau tot din Georgia. Erau cele mai bune din țară. *Ținandali* alb pentru antreuri și *Kinzmarauli* roșu pentru pui. Și, bineînțeles, o bună vodcă poloneză. Ca desert, pregătise o tartă cu mere și scorțișoară.

Seara fusese destinsă: evitaseră cu grijă să vorbească despre teroarea islamică ce se abătuse peste capitală, preferînd să evoce numeroase alte zvonuri care circulau în oraș. Tania Gorșkova ar fi acordat anumite privilegii unui celebru bijutier francez în schimbul unei colecții de bijuterii, ministrul apărării ar avea o amantă unguroaică, Olga Karstov ar fi cerut divorțul, ar avea un amant...

– Se spune că amantul este patronul tău. Este adevărat? îl întrebă Pliuci, pe care de obicei nu-l interesau astfel de zvonuri.

– Așa se spune, dar nu îndrăznesc să confirm...

– Dacă generalul află de amant, se lasă cu sînge. Piotr Karstov nu este un naiv. Eu nu cred, totuși, în povestea asta, spuse soția lui Osipov.

– Nici Karstov nu este un înger, îi replică soțul. Umblă zvonul că frecventează în acest moment o ziaristă străină, de-o frumusețe fără seamăn.

Povesti că, la ordinul discret al unui ofițer superior al KGB-ului, prieten cu Karstov, serviciul său se lansase în căutarea unei

anume Eva Dumoulin, sosită la Moscova la sfîrșitul lui decembrie. O găsiseră pînă la urmă la Leningrad.

– Ni s-a spus că este o prietenă intimă a Olgăi Karstov.

– Unde lucrează? întrebă inspectorul cu un aer inocent.

– Într-o agenție de presă, Agenția de Presă Europeană.

– Poate este adevărat. Și ce-ar fi rău în asta? protestă soția lui Pliuci. Cu tot ce se petrece azi... și apoi toți acești turiști ce sînt agresați, violați, uciși! Mie îmi place mult Karstov. Este, fără îndoială, cel mai puțin corupt din bandă.

– Cum arată femeia asta? Mică, mare, brună, blondă?

Pliuci ezitase înainte de a pune această întrebare...

– Brunetă, cred. I-am văzut dosarul la serviciul de presă al Ministerului Afacerilor Externe, este într-adevăr foarte frumoasă. Ar fi trebuit să fie manechin la Paris sau să facă un film cu James Bond...

– Îți aduci aminte cînd a sosit la Moscova? întrebă Pliuci, cu o voce ce se voia neutră.

– Pe 26 sau 27 decembrie. Da, pe 26, sigur.

– Ce are așa de excepțional? îl întrebă soția sa ofensată.

– O față și o siluetă magnifice, așa cum le ai și tu, draga mea, răspunse Osipov rîzînd. Dar, în plus, are o gropiță fermecătoare aici, în mijlocul bărbiei, ca actorul acela american...

– Douglas, Kirk Douglas, îi precizâ Pliuci cu o voce cavernoasă.

Și adăugă:

– Părinții lui erau ruși!

Căsuța în care se instalaseră Eva și Piotr era o adevărată minunăție. Vopsită în alb, așezată în mijlocul unei grădini și ascunsă de un rînd de pini, dădea spre mare. Interiorul era decorat cu mobile, țesături și obiecte locale. Îi plăcuse imediat acest cadru idilic și se hotărîse să profite din plin de această „vacanță" neprevăzută. În prima zi, refuză categoric să răspundă la întrebările insistente ale lui Piotr și-l luă pe plaja pustie. Își petrecură ziua făcînd lungi plimbări și îmbrățișîndu-se. Seara, Piotr pregăti masa. Eva, așezată într-un fotoliu, îl observa amuzată. Avea aerul destins și fericit. Se apropie, în sfîrșit, și anunță:

– Doamna Karstov este servită!

Eva îl atrase spre ea rîzînd și-l îmbrățișă cu putere. Se simțea topindu-se în fața acestui bărbat care-și recăpăta forțele datorită prezenței ei și, fără a-i lăsa timp să protesteze, îl dezbrăcă cu nerăbdare. Pentru prima oară ea se lăsă pradă simțurilor. Fu femeie, violentă, grăbită să se bucure de acest corp numai mușchi, pe care-l conducea pe drumul plăcerii. Piotr, depășit, pierdut, se minuna să vadă fața iubitei sale luminată de plăcere. Nu bănuise că ea ar putea fi atît de pasionată, de exaltată.

Mai tîrziu, așezați la masă, devorară felurile, de-acum reci, pregătite cu atîta grijă. Rîdeau după fiecare înghițitură de vodcă și se sărutau cu pasiune.

– Mă opresc, suspină Eva, săturată. Dacă nu, mă voi îngrășa și n-ai să mă mai vrei!

– Porumbițo, îmi place să te văd mîncînd. Asta dovedește că ai forță, caracter, că ești o adevărată femeie!

Îi surîse cu o grimasă ce-i făcu pe amîndoi să izbucnească în rîs.

– Eva, mă simt așa de bine cu tine, spuse Piotr, cu o voce dintr-odată serioasă. Ești o femeie formidabilă. Și nici nu-ți cunosc măcar vîrsta. De fapt, îmi dau seama că nu știu nimic despre tine. Cum ai devenit ziaristă? De ce te-a interesat țara noastră?

– O secundă, dragul meu. Pui prea multe întrebări în acelaşi timp. Să începem cu vîrsta.

– Douăzeci şi cinci?

– Douăzeci şi opt! Şi tu 44, deci 16 ani mai mult decît mine. Este bine pentru un cuplu? Zece ani diferenţă este maximum, nu?

Piotr vru să spună ceva, dar ea îi tăie vorba şi începu să-i povestească „viaţa" ei. Limba rusă a învăţat-o la San Diego şi şi-a perfecţionat-o în cursul celor cîtorva călătorii în URSS. Descoperise şi iubise Rusia citindu-i pe marii romancieri ai secolului al XIX-lea, apoi se pasionase pentru URSS-ul pe care Gorşkov, din 1985, încercase să-l scoată din vechiul făgaş. Devenise ziaristă datorită cunoaşterii limbii ruse, într-un moment în care presa occidentală, din cauza *perestroicii*, căuta specialişti. În 1992, publicase chiar un studiu, intitulat *Gorşkov şi Marea Iluzie.*

– Nici acum nu crezi?

– Nici un moment n-am crezut, îmi pare rău.

Piotr îi făcu semn să continue. Eva bău o înghiţitură şi continuă:

– Natura şi istoria umană nu pot fi schimbate. Cînd studiezi dictaturile, îţi dai seama că toate au sfîrşit la fel. Scenariul nu se schimbă: un regim dictatorial se aşază la putere, masacrează mii de opozanţi, instaurează teroarea. Într-o zi, dictatorul, presat de evenimente, de rezistenţa celor ce i se opun, de eşecul politicii sale economice în special, este obligat să facă concesii. Este, de obicei, începutul sfîrşitului. O dată procesul declanşat, nu mai poate să-l oprească. De ce? Simplu, deoarece oamenii obişnuiţi cu teroarea şi privaţiunile consideră ceea ce au cucerit semn de slăbiciune al puterii. Vor totul imediat, tot ceea ce le-a lipsit atîta timp şi aceasta este începutul anarhiei, începutul sfîrşitului! Clasic, uman, banal. Iată de ce, şi aceasta este teza studiului meu, nu cred în „revoluţia Gorşkov". De altfel, evenimentele confirmă banalitatea spuselor mele.

Piotr o ascultă cu atenţie. Cu toate studiile sale strălucite la faimoasa şcoală de război de la Moscova, cu toată cunoaşterea problemelor strategice şi militare, îi lipsea această dimensiune intelectuală, această certitudine care emana din Eva. În închisoare, avusese timp să ingurgiteze zeci de cărţi de istorie şi economie. Înţelesese atunci utopia sistemului sovietic pe care a început să-l urască cu toate forţele sale. Cînd Gorşkov a ajuns la putere, avusese o speranţă imensă, aceea de a-şi vedea ţara devenind o naţiune modernă, liberă, umană. Şi azi, încă, el avea încredere în Gorşkov, dar trebuia să recunoască, totuşi, că Eva avea dreptate. Atunci, îi puse întrebarea care-l preocupa atît de mult:

– Eva, la Leningrad ai spus un lucru: dacă eu pierd, tu ești pierdută, iar dacă eu cîștig, tu ești, de asemenea, pierdută... Explică-mi.

– Am vrut să te fac să înțelegi că, dacă devin soția ta, eu, o străină, franțuzoaică, nu vei fi credibil și asta te va pierde... mai devreme sau mai tîrziu...

Piotr, gînditor, o întrebă de ce-i spusese că el salvase vieți...

– Am avut o viziune în timp ce-ți vorbeam. Sînt incapabilă să-ți precizez cînd și cum ai făcut-o, dar asta o văd pe chipul tău. Amintește-ți, ți-am mărturisit odată, la început, cum să-ți spun... că erai atrăgător. Pentru că ceva în tine mă atrage ca un magnet... De cînd te-am întîlnit, ceea ce tu ai putea numi cel de-al șaselea simț al meu s-a intensificat considerabil. Făcu o pauză și reluă:

– Voi pleca, Piotr, trebuie...

Piotr rămase tăcut, cu fața împietrită. Soneria telefonului zbîrnîi. Nu se mișcă. După zece apeluri lungi, se așternu liniștea. Eva își fixa paharul gol și evita să-l privească în ochi. Piotr se ridică de la masă și luă o țigară din tunica pusă pe un scaun. O aprinse și reveni să se așeze cu un pahar de coniac în mînă.

– Micuța mea Eva, n-ai înțeles nimic. Eu am înțeles totul, tu nimic.

Bău o înghițitură de coniac și trase un fum de țigară. Eva simți și ea nevoia unei țigări. Dar încetase să mai fumeze înainte de a veni la Moscova. Asta nu corespundea cu imaginea ei de femeie sportivă și sănătoasă.

– Ce n-am înțeles?

Piotr păstră tăcerea. „La ce se gîndește?", se întrebă Eva. Partea lui slabă îl scăpa cîteodată. Știa că rușii sînt imbatabili în aluzii, vorbe indirecte, gînduri ascunse. Decenii, secole de dictatură îi făcuseră maeștri în această materie. Toți se puteau dedubla, după cum arată Pilniak, romancierul pe care-l descoperise în timpul antrenamentului.

O cuprinse îndoiala. Ce știa el de fapt? KGB-ul îl informase că o tînără femeie, semănînd, probabil, cu cea pe care el o căuta, pierduse un ceas sofisticat? Încercase să uite pentru moment de KGB. În zadar. Trebuia să acționeze, ar putea să fie obligată să abandoneze... Piotr puse jos țigara.

– Dacă cîștig, dar ce? spuse el, în sfîrșit.

Întrebarea, pe care o aștepta și de care se temea în același timp, o liniști.

– Vei cîștiga. Trebuie. Pentru a împiedica tirania, o nouă dictatură...

– Este vag...

– Nu-mi cere mai mult. Îți spun ceea ce simt foarte puternic în anumite momente... Nu eu sînt cea care vorbește. Nu-mi controlez viziunile. Ele sînt foarte confuze. Poate mă exprim rău. Dar un lucru este sigur. Niște oameni, între care se numără și principalii tăi rivali, și ai mulți, pregătesc această reîntoarcere la dictatură. Și tu, dacă nu faci nimic, vei fi prima lor victimă. Știu acum că Dumnezeu m-a adus în calea ta pentru a te avertiza, pentru a-ți da șansa să-ți alegi calea... Sînt convinsă, în adîncul sufletului meu. Pentru asta trebuie să plec acum.

Piotr își reluă țigara și se lăsă cu scaunul pe spate. Surîdea.

– Mama a crezut întotdeauna în prezicătoare. Cred că ești una dintre ele. Ai dovedit-o deja... Și cred în ce spui. Nu știu de ce, dar cred, chiar dacă nu cred în Dumnezeu, ca tine.

– Ba da, ba da, crezi în Dumnezeu. Mai mult decît îți dai seama. Ești un om cu credință. Comportarea ta este a unui credincios. Cînd crezi în demnitatea umană, în aproapele tău, cînd dai dovadă de umanitate, atunci ești un credincios. A crede în om și a nu-l umili este esențialul credinței, restul nu este decît literatură!

– Fie. Dar nu ai înțeles totul. Nu numai că nu vei pleca, nu numai că vei deveni soția mea curînd, foarte curînd...

Se opri un moment, cu ochii în gol, și murmură visător:

– Dar vei fi și mama copiilor mei... Dumnezeu a vrut așa.

Eva sosi la Agenția de Presă Europeană la 1 februarie, dimineața. Cei patru colaboratori, două femei și doi bărbați, o primiră cu sentimente diferite. Era cea mai tînără dintre ei, dar asta nu-i va pune probleme insurmontabile de autoritate. În schimb, faptul că era franțuzoaică nu era de natură să ușureze lucrurile. Bruno, italianul, avea un aer simpatic. Vreo 40 de ani, cu o burtă bombată, ochi mici, negri, fruntea cheloasă. Se gîndi, privindu-l, că n-a făcut un minut de gimnastică în viața lui. Martine, belgiana, 32 de ani, la fel de înaltă ca Eva, cu păr lung, negru, și ochi mari, negri, minunați, se ocupa în general de economie. Pia, daneza, o blondă fermecătoare, micuță, cu ochi căprui, avea în jur de 30 de ani și se ocupa de cultură. Remarcă însă, în primul rînd, răceala și indiferența sfidătoare a englezului David. Cînd vru să-i strîngă mîna, acesta o lăsă cîteva secunde cu mîna întinsă, în timp ce citea un articol. 36 de ani, bărbat frumos, îmbrăcat ca un bancher din City, dar avea unghiile murdare, ceea ce ea detesta la bărbați. Simți că va fi greu să se înțelcagă.

Zece minute mai tîrziu, îi convocă în biroul său. Se discutară toate subiectele fierbinți, unul cîte unul, începînd cu atentatele. Bilanțul se ridica la 13 morți, toți milițieni, revendicați de aceleași grupuri. O bombă, plasată în parkingul aeroportului Șeremetievo, provocase în ajun pagube estimate la mai multe milioane de ruble, dar nu făcuse victime. Azerbaidjanul era alt subiect la ordinea zilei. De la începutul revoltei, cifra victimelor rămînea incertă. Se vorbea de 5 000 de morți, cu toate că oficial *Pravda* nu anunțase decît 250. Ziariștii străini, cărora le era interzis să se ducă la fața locului, trebuiau să se mulțumească cu zvonurile necontrolabile transmise de opozanții locali și cu informațiile *Pravdei*, sau ale agenției *TASS*... Bruno propunea un comentariu ceva mai lung despre liderul mișcării „Pamiat", care tocmai fusese arestat, și despre manifestările populare care începuseră. Eva acceptă și-l însărcină pe David să scrie un articol despre cauzele succesului mișcărilor fasciste și antisemite la ruși. Acesta acceptă din vîrful buzelor. În afara URSS-ului, Polonia trăia tot în haos. În ceea ce

îi privește pe germanii din est, ei nu se gîndeau decît la unificare, precizează Martine.

Așezată cu fața la fereastră, Eva asculta, lua note, punea întrebări. Pentru a-și marca autoritatea, interzisese de la început fumatul în biroul său. David, singurul fumător din agentie, nu a prea apreciat decizia: se jucă nervos cu pachetul lui de Players pînă la sfîrșitul ședinței. Eva se prefăcu că nu-l observă.

Cu toate eforturile ei, gîndurile i-o luau razna. Reîntoarsă în ajun cu avionul, își regăsise mașina, cum îi promisese Piotr, în curtea imobilului și cheile în cutia poștală. Piotr o prevenise că nu o va putea chema la telefon înainte de reîntoarcerea lui la Moscova, peste trei sau patru zile. Aceasta îi lăsa timp să reflecteze. Întoarsă acasă, avusese impresia că cineva vizitase apartamentul în absența ei. Controlase rapid dacă nu ascunseseră microfoane, dar rezultatul fusese negativ. Sigură că KGB-ul făcea o anchetă în ceea ce o privește, își imagina că viitorul îi va rezerva cîteva surprize și că nici măcar protecția unui general de talia lui Karstov nu-i va fi de vreun folos. Din contră, în această perioadă, cînd regimul se fisura peste tot, nimeni nu era la adăpost. Trebuia să se apere singură și să dejoace capcanele pe care contraspionajul sovietic i le va întinde mai devreme sau mai tîrziu, fie pentru a o demasca, fie pentru a-l înlătura pe Karstov. Trebuia, deci, urgent, să ia măsuri. O privi atent pe Martine. Semănau destul de bine. Noaptea, nimeni nu ar fi putut să le deosebească siluetele...

După ședință, consultă dosarul tinerei belgiene, apoi îi formă numărul de telefon pentru a o invita la masă. Martine acceptă imediat.

Gîndindu-se la ce avea de făcut, Eva aruncă o privire la ceasul cumpărat la Leningrad: 11 și 45. Scoase din geantă o carte poștală cu Kremlinul și-i scrise „prietenei" sale Ulla, din Nisa. Era cea de-a zecea carte poștală de cînd era la Moscova, dar era prima dată cînd scria că „logodnicul este gelos și vrea un copil"!

Soneria telefonului se auzi în momentul în care timbra cartea poștală pentru a o pune la poștă. Era Olga, soția lui Karstov.

– Dragă prietenă, ce mai faci? Te-am căutat de mai multe ori. Te-ai instalat bine?

– Olga, ce surpriză!

– Vino la mine diseară. Soțul meu, generalul, lipsește pentru moment...

– Sînt dezolată, Olga, de-abia mi-am început munca și nu am nici un moment liber.

– Nu mă refuza, Eva, te rog. Trebuie să vorbim amîndouă... despre Piotr, de exemplu. Mi-ar face mare plăcere să te revăd.

Eva simți inima bătîndu-i mai tare. Ținea receptorul între cap și umăr. De cîteva minute observa pe fereastră o tînără blondă ce părea că se plimbă pe trotuarul din fața agenției. Intrigată, se ridică și o observă mai atent.

După felul cum mergea în sus și în jos, putea foarte bine să fie o prostituată sau o îndrăgostită așteptîndu-și iubitul. De la biroul său, situat la etajul trei, nu-i vedea prea bine profilul.

– Eva, nu te mai aud. Alo?

– Scuză-mă, mi s-a adus o scrisoare la semnat.

– Atunci, de acord pentru diseară, la mine, la ora 20. Îți aduci aminte unde locuiesc, nu-i așa? Pe diseară.

Încheie înainte de a-i lăsa Evei timp să răspundă. Aceasta puse jos receptorul, suspinînd. Deodată, o trecu un fior rece: cu toată distanța o recunoscuse pe blonda ce-și întorsese fața către agenție: vînzătoarea de la Hilton, unde cumpărase mantoul de blană.

Cu mîinile tremurînde, Eva se prăbuși pe fotoliu. Ce face aici acea fată, dacă nu venise pentru ea, Eva? Nu mai era nici o îndoială, KGB-ul îi regăsise urma. „Să nu-ți pierzi capul", se gîndi. Respiră adînc pentru a stăpîni spaima ce-o cuprindea. De ce o folosea pe această vînzătoare, dacă nu pentru a o recunoaște? Asta însemna că nu dispuneau de elemente sigure și că portretul-robot pe care i-l făcuseră era neconcludent. Cîteva minute mai tîrziu, Martine veni s-o caute pentru a merge la masă.

– Unde mergem? întrebă Eva, zîmbind.

– Mergem la Pierre, în strada Arbat. Sper că încă n-ai fost acolo.

– Nu, este o idee foarte bună... Ai un mantou superb, Martine, spuse ridicîndu-se. Este exact ce mi-ar trebui.

– Vrei să-l încerci? propuse belgiana. Nici al tău nu-i mai prejos.

– Facem schimb atunci, ca să vedem cum îmi vine? Numai cît ieșim!

Începură să rîdă și tocmai se pregăteau să iasă, cînd Eva se opri.

– Oh! am uitat să dau un telefon foarte important. Du-te, te rog. Te ajung din urmă, în zece minute. Nu te deranjează, nu? Ești adorabilă.

– Pot să te aștept...

– Nu, nu, du-te, timpul este frumos. Te ajung din urmă înainte de a fi ajuns la restaurant.

Martine dispăru. Eva se așeză în fața ferestrei. Două minute mai tîrziu, Martine ieși din clădire. Fata de la Hilton o văzu, recunoscu, fără îndoială, mantoul și începu s-o urmărească. Fără a pierde un minut, Eva se precipită pe scări. Înainte de a ieși, aruncă o privire în jur și se îndreptă în aceeași direcție. Martine mergea încet și se oprea din cînd în cînd în fața unui magazin. Tînăra o

imita cu stîngăcie. „Nu este o profesionistă", gîndi Eva, care spera din toată inima ca rusoaica să nu fie și ea urmărită de un om al KGB-ului. În orice caz, i se confirmau temerile: o reperaseră și era neîndoielnic că cei ce erau pe urmele ei anchetau cazul militianului omorît în seara de 26 decembrie și nu situația amantei unui general progorskovian. Nu-i mai rămăsese decît să spere ca diferitele servicii să nu facă legătura între această afacere și căutările întreprinse de Karstov cînd ca fugise stupid la Leningrad. O văzu pe Martine intrînd în restaurant. Vînzătoarea ezită un moment, apoi se îndreptă către o cabină telefonică și se așeză în spatele unui om în vîrstă, care aștepta și el la coadă. La o sută de metri, Eva aștepta nemișcată. O văzu vorbind cu însuflețire și deduse că-și prevenea superiorul sau „pe cel ce-o folosea". Un minut mai tîrziu, ieșea din cabină și intra în restaurant. Eva intră la rîndul ei într-o cabină telefonică și formă numărul restaurantului, pe care Martine i-l notase pe o hîrtie înainte de a pleca. Ceru să vorbească cu Martine Dumoulin și o descrise cît se poate de exact.

După cîteva minute, în care percepu în receptor animația din restaurant, auzi vocea Martinei.

– Alo, Martine? Eu sînt, Eva. Sînt dezolată. Nu voi putea să vin, a intervenit ceva în ultima clipă. Am să-ți explic mai tîrziu. Nu te superi?

– Nu-i grav, înțeleg... Dar ai cerut-o pe Martine Dumoulin?

– Nu, am cerut-o pe Martine din partea lui Dumoulin, de ce?

– Chelnerul a întrebat de Martine Dumoulin și asta m-a intrigat.

– Pe curînd, Martine, te îmbrățișez.

Închise, se duse pe trotuarul de vizavi și se amestecă în mulțime. În jurul ei, moscoviții mîncau sandvișuri, citeau, jucau șah, vorbeau sau se plimbau în mici grupuri. Turiștii se îngrămădeau în fața casei de la numărul 9 din piață – cea în care locuise Dostoievski – sau în fața celei de la numărul 14, vechea locuință a lui Ceaikovski și a lui Rubinstein. Se apropie de un grup de turiști italieni. Ghidul, un student, explica cu pasiune că piața Arbat văzuse trecînd hoardele tătare ale lui Mehmed Khan în 1439, reîntoarcerea lui Ivan cel Groaznic după victoria de la Novgorod, retragerea armatelor invadatoare în 1812. Înfometată, Eva își cumpără de la un vînzător ambulant o pizza, fără a pierde din ochi restaurantul, și se așeză pe o bancă la vreo zece metri de biserica Sfîntul Nicolae. Între timp în fața restaurantului „La Pierre" începuse să se facă coadă. Un bărbat, îmbrăcat cu un pardesiu gri și cu o căciulă mare, cu toate insultele ce i s-au adresat, intră în restaurant înaintea tuturor. Eva își rontăia pizza și rămase de pază o jumătate de oră care-i păru o veșnicie. În sfîrșit, Martine ieși din restaurant. Eva, cu toate simțurile în alertă, o observa, as-

cunzîndu-se pe cît putea. Cîteva minute mai tîrziu, vînzătoarea de la Hilton ieși la rîndul ei, urmată de omul în pardesiu. Schimbară un semn discret și fiecare o luă în altă direcție. Eva ezită un moment și se luă după bărbat, la o distanță respectabilă. La capătul străzii Arbat, acesta traversă pasajul subteran care dădea pe bulevardul Suvorov. Mergea cu un pas rapid. Ieși din pasaj și trecu de casa ziariștilor, unde Maiakovski, Esenin și Aleksandr Blok își tociseră fundul pantalonilor. Se opri în fața casei unde locuise Gogol. Aici, la numărul 7, scrisese piesa *Revizorul* și tot aici, într-un moment de depresiune, la 12 februarie 1852, își arsese al doilea volum al romanului *Suflete moarte*, înainte de a muri. Eva știa, fără s-o fi văzut vreodată, că o statuie a lui se afla în curte. Bărbatul se opri un moment, ca și cum ar fi vrut să se întoarcă, înconjură un grup de turiști și făcu cîțiva pași spre o Volgă neagră parcată în fața casei cu numărul 13. Girofarul montat pe mașină îi reținu atenția imediat și o făcu să-și noteze numărul vehiculului.

Privi figura bărbatului în momentul în care mașina demara. Ar fi sărit într-un taxi. Dar cum să-i spui unui șofer moscovit: „Urmărește Volga aceea cu girofar!" Înjură printre dinți și se hotărî să se întoarcă pe jos la agenție, ce se afla pe strada Razin, la doi kilometri de Arbat, de cealaltă parte a Pieții Roșii. Mergînd, simți spaima cuprinzînd-o. Gînduri alarmante o chinuiau. Urcă în fugă scara și se duse rapid în biroul său. Apoi, îl chemă pe Bruno și-i spuse că trebuie să se ducă la Ministerul Afacerilor Externe, pentru a-și lua acreditarea.

– Dar ai primit-o deja!

– Au greșit ceva. Trebuie s-o modifice...

– Vei avea timp să-ți faci comentariul pentru ora 19?

– Cred că nu. Poți să-l scrii tu în locul meu, Bruno? Mi-ai face un mare serviciu.

– Fără probleme, poți să ai încredere.

– Mulțumesc. Pentru oboseală te invit la masă săptămîna viitoare. De acord?

Bruno îi făcu cu ochiul și dispăru fluierînd.

Eva își îmbrăcă mantoul, se uită pe fereastră, ieși și luă primul taxi pe care-l zări. Șoferul aparținea genului oamenilor tare vorbăreți, dar era simpatic! Discutară despre iarna grea, despre atentatele care transformaseră orașul într-o cazemată. Peste tot vedeai trupe MVD, patrulînd în blindatele lor ușoare.

Taxiul o lăsă la capătul străzii Kaliaievski. Plăti, intră într-un imobil, apoi ieși un minut mai tîrziu, cînd fu sigură că nimeni n-o urmărise și că taxiul dispăruse. Se îndreptă atunci spre casa ei, de pe strada Cehov.

Trebuia să reflecteze înainte de a acționa. Și, în special, să se pregătească s-o revadă pe Olga în scara aceea. Știa oare ceva despre legătura ei cu Piotr? Fără îndoială. Dacă patronul KGB-ului era într-adevăr amantul ei, cum pretindea Washingtonul, erau șanse să fi aflat că o „ziaristă occidentală" petrecuse cîteva zile în zona interzisă din Azerbaidjan, cu generalul Karstov. În acest caz, nu lăsase să-i scape ocazia de a-și informa amanta...

Ce-i va spune Olgăi? Piotr vorbise cu soția sa? Îi jurase că nu. Ce vroia ea, de fapt? Angrenajul în care se lăsase prinsă, cînd își începuse atît de bine misiunea, i se părea dintr-odată imposibil de oprit. Își reproșa că acționase de două săptămîni încoace mai mult ca femeie decît ca agent. Gîndurile i se învălmășeau. Pierdea controlul asupra situației. Totuși, nu avea de ales. Trebuia să continue. Gîndul că, în caz de eșec, ar fi trebuit să le dea superiorilor ei explicații o împiedica să abandoneze totul. Niciodată nu va putea să-i înfrunte, dar nici ei nu o vor putea judeca pentru această derută. Cînd amintirea a ceea ce îndurase – și, în special, această transformare a personalității sale – îi reveni în minte, regăsi un pic de curaj. Se opri în fața oglinzii de la intrare, ca și cum ar fi vrut să extragă forțe noi din acea Dahlia ce fusese cîndva și care trăia încă în cel mai intim colț al sufletului său.

Era ora cînd magazinele, chiar cele rezervate străinilor, închideau. Vînzătoarea ieși din hotelul Hilton și se îndreptă spre stația Kalininskaia. Era îmbrăcată în blue-jeans, adidași, un bluzon de piele dublată cu blană, cu o căciulă pe cap. Eva o urmări din depărtare. Cu fizicul ei de studentă, cu ochelari cu ramă de aur, era de nerecunoscut. Se instală în celălalt capăt al vagonului și o observă cu coada ochiului. Zece minute mai tîrziu, vînzătoarea cobora la stația Jugo-Zapadnaia. Pe culoarele de marmură luminate puternic, se îndrepta spre ieșire.

Era ora 19 și 20. O luă pe bulevard, apoi la dreapta, pe o străduță întunecoasă. După cîteva minute, pătrundea într-un imobil. Rămasă afară, Eva urmărea ferestrele celor cinci etaje și aștepta, rugîndu-se ca apartamentul fetei să dea spre stradă. Lumina se aprinse puțin după aceea tocmai la cel de-al cincilea etaj. Eva examină cîteva secunde împrejurimile și pătrunse la rîndul său în imobil. Fără a aprinde lumina, luă ascensorul, urcă la etajul cinci. Se simțea ciudat de calmă. Ajunsă la etaj, ezită puțin în fața celor trei uși și opță pentru cea din dreapta, cea care logic trebuia să corespundă ferestrelor. Sună, cu un surîs afișat pe față. Ușa se deschise și în fața ei apăru vînzătoarea, în halat. Cu o voce amabilă,

o întrebă, în limba rusă, dacă acesta era apartamentul lui Gheorghi Aitmatov.

– Nu, nu stă aici...

– Dar mi-a spus... Probabil că m-am înșelat. Vă rog să mă scuzați. Aveți cumva un telefon? Mi-ați face un serviciu, dacă...

– Bineînțeles, intrați.

– Vă mulțumesc foarte mult. Bărbații ăștia!

Eva îi adresă un surîs complice.

Vînzătoarea îi indică telefonul și se scuză. Trebuia să facă un duș și să plece, avea o întîlnire.

– Sînteți rusoaică? Aveți un mic accent, o întrebă îndreptîndu-se spre baie.

– Mama este rusoaică, tatăl meu polonez.

Eva se instală în fața telefonului, fără a ridica receptorul. Fata tocmai închidea ușa după ea. Așteptă un moment pînă ce auzi zgomotul apei, apoi se îndreptă fără zgomot spre ușă, pe care o întredeschise încet. Rusoaica era cu spatele. Atunci, Eva se repezi și trase brusc perdeaua. Speriată, fata nu avu timp să strige: o lovitură teribilă peste gît îi tăie respirația. Căzu fără zgomot. Eva închise robinetele cu un prosop pentru a nu lăsa amprente, apoi înconjură gîtul fetei cu amîndouă mîinile și strînse cu toată forța. Fața vînzătoarei se făcu roșie, apoi se învinețì.

Fără să simtă măcar un fior, Eva o lăsă să alunece în cadă, se asigură că inima încetase cu adevărat să-i bată și ieși din sala de baie. Răsturnă receptorul telefonului fără a-l atinge cu mîna, stinse lumina cu cotul și ieși fără zgomot.

Reîntoarsă acasă, se schimbă, se machie puțin, apoi se duse la Olga Karstov, care o primi cu o evidentă căldură.

– Dragă Eva, ce bucuric să te revăd! Scuză-mă că am fost atît de insistentă la telefon, dar vroiam neapărat să-ți vorbesc.

Îi luă haina și-i propuse o cupă de șampanie. Eva avea mai degrabă chef de un whisky, dar acceptă cu un surîs. Încercă să-și ascundă neliniștea și jena cît mai bine și nu prea știa ce să spună.

– Îmi place casa dumitale, spuse cu o voce neutră.

– Mulțumesc. Eu am decorat-o.

Olga o privi cu discreție, fără a ști de unde să înceapă.

Eva se aștepta la ceea ce ar fi putut fi cel mai rău. Mîna dreaptă îi tremură un moment și se grăbi să pună jos paharul. Olga o fixa drept în ochi. Eva era cît pe ce să-i lase în jos, dar preferă să o înfrunte. Olga fu cea care capitulă.

– Eva, am aflat ceva și aș vrea să vorbim.

Eva nu se mișcă. Își luă paharul, bău o înghițitură și așteptă urmarea.

– Soțul meu a cerut divorțul. De cîtva timp nu mai este același. De aproape o lună nu l-am mai văzut. Telefonează rar și găsește mii de motive – de stat, bineînțeles – pentru a nu reveni la Moscova... Știi, fără îndoială, că este în Azerbaidjan?

Eva dădu afirmativ din cap.

– Și dumneata cred că mă eviți, continuă Olga. Te-am chemat de mai multe ori, ți-am lăsat mesaje...

– Sînt depășită de solicitări, nu trebuie să te superi. Lasă-mi timp să mă obișnuiesc.

– Ți-am telefonat pentru că am nevoie de ajutor. Ești franțuzoaică, mă poți înțelege... De fapt, nu am prietene. Toate sînt idioate. Pe dumneata te iubesc, nu știu de ce. Am încredere în dumneata. Nu atît divorțul mă frămîntă. La noi, divorțurile sînt tot atît de rapide ca și căsătoriile. Se spune chiar că batem toate recordurile. Ai un prieten?

Eva dădu negativ din cap. Și-ar fi dat salariul pe un an pentru a înțelege jocul Olgăi. Trecură la masă. Olga pregătise ceva foarte ușor. Eva avea stomacul gol, dar nu avea poftă de mîncare. Era prea încordată și imaginea vînzătoarei prăbușindu-se cu ochii mari deschiși nu-i ieșea din minte. Mîncă puțină zacuscă și bău un pahar mare cu apă pentru a se calma.

S-o întrebe pe Olga unde vroia să ajungă? Ardea de nerăbdare să-i pună această întrebare și să termine.

– De fapt, reluă rusoaica, nu-mi iubesc soțul. Cînd l-am văzut pentru prima oară, m-am îndrăgostit pe loc. Dar nu și el, cred. S-a căsătorit cu mine mai mult din conveniențe decît din dragoste. Cînd mi-am dat seama, am trăit o mare decepție. Eram mai mult un bibelou decît o femeie. Atunci mi-am luat un amant...

Eva surîse.

– Mă înțelegi, nu-i așa? Se spune că toate franțuzoaicele au amanți. Este adevărat?

– Nu! nu toate. Este un mit! răspunse Eva, cu un mic zîmbet.

– Vom divorța... prin bună înțelegere. Am hotărît. Este vorba numai de o formalitate... Dar aș fi vrut să fie fericit... Eu nu am reușit și nici el... El vrea copii, dar eu am oroare de așa ceva. Scutecele, plînsetele noaptea, bolile, este o sclavie, nu-i așa? Nu ai un prieten? De ce?

– Așa. Nu am găsit omul ideal, fără îndoială.

– O frumusețe ca dumneata? Totuși, cred că ești foarte curtată!

– Rar de către bărbați care să mă atragă.

– Ce crezi despre soțul meu? Vreau să spun, cum îl găsești?

– Nu știu cum să-ți spun... Este un bărbat frumos și simpatic.

De data asta Eva își turnă un pahar de vodcă și-l goli dintr-o înghițitură. Mîna îi tremura puțin și sticla îi alunecă din mînă. Se scuză.

– Sînt moartă de oboseală. Este timpul să mă duc să mă culc.

– Înțeleg, spuse Olga, ridicîndu-se la rîndul ei.

Conducînd-o la ușă, o luă de braț ca pe o veche prietenă.

– Pot să-ți cer un serviciu? o întrebă, privind-o mereu. Un serviciu enorm. Dacă vei refuza, nu am să mă supăr.

Eva nu încercă să înțeleagă despre ce era voba. Nu avea forța necesară și se mulțumi s-o privească în ochi, fără să clipească.

– Cînd ai venit aici, acum o lună, Piotr mi-a spus, după plecarea dumitale, că te găsea fermecătoare... Nu a spus așa ceva niciodată despre nici una dintre prietenele mele! Dar, dumneata... Dumneata l-ai sedus într-adevăr. Nu știu ce i-ai spus înainte de a vă despărți, dar cred c-ar fi bucuros să te revadă.

Eva știa că sovieticii erau maeștri ai limbajului „diplomatic", dar în fața unei asemenea propuneri rămase stană de piatră.

– Aș vrea... aș fi dorit ca... În sfîrșit... mă înțelegi?

Eva își ținu respirația. Femeia asta era diabolică.

– Îmi ceri să mă culc cu soțul dumitale. Nu-i așa?

– Nu, Eva, numai să-i fii camaradă, prietenă...

– Ți-aș fi făcut acest serviciu, dar aici sînt o străină, îi răspunse cu o voce indiferentă. Și, sinceră să fiu, nu prea mă văd ieșind în lume cu un general sovietic, în situația mea. Nu țin să-mi pierd slujba!

– Amantul meu este un om important, n-o să ți se întîmple nimic, voi vorbi cu el. Te rog, nu risti nimic.

– Este o nebunie, Olga! Nu pot face nimic pentru dumneata în acest sens. Sper, însă, să nu te superi. La revedere.

Închise ușa în urma ei.

În stradă se lăsă cuprinsă de un rîs nervos, care o eliberă de tensiunile acumulate. Situația era oricum grotescă. Nu mai putea duce această viață dementă. Și-a supraapreciat forțele. Și el, acolo, în birourile lor confortabile! Luă primul taxi care trecu.

Soneria telefonului o trezi din somnul fără vise în care căzuse. Era ora 2 dimineața. Recunoscu imediat vocea lui Piotr Karstov. O anunța că se întoarce a doua zi. O întrebă unde cinase.

– La tine. Cu soția ta, imaginează-ți.

– Totul s-a petrecut bine? Ce vroia?

– Nimic rău. Numai să-mi ceară un mic serviciu.

– Ce fel?

– Să devin amanta ta.

Piotr izbucni în rîs.

– Nu-i deloc de rîs! se enervă Eva. Este machiavelică!

– Şi ce i-ai răspuns?

– Că nici nu se pune problema, evident.

– Eşti formidabilă. Te iubesc. De-abia aştept să te strîng în braţe. Mîine, de acord? Ne vom vedea, fără îndoială, la Conferinţa de presă a Preşedintelui. Voi fi şi eu acolo.

– Ce conferinţă?

– Va fi anunţată mîine dimineaţă. Dormi acum, porumbiţa mea.

Închise. Puţin după aceea, Eva adormi din nou.

Închis în birou, inspectorul Boris Pliuci încerca să înțeleagă situația. Uciderea vînzătoarei prin strangulare îl consternase. Un sentiment de culpabilitate îl împiedicase să închidă ochii toată noaptea. Chiar el descoperise cadavrul în ajun.

Avea întîlnire cu tînăra femeie, la ora 20, la cafeneaua Buratino, în strada Arbat, dar, înainte de a pleca, telefonase, parcă cuprins de o vagă îndoială. Nu se știe niciodată cu astfel de femei. Telefonul suna ocupat. La cafenea încercase din nou, dar în zadar. O jumătate de oră mai tîrziu, declanșînd sirena și girofarul mașinii sale, se repezise acasă la ea și spărsese ușa apartamentului.

Raportul provizoriu al medicului legist, cu care rămăsese în sala de autopsie la Petrovka pînă la ora 3 dimineața, concludea că este vorba de o strangulare și adăuga că autorul acesteia nu putea fi decît un bărbat. Fata murise în mai puțin de un minut, asasinul apăsase pe punctul cel mai slab al traheei, așa cum ar fi făcut un specialist al artelor marțiale. Probabil că era deja moartă după lovitura pe care o primise peste mărul lui Adam, dată cu o rară violență. Moartea avusese loc între orele 18 și 20. Dar Pliuci nu găsise nici un indiciu, nici o amprentă. O treabă de profesionist, rapidă și eficace.

Niciodată în cursul carierei sale, în care elucidase crimele cele mai misterioase, nu se simțise atît de nedumerit.

Cine putea fi asasinul? Un cunoscut gelos? Un maniac sexual? Dar, după părerea medicului legist, nu era nici o urmă de viol. Un veteran al Afganistanului? Acești ia erau singurii ce se pricepeau la karate, un sport interzis în URSS. „Afgan" era sinonim cu trafic, devize, drog. Fata era oare amestecată în așa ceva? Nu, prefera să-și petreacă noaptea cu turiștii, asta era o treabă mai bine plătită și nu era periculoasă...

Întrebările îl asaltau pe Pliuci. Nu avusese niciodată de a face cu un astfel de omor și experiența nu-i era de nici un ajutor. Încercă să reconstituie scena: victima părăsește lucrul, este urmărită pînă acasă. Asasinul se urcă cu ea în ascensor, se prefacе că sună

la una din celelalte două uși, în timp ce ea o întredeschide pe a ei. Se repede la ea, îi pune mîna pe gură sau o amenință cu un pistol. Apoi o omoară. Dar de ce? Și de ce această punere în scenă? De ce fusese găsită goală sub duș? Nu prea ținea. Vînzătoarea părea să nu aibă dușmani. Părea numai puțin frivolă. Nu erai omorît pentru așa ceva, chiar în acest oraș de nebuni. Și în nici un caz de un rus. Majoritatea asasinatelor din Moscova, și Pliuci o știa mai bine decît oricine, erau crime pasionale sau crime datorate alcoolului, iar întotdeauna exista un indiciu, o urmă, o amprentă, sînge, martori care auziseră ceva, zăriseră o siluetă... Aici, nimic. Înainte de a se închide în birou dăduse instrucțiuni celor mai buni inspectori ai săi. Dar o făcuse fără convingere sau speranță. Căci pentru el un lucru era sigur: moartea fetei avea o legătură secretă cu „afacerea" lui. Și era hotărît să o afle. De cînd prietenul său de la KGB îi vorbise despre acea Eva Dumoulin, începuse să culeagă informații despre ea. Din intuiție sau din cauza gropiței din bărbie. Data sosirii sale la Moscova corespundea cu data agresiuniii și a morții lui Sokolov. Încercase să-i viziteze apartamentul, în lipsă, dar sistemul sofisticat de alarmă al ușii îl împiedicase. Ceruse să-i fie urmărit telefonul, dar i se răspunse că era deja! Vînzătoarea făcuse de mai multe ori de „pază" în fața casei și a biroului, dar fără succes. În ziua crimei, ea recunoscuse, însă, mantoul...

În restaurant, verificaseră împreună eticheta mantoului la vestiar. Era cel pe care-l vînduse. O observase pe străină, dar aceasta nu avea gropiță. Apelul chelnerului, întrebînd de-o oarecare Martine Dumoulin, îl puse în încurcătură. Vînzătoarea era sigură că era vorba de clienta sa, dar Pliuci se îndoia. Datorită prietenului său de la KGB, reușise să consulte dosarul Evei Dumoulin. Martine nu era fata din fotografia aflată în dosar. Comisarul ieșise de la restaurant descumpănit și, mai tîrziu, o sunase pe Natașa, vînzătoarea, pentru a-i da întîlnire la ora 20.

Toată după-amiaza încercase să înțeleagă de ce vînzătoarea o confundase pe fata din restaurant cu Eva. Aceasta, după cum aflase, se întorsese în ajun. De unde? Mister. Părăsise hotelul din Leningrad la 26 ianuarie. Între timp, nu-i dăduse de urmă. Dar cum îi descoperise adresa în dosar, nu neglijase acest noroc. Era cu Karstov? În Azerbaidjan? Teritoriu închis presei, întregii prese! În fiecare seară se ducea în strada Cehov să vadă dacă se întorsese. Pe data de 31, văzuse lumină și a doua zi o rugase pe Natașa să se posteze în fața biroului agenției la ora dejunului. Trebuia să-l prevină, dacă-și recunoștea clienta. Spre ora 12 și 30, Natașa îl chemase, excitată. Femeia căreia îi vînduse mantoul intrase la res-

taurantul Pierre, pe Arbat. O s-o urmărească și-l va aștepta în interior. Pliuci nu avusese timp să-i ceară și alte precizări pentru că ea închisese imediat telefonul. Sărise în mașină și se îndreptase spre locul indicat.

De ce Eva îi împrumutase mantoul lui Martine, colega ei de la Agenție? De ce aceasta a fost strigată Dumoulin? Reîntors la birou, Pliuci telefonase la restaurant și reușise să vorbească cu chelnerul care răspunsese la telefon. Îi jurase că fusese vocea unui bărbat. O voce gravă, vorbind destul de rău limba rusă, cu un accent german, era sigur.

Pliuci era dezorientat. Această poveste îl depășea. Era cît pe ce să abandoneze. Pe măsură ce înainta, avea sentimentul că pătrunde într-o lume pe care n-o cunoștea și care-l respingea. Dar această femeie, această poveste secretă cu Karstov, Piotr Karstov în persoană, îl fascina. Poate nu avea nici o legătură cu ceasul. Îndoiala puse stăpînire pe el: nu era decît un amator, un novice, în materie de spionaj. De ce să persevereze, să se înfunde și mai mult într-o lume despre care nu știa nimic? La comisariat, se șoptea că Boris Pliuci lucra la o „afacere misterioasă", iar la Petrovka începuseră să circule tot felul de zvonuri despre el. Nu prea îi păsa.

O singură problemă îl preocupa: cele două coincidențe... Sosirea acestei superbe creaturi la Moscova pe 26 decembrie și moartea milițianului Sokolov. Întoarcerea Evei Dumoulin de la Leningrad și asasinarea vînzătoarei Natașa.

Dacă Eva Dumoulin era o spioană, remarcase cu ușurință manevrele Natașei. De la fereastra sa, probabil. Apoi, îi dăduse Martinei mantoul său pentru a crea confuzie. Telefonul nu putea să însemne altceva... Și apelase la un membru al rețelei pentru a o suprima pe vînzătoare. Dacă era o spioană, făcuse o pregătire fizică completă. După părerea medicului, asasinul era un expert în artele marțiale! Un bărbat însă. Nu o femeie...

Într-o anchetă normală ar fi interogat-o pe Martine, apoi i-ar fi cerut Evei să-i spună ce făcuse între orele 18 și 20. Dar nu era o anchetă normală. Cu toate restricțiile ce urmaseră după publicarea interviului liderului Ahmad Khan în *Newsweek*, presa internațională se bucura de privilegii pînă la limita imunității diplomatice. Și cenzura militară impusă presei încetase două săptămîni mai tîrziu. Ar fi trebuit ca inspectorul Pliuci să aibă motive temeinice pentru ca să ceară la Petrovka autorizațiile necesare unei anchete clasice. Nu dispunea de nici o dovadă și, cu toate coincidențele suspecte, nu ar obține cale liberă din partea procurorului Moscovei. De altfel, orice afacere privind străinii ținea de KGB.

Trebuia să spună tot ce știa superiorilor săi, ar fi fost acuzat de neglijență și făcut responsabil de moartea Nataşei. El, faimosul inspector Pliuci, ar risca pensionarea, ieșirea pe ușa din dos, după 30 de ani de carieră excepțională. Era blocat și condamnat să persevereze, singur, în acest labirint periculos.

Pierduse martorul principal. Nu-i mai rămînea decît Aleksandr... Îl sună și-i dădu întîlnire în locul obișnuit, la cafeneaua Vîsoțkovo, în teatrul de la Taganka, la ora 15.

Eva se trezi devreme, cu capul greu. Se îndreptă clătinîndu-se pînă la baie și rămase mult timp sub duș. Cînd ieși, mintea îi era mai clară. În timpul nopții nu avusese nici un coșmar. Însemna, oare, că Dahlia intrase definitiv în pielea personajului pe care-l juca? Se uită în oglinda ce-i reflecta figura unei străine. Avu o strîngere de inimă și, pregătindu-și o cafea tare, făcu rapid un bilanț al situației. Era contradictoriu. Îl avea pe Karstov în mînă, dar fusese reperată. Într-o zi sau alta va fi prinsă în cursă. Dacă nu va fi mai rapidă decît bărbatul care era pe urmele ei. În curînd îl va identifica însă și va fi în măsură să acționeze în consecință.

Bărbatul cu Volga se interesa de ea. Va încerca să-i viziteze apartamentul. Singurul indiciu pe care-l va găsi: adidașii care lăsaseră poate ceva urme pe parchetul apartamentului Nataşei. Avea trei perechi și se hotărî să se debaraseze de cea pe care o purtase în ajun.

Terminîndu-și cafeaua, se gîndi la Piotr, care trebuia să se întoarcă la Moscova chiar în acea zi. Promisese să cineze cu Martine și Pia și nu-l va putea vedea decît pe la miezul nopții. Discuția avută cu Olga, cu toate că fusese jenantă pentru ea, o convinsese de dragostea pe care i-o purta de acum Piotr. Nu putea să rămînă indiferentă și simțea în adîncul sufletului ei mîndria feminină de a fi reușit să-l seducă pe acest bărbat considerat auster. În curînd, va putea trece la stadiul superior...

La birou, scrise un lung articol de analiză asupra economiei sovietice, apoi urcă la etajul patru, să verifice instalația studioului de televiziune. Peste o lună, Agenția Europeană de Presă va deschide un serviciu audiovizual. Eva trebuia să se inițieze în specificul reportajului televizat. Ca șefă de birou, va trebui să facă majoritatea comentariilor, să selecteze reportajele, să constituie echipe, să verifice montajele. Cum toate articolele erau scrise sau înregistrate în engleză, și automat traduse în franceză, ea va trebui să le supervizeze înaintea trimiterii lor în vest: o muncă obositoare, ce-i va lăsa foarte puțin timp pentru a-și îndeplini adevărata misiune. Dificultatea de a duce această viață dublă îi apăru clar

și o sperie pentru o secundă. În caz că ea va absenta sau se va face un reportaj dublu, David Rosen, vechi ziarist de la BBC, o va înlocui.

Își reveni și coborî în biroul ei.

Din cînd în cînd se uita pe fereastră. Expedie ședința de redacție de la ora 10 în cîteva minute; marele eveniment al zilei era conferința de presă extraordinară a lui Mihail Gorșkov, de la ora 15, și hotărî să se ducă singură.

Reciti pentru ultima oară copia articolului înainte de a-l trimite prin fax și formă numărul Olgăi.

– Bonjour, Olga, Eva la aparat. Mulțumesc pentru seara de ieri. Ești liberă să dejunăm mîine?

– Eva! sînt încîntată să te aud. Ce surpriză! Mîine? Aveam o invitație, dar am s-o anulez. Unde ne întîlnim? Așteaptă, lasă-mă să mă ocup eu, am să te sun mîine dimineață, sau astă-seară, acasă. Dă-mi numărul tău personal, nu-l am.

Eva i-l dădu.

– Mă duc la conferința de presă a lui Gorșkov în după-amiaza asta, sună-mă mai bine mîine dimineață la birou, bine? Te îmbrățișez.

Puse receptorul în furcă, se ridică și se duse la fereastră. David intră. Fără a se mișca, Eva spuse:

– Ce timp infect!

Apoi se întoarse.

– Am hotărît să merg și eu la conferință! spuse englezul, cu o voce arogantă.

Eva se îndreptă spre birou și-l privi un moment. David se prefăcu că vrea să plece, dar Eva strigă:

– Domnule Rosen!

Se duse să închidă ușa, apoi îi indică un scaun, cu un gest autoritar. Se așeză fără a-l slăbi din ochi. David nu părea să înțeleagă și o expresie de neîncredere i se întipări pe față.

– Domnule Rosen, pînă la noi ordine eu conduc acest birou. Dacă asta te deranjează, îți accept demisia pe loc. Dacă persiști în această atitudine idioată, te trimit acasă în cursul săptămînii. Este clar?

David nu se mișcă.

– Și acum șterge-o, spuse cu o voce glacială. Și să nu mai intri fără să bați la ușă.

David se ridică fără să spună nimic și dispăru. Eva nu regreta că-l pusese brutal la punct: era vorba de autoritatea ei și cu atît mai bine dacă tot biroul o auzise tipînd. Știa că nici un colaborator al agenției nu-l iubea pe acest tip. Și, în plus, nu putea avea încredere în el. Instinctul i-o spunea, fără să știe de ce.

Eliberată parcă după această descărcare a nervilor, se întrebă cum să-l identifice pe bărbatul cu Volga? O va urmări sau va pune pe cineva s-o urmărească? Evident, nu putea să-i ceară ajutor lui Piotr, nici contactului ei din Moscova, rezervat numai pentru cazurile de pericol extrem. Se hotărî să-i studieze comportamentul, pentru a-și da seama cărui serviciu aparțin – KGB, miliție, GRU? Se hotărî să se plimbe, în loc să dejuneze: va vedea dacă este filată. Era ora 12 și 10. Trecu prin biroul lui Bruno.

– Mă voi întoarce după conferință, îi spuse. Voi scrie articolul la întoarcere.

Afară, Eva se îndreptă spre Piața Roșie. După vreo 20 de minute de plimbare prin jurul Kremlinului, sigură că nu este urmărită, se îndreptă spre Arbat, observînd toate Volgile negre: nici una nu era echipată cu un girofar. Intră într-un McDonald's și dejună rapid. Tot nu era urmărită. Continuă să se plimbe. La ora 14, era din nou în fața Kremlinului.

Cu toate că trecea pentru prima oară dincolo de zidurile sale, îl cunoștea la perfecție, deoarece îl studiase în toate amănuntele în perioada antrenamentului. Ar fi putut face chiar pe ghidul și să-l citeze pe Lermontov, care declarase: „Kremlinul nu se poate descrie, nici zidurile dantelate, nici pasajele întunecoase, nici palatele fastuoase. Trebuie să simți tot ce-ți spun ele în inimă și în imaginație". Cunoștea, de asemenea, faimosul proverb rus: „Deasupra Moscovei se află Kremlinul, deasupra Kremlinului nu este decît cerul".

Construit pe o pantă abruptă, strîmbă, Kremlinul domina Moscova. Era inima Moscovei. Aceste construcții diverse, realizate în epoci diferite, fără unitate arhitecturală, sînt de o frumusețe extraordinară. În spatele acestor ziduri pline de mistere, s-a desfășurat istoria adesea violentă și însîngerată a Rusiei. În 1918, Kremlinul a devenit reședința guvernului sovietic.

De doi ani, *joggers*-ii obținuseră permisiunea să alerge în jurul Kremlinului. Eva profitase de aceasta și făcuse cîteva ture. Ficcare reprezenta doi kilometri și jumătate.

Se amestecă în valul de ziariști, aproape 400, care intrau prin Troițkaia, situată la vest, de cealaltă parte a Mausoleului lui Lenin și departe de turiști. Descoperi magnificul parc Aleksandr. La ficcare ușă, ziariștii fură percheziționați înainte de a intra în sala Sf. Gheorghe, cea mai fastuoasă și mai vastă, în care se organizau de obicei recepțiile diplomatice. Ziariștii, nerăbdători și surescitați, se instalară într-un vacarm de nedescris. Zvonurile circulau de colo-colo: Gorșkov va anunța o nouă pauză în *perestroika*? Va interzice multipartitismul, care nu făcea decît să crească anarhia? Va duce un război-fulger contra Iranului pentru a-i descuraja pe

azerbaidjeni? Va anunța trimiterea de tancuri în Polonia, după anunțul oficial al noului guvern al acestei țări că va părăsi Pactul de la Varșovia în următoarele 8 luni? Războiul civil mocnea de la tentativa ratată de a prelua puterea în 1993 a staliniștilor; aceștia, obținînd doar 0,3% din voturi la alegerile din noiembrie, fuseseră definitiv respinși. Va retrage cei 120 mii de soldați sovietici care mai erau în Germania de Est, așa cum promisese anul trecut? Va accepta secesiunea republicilor musulmane, cum o făcuse, împotriva voinței sale, cu republicile baltice în 1991? Eva reuși să se așeze în primul rînd. Nu cunoștea pe nimeni, în afara cîtorva persoane marcante. Bărbatul din dreapta ei se prezentă: Jan Egorov, redactor șef al ziarului *Pravda*. Aflase că este un vechi prieten al lui Gorșkov. Făcură schimb de cărți de vizită.

– Ah, sînteți noua patroană a AEP-ului? Bine-ați venit la Moscova.

Îi zîmbi fermecător.

– Acum se trimit tinere frumuseți? Nu pot decît să mă bucur!

Avea vreo 50 de ani și o alură de play-boy.

Un sunet de clopoțel impuse liniștea. Membrii guvernului intrară în sală; două minute mai tîrziu, Mihail Gorșkov intră la rîndul său, urmat de Piotr Karstov. Toată lumea se ridică. Piotr întîlni privirea Evei, dar rămase impasibil. Gorșkov se așeză și-i invită pe ziariști să ia loc. Avea fața trasă și surîsul pe care-l arbora nu era decît de circumstanță.

Cu o voce gravă, făcu un scurt expozeu al situației țării, punînd accentul pe reușitele economice, care nu vor întîrzia să se facă simțite, apoi abordă problemele politice, pe care fiecare le aștepta.

Ascmenea colegilor săi, Eva își lua notițe. Scria fără să ridice capul. Cuvintele lui Gorșkov se înscriau de la sine în paginile carnetului.

„Vom strivi terorismul. Toate măsurile sînt luate pentru a pune capăt acestui val criminal, care se abate asupra capitalei noastre. Cei ce sînt responsabili pentru aceste acte, manipulați de țări străine, vor fi arestați și chemați în fața tribunalelor noastre. Spunem un nu hotărît indepedenței Azerbaidjanului! Autonomia, în cadrul reformelor noastre asupra marii descentralizări în curs; este singura soluție acceptabilă..."

Gorșkov vorbea ferm și amenințător. Se opri, bău puțină apă și cu un gest al mîinii dădu cuvîntul presei.

Corespondentul canalului american CBS se ridică repede și ceru precizări despre Polonia.

– N-ați spus nimic despre Polonia, este vorba de o simplă scăpare sau preferați ca tancurile Dvs. să ne facă o surpriză?

– Mă tem că prietenii Dvs. de la CIA v-au informat greșit! răspunse Președintele.

Sala izbucni în rîs, dar americanul nu vroia să lase microfonul:

– Sînt ziarist, nu agent CIA. La noi, în America, cele două funcții sînt incompatibile. Altfel spus, domnule Președinte, nu-mi prea vine să rîd, cînd riscul de a vedea tancurile Dvs. strivind oameni inocenți crește din zi în zi. Este o întoarcere la dictatura Brejnev, la cea de la Budapesta din 1956 sau la cea de la Praga din 1968!

Gorșkov, furios din cauza comparației, îl făcu ignorant și arogant.

– Cred și sper că un astfel de ajutor nu va fi necesar. Politica noastră tinde tocmai să lase țările să-și gireze singure destinele. Dar avem acorduri de colaborare mutuală cu țările frățești. Un adevărat război civil mocnește în Polonia... Dacă noul guvern polonez, ales democratic și pe care-l aprobăm cu totul, ne va cere ajutorul pentru a pune capăt haosului, ne vom respecta acordurile! *Perestroika* și *glasnost*-ul sînt cu totul contrare anarhici.

O tăcere apăsătoare se lăsă peste asistență. Eva ardea de nerăbdare să pună o întrebare, una singură: de ce mai rămîneți în Germania de Est, cînd trei sferturi din soldații americani au părăsit Germania de Vest? Dar nu îndrăznea. Privirea lui Piotr Karstov o împiedică. Mai mult, conferința se desfășura în direct, nu dorea să se facă remarcată atît de repede.

Toată conferința de presă se învîrti în jurul Poloniei. Terorismul trecu pe planul al doilea. Eva, ca și majoritatea colegilor ei, înțelese că Piotr Karstov va fi însărcinat să conducă o eventuală acțiune a sovieticilor în Polonia. Prezența lui nu se putea explica altfel. Dar, ceea ce pentru Polonia reprezenta o dramă, pentru ea era un cadou căzut din cer: îi va ușura trecerea la „etapa superioară". Către ora 17, Gorșkov încheie conferința. Eva îl privi încă o dată pe Piotr și plecă.

Reîntoarsă la agenție, redactă o telegramă și se închise în birou pentru a scrie un articol de patru pagini consacrat evenimentului. I-l arătă lui Bruno, înainte de a-l expedia.

– Este cel mai bun articol pe care l-am citit în ultimul timp despre țara asta afurisită și despre liderul ei preaiubit, o felicită el.

Eva îi mulțumi cu un surîs. Apoi le chemă pe Martine și pe Pia și le dădu întîlnire la ea acasă, la ora 20.

O oră mai tîrziu, era la Hilton și-și începea gimnastica. La un moment dat avu impresia că este spionată. În imensa oglindă

ce domina sala, remarcase printre curioși un bărbat de vreo 30 de ani, care, stîngaci, nu înceta s-o privească. Un alt bărbat, mai în vîrstă, cu părul sur, se apropie deodată de el și-i șopti ceva la ureche. Eva îl recunoscu imediat pe cel cu Volga neagră. Inima începu să-i bată mai repede, dar continua să-și facă exercițiile, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Fusese deci urmărită fără să-și dea seama, cînd ieșise de la agenție... Cu coada ochiului îl văzu pe șoferul Volgăi depărtîndu-se și dispărînd. Celălalt nu se mișcase. Antrenorul de gimnastică, un tînăr și frumos moscovit, cu aer efeminat, mergea printre rînduri, dînd sfaturi cu o voce caldă. Se apropie de Eva, se aplecă și-i spuse la ureche:

– Sînteți o plăcere pentru ochi!

Mulțumindu-i din priviri, Eva își încheie exercițiile și se îndreptă spre piscină. Își lăsă sacul la vedere și plonjă. Tînărul care o urmărea dispăruse...

Făcu o mie de metri în patru ture, fără pauză. Douăzeci de minute mai tîrziu era sub duș, fără a-și pierde din ochi sacul. Cînd ieși, tînărul era afară. Trecu prin fața lui și luă unul din taxiurile din fața hotelului. Ajunse acasă pe la 19 și 30. Nici o Volgă nu o urmărise. Dacă nu încercau nimic împotriva ei, înseamnă că nu aveau destule elemente pentru a o aresta. Dacă nu cumva vroiau s-o forțeze să facă greșeli. Dar o urmăreau în legătură cu relația ei amoroasă cu Karstov, cu ceasul și cu ceea ce însemna el de fapt, cu morțile pe care le provocase sau cu altceva? Se pierduse în asemenea presupuneri cînd sună Piotr. Convorbirea fu scurtă: va trece pe la ea fix la miezul nopții. Apoi, scoase adidașii din sac și cu ajutorul unei lame și al unei pile deformă puțin tălpile, le frecă de fundul băii, curăță totul, aruncă micile bucăți de cauciuc în WC și trase apa. Cineva sună la ușă.

Martine intră.

– Ești fermecătoare, exclamă Eva.

– Și tu ești pur și simplu superbă! Am rezervat o masă la Havana, pe Bulevardul Lenin. Se mănîncă foarte bine, ai să vezi. Pia va veni mai tîrziu.

Coborîră și Eva îl remarcă pe tînărul rus de cealaltă parte a străzii, cum se aștepta de altfel. Se prefăcea că încearcă să găsească o adresă. „Încă un amator", se gîndi. BMW-ul Martinei era parcat lîngă bloc.

La capătul străzii Cehov, Martine o luă pe Bulevardul Tverskoi. Era gata s-o oprească și să-i ceară să se întoarcă, pretextînd că a uitat ceva. Dar nu făcu nimic. Avea chef să petrecă o seară normală. O inspirație subită o făcu s-o întrebe pe Martine:

– Tu, care ești aici de doi ani, ai remarcat multe Volgi negre cu girofar?

– Probabil că este mașina celui ce este supranumit Maigret-ul rus.. S-au scris articole despre el. Știu că are o astfel de mașină. De ce?

– Nimic. Simplă curiozitate. Am remarcat ieri această mașină și am crezut că nomenclatura a obținut încă un privilegiu pentru a circula mai bine prin Moscova!

Izbucniră în rîs.

– Și care este numele acestui faimos "Maigret"? întrebă Eva. Am putea să scriem despre el într-una din zile...

– Boris, i se spune inspectorul Boris. Este cunoscut aici aproape de toată lumea. Conduce comisariatul 1 Mai. Aș putea să fac cu reportajul. M-ar amuza să întîlnesc un adevărat polițist rus!

– Vom mai discuta.

Martine o întrebă ce se întîmplase cu David.

– A mers prea departe. A trebuit să-l pun la punct. Asta-i tot.

– Cred că a fost șocat. N-a mai scos o vorbă toată ziua. Bruno i-a arătat articolul tău. Nu a vrut să-l citească, dar sînt sigură că tot a făcut-o pe ascuns.

Eva rîse.

– Eu am găsit articolul formidabil!

– Ești drăguță.

Ambianța restaurantului era veselă și fermecătoare. Pe o estradă, cîțiva instrumentiști cîntau muzică afro-cubaneză, foarte ritmată, dar intrarea celor două femei nu trecu neobservată. Toate privirile se îndreptară către ele. Cînd chelnerul le invită să se așeze la o masă în mijlocul sălii, Eva ceru o masă mai retrasă. Dorea un loc care să-i permită să observe intrarea, fără a fi văzută. Martine comandă specialitatea casei: creveți la grătar și pui cu sos cubanez. Eva luă un cocteil de creveți și un homar. Discutară despre conferința de presă și despre Polonia. Era, oare, vorba despre o întoarcere la brejnevismul cel mai pur, așa cum scrisese Eva?

– Nu există nici o îndoială, o asigură ea cu privirea absentă.

– Dar care va fi reacția occidentalilor?

Eva o privi intens.

– Occidentalii? Dar occidentalii nu există. Acest cuvînt nu spune nimic. Există americanii și, ca accesorii, francezii și englezii. Vor fi ceva proteste de formă. Asta-i tot. Europei nu-i pasă, americanii și-au repatriat deja băieții din Germania. NATO-ul agonizează, germanii sînt practic unificați, se construiește o „casă comună", cu noua axă Berlin–Moscova, ideologiile tradiționale sînt moarte și au lăsat loc extremismelor, în special de dreapta. Privește

cum neonazismul și staliniștii progresează peste tot, în special aici, în Franța și în Germania...

– Nu ești puțin pesimistă?

– Poate. Vom vedea în cîteva săptămîni dacă mă înșel.

Tocmai atunci intră în restaurant și tînărul care o tot urmărea în ultima vreme, însoțit de o fată, probabil străină.

Fură așezați cîteva mese mai departe. Un minut mai tîrziu, tînărul se ridică și se îndreptă spre telefon. Reveni aproape imediat și-și reluă locul la masă.

Eva înțelese că-și anunțase superiorul. Maigret-ul rus? Avea de a face deci cu miliția și nu cu KGB-ul. Fu aproape bucuroasă. Totul se explica: caracterul improvizat al urmăririlor, folosirea neprofesioniștilor... Dar cum se ajunsese pînă la ea? Chiar dacă prezența necunoscutului o neliniștea, nu lăsă nimic să se vadă. Continuă conversația despre viața zilnică a Moscovei. Dar gîndurile îi erau în altă parte. Inspectorul Boris era pe cale să-i scotocească apartamentul. Va îndrăzni el, oare, să se atingă de sistemul de alarmă supersofisticat? Va vedea cînd se va întoarce acasă. Lipise un fir de păr în josul ușii și un altul pe sertarul biroului. Îl observă pe furiș pe tînărul rus și se întrebă dacă nu era cumva unul dintre cei ce o atacaseră la sosire. Cei din cauza cărora se întîmplase totul... Probabil că acceptase să intre în joc datorită unui șantaj. Obligat să coopereze, o descrisese cît putuse pe Eva, dar portretul nu putea să fie decît incomplet. Înțelegea totul mai clar acum. Simți cum o cuprinde neliniștea.

Martine o întrebă ce se întîmplă.

– Mă doare puțin stomacul. Homarul nu a fost, probabil, prea proaspăt. Cred că este mai bine să plec.

– Pia trebuie să sosească dintr-un moment într-altul. Ce să...?

– Poți să rămîi; voi lua un taxi, mă simt într-adevăr rău...

– Nu, nici nu poate fi vorba. Am să-i telefonez Piei.

Se ridică și se duse la telefon.

Eva făcu semn unui chelner, care sosi cu nota de plată. Plăti în dolari și lăsă un *pourboire* frumos chelnerului, care insistă să-i aducă un coniac. Eva refuză:

– Mulțumesc, data viitoare.

Plecară. Era ora 23 si 30 și Martine îi propuse s-o conducă. După un sfert de oră, BMW-ul se opri în fața casei. Eva o îmbrățișă și așteptă ca mașina să dispară după colțul străzii pentru a ieși prudent să studieze împrejurimile. Dar rusul nu se arătă. Cînd ajunse în apartament, constată că firul de păr pus în josul ușii fusese mișcat din loc. De-abia o jumătate de centimetru. Cel de la sertar nu fusese atins. „Nu a putut intra", se gîndi. Scoase „bomboana" din buzunarul interior al pantalonilor și trecu prin ciur

apartamentul și toate obiectele. Nimic. Nici un microfon. Se dezbrăcă și-și puse cămașa de noapte.

Fix la miezul nopții se auziră trei lovituri în ușă. Eva deschise, iar Piotr Karstov intră în liniște. Era epuizat. Se lăsă să cadă pe o canapea, fără să-și scoată pardesiul și fără să pronunțe un singur cuvînt. Eva îi respectă cîteva minute tăcerea, apoi se hotărî să rupă liniștea:

– Pleci în Polonia? întrebă ea, în șoaptă.

Îi confirmă cu o înclinare a capului.

– Ai mîncat?

Vocea Evei era blîndă. Se apropie de el și îi luă mîna. El o privi intens și o luă în brațe. Rămaseră un lung moment strînși unul lîngă celălalt. Eva se desprinse încet.

– Vrei să bei ceva?

Dădu din cap afirmativ și păru că se destinde dintr-odată.

– Îți aduci aminte ce mi-ai spus acum cîteva zile despre amantul Olgăi? o întrebă brusc.

Eva îl privi surprinsă.

– Nu, răspunse. Ți-am explicat că acționez întotdeauna datorită inspirației. După aceea uit. Din fericire pentru mine.

– Ei bine, imaginează-ți, micuța mea Eva adorată, că portretul schițat de tine este exact cel al lui Trușenko, cel mai mare dușman al meu, temutul șef al KGB-ului.

Eva se ridică brusc și se plimbă prin salon cu un aer grav.

– Să plecăm în week-end-ul ăsta undeva, vreau să fiu singură cu tine.

– Week-end-ul ăsta voi fi deja în Polonia, dragostea mea... Iată un articol trăsnet pentru tine!

Eva nu se mișcă.

– Cînd pleci?

– Miercuri seara. Să nu spui nimic înainte de joi dimineața.

– Nu te iubesc din interes profesional, Piotr! Aș putea să povestesc destule despre Azerbaidjan și nu o fac. Ce-mi spui tu acum nu este un *scoop*, un articol-bombă, oricum nu pentru mine. În după-amiaza asta, în articolul meu despre conferință, am scris exact același lucru. Am anunțat chiar că acest week-end va fi un „week-end negru" pentru Polonia.

– Nu te supăra, dragă Eva. Și iartă-mă. Sînt epuizat. Am petrecut ore îngrozitoare în ședința Biroului. Nu sînt de acord cu această intervenție și am încercat s-o împiedic pe toate căile. Dar trebuie să mă supun.

Eva i se desprinse din brațe și începu din nou să se plimbe în lung și-n lat prin cameră.

– Rămîn aici în noaptea asta, spuse Piotr.

– Voi putea să vin să te văd în Polonia?

– Îmi citești gîndurile. Vroiam să ți-o propun mai tîrziu...

Se apropie de ea și o îmbrățișă cu violență. Cu fața în părul ei, îi murmură:

– Eva, nu mai pot trăi fără tine. Te iubesc și...

Eva îl îmbrățișă pentru a-l face să tacă, dar el o luă în brațe și o duse în dormitor. Ea îl dezbrăcă fără a-l pierde din ochi. Piotr era ca hipnotizat. Foarte repede vru s-o ia în brațe, dar ea îl respinse cu tandrețe.

– Piotr... Cred că sînt însărcinată...

Cînd ajunse a doua zi, la ora 9, la agenție, oricine putea observa că avea un aer fericit. Noaptea ei cu Piotr fusese tandră și romantică. O părăsise cu o ultimă sărutare spre ora 6 dimineața și ca nu observase nimic anormal cînd ieșise din casă. Se înțeleseseră să ia avionul de seară sau cel de-a doua zi dimineață pentru Varșovia și să tragă la hotelul Mercur. Acolo, el o va căuta cît va putea de repede.

Prin telefon, Eva comandă un loc pentru zborul Moscova–Paris al Companiei Air France de la ora 12 și 30, o chemă apoi pe Olga și conveniră să amîne dejunul pentru cînd se va întoarce de la Paris, iar la sfîrșit îl convocă pe David. După figura acestuia, își dădu seama că petrecuse o seară destul de „udată".

Îl informă că fusese chemată de urgență, „confidențial", la Bruxelles. Trebuia să aibă grijă de agenție în lipsa ei și să primească echipa de televiziune ce va sosi mîine. Plecă la ora 9 și 50, chiar înaintea ședinței de redacție; chemă un taxi.

– Strada Dobrininskaia, numărul 7.

Nimeni nu o urmărea. Dar de-abia coborî din mașină, la douăzeci de metri de Air France, cînd zări Volga neagră a lui Boris înconjurînd piața și îndreptîndu-se spre strada Piatnițkaia. Cum de-a reușit să-i regăsească urma? Nici o îndoială nu era posibilă. Telefonul agenției era pus sub urmărire. Eva intră la Air France și-și plăti biletul cu cartea de credit American Express „Gold". Era ora 10 și 30. Trebuia să-și recupereze mașina, în care își lăsase valiza și o geantă, și să fugă la aeroport. De-abia avea timp. Se îndreptă spre Piața Oktiabrskaia. Cîteva priviri discrete în jur o liniștiră. Luă un taxi din colțul pieței și zece minute mai tîrziu era în fața casei. Intră în curte și fu cît pe ce să strige. Tînărul, cu capul sub capota unei mașini, se prefăcea că repară motorul. Se retrase fără să facă zgomot, cu inima bătîndu-i. Pe stradă fugi cît putu de repede spre Piața Pușkin. Trebuia să ia o hotărîre rapidă. Nu trebuia să greșească. Să ia un taxi și să plece. Imposibil, fără bagaje. Îl zări deodată pe tînăr venind în direcția ei. Se fofilă

într-un grup de turiști germani fără să-l piardă din ochi. Volga lui Boris stopă lîngă el. Schimbară cîteva cuvinte. Tînărul se întoarse și se opri din nou în fața casei ei. Simți cum o prinde furia și pofta de-a ucide. Această manevră o enerva! Se îndreptă spre cabina telefonică, de cealaltă parte a pieței, și formă un număr: la al treilea apel închise. Refăcu numărul. La cel de-al patrulea apel îi răspunse o voce bărbătească. Ceru să vorbească cu Igor.

– „Ați greșit numărul", i se răspunse.

Puse receptorul în furcă și ieși liniștită. Nu avea decît de așteptat.

Zece minute mai tîrziu, o mașină se opri în fața casei... Un om în uniforma KGB, purtînd ochelari de soare, scoase o hîrtie din buzunar și intră în imobil. Eva opri un taxi și, într-un minut, ajunse și ea. Coborî. Îl rugă pe șofer s-o aștepte și intră în curte. Tînărul intră după ea. În același moment, omul cu ochelari de soare ieși din clădire și, făcîndu-se că nu-l vede pe tînăr, o întrebă pe Eva dacă nu putea să-l ajute. Căuta un anume Zotov, care locuia aici. Îi întinse o hîrtie. Tînărul se prefăcu că a greșit adresa și ieși repede. Eva schimbă hîrtia cu o alta: „Metoda Müler, acum". Fără a mai aștepta, își luă bagajele din mașină și se urcă în taxi.

Era pentru prima oară că Eva apela direct la „contactul" său. „Să n-o faci decît atunci cînd crezi că ești în pericol". În acest caz, parola era „Igor". Era oare într-adevăr în pericol? De data asta instinctul său îi spunea că da...

La ora 11 și 45 ajunse la aeroportul Șeremetievo. Văzu mașina lui Boris, cu motorul mergînd, staționînd chiar în fața intrării. O cuprinse neliniștea. Îi spuse șoferului să oprească. Ce făcea Boris? Fără îndoială aștepta un telefon în mașină. Intră în aeroport, își înregistră bagajele și trecu de controlul pașapoartelor. Cinci minute mai tîrziu, era în avion.

Închise ochii și suspină, așezată confortabil în fotoliu. Vocea comandantului răsună după aceea în cabină:

– Doamnelor și domnilor, vom avea o mică întîrziere. Un ultim control. Nimic important.

Eva deschise ochii tocmai cînd Boris intra în avion. Îi închise imediat, paralizată pe scaun. Bătăile inimii o împiedicau să respire. Ce i-ar fi putut face? Să-i pretindă să-l urmeze? Va cere să vorbească cu Piotr Karstov. Nu avea de ales... Să rămînă calmă... Simți umbra unui om în fața ei și o respirație sacadată. Probabil că „Maigret-ul rus" fugise. Să deschidă ochii? Să se prefacă? Cum să se prefacă?... Se afla acolo, observînd-o. Îl simți din ce în ce mai aproape. Peste o clipă, îi va auzi vocea. Așteptarea dură un moment, interminabil. Îl auzi înjurînd printre dinți. Apoi se înde-

părtă, dar ea ținu ochii închiși pînă la decolare. Numai atunci Eva își dădu seama că tremura toată.

Inspectorul Boris Pliuci nu primise telefonul pe care-l aștepta în mașină. La ora 12 și 15 se îndreptă în goană spre ghișeul de îmbarcare, unde, după o discuție de cinci minute, i se refuză lista pasagerilor. Nu avea nici un mandat. „Ordinele sînt ordine", îi răspunse tînăra funcționară de la Air France. Fugise atunci spre avion, arătîndu-și legitimația, ceruse să urce la bord pentru un ultim control. Personalul companiei nu putuse să-l împiedice. Pînă în ultima clipă, sperase să n-o găsească pe Eva Dumoulin în avion. Dar, cînd o văzu, îi veni să strige: „Unde este Aleksandr? L-ai ucis și pe el? Cine ești?"

Inspectorul Boris nu avea cum să obțină vreun răspuns. Șocat, cu nervii la pămînt, neînțelegînd deodată ce căuta în acest avion, în fața acestei străine, crezu că înnebunește. Bătu în retragere. Nu putea face nimic contra acestei femei. Această afacere nu era pentru el. Avea deja un mort și o dispariție pe conștiință!

Aleksandr fusese ucis? Era convins că da. Ca și în cazul vînzătoarei își imagină scena, dar se lovi de-o imposibilitate: cum ar fi putut o femeie de vîrsta fetei sale să elimine un luptător format în trupele de comando din Afganistan?

Mai multe scenarii îi trecură prin minte. În afara celui adevărat: cînd taxiul demară cu Eva, Aleksandr se îndrepta spre Piața Pușkin, de unde vroia să-i telefoneze lui Boris. Ofițerul în uniformă îl opri și-i ceru să-l ajute să găsească apartamentul pe care-l căuta. Îi răspunse să se ducă dracului. Omul scoase atunci o legitimație cu însemnul KGB-ului, pe numele colonelului Dimov. Cu un gest din cap îi ordonă să-l urmeze și-i vîrî un pistol cu amortizor între omoplați. Aleksandr, mai palid decît moartea, se supuse, dar în holul imobilului, dîndu-și seama că era o cursă, se întoarse brusc încercînd să-l lovească cu piciorul pe necunoscut. Omul eschivă, îi prinse piciorul în zbor și-l proiectă cu tot corpul în perete. Apoi îl lovi violent cu tocul pistolului în ceafă. Aduse imediat mașina în curte, puse corpul pe scaunul din față și demară. Cinci minute mai tîrziu, își gara mașina în parkingul hotelului Meridian. În penumbră, transportă corpul în portbagaj și-i trase un glonte în cap. Pînă la căderea nopții „afganul" avea să fie transportat la periferia Moscovei și tăiat în bucățele. Membrele i-au fost îngropate în diverse locuri, iar capul și corpul, o dată sfărîmate, au fost arse și aruncate în marea groapă de gunoaie din nordul capitalei.

La Paris, Eva îi telefonă de la aeroport lui Robert Nelson, directorul operațiunilor secrete de la CIA. Ajunsă apoi la hotelul Victor Hugo, îl chemă pe patronul AEP de la Bruxelles. Îi explică, pe ocolite, rațiunile hotărîrii sale de a se duce imediat în Polonia. El o felicită pentru articolul despre conferința lui Gorșkov, reluat de numeroase ziare europene, și îi dădu acordul, iar ea îi promise că va trimite un articol „istoric" în următoarele ore. Dar nu putea să-i spună mai multe la telefon.

Liniștită, își petrecu după-amiaza plimbîndu-se prin parcul Tuileries și pe Champs-Elysées, apoi cină cu poftă în localul lui Joe Goldenberg de pe rue des Rosiers. Un mod agreabil de a se pregăti pentru întrevederea furtunoasă cu Nelson...

Spre miezul nopții, sună telefonul. Robert Nelson o chema de pe aeroportul Kennedy. Va lua avionul peste o jumătate de oră și va fi la Paris la ora 7 dimineața, ora locală. Trebuia să-l întîlnească la ora 9, într-o vilă de la periferie, a cărei adresă i-o dădu. Eva se întoarse în fața oglinzii. De cînd revenise la hotel, la ora 22, rămăsese în fața ei, gînditoare. Abandonase orice speranță de a o mai revedea pe Dahlia în adîncul ochilor. Imaginea pe care i-o înfățișa oglinda era aceea a unei femei dure, fără scrupule, dresată pentru a ucide. Observîndu-se atent, făcu bilanțul celor 45 de zile petrecute la Moscova. Important era că-l fermecase pe Piotr Karstov și că era pe cale de-a declanșa cea de-a doua fază a operațiunii. Nu știa încă pînă unde putea generalul să mai meargă pentru ca. Va avea în viitor mai multă putere? Avansarea sa la gradul de mareșal se va anunța joi dimineață, cum îi confirmase în ajunul plecării.

Prin acest gest, Gorșkov vrusese să arate tuturor încrederea absolută pe care o avea în Karstov, cît și importanța sarcinii ce-i va reveni acestuia în momentul în care va trebui să împiedice Polonia să părăsească Pactul de la Varșovia.

Înainte de a adormi, îi apăru pentru o clipă în memorie imaginea inspectorului Boris. Nu mai putea face acum nimic împo-

triva ei. Rămăsese fără nici un martor, fără vreo dovadă. Se va ocupa de el la întoarcere... Adormi cu această certitudine liniștitoare.

A doua zi dimineața, la ora 8 și 50, Eva intra cu Peugeot-ul său închiriat în curtea discretă a unei case drăguțe, așezată pe una din înălțimile de la l'Étang-la-Ville. Găsise foarte ușor această mică localitate situată la mai puțin de 20 km de Paris, între Saint-Nom-la-Bretèche și Marly-le-Roi. Convinsă că nu a fost urmărită, urcă treptele peronului și pătrunse în subsolul care se dovedi a fi bine apărat.

Doi bărbați cu alură atletică o încadrară și-o conduseră într-o cameră protejată de o ușă masivă de metal. Aici, între patru pereți goi și albi, îl descoperi pe Robert Nelson, așezat pe un scaun de birou, în fața unei mese. Sub lumina crudă a două lămpi de neon, fața îi părea și mai trasă decît altădată. O privi înaintînd, impasibil, fără vreo urmă de surîs și îi indică un scaun de lemn de cealaltă parte a mesei. De-abia așezată, izbucni mînios. Fără a o scăpa din ochi, îi enumeră greșelile, una cîte una, erorile pe care le comisese, începînd cu ceasul care i-a fost furat cu ușurință. Cum a putut să fie atît de stupidă? Din cauza ei a trebuit să-și asume riscuri considerabile, lansîndu-și cei mai buni oameni în acțiunea teroristă... Și fuga ei la Leningrad, ce eroare! Asasinarea vînzătoarei, încă o eroare! Trebuia să o facă să dispară! Ca Aleksandr! Fără urme! Eva îl asculta neclintită. Trebuia să lase să treacă furtuna. Nelson făcu o pauză și trecu la complimente, cu o voce tot atît de suavă, pe cît fusese de violentă mai înainte. Eva nici măcar nu clipi.

Cînd sfîrși tot ceea ce avea să-i spună, îi ceru să-i povestească în cele mai mici amănunte relațiile sale cu Karstov. Eva se supuse.

Nelson o asculta fără a o întrerupe. Din cînd în cînd, bea cîte o înghițitură de apă minerală și lua cîteva notițe. Se făcuse ora 12 cînd Eva sfîrși de povestit.

– Foarte bine, să începem cu acest fiu de căței de polițist. Ne vom ocupa de el. Voi da instrucțiuni chiar azi.

– Nu, mai ales acum nu. Este un om foarte cunoscut și KGB-ul se va amesteca în această afacere dacă el dispare. Vor găsi portretul meu, fotografii de-ale mele, alte elemente pe care le ignorăm și lațul se va strînge în jurul meu. Karstov va afla totul și... dacă are vreo bănuială, totul s-a sfîrșit...

– Atunci? Ce propui?

– Nimic. Să nu facem nimic pentru moment. Nu mai are dovezi. Practic, îi este imposibil să susțină vreo acuzație împotriva mea. Teoretic, sînt liniștită. Voi vedea la fața locului care sînt cele mai bune mijloace de a-l neutraliza, dacă persistă, și-ți voi comunica.

– Dacă persistă sau nu, trebuie să ne debarasăm de el foarte repede. Să-l facem să dispară. Îmi trebuie un răspuns, repede. Dacă nu, voi lua asupra mea această sarcină. Ai înțeles?

Rolurile se inversaseră. La ultima lor întrevedere, Eva era cea care dominase conversația. Acum aproba din cap.

– Să ne întoarcem deci la eroul nostru. Ce ai de gînd să faci pentru cea de-a doua etapă?

– Nu știu.

– Trebuie să-l pui la curent, conform planurilor...

– Este imposibil. Karstov este un patriot convins, unul adevărat. Nu va accepta niciodată ajutorul CIA. Este exact contrariul portretului desenat de serviciile tale...

– Ba nu, este un megaloman, un oportunist...

– Te înșeli, îl întrerupse Eva. Îți repet că Piotr scapă cu totul interpretării psihologilor noștri.

Nelson nu vru să audă nimic. Era așa de sigur de judecata lui, că Eva se înfuriie:

– Tu te-ai culcat cu el, tu? Nu? Atunci respectă concluziile analizei mele. Știu despre ce vorbesc. Cunosc omul mai bine decît psihologii și ordinatoarele tale din Langley. Nu va accepta niciodată să colaboreze cu CIA! Ar fi mai rău decît o trădare! Dar eu, eu îl țin în mînă, îl simt maturizîndu-se din zi în zi. Este convins că am darul prezicerii. Începe să creadă în destinul său național, știu, sînt sigură. Nu a spus încă nimic, dar a înțeles.

– Îl iubești? îi tăie Nelson vorba, cu o voce indiferentă.

Eva rămase fără replică. Nu se aștepta la această întrebare. Nu mai avea nici un sentiment. Nici față de el, nici față de nimeni. O străină acționa în locul ei, urmînd un instinct nu de femeie, ci de agent secret.

– Nu, bineînțeles. De ce această întrebare absurdă?

– Parcă ai vrea să-l protejezi. După tine, Karstov este un înger. Îți aduc aminte că acest om are mîinile mînjite de sînge, de mult sînge. Nu-și face nici un fel de scrupule. Este o brută, un primitiv, un rus. Un adevărat rus! Va accepta deci ajutorul nostru, sînt sigur!

– Dacă ești convins de asta, nu te baza pe mine. Renunț...

Eva aproape urlase. În picioare, revoltată, îl fixa pe Nelson drept în ochi, regretînd deja cele spuse. Crezu că vrea s-o pălmuiască și luă poziție de atac.

– O.K, O.K. Calmează-te. Ai timp pînă la sfîrșitul lui aprilie să mă poți convinge! După aceea, dacă eșuezi, vom urma planurile și procedura mea.

Surprins de atîta hotărîre din partea ei, Nelson vru să fie sigur:

– Dahlia, sînt dezolat. Ai făcut o treabă extraordinară într-un timp record. Ai toată încrederea mea. Dar, înțelege-mă, trebuie să fim siguri că vom reuși în acest octombrie 1994!

Eva avu o tresărire auzindu-l pronunțîndu-i adevăratul nume. Era pentru prima oară cînd cineva îi spunea astfel de un an încoace, din ziua cînd i se atribuise identitatea Evei Dumoulin. Privirea i se tulbură.

– Scuză-mă, am vrut să spun Eva!

Surîse, dar ea rămase ca de piatră.

Îi dădu informații suplimentare despre Karstov. Eva îi propuse atunci un plan prin care aveau să-l convingă pe Karstov de talentul ei de prezicătoare.

– Genial. Sper că-și va atinge scopul, spuse el încruntîndu-și fruntea.

Îi confirmă că URSS va interveni în Polonia cel mai tîrziu la sfîrșitul săptămînii acesteia, sub comanda lui Karstov.

– În cele din urmă, Eva, valul acesta terorist mai mult ne-a ajutat în planurile noastre, nu?

Eva dădu din cap și se pregăti să plece.

– Avionul meu decolează la ora 15 și 30. Trebuie să plec. Apoi îl întrebă: Tu rămîi?

– Da... Eva?

Se opri, cu mîna pe clanță, și-și întoarse privirea spre el.

– Mult noroc și... ai grijă de tine, O.K.?

Ieși fără un cuvînt, fără un zîmbet.

Rămas singur, Nelson își aprinse o havană și fixă tavanul alb. Îi spusese în mod intenționat Dahlia. Știa că acum Eva exista cu adevărat.

Vreo zece mesaje o așteptau pe Eva la recepția hotelului Mercur din Varșovia. Era aproape ora 20 și 20 cînd sosi și ultimul mesaj fusese înregistrat la ora 20 și 10. Se urcă în cameră, dar de-abia închise ușa că sună telefonul:

– Doamnă Dumoulin, un telefon de la Moscova.

– Eva, eu sînt. Sosesc în noaptea asta. Te voi suna înainte de ora unu. Să fii gata!

Piotr închise. Eva rămase nehotărîtă un minut. Deci, sosea singur. Și tancurile? Trebuia să fie gata pentru ce? Puse în sfîrșit receptorul în furcă, făcu o baie și hotărî să iasă din hotel pentru a lua pulsul orașului.

Așezată pe bancheta din spate a unui taxi Lada, descoperi șiruri de camioane militare, automitralierele trupelor de elită ale armatei poloneze, care se așezaseră în poziție de-a lungul autostrăzii

și la intersecțiile de la periferii. Văzu și tancuri ultimul model T-80, dar în număr mic. Această imagine îngrijorătoare a unei armate pe picior de război, în noaptea friguroasă poloneză, îi aminti de ceea ce văzuse în Azerbaidjan, cu cîteva săptămîni în urmă. Aceeași senzație a unei drame ce era pe punctul de a izbucni.

Ziariștii străini fuseseră rugați să părăsească capitala poloneză cel mai tîrziu vineri dimineață. Eva trase concluzia că invazia sovietică se va declanșa în noaptea de vineri spre sîmbătă. Se plimbă înfrigurată pe străzile aproape pustii, sub privirea nervoasă a militarilor postați în fața edificiilor publice și la marile intersecții. Era sinistru. Tresări, cînd o explozie puternică se auzi în depărtare, urmată de rafale de automate. Se hotărî să se întoarcă. Era mai prudent.

Cinci minute mai tîrziu, dormea dusă.

Bătrîna insistase cu o energie ce-i dezarmase pe cei patru milițieni de la intrare. Nimic de făcut. Vroia să-l vadă pe inspectorul Boris și pe nimeni altcineva. Va aștepta toată ziua, dacă va trebui. Era în concediu de boală? Bine, atunci va reveni mîine! Unul dintre ei telefonă acasă la Pliuci:

– Scuzați-mă, șefule, dar o bătrînă nebună insistă să vă vadă. Pretinde că are ceva important să vă povestească. O răpire sau așa ceva. Dar nu vrea să vorbească decît cu Dvs.

– Reținți-o, sosesc.

Bătrîna nu era deloc nebună. Din contră. Era foarte lucidă și perspicace pentru vîrsta ei. De la fereastră, văzuse toată scena. În ajun, sosise pentru trei zile la fiica ei, care locuia la etajul V, într-un imobil ce dădea în curte, pe strada Cehov, la numărul 15. Boris ascultă cu atenție. Ca toate bunicile sovietice, își ajuta adesea fiica să facă ordine în casă și să aibă grijă de nepoțel. Îi povesti tot, pînă în cele mai mici amănunte. O tînără intrase în curte și un ofițer KGB, care ieșea probabil din casă, o oprise. Schimbaseră ceva, poate o bucățică de hîrtie, apoi în curte a apărut un alt bărbat, care a ieșit imediat. Tînăra a deschis portbagajul unei mașini de marcă străină, a luat două valize, nu, o valiză și o geantă mare, și a ieșit. După un timp, cei doi bărbați au revenit în curte și au intrat în imobil. I s-a părut a fi o manevră curioasă, cu atît mai mult cu cît, mai tîrziu, ofițerul KGB – purta ochelari de soare – a plecat singur și a revenit cu o mașină bej, pe care a garat-o în curte. L-a adus apoi pe tînăr, susținîndu-l, ca și cum acesta era leșinat sau rănit. Bătrîna se opri puțin și se uită în jurul ei:

– Comisariatul ăsta are nevoie de o măturătă bună, spuse cu un ton de repros.

Apoi, continuă:

– Ah, da, era ora 11 și 20. Era ca într-un film.

Recunoscu fără ezitare fotografia „afganului" pe care i-o arătă Boris.

– El este, fără îndoială. Știți, văd foarte bine. Întrebați-o și pe fiica mea.

– Bărbatul care era cu el?

– Aveți o fotografie a lui? Aș putea să-l recunosc dintr-o sută de persoane. Chiar dacă purta ochelari negri de soare. În orice caz, avea niște mustăți foarte frumoase...

– Nu ați notat, din întîmplare, numărul mașinii ofițerului? întrebă el.

– Nu... de ce? Trebuia?

Se strîmbă.

Boris suspină, dar nu se supără pe bătrînă: mărturia ei era foarte importantă, aproape miraculoasă. Îi arătă o fotografie a Evei, pe care o făcuse el cu o săptămînă în urmă...

– Femeia pe care am văzut-o purta căciulă și ochelari de soare. Dar, dacă o văd de aproape, aș putea s-o recunosc.

– De ce nu m-ați căutat imediat?

– Pentru că trebuia să-mi duc nepoțelul în parc. Era liber ieri după-amiază. Atunci, am așteptat pînă azi... Este grav?

Boris o liniști și-i mulțumi cu căldură. O conduse acasă. Era tocmai imobilul în care locuia și Eva. În curte, bătrîna îi făcu o excelentă reconstituire a scenei, demnă de cei mai buni specialiști.

După-amiază, îi trimise un coș cu fructe, caviar și vodcă, însoțite de un plic cu 200 de ruble, echivalentul unui salariu mediu în URSS, totul însoțit de un bilet în care o ruga să păstreze secretul.

Întors la comisariat, Boris putu să reflecteze în liniște. Ideea de a publica fotografia lui Aleksandr în presă, cu o ofertă de recompensă, îi trecu un moment prin minte, dar renunță repede. Pentru asta avea nevoie de autorizația Petrovkăi și deci trebuia să dea explicații precise.

O întrebare îl obseda: cine era în realitate Eva Dumoulin? O spioană? În acest caz, care era misiunea ei și ce legătură avea ea cu unul dintre cei mai prestigioși oameni din țară? În ceea ce-l privește, nu avea nici o îndoială: un om din rețeaua ei – KGB sau nu – îl răpise pe Aleksandr, care va fi găsit mort, într-o zi sau alta. Dacă va mai fi găsit vreodată.

Boris simți cum îl cuprinde o mînie rece. Pentru prima oară în viața lui, el, care-și păstrase sîngele rece în fața crimelor celor mai atroce, el, care preferase întotdeauna dialogul în locul violenței, care susținuse abolirea pedepsei cu moartea, într-o dezbatere televizată rămasă celebră, avea subit sentimentul că trebuie să ucidă.

– Doamne, asta nu poate să rămînă așa! strigă el, lovind cu pumnul în masă.

De trei ori, în lunga lui carieră, trebuise să abandoneze cercetarea unor crime din ordinul KGB... De data asta se va bate pînă la capăt!

Căută în carnet numărul de telefon al redactorului de la rubrica de criminalistică a *Pravdei* și formă numărul pe linia sa directă.

– Inspectorul Pliuci la telefon. Ce-ai spune dacă ți-aș propune să cinezi cu un bătrîn vulpoi ca mine?

– Cînd dorești, inspectore!

– Coboară. O Ceaika neagră te așteaptă și te va aducc pînă aici.

Piotr închise. Eva dormea cînd soneria telefonului o sculase brusc. Stătu puțin pînă să-și dea seama că se afla la Varșovia, într-o cameră de hotel, așteptînd un telefon de la amantul ei. Închise la rîndul ei și-și dădu cu apă rece pe față.

Ceaika aștepta, cu motorul mergînd încet. Un sfert de oră mai tîrziu, mașina se opri în fața unei vile, la periferia de sud a orașului. Era trecut de miezul nopții. Piotr o aștepta în uniformă, pe peron, silueta lui înaltă desenîndu-se pe fundalul ușii deschise. Eva fugi în brațele lui. Piotr o strînse lîngă el, respirîndu-i parfumul și acoperindu-i fața cu sărutări nebunești. Rămaseră un timp în întuneric.

– Mă înăbuși, spuse ea, rîzînd.

Intrară în salon și se așeză lîngă ea pe o canapea somptuoasă din piele. Se îmbrățișară cu pasiune, apoi, cum se aștepta, Piotr îi ceru explicații. De ce venise joi seara și nu miercuri?

– Am fost la Bruxelles, la ginecolog.

– Și?

Se uită la el înainte de a-i răspunde:

– Pozitiv, dragul meu...

Piotr o luă în brațe, cu o tandrețe sporită parcă.

– Ne căsătorim, Eva. Aici, în Polonia. Am obținut divorțul. Acum sînt liber! Și te iubesc, dacă ai ști cît te iubesc...

Eva tăcea, cu fața de nepătruns.

– Eva, micuța mea Eva, o să-l păstrezi, nu-i așa? Răspunde-mi.

– Nu știu. Depinde de...

Piotr o strînse și mai tare.

– Eva, vreau acest copil!

Eva se desprinse brutal și strigă:

– Îmi faci rău, Piotr!

Se calmă. Schimbă tonul.

– Știu, toate astea nu sînt ușoare. Dar sînt așa de fericit.

Fără un cuvînt, Eva îl duse în dormitor. Făcură dragoste cu o pasiune neobișnuită și adormiră pe la ora 4 dimineața.

Piotr se trezi primul, la ora 6 dimineața. Acoperi corpul Evei cu sărutări furișe. Eva se sculă imediat și căută bucătăria să pună de cafea.

Îl auzi cîntînd tare sub duș. Cînd intră în bucătărie, era impecabil în uniformă.

– Piotr, care sînt planurile tale? Toți ziariștii străini au părăsit capitala sau o vor face. Și cu? Am spus biroului meu la Bruxelles...

Îi tăie vorba.

– Mi-am schimbat planurile. Voi face chiar azi o declarație la televiziune că nu avem nici o intenție de a interveni în Polonia. Că este vorba de o problemă internă etc.

– Și tancurilor tale, masate la frontieră, cînd le dai ordin să înainteze?

Rîse din toată inima.

– Singura mea problemă este papa. După cîte știi, el a amenințat că va veni la Varșovia, dacă Armata Roșie intervine. Nu știu cum să-l opresc. El singur este mai puternic și mai amenințător decît toate armatele lumii.

– Va trebui să-l oprești. Este important pentru prestigiul tău.

– Ușor de zis...

Eva păru dintr-odată absentă. Privirea ei rămăsese fixată pe tabloul agățat pe peretele din față. Piotr știa că ea nu privea portretul lui Maiakovski, originar tot din Caucaz, și de care el nu se despărțea niciodată.

Ea începu să vorbească, cu o voce calmă. Expunerea dură aproape trei minute. Piotr o ascultă într-o tăcere religioasă.

– Ești un geniu! Sper că va merge.

– Nici o îndoială. Atunci, pe cînd?

– În noaptea de duminică spre luni. Vei putea să-ți scrii articolul luni dimineața. Astfel, vei putea să-ți justifici prezența...

– Piotr, naivul meu Piotr. Eu voi avea un articol bombă, de acord. Dar tu? Asta îți va crea probleme. Nu, nu pot, nu vreau. Va trebui să plec. Fă în așa fel încît să mă expulzeze duminică seara...

– Ascultă-mă. Am luat ieri seara masa cu Gorșkov. Chiar după ceremonia în cursul căreia am fost numit mareșal.

– Ei și?

– I-am spus totul. Nu puteam face altfel. Cîinele acela de Trușenko ar fi vorbit oricum! I-am luat-o înainte.

Eva asculta, stupefiată și vizibil iritată.

– Ești nebun! KGB-ul, Gorșkov, în curînd tot pămîntul va fi la curent. Și eu am să ajung șomer!

– Nu, nu trebuie să-ți faci griji. M-a întrebat dacă este ceva serios sau numai o aventură, continuă Karstov, imperturbabil. I-am spus că este o aventură... Știi, azi nu mai este tabu...

Eva avea aerul disperat.

– Mă pui într-o situație imposibilă. Și, încă o dată, fără să mă consulți. Domnul Mareșal a hotărît singur! Despre viața mea! Despre cariera mea!

Se ridică și-și apropie fața de a lui. Era furioasă.

– Mareșale Karstov, făcu ca cu o voce amenințătoare. Am și eu un cuvînt de spus, dar nu va fi același cu al tău. Să știi că nu sînt de acord cu felul tău de a vedea lucrurile.

– De ce? întrebă el, încîntat.

– Nu vreau să mă mărit! Mai ales cu un om care riscă să dispară dintr-un moment într-altul. Să rămîn văduvă, cu un copil, fie el chiar al unui mareșal, închisă într-un apartament de două camere în Caucaz, asemenea mamei tale. Nu-i pentru mine!

Piotr izbucni în rîs. Dar Eva continuă și mai aprinsă:

– Am să plec. Da, am să plec și de data asta să nu încerci să mă oprești, mareșale!

Piotr se ridică dintr-un salt, serios.

– Eva, m-am gîndit la ce mi-ai spus în ceea ce privește viitorul. Știu acum că ai dreptate. Vroiam să-ți vorbesc astă noapte. Știu că temerile tale sînt îndreptățite. Dar voi fi mai tare dacă sîntem împreună, dragostea mea, dacă ești alături de mine. Nu vei fi văduvă, Eva. Vei fi femeia cea mai fericită de pe pămînt. Am nevoie de tine, de dragostea ta, de sfaturile tale, de protecția ta.

O strîngea în brațe mai tare ca niciodată, pronunțînd aceste cuvinte cu o voce slabă. Eva, învinsă, i se cuibări la piept și plînse în tăcere.

După plecarea lui Piotr, Eva rămase singură în vilă. Un șofer îi adusese lucrurile de la hotel și ultimele ziare occidentale pe care le putuse găsi. Dar nu putea să se concentreze. Inspectorul Boris îi ocupa toate gîndurile. De ce-și luase riscul să se deconspire în avion? Robert Nelson afirmase că „afganul" era mort și că agentul părăsise imediat țara. Nu mai putea conta acum pe nimeni. Celelalte trei „contacte" își terminaseră și ele misiunea. „În caz de urgență?" întrebase ea. Răspunsul căzuse glacial: „Ești singură".

Se plimbă cîtva timp prin orașul pustiu, în care toate jaluzelele erau trase, apoi făcu o oră de gimnastică. La prînz, Piotr o sună: o invita să urmărească la televiziune interviul pe care avea să-l dea la ora 20. Se va întoarce tîrziu, fără îndoială... Frigiderul era plin. Mîncă puțin, scrise superiorului ei de la Bruxelles. Îi confirmă

că totul mergea bine și îl anunță că în curînd îi va trimite un articol senzațional. Îi ceru să nu încerce să o contacteze. Branșă minifaxul portativ la telefon și transmise scrisoarea. Piotr îi dăduse voie.

Această scară va fi importantă, capitală. Totul se va juca aici în următoarele ore. Își privi ceasul. Era timpul să emită semnalul convenit. Formă numărul centralei hotelului Plaza și ceru să fie transmis un mesaj la camera 15. „Rog a trimite flori la această adresă". Și dădu adresa vilei...

La ora 20, deschise televizorul. Jurnalul de actualități începu cu un interviu al mareșalului Piotr Karstov, care anunță cu un calm remarcabil că URSS avea alte preocupări decît situația tulbure din Polonia, că nimic nu va putea opri marea revoluție gorșkoviană și că polonezii ar face bine dacă ar urma modelul sovieticilor...

Piotr vorbea foarte convingător, alternînd surîsul, gravitatea și amenințarea. Explică pe larg că „democrația" nu însemna haos, că „liberalizarea" nu însemna iresponsabilitate, că cei cîțiva pseudointelectuali decadenți care urlau aici nu erau poporul polonez. Că, în sfîrșit, URSS nu va interveni decît în situația în care guvernul legitim i-o va cere în mod oficial. „Ce comedian", murmură Eva, luîndu-și notițe.

Dormea, cînd Piotr se întoarse, la ora 3 dimineața. Îi mîngîie fața ca să n-o trezească brusc.

– N-am putut să-ți telefonez, îi șopti. Îmi pare rău...

– Ai fost formidabil la televizor. Știi cu cine semănai? Cu Stalin, Hrușciov, Brejnev și Gorșkov laolaltă.

Izbucniră în rîs.

– Vino să dormi, îi spuse, strîngîndu-l în brațe.

– Nu am timp. Plec peste două ore.

– Tocmai de asta. Vino.

Se dezbrăcă și se lungi lîngă ea. Imediat o luă în brațe cu dragoste, dorind acest corp cald și suplu care vibra lîngă el. Ea îl opri:

– Nu, micuțul meu mareșal. Trebuie să-ți păstrezi forțele. Dormi, te voi trezi la ora 5.

Ca un copil, îi mîngîie pîntecele și adormi imediat. Eva așteptă o jumătate de oră și se sculă. Se duse prin întuneric pînă la fereastra salonului și trase puțin perdeaua: mașina lui Piotr era acolo, la dreapta, în fundul parcului. Cîteva minute mai tîrziu, o siluetă se apropie de mașină. Se întoarse în pat în vîrful picioarelor. Piotr dormea scrîșnind din dinți. Așteptă o oră, cu ochii deschiși în întuneric, apoi îl trezi cu tandrețe:

– Piotr, este ora... Mă duc să-ți fac cafeaua.

Mormăi și o căută cu mîinile. Dar ea era deja în bucătărie. Zece minute mai tîrziu sosi și el, cu părul încă umed. Avea pe bărbie o picătură de sînge.

– Te-ai ras prea repede, dragul meu, spuse îmbrățișîndu-l.

Îi servi o ceașcă mare de cafea și pîine de secară prăjită cu unt și miere.

– Eva, nu voi avea timp să-ți vorbesc. Azi, totul va fi foarte complicat pentru mine.

Bău o gură de cafea.

– Nu vin la noapte...

Eva îl liniști cu un gest:

– Nu te scuza. M-am decis să mai rămîn cîteva zile.

Imediat, Piotr o îmbrățișă cu pasiune.

– Ce fericire! Și micuțul? o întrebă, mîngîindu-i pîntecele. Mișcă?

– Nu are nici măcar trei săptămîni, îi spuse, punînd mîna peste a lui. Ai răbdare.

Închise deodată ochii și-i strînse cu putere brațul. Fața i se crispă, începu să tremure. Neliniștit, Piotr crezu că nu se simte bine. Vru s-o ducă în pat, dar ea urlă:

– Piotr! Să nu ieși! O să ți se întîmple ceva. Te rog, rămîi!

Se dădu cu un pas înapoi și continuă să urle cu ochii închiși:

– Te rog, nu pleca! Te amenință un pericol...

Piotr încercă s-o calmeze:

– Eva, viața mea, sîntem în siguranță. Nu există nici un risc. Nu se poate întîmpla nimic.

– Îl văd! Îl văd! strigă. Nu mă pot înșela. Rămîi! Îți spun să rămîi! Ascultă-mă...

Tulburat, Piotr ezită un moment. Apoi se desprinse și se îndreptă spre ușă. Vroia să fie sigur. Eva îl urmă agățîndu-i-se de braț pentru a-l opri, iar cînd el deschise ușa îl împinse cu forță. Piotr căzu. Eva fugi afară și imediat se prăbuși cu un strigăt de durere. Un glonte tras cu o armă cu amortizor o atinsese în coapsă. Piotr fugi spre ea, strigînd-o pe nume. Auzi un zgomot de motor îndepărtîndu-se, cînd se aplecă deasupra ei. O luă în brațe. Sîngele curgea din abundență din piciorul drept, pe care glontul îl străpunsese. Piotr îi făcu imediat un garou cu un șervet, dar mîinile îi tremurau și fața îi era asudată.

– Eva, dragostea mea. Viața nu-ți mai este în pericol. Liniștește-te, chem o ambulanță.

Fugi la telefon și dădu ordine, strigînd. Lungită pe canapea, Eva se răsucea de durere.

– Piotr, nu pleca, reuși să mai să spună.

O privi mirat și dispăru în baie. Reveni cu o mică cutie de prim-ajutor și începu să-i curețe rana cu alcool. Eva tresări de durere și-și mușcă buzele pentru a nu striga. Privind-o cu admirație, îi făcu un nou garou și apoi îi pansă piciorul.

– Nu vreau la spital. Toată lumea va afla, vei fi discreditat. Spune-le să mă îngrijească aici.

Piotr, încă sub efectul șocului, părea că nu înțelege. Zgomote de motor îl treziră din toropeală și ieși.

– Să nu te atingi de mașină! strigă Eva.

Piotr reveni imediat, urmat de un medic și de doi infirmieri ruși. Un ofițer intră la rîndul lui, cu sufletul la gură, și îi spuse ceva lui Piotr, în timp ce medicul se ocupa de Eva.

Purta galoane de căpitan pe epoleți și avea în jur de 30 de ani. Surîzînd, Piotr îi explică de ce trebuia să fie transportată de urgență la spital și de ce nu putea rămîne aici. Vroia să protesteze, cînd o explozie puternică zgudui pereții casei. Geamurile se sparseră. Piotr se aruncă peste Eva pentru a o proteja. Cîteva momente mai tîrziu, privind prin fereastra larg deschisă, își descoperi mașina în flăcări. Un soldat încercase să dezamorseze bomba conectată la motor, pe care ofițerul o descoperise. Acum era mort, pulverizat...

Zece minute mai tîrziu, Eva era dusă la spitalul militar din Varșovia. Reușise să-l împiedice pe Piotr, consternat de cele întîmplate, s-o însoțească și îi recomandă cea mai mare prudență.

– Am avortat?

– Dar nu erați însărcinată! răspunse tînăra doctoriță ce-o îngrijise.

Eva era foarte abătută. Îi povesti că, fiind sigură că era însărcinată, îi și spusese soțului. Își șterse cîteva lacrimi.

– Puteți scrie în raport că șocul a provocat un avort? Era așa de fericit!

– Dacă ați fi fost însărcinată, așa s-ar fi întîmplat!

Pe la ora 3, Piotr reuși să vină să o vadă pentru cîteva minute. Eva fusese instalată într-un apartament rezervat ofițerilor superiori. Piotr își întoarse fața cînd Eva îi anunță vestea proastă! O aflase deja! Medicul îl prevenise cu menajamente. Mai tîrziu, Piotr îi povesti că cele două santinele fuseseră găsite în tufișuri, cu corpurile ciuruite de gloanțe. Asasinii reușiseră să treacă de cele trei baraje pînă la vilă. Era de neînțeles!

– Din contră, este foarte clar, îi spusese Eva. Dușmanii tăi, Piotr! Numai dușmanii tăi sînt capabili de o astfel de lovitură.

– Vom vedea asta mai tîrziu. Azi, Eva, tu mi-ai salvat viața. Dacă tu ai fi plecat, eu aș fi fost mort. Ai fi putut să mori în locul meu. Au tras patru gloanțe în direcția ta. Este un adevărat miracol că mai ești în viață.

– Da, dar ți-au ucis copilul! strigă ea, înfundîndu-și plînsetele în pernă.

Vroia să părăsească spitalul, se simțea mai bine și trebuia să-și redacteze articolul. Piotr îi promise că o va lua de acolo diseară, pînă cînd le va fi pregătită o nouă vilă, apoi plecă în mare grabă.

Se lăsase noaptea, cînd i se spuse să fie gata. Părăsi spitalul ajutată de două infirmiere, care-i dădură o pereche de cîrje. Șoferul Volgăi de culoare kaki îi surîse forțat și conduse cu toată viteza spre partea de nord a orașului. Mașina se opri în fața unei clădiri frumoase de la sfîrșitul secolului trecut, care-și păstrase, ca prin minune, aerul distins de odinioară. Acum era înconjurată de un detașament de parașutiști, care-i păzeau intrarea și patrulau prin parc. Proiectoare erau instalate de o parte și de alta a clădirii și luminau ca ziua. Avu impresia că intră într-o fortăreață. În camera sa găsi un imens buchet de trandafiri roșii; îl admiră în adîncul sufletului ei pe Karstov că găsise timp să se ocupe de acest detaliu.

Piotr îi telefonă o jumătate de oră mai tîrziu. Îi confirmă că putea să-și scrie articolul:

– Trimite-l la ora 3 dimineața, nu mai înainte. Nu voi veni în noaptea asta. Te iubesc!

În telejurnalul de la ora 22, se evocă atentatul asupra mareșalului Karstov, dar fără a se face vreo aluzie la ea. Liniștită, închise televizorul, puse ceasul să sune la ora 2 și 30 și se culcă. Înghiți două comprimate contra durerii și abia avu timp să se întrebe cum reușise omul din camera 15 a hotelului Plaza – „un mare profesionist", îi spusese Nelson – să treacă prin trei baraje. În uniformă de general? Cum scăpase? Ieșind în goană afară, se oprise doar cinci secunde, timp în care el trebuise să-i ochească și să-i lovească piciorul. Și dacă... Adormi imediat...

Luptele de stradă continuau să facă ravagii la Varșovia. Nu se mai puteau număra morții de o parte și de alta. Intervenția Armatei Roșii în Polonia, la cererea oficială a guvernului legal, dornic să pună capăt războiului civil, fusese declanșată la ora 3 dimineața, pe 27 februarie 1994. Eva își trimisese articolul la ora 2 și 59 și făcuse senzație în lumea întreagă. Protejată de Piotr, era singura ziaristă străină din Varșovia. În fiecare zi de la intervenție, trimitea unul sau două articole semnate „APE". Prin pre-

cizia lor, informațiile și comentariile îi mirau pe specialiști, fiind, bineînțeles, reluate de toată presa internațională. APE păstra anonimatul corespondentei sale „pentru rațiuni de securitate". În două săptămîni, Eva nu-l văzuse pe Piotr decît de trei sau patru ori. Întotdeauna noaptea, întotdeauna epuizat, la capătul puterilor.

Rezistența poloneză era mai crîncenă decît prevăzuse. Sute de dezertori din Armata Roșie – musulmani majoritatea – și din armata poloneză trecuseră de partea opoziției cu tot calabalîcul. Statele Unite protestaseră de formă, dar respectaseră cererea oficială a guvernului polonez care apelase la Armata Roșie pentru a opri o eventuală lovitură de stat militară și pentru a restabili ordinea... Miniștrii afacerilor externe ai CEE se reuniseră în ședință extraordinară, la Paris, la palatul Elysée , în cea de-a 13-a zi a intervenției sovietice. Comunicatul final cerea ca „staliniștii polonezi" să înceteze imediat acțiunile teroriste împotriva democrației și a URSS...Comunicatul aducea, de altfel, un omagiu lui Gorșkov, în termeni mai degrabă „ambigui", pentru „ajutorul" al cărui singur scop era salvarea Poloniei de la haos.

Directorul APE fu somat de forurile sale superioare să-și retragă corespondentul de la Varșovia. De-abia avu timp să-i trimită un scurt mesaj Evei. Cînd îl primi, ea izbucni în rîs, regretînd totuși că nu mai putea să scrie, atît de mult îi plăcea acest lucru, și întrebîndu-se ce va face ca să-și umple zilele.

Rana începea să se cicatrizeze. În aceeași seară, Piotr o chemă la telefon: vor petrece toată seara și noaptea împreună. Sosi la ora 21. Nu mai părea același om din noaptea atentatului. O privea pe Eva ca pe o ființă superioară: în afara frumuseții sale, a sensibilității, a inteligenței, dăduse dovadă de-o demnitate și de un curaj neobișnuite. Erau singurele virtuți ce contau pentru el.

Îl sfătui să facă o baie fierbinte și-i turnă un pahar cu whisky. În timp ce savura băutura, Piotr îi mărturisi că intervenția lor se transformase în dramă.Mai mult de o mie de soldați și ofițeri sovietici muriseră deja. Erau sute de răniți, zeci de dezertori și vreo 50 de tancuri distruse. De partea poloneză aceste cifre ar trebui să fie multiplicate cu patru. Ultima ședință a Biroului Politic la care asistase în ajun, la Moscova, era cît pe ce să se termine prost. Se cereau rezultate rapide, „cu orice preț!" Și înaintea sosirii eventuale a papei! Piotr ieși din baie mai destins. Trecură la masă, bucurîndu-se cu însuflețire, fericiți să se regăsească față în față, departe de război.

– În închisoare, am citit o carte extraordinară despre istoricul Flavius Josephus. A trăit între anii 37-100. Acest general și aristocrat evreu a rezistat cît a putut romanilor. Dar a trebuit să se predea cu ocazia unei lupte disperate, în care își pierduse toți

oamenii. A prezis apoi Imperiul lui Vespasian... Cîteva luni mai tîrziu, profeția i se realiza...

– Și a scris o lucrare fantastică despre războaiele dintre evrei și romani. Cea mai strălucitoare mărturie despre tragedia poporului său, în acea epocă hotărîtoare a istoriei evreiești și creștine. De ce îmi vorbești despre el?

– Pentru că și tu ești un profet! Dar, în plus, tu ți-ai riscat viața pentru a mă salva. Nu știu dacă el ar fi făcut-o pentru a o salva pe cea a lui Vespasian.

– Mulțumesc de comparație! Sînt, deci, prizoniera ta? îl întrebă, rîzînd. De fapt, cînd ai fost în închisoare și de ce?

Piotr îi povesti atunci viața lui și tot ceea ce trăise în Afganistan cu zece ani în urmă. Eva revăzu parcă aievea imaginile înregistrate pe caseta video.

Deodată, se opri și o privi cu un aer grav.

– Eva, repetă-mi tot ce mi-ai spus de la început, de la prima noastră întîlnire. Explică-mi esența gîndirii tale, a prezicerilor tale.

Eva păru obosită și nemulțumită. Bău un strop de vin negru ca să cîștige puțin timp de gîndire. Trebuia să fie prudentă, să nu comită nici o eroare. Avea poftă să fumeze.

– Dă-mi o țigară mai întîi.

O aprinse și înghiți primul fum. Simți că amețește și închise ochii. Fața i se crispă și vorbi rapid. Îi repetă toate prezicerile: marc destin, război civil, război religios, sînge curgînd, stalinișiii revenind, moartea lui, dacă nu va acționa... Numai el putea evita haosul, apocalipsul țării sale. Piotr o asculta fascinat, aplecat spre ea, abandonîndu-se cu totul. Ea se opri epuizată și-și aprinse o nouă țigară.

– Știi, partidul, adică ideologia, este singurul responsabil pentru toate nenorocirile țării tale, pentru toate relele de care ea suferă: corupție, subdezvoltare, milioane de morți, nedreptăți, imensa confuzie a căror victime sînteți de 77 de ani încoace. Fără el, Rusia ar fi putut deveni farul umanității, are mai multe bogății ale subsolului decît America, este superioară din punct de vedere spiritual, mai veche, dar a fost guvernată de bolnavi, de profitori și de intelectuali orbi, de nebuni, de paranoici veniți parcă dintr-o altă epocă. Poporul tău a cunoscut foametea, teroarea, sclavia, umilința și, azi, această mizerie va reveni din cauza conceptelor ideologice eronate, pretins îngropate.

Îl privi pe Piotr în adîncul ochilor.

– Națiunile, ca și indivizii, au un destin. Destin nu înseamnă fatalism. Există posibilitatea să-l influențezi. Un popor are întotdeauna posibilitatea de a alege. Dar trebuie ca cineva să-i insufle voința și să-l ajute să se îndrepte pe drumul onoarei și al dreptății.

Îți repet, Dumnezeu m-a adus în calea ta pentru a te ajuta să faci această alegere, pentru a te face să-ți dai seama de rolul tău. Poți, trebuie să alegi! Dacă faci o alegere proastă, adică dacă nu faci nimic, vei fi în curînd lichidat! Dacă faci alegerea cea bună, îți vei salva viața și pe cea a poporului tău!

Piotr înțelese. După un moment ce-i păru Evei o eternitate, îi spuse cu o voce strangulată parcă de emoție:

– Vor mai fi morți, inocenți masacrați...

– Nu, numai cîțiva... Nici o comparație cu Polonia, Azerbaidjanul, Georgia, Afganistanul, faimoasa revoluție din Octombrie, Stalin etc. Morții vor fi în majoritate călăii, cei vinovați de sîngele ce curge din 1917, călăii ce ți-au ucis fratele, tatăl, da, tatăl... Am visat, nu am timp să-ți povestesc.

Se ridică dintr-un salt, cu fața palidă.

– Explică-mi, Eva, este foarte grav ce spui.

– Tatăl tău nu a dispărut, a fost dus într-un lagăr de concentrare. A murit acolo de foame și de frig. Fă o anchetă. Vei vedea că-ți spun adevărul.

Aprinse o altă țigară, cu mîinile tremurînd.

– Sînt aceiași călăi care au vrut să te omoare și care, așteptînd acest moment, ți-au ucis copilul!

Izbucni în plîns. Piotr rămase nemișcat, cu privirea în gol. Credea în vorbele ei și avu dintr-odată revelația absurdității a cărui victimă fusese.

– Și cînd ai avut acest vis despre tatăl meu? Povestește-mi ce-ai văzut.

Eva știa că atinsese un punct sensibil.

– Nu mai știu, este poate o săptămînă... ieșea de la muncă și doi oameni în uniformă l-au luat cu ei. Apoi, era într-un lagăr, înconjurat de zăpadă. Presupun că era în Siberia. De ce? Nu știu nimic. Probabil că l-a insultat pe Stalin sau partidul, cineva l-a denunțat, pe scurt, ceva în genul ăsta... Era un om bun și un liber cugetător.

– Va trebui s-o cunoști pe mama. Să-i povestești. A spus întotdeauna că s-a întîmplat ceva straniu.

Eva aprobă din cap. Piotr rămase pe gînduri, descumpănit de această dezvăluire a unor fapte pe care le bănuia demult. Eva îl lăsă să mediteze. Rupse, în sfîrșit, liniștea:

– Acum, nu-ți mai rămîne decît să-mi spui cum vezi tu lucrurile. Foarte concret, vreau să zic. Am și eu, bineînțeles, o idee.

Eva remarcase neliniștea ce făcea să-i tremure vocea.

Așa că vorbi ea timp de zece minute. Expunerea îi era clară, iar ideea genială în simplitatea ei. Piotr, uluit de atîta clarviziune și de logica ei, nu putu să nu exclame:

– Nu ești numai o ființă excepțională! Ești și o tacticiană extraordinară! Voi sfîrși prin a crede că vii de pe altă planetă! În fiecare zi îmi spun că totul nu este decît un vis...

Continuă apoi, pe un ton mai solemn:

– Dumnezeu vrea, oare, și să-mi fii soție?

– Eu o vreau!

– Înainte sau după?

– După.

– Și dacă dau greș?

– Nu vei da greș, nu ți se va întîmpla nimic, sînt cu tine.

– Dar am nevoie să te știu lîngă mine, la orice oră, în orice secundă!

– Și eu, Piotr. Dar asta nu ar favoriza planul nostru. Ai încredere în mine.

– Cum să nu am încredere? Mi-ai salvat viața.

– Vino.

Eva se ridică și-l luă de mînă.

– Este timpul să mergem la culcare. Numărătoarea inversă a început!

PARTEA A DOUA

New Jersey, 24 martie

– Nu știu dacă trebuie să te felicit. Îmi imaginez că da. Robert Nelson își turnă un al doilea pahar cu whisky.

– Planul lui? întrebă el fără să se întoarcă.

– Nu mi l-a spus. Totuși, nu puteam să i-l cer, minți ea. Dar am certitudinea că data coincide cu cea prevăzută de noi.

– Și ajutorul nostru?

– Uită-l... Îți repet, este un patriot. De altfel, nu are nevoie de noi. Eu, în schimb, voi avea nevoie de ajutor. Din cauza lui Pliuci, pe care-l bănui că clocește ceva. Nu mă va lăsa în pace atît de ușor.

– O să-l lichidăm!

– Este prea riscant. Este o personalitate prea importantă și KGB-ul va deschide o anchetă. Poți bănui ce va urma... Am mai discutat.

– Ce propui atunci?

Eva îi prezentă planul ei. Esențial era să se cîștige timp... Robert Nelson acceptă fără convingere.

Apoi, mai discutară cîteva puncte tactice, reexaminară minuțios toate detaliile acțiunii și, o oră mai tîrziu, se despărțiră.

Eva ieși prima, liniștită. Nelson îi promisese, în sfîrșit, un „contact" în eventualitatea unei urgențe... Taxiul o aștepta pe una din străzile acestui cartier rezidențial din New Jersey, înecat în verdeață. Trei sferturi de oră mai tîrziu cobora în colțul străzii 57, între Fifth și Sixth Avenue. Avionul nu decola decît peste trei ore. Soarele strălucea peste New York și un miros de primăvară plutea în aer. Se plimbă fără vreo țintă precisă. Pentru prima oară, de mult timp, se simțea fericită, liberă.

Sosită la New York dimineața devreme, Eva trebuia să fie la Moscova a doua zi. În ajun, făcuse un salt pînă la Bruxelles, unde patronul agenției o felicitase. Eva îi povestise că fusese găzduită

în cel mai mare secret de un coleg polonez și că adusese o colecție de fotografii dramatice, între care una excepțională: un ofițer rus trăgînd de aproape într-un copil de 10 ani. Le făcuse dintr-un balcon și atunci fusese rănită în coapsă ...

Directorul îi propusese să le publice într-un ziar american, prevenind-o însă că risca să fie descoperită și imediat expulzată. Era prea periculos. Așa că mai bine va păstra aceste documente pentru mai tîrziu. Acceptase. Credibilitatea ei față de directorul Agenției de Presă Europene crescuse rapid. Exact ce dorea...

Presa internațională se lansase în tot felul de speculații asupra identității corespondentului anonim care relatase cele mai teribile momente ale intervenției din Polonia. Unii sfîrșiseră prin a atribui această ispravă unui ziarist polonez, care ar fi ales APE datorită legăturilor sale privilegiate cu agenția; un ziar îi dăduse chiar numele. O săptămînă mai tîrziu, corpul lui Zbigniew Mișnik, ziarist polonez independent, 36 de ani, fusese găsit într-un parc din Varșovia, groaznic torturat.

La 25 martie, la ora 14 și 10, ora locală, Eva coborî din Airbusul A 320, care tocmai aterizase pe aeroportul Șeremetievo. Nu remarcă nimic anormal la controlul pașapoartelor. Martine o aștepta, după cum conveniseră, și se îmbrățișară. În mașină îi dădu ultimele vești de la birou și din Moscova: David era din ce în ce mai arogant, iar echipa de televiziune sosise deja.

– Dar le știi pe toate astea. Cum ți-ai petrecut timpul?

– Foarte prost. Accidentul m-a imobilizat trei săptămîni. Am profitat și am citit.

– Da, sîntem la curent. Ai avut mult noroc!

– El nu, era beat turtă!

– Nu ai remarcat nimic cînd ai luat taxiul?

– Nu, și am atipit imediat!

Martine îi povesti că făcuse cunoștință cu un bărbat bine, un moscovit, profesor de istorie la universitate. Vroia să i-l prezinte.

– De ce nu? Cum se întîlnește un profesor de istorie? o întrebă surîzînd.

– Într-un bar de noapte. Simplu!

O oră mai tîrziu, se opreau în fața imobilului în care locuia Eva.

– Voi trece pe la agenție cam pe la ora 17, mulțumesc că m-ai așteptat, spuse coborînd.

Își luă corespondența din cutie, cîteva pliante publicitare și o scrisoare. Apartamentul era intact, nici unul din semnele ei nu fusese mișcat din loc. Liniștită, se așeză pe divan și deschise plicul: conținea trei cărți poștale ilustrate reprezentînd orașele Varșovia, Leningrad și Baku, în Azerbaidjan. După ștampilă, se vedea că

plicul fusese pus la poștă la Moscova. Textele scrise pe cele trei cărți poștale erau identice: „Salutări de la ..." și data. Fiecare corespundea ședcrii ei în acele orașe. Găsi, de asemenea, și două fotografii! Una a tînărului și cealaltă a vînzătoarei. Inima îi bătu puternic. Se ridică brusc și făcu un control de microfoane. Rezultatul fu negativ.

Mesajul era clar: Boris Pliuci știa! Încerca să înceapă un război al nervilor, obligînd-o să acționeze, să comită o eroare, să se demaște? Nu avea dovezi concrete, era evident, dar era destul de sigur de sine pentru a acționa astfel. În această luptă anonimă ea nu avea decît un singur atu: el nu știa că ea îl reperase și că-i cunoștea figura. Această situație îi dădea un anumit avantaj.

Se privi în oglindă: nimic din trăsăturile ei nu trăda neliniștea, surdă pe care o simțea în adîncul sufletului.

O ploaie rece și deasă cădea peste oraș. Eva luă un taxi și se duse la Agenția de Presă Europeană. Pe biroul ei găsi destule mesaje, printre care unul de la Jan Egorov, redactorul șef al ziarului *Pravda*. Trebuia să-l sune. Eva știa că directorii ziarelor, și cu atît mai mult cel al organului oficial al partidului, erau plătiți și de KGB, cînd nu făceau parte chiar din această instituție. O chemă pe Martine și-i spuse că se hotărîse ca ea să realizeze reportajul despre Boris Pliuci, cu echipa de televiziune. Bruxelles-ul își dăduse acordul.

– Te ocupi tu de cele necesare? Pregătește un proiect în stilul „o săptămînă cu Maigret-ul rus și echipa lui". Vreau un reportaj complet, cu luări de imagini în familie, la el acasă, la el la birou etc. O.K.?

Martine era fericită. După plecarea ei, Eva se decise să vorbească cu Egorov. Sună și se prezentă. Îi lăsase numărul telefonului său direct.

– Bucuros să vă aud! Știți, se vorbește mult despre Dvs. și aș vrea să vă revăd. Pot să vă invit într-o seară la restaurant? Între colegi, nu-i așa?

Eva era foarte atentă. Ce vroia oare?

– De la ultima noastră întîlnire de la Kremlin, m-am gîndit adesea la Dvs., dar ați dispărut deodată și, cum să vă spun, ... eram îngrijorat.

– Sînt măgulită de invitația Dvs. Vă stau la dispoziție. Totuși, dacă nu v-ar deranja, aș prefera la prînz. Serile le consacru bărbatului vieții mele...

Egorov se scuză cu stîngăcie și acceptă imediat propunerea ei. Își fixară întîlnirea pentru săptămîna viitoare. După ce închise te-

lefonul, Eva se gîndi la Boris. Ce joc începuse? Care-l va fi următoarea mișcare? Va pune un nou „recrut" pe urmele ei? Va încerca să o asasineze? Să racoleze pe cineva de la birou? Și de ce nu instalase un sistem de ascultare la ea? Fără îndoială, pentru că ar fi trebuit să ceară acest lucru unei echipe specializate, a MVD-ului. Or, era evident, prefera să păstreze această afacere pentru el. Dosarul ei era acum gol. Într-un proces clasic, n-ar putea dovedi nimic concret, dar pentru cît timp încă? Prin cine, cum, și unde va încerca să ajungă pînă la ea? Prin Olga? Egorov? Va încerca să se apropie de Piotr Karstov? Putea să-și imagineze scena: „Mareșal Karstov, vă rog să m-ascultați pînă la capăt. Datoria mea este să vă împărtășesc o temere, o bănuială, în ceea ce privește o străină. Nimic sigur, concret, dar, știți, anumite coincidențe nu-i pot scăpa unui vechi polițist ca mine..."

Cu metodele sale ridicole, acest polițist risca să strice totul! Trebuia să acționeze.

Planul pe care Eva îl propusese lui Robert Nelson nu mai era potrivit. Trebuia să schimbe strategia. Îl subestimase pe Boris Pliuci și era mai bine să renunțe să se facă un reportaj despre el. Puținele avantaje pe care le-ar avea nu ar fi pe măsura riscului la care s-ar expune. O chemă pe Martine și-i spuse că va trebui să amîne proiectul.

– Am vorbit din nou cu cei de la Bruxelles. Sînt alte priorități. Vom vedea mai tîrziu.

Și dacă i-ar vorbi lui Piotr despre Pliuci? Ar fi suficient doar să-l informeze despre insistența cu care i se părea că o urmărește de la o vreme. Totul se va lămuri însă în zilele următoare. Poate chiar înaintea întoarcerii lui Piotr din Polonia. Hotărîseră acolo să fie în viitor cît mai discreți cu putință, iar neliniștile pe care i le-ar putea împărtăși s-ar potrivi cu această hotărîre comună... Își fixă ca obiectiv să găsească o soluție problemei Pliuci în următoarele trei zile și încercă să se apuce de treabă. Examină ultimele articole trimise de agenție, în special pe cele ale lui David. Nimic de spus. Erau excelente. David era unul dintre cei mai buni specialiști pentru URSS în post la Moscova. Articolele, comentariile sale erau juste, precise, întotdeauna informate. Fiecare cuvînt era cîntărit cu grijă și înțelese de ce simțea o anumită jenă în fața lui. David era un adevărat profesionist. Lui ar fi trebuit să-i revină postul pe care ea îl ocupa pentru a i se ușura misiunea. Îl umilise inutil. Ea trebuia să facă primul pas pe drumul împăcării. Va avea nevoie de David mai tîrziu.

A doua zi dimineața, sosi prima la agenție. Bruno era în concediu și ea începu să pregătească ședința de redacție prevăzută cu toată echipa de televiziune. Așezată la birou, aruncă o privire asupra știrilor sosite în cursul nopții, cînd privirea îi fu atrasă de unul din titlurile din prima pagină a ziarului *Pravda* așezat pe birou: „Adio, Eva!" Luă repede ziarul și-l despături. Fotografia lui Aleksandr însoțea o „Scrisoare deschisă unei trecătoare". O citi cu inima bătîndu-i tare.

„Nu știu cine ești și nici de unde vii. Poate ești căsătorită? Rusoaică, americancă sau franțuzoaică? Turistă, studentă, ziaristă, actriță sau spioană? Nu știu nimic despre tine, dar te-am văzut într-o seară un moment. Erai frumoasă, divin de frumoasă. Te-am urmărit și te-am agresat. Da, eu eram! În fața parcului Gorki... Dar am avut remușcări, n-am fost mîndru de mine. Nu. În Afganistan am dat dovadă de curaj, am fost decorat cu toate medaliile. Atunci am început să te caut și te-am regăsit. Te-am urmărit mai multe zile pentru a-ți cere scuze, să-ți sărut mîna, să încerc să mă răscumpăr, să devin păzitorul dumitale în acest oraș nebun! Dar nu am îndrăznit... Azi am luat hotărîrea să mă răscumpăr și să mă condamn cu însumi la moarte. Cînd această scrisoare va fi publicată – dacă ea va fi – voi fi deja mort, dispărut fără urmă. Îți spun Eva, așa, fiindcă este prenumele primei femei și pentru că ți se potrivește. Ne vom revedea pe lumea cealaltă, sper. Dar, așteptîndu-te, te voi urmări de-aproape, de acolo de unde voi fi. Voi veghea asupra ta, zi și noapte, pînă la sfîrșit, oriunde vei fi..."

Profund tulburată, Eva de-abia citi nota prin care redacția explica de ce considerase că era bine să publice această scrisoare stranie. Dădu ziarul deoparte. Într-o secundă luă o hotărîre. David intră în acel moment cu carnetul în mînă. Eva înaintă spre el cu mîna întinsă, cu surîsul pe buze, dar el se prefăcu că se uită pe fereastră. Cu nervii încordați, era cît pe ce să se repeadă la el și să-l pălmuiască, dar reuși să se abțină și spuse:

– Mulțumesc că ai girat atît de bine treburile în absența mea. Ți-am citit toate articolele ieri seară. Bravo, ești cel mai bun.

David se întoarse și o examină fără amabilitate. Complimentul Evei îl lăsa vizibil rece. Dădu doar din cap, ceea ce putea tot atît de bine să fie un semn de mulțumire sau de dispreț.

Eva îi întinse din nou mîna. David i-o strînse fără convingere. Cînd ea îi propuse să dejuneze cu el, ezită un moment, acceptă, apoi ieși fără un cuvînt.

Zece minute mai tîrziu, făcu cunoștință cu echipa televiziunii. John, cameramanul, un tînăr american cu pașaport olandez, făcu o demonstrație a talentelor lui de imitator. Într-o păsărească ce

semăna vag cu rusa, începu să-l imite pe Gorșkov. Era irezistibil și, pentru prima oară de mult timp, Eva izbucni în rîs.

După ședință, se duse din nou în birou și merse drept la fereastră. O singură privire îi fusese de ajuns să recunoască silueta celui ce se plimba încolo și încoace pe trotuar. Boris Pliuci... Nici măcar nu se ascundea! O trecu un fior. Cînd coborî la prînz cu David, dispăruse. Dar, la colțul străzii, îi recunoscu mașina. Era tot acolo, ascuns undeva. De-a ce se juca? Nu încercă să-l repereze, de frică să nu trebuiască să răspundă la eventuale întrebări ale lui David... Se îndreptară spre Arbat: dorea să ia masa la Pierre. Un vînt înghețat de est sufla pe străzi și se grăbiră, fără a schimba un cuvînt, să ajungă mai repede la adăpost. Eva ar fi vrut să se oprească de mai multe ori în fața unei vitrine, dar renunțase. Așezați în restaurant, David își apropie fața de a ei și murmură:

– Știu că ai fost în Polonia. Tu ai fost faimoasa corespondentă. Bravo!

Eva se prefăcu că nu înțelege. De unde putea el să știe? David surîse pentru prima oară, mulțumit de efectul produs. Apoi, aplecîndu-se spre ea, adăugă:

– Eram sigur! Accidentul tău, gogoși! Apoi, ți-am recunoscut stilul.

Eva vru să răspundă, cînd deodată silueta lui Boris, în picioare, în ușă, îi tăie respirația. Se forță să-i surîdă lui David. Chelnerul îl conduse pe inspector la o masă din spatele lor. Îl auzi așezîndu-se greoi. Scaunele lor se aflau doar la zece centimetri. Îi auzi respirația, dar reuși să-și păstreze sîngele rece. Aici nu putea să întreprindă nimic contra ei. David comandă două cupe de șampanie.

– Pentru a-ți sărbători isprăvile poloneze! îi spuse, surîzînd cu toată gura.

Eva, răspunzîndu-i tot cu un surîs, se aplecă la rîndul ei și-i spuse la ureche:

– Ești la ani-lumină departe de adevăr, dar accept șampania.

Și, fără a-i lăsa timp să reacționeze, îi spuse că se hotărîse să scrie mai puțin, doar un articol pe săptămînă, pentru a se consacra mai mult contactelor politice, gestiunii agenției și sectorului de televiziune. Îi propuse să-l numească, cît se poate de repede, redactor șef. David o asculta cu un amestec de bucurie și scepticism. Încercă să rămînă calm, cînd Eva adăugă:

– Două mii o sută treizeci și opt de dolari în plus pe lună! Plus o mașină de serviciu! Plus responsabilitatea redacțională! Dar cu un singur inconvenient, unul singur ...

Tăcu și se uită la el cu un aer ironic. Chelnerul aduse șampania și luă comanda.

Prezența apropiată a lui Boris Pliuci, în mod ciudat, o reconforta. Se comporta ca un amator, dezorientat și solitar. Îi va răspunde mai tîrziu la provocări, cu un gest definitiv...

–Rămîi adevăratul patron, nu-i așa? spuse David, ridicînd paharul.

– Pentru promovarea ta, pentru reușita ta, pentru înțelegerea noastră!

Eva îl privi în adîncul ochilor și bău puțină șampanie. David, tulburat de vestea pe care i-o dăduse și de frumusețea misterioasă a acestei femei, bău la rîndul său, prefăcîndu-se destins. Cu paharul în mînă și cu o voce indiferentă, o întrebă de ce luase această hotărîre?

– Pentru că tu ești cel mai bun, ți-am spus-o.

– Și pentru mai ce?

Eva surîse fără să răspundă și privi în jurul ei. Restaurantul era plin pînă la refuz. În mai puțin de un an devenise unul din locurile cele mai căutate de elita politică sau financiară, cît și de intelectualii bogați din Moscova. Pe pereți erau expuse zeci de tablouri ale unor pictori la modă, care-și plăteau astfel mesele. Patronul, Pierre, un francez de vreo 50 de ani, din sud, căsătorit cu o moscovită cu vreo 20 de ani mai tînără decît el, își făcuse stagiul în cîteva restaurante parizience celebre, înainte de a se lansa în această aventură. Bărbat frumos, cu o mustață tătărască, trecea de la masă la masă pentru a-și saluta invitații, oferind un aperitiv din partea casei, sărutînd mîinile doamnelor. Se apropie de masa Evei și a lui David, care-i adresă un semn amical cu capul, pentru a nu veni să deranjeze *tête-à-tête*-ul. Pierre îi surîse complice și se opri în fața mesei lui Boris. Într-o rusă aproximativă, îl întrebă dacă totul era în regulă.

Eva nu auzi răspunsul. Inspectorul se mulțumise probabil cu o înclinare a capului. Se scuză față de David și se ridică să se ducă la toaletă. Dar nu intră. Discret, se ascunse în spatele unui panou. Avea presentimentul că David îl cunoștea pe Boris sau că acesta va încerca să ia contact cu el. Cîteva secunde mai tîrziu, Boris se întoarse și îi ceru un foc lui David. Evei i se strînse inima. Lansase ideea promovării lui David pentru a schimba subiectul și pentru a evita să vorbească de Polonia. David întinse bricheta aprinsă rusului, dar nu schimbară nici un cuvînt. Numai un surîs. Avu timp să observe din nou figura rusului. Își arăta vîrsta și trăsăturile îi erau obosite. Avea ochi foarte albaștri, înfundați sub sprîcene negre, groase, nasul drept, părul cărunt și încă abundent. Această față îi amintea confuz de cineva, dar de cine? După ce-și aprinse țigara, Boris se întoarse. Avea umeri largi și spatele masiv. Revenind în sală, Eva observă că scaunul rusului era lipit de al

ci. Va trebui să-l roage să și-l tragă. Va fi obligată să-l privească, să-i întîlnească privirea, să-i surîdă. Eva ezită un moment și sfîrși prin a-și împinge scaunul cu putere, reușind să evite privirea lui Boris. Încerca să păstreze avantajul, singurul avantaj ce-l avea asupra lui: el nu știa că ea-l cunoaște. De ce încerca Boris să se apropie de ea? Ce pregătea oare? Îl contactase pe David în timpul cît ea fusese în Polonia, era sigură. Și ce va face ea acum pentru a garanta promovarea lui David? Să-l convingă pe patronul ei de la Bruxelles nu era așa de ușor pe cît lăsase să se înțeleagă. Refuză desertul pe care David dorea să-l comande și ceru o cafea tare, grăbită să scape de prezența apăsătoare a acestui polițist necioplit, dar eficace.

Piotr trebuia să se întoarcă din Polonia de pe o zi pe alta. De-abia aștepta să-l revadă, de-abia aștepta să-și înceapă, în sfîrșit, misiunea pentru care venise. Cînd David ceru plata, se simți ușurată.

Luîndu-și mantoul, îl văzu pe Boris ridicîndu-se la rîndul lui și îndreptîndu-se spre vestiar. Pe stradă, simți prezența lui în spate și, cînd David vru să se oprească în fața unui grup de muzicanți, grăbi pasul. La cîțiva zeci de metri de agenție, Boris rămase în urmă și ea se simți în fine eliberată.

Se închise în birou și ceru să nu fie deranjată. Telefonă imediat la Bruxelles. Directorul agenției lipsea pentru cîteva zile. Pe drumul de întoarcere îi spusese lui David că numirea oficială se va face peste cîteva săptămîni, dar, în așteptare, putea deja să se gîndească la noile sale responsabilități. Îi ceruse numai să nu spună nimănui despre conversația lor.

Cum să se descotorosească de Pliuci? Elaborase un plan, dar Boris, prin conduita sa imprevizibilă, o împiedicase să-l pună în aplicare. Cărțile poștale și fotografiile care o așteptau în ziua revenirii ei în capitala sovietică, invitația la dejun primită din partea lui Egorov, publicarea acelei „Scrisori deschise unei trecătoare" în ziarul lui Egorov, chiar aluziile lui David la articolele ei din Polonia, prezența insistentă a lui Boris pe urmele ei, toate acestea nu aveau alt scop decît s-o intimideze.

Ieșind din restaurant, David discutase din nou despre Polonia cu insistență. Exasperată, Eva aproape că strigase:

– Ce te face să spui o astfel de enormitate?

– Ți-am recunoscut într-adevăr stilul și n-am crezut în povestea cu accidentul.

Eva își deschise geanta și-și scoase pașaportul.

– Iată, dragă prietene. Deschide-l și caută viza de intrare și de ieșire din Polonia!

David îl deschise impresionat și-l răsfoi mergînd. Nu găsi nimic și i-l înapoie jenat.

– Sînt dezolată că te dezamăgesc, nu sînt eroina pe care o crezi! spuse sarcastic.

– Ai putea avea două pașapoarte, de ce nu?

– Și de ce n-aș fi o spioană, dacă tot te gîndești la așa ceva? îi răspunse ea, surîzîndu-i.

David îi mărturisi că primise o scrisoare anonimă în care se pretindea...

– Un bolnav, îi răspunse prompt, întrerupîndu-l. Sînt mulți în profesia noastră!

Cînd Eva ieși de la agenție, pe la ora 19, Boris se plimba pe trotuar, singur. Eva merse încet, oprindu-se din cînd în cînd în fața unei vitrine. Inspectorul o urmărea de la distanță. Își dăduse oare seama că-l reperase? Pe strada Pușkin, intră într-un magazin italian și-și făcu cîteva provizii, pe care le plăti în dolari. Boris rămase în colțul străzii cînd Eva intră în imobilul din strada Cehov, dar, cînd privi pe fereastra care dădea spre stradă, Boris dispăruse. Fugi în camera cealaltă și privi pe fereastra care dădea spre curte. Avu timp să-i zărească silueta ce se strecura în imobilul din față. Nu vroia să abandoneze deloc. Rămase să observe și aștepta. Cinci minute mai tîrziu, o femeie bătrînă ieși din acel imobil și se îndreptă spre cel în care locuia ea. Inima îi bătea foarte tare. Cînd auzi sunînd la ușă, înțelese. Bătrîna fusese probabil martoră la ceva. La scena cu tînărul? Auzi bătăi la ușă.

– Sînt o vecină a Dvs.

– Așteptați un moment.

Fugi în baie, își puse un halat, își înfășură capul cu un prosop. Apoi deschise ușa.

– Bună ziua, fetițo. Ce frumoasă sînteți! Locuiesc în imobilul din față și am aflat că o străină locuiește la noi. Vroiam să știu dacă nu aveți nevoie de puțină gospodărie din cînd în cînd.

– Sînteți foarte amabilă, dar am un apartament mic...

– Nu face nimic, credeam... Știți, tinerii de azi au atîtea de făcut, atunci m-am gîndit că...

Eva îi mulțumi cu un surîs și închise ușa.

Imaginea bătrînei strangulată cu mîinile ei îi trecu prin minte. Își scoase halatul și prosopul și coborî scările cîte patru, punîndu-și mantoul. Un minut mai tîrziu se afla în stradă. Nu era nici un taxi. Fugi spre agenție, care se afla la vreo trei kilometri. Se opri cu sufletul la gură pe strada Razin, la vreo 50 de metri de biroul ei. În întuneric, își trase sufletul și așteptă ca portarul ce

stătea în fața intrării să se hotărască să se ducă să bea un păhărel în barul situat la cîțiva metri de acolo. Pătrunse pe furiș în curtea imobilului. Automobilul Niva 4x4, aparținînd agenției, era acolo. Scoase cheile din cutia de la bord și porni încet, cu farurile stinse.

Cîteva minute mai tîrziu, parcă la vreo 10 metri de mașina lui Boris. Acesta sosi peste 10 minute și demară imediat. Eva îl urmări. Străzile erau pustii și circulația fluentă. Oamenii preferau să stea acasă din cauza atentatelor și a bandelor de derbedei. Era ora 20 și 30. Boris conducea cu prudență, dar nu părea să fi observat nimic suspect. Ca să evite să fie reperată, Eva încerca să rămînă la distanță. Cînd Boris se opri în fața unui imobil din strada Piatnițkaia, Eva își continuă drumul pînă în colțul străzii și opri mașina în Piața Dobrîninskaia. Ieși din mașină și reveni fugind, la timp ca să-l vadă intrînd într-un mare imobil, care nu mai fusese renovat probabil de la Revoluția din Octombrie. Se apropie. Era numărul 13. Reveni la mașină.

În Piața Dobrîninskaia o luă la dreapta, merse spre Piața Oktiabriskaia și ajunse pe Bulevardul Lenin. Trebuia să acționeze repede, dar nu putu să apese mai tare pe accelerator decît în afara orașului. Cinci kilometri înaintea aeroportului Domodevedo, ieși din șosea și se angajă pe un drum forestier acoperit de zăpadă. Parcă mașina în spatele unui șir de copaci, opri motorul și coborî. O pătrunse un frig siberian. Tremurînd, merse în direcția lacului, cu o lopată pliantă în mînă. Ajunsă în fața unui brad solitar, plantat la o sută de metri de lacul înghețat, îngenunche și începu să spargă zăpada întărită cu vîrful lopeții. Apoi, începu să sape pămîntul.

După o oră de eforturi, simți, în sfîrșit, sub lopată un sac de piele învelit în plastic. Era transpirată și nu-și mai simțea mîinile înghețate. Acoperi groapa cît putu de bine, bătători zăpada și se întoarse la mașină. Cincizeci de minute mai tîrziu se oprea din nou la capătul străzii Piatnițkaia. Volga neagră a lui Boris nu mai era acolo. Încă o dată Eva fu tentată să vadă dacă nu o supraveghea cumva tocmai pe ea. Dar se răzgîndi. După o jumătate de oră, Volga trecu prin fața ei. Boris o gară în fața imobilului. Deschise portiera din spate. O femeie coborî cu un copil în brațe. Intrară în imobil. Mii de întrebări o asaltau pe Eva. Comisese deja două asasinate cu mîinile ei și comandase alte cîteva. O voce interioară îi cerea să se oprească. Era oare vocea Dahliei? „Prea tîrziu", murmură ea pentru a se convinge. Cînd lumina de la primul etaj se stinse, Eva deschise sacul. În interior, explozivele erau acoperite cu un strat gros de protecție din polistiren, care le proteja de frig. Luă Semtex-ul în mînă, îl puse la dreapta și îi montă

detonatorul electric. Făcu aceste gesturi cu precizie și indiferență. Semtex-ul era totuși un exploziv redutabil, mult timp întrebuințat de teroriști în anii 80. Cel pe care i-l lăsaseră era de fabricație cehoslovacă. O bucată de mărimea unui pachet de țigări ajungea să arunce în aer un avion. Își scoase mantoul și coborî din mașină. Era mai cald decît în afara orașului, dar destul de rece ca să tremuri și să atragi atenția trecătorilor. Strada era slab luminată. Se uită în jur înainte de a se vîrî sub mașina lui Pliuci. Privi ceasul. Ora 1 noaptea. Fără să ezite, degetele apăsară pe butoanele detonatorului. O serie de cifre apărură pe ecranul de cristale lichide. Reglă mecanismul. Indicatorul se opri la ora 1 și 30. Vru să continue să învîrtească pînă la cifra 8. Ora 8 dimineața, ora la care Boris, după informațiile sale, părăsea casa. Dar ceva o împiedică. În sfîrșit, cu un gest sigur, fixă Semtex-ul sub motor. Deodată se auziră voci. Riscă să arunce o privire. Un cuplu se apropia. Se opriră la numărul 11. Bărbatul o îmbrățișa îndelung pe tînăra femeie. Ea vroia să intre, dar el o reținea. Urmă o discuție. Bărbatul era străin. Eva recunoscu accentul italian. Îi reproșa că este o cochetă. Tînăra se apăra. Eva, prizonieră sub mașină, încercă un sentiment de panică. Semtex-ul putea exploda dintr-un moment în altul. Precizia acestor mașinării îi surprinsese nu o dată pe cei ce le foloseau. Știa. Bărbatul ridică vocea. Numai de n-ar alerta vecinii. Eva încercă să iasă prin cealaltă parte, dar farurile unei mașini care rula încet o împiedicară. Mașina se opri brusc în dreptul ei. Lumina unui girofar o tulbură. Cizme de milițian băteau acum pavajul la doi pași de capul ei. O voce îi întrebă pe cei doi dacă totul era în regulă. Eva nu auzi răspunsul. O picătură de ulei îi căzu pe nas. Își stăpîni un strănut, punîndu-și mîna la gură. Secundele continuară să defileze pe ecranul detonatorului. Cîte minute mai erau pînă la explozie? În sfîrșit, cizmele se îndepărtară, dar mașina nu se mișcă. După un timp, ce i se păru interminabil, auzi mașina îndepărtîndu-se. Eva aștepță cîteva secunde și ieși, în sfîrșit, din ascunzătoare, pe partea cealaltă a străzii. Strecurîndu-se cu grijă, ajunse la mașina ei garată în colțul străzii. Cei doi nu se despărțiseră încă. Cum să le ceară să o șteargă? O mașină de miliție – fără îndoială aceeași – trecu prin fața ei și coborî încet strada. Se opri din nou în fața cuplului. Era ora 1 și 22. În acea clipă, o explozie puternică zgudui tot cartierul. Eva demară în grabă.

Cîteva minute mai tîrziu, ajunse în fața agenției. Cabina portarului era goală. Intră repede în curte, cu farurile stinse. Gară mașina și ieși fără zgomot.

Taxiul o lăsă în colțul Pieții Pușkin. Merse pe jos kilometrul ce-o despărțea de casă. Gînduri confuze îi umblau prin cap. Fu gata să strige cînd văzu un milițian în fața imobilului ei. Se ascunse imediat după o mașină. Unde să se ducă? La Martine? Noroc că milițianul se îndepărtă. Mergea probabil în sus și în jos pentru a se încălzi. Eva hotărî să riște: cel mai bun alibi i-l oferea tot propria ei casă. Nimeni nu o văzuse ieșind și nimeni nu trebuia s-o vadă intrînd. Înaintă prudent pînă în dreptul imobilului, ascunsă de mașinile parcate. Milițianul se întorcea. Era foarte tînăr. O mașină a milиției se opri brusc în dreptul lui. Un alt milițian coborî și îi strînse mîna. Începură să vorbească, mergînd în sens opus. În curînd, fură la 50 de metri de ea și depășiră imobilul. Acum sau niciodată era momentul! Dintr-o săritură, Eva traversă strada și intră în imobil. Închise ușa fără zgomot și urcă scările, patru cîte patru, fără a se uita înapoi.

Se prăbuși pe divan și închise ochii pentru a-și reveni. Dar întrebările i se buluceau în minte. De ce Boris plasase un milițian în fața casei ei? Pentru a continua să o intimideze sau pentru a o proteja pe bătrînă? Se dezbrăcă și se grăbi la duș. Sub jetul de apă caldă gîndea mai bine.

De ce nu-l ucisese pe Boris? De ce mîna, degetele ei se opriseră la 1 și 30 și nu la 8? Vroia numai să-i dea un serios avertisment? Ucisese o dată în plus niște nevinovați. Dezgustată de ea însăși, ieși de sub duș, evitînd să se uite în oglindă. Imaginea cuplului o torturа. Fuseseră volatilizați de explozie. Își spălă cizmele cu apă caldă și își aruncă hainele în mașina de spălat. La capătul puterilor, se aruncă pe pat și izbucni în plîns. Viața îi era un coșmar.

Telefonul sună pe linia specială. Întinse mîna și-l debranșă ca să nu trebuiască să vorbească cu Piotr. Vroia să fie lăsată în pace. Pentru totdeauna... Somnul o cuprinse fără să-și dea seama.

Inspectorul Boris Pliuci era supus pentru prima oară în viață la un interogatoriu... Superiorul său direct de la Petrovka, colonelul Anatoli Zetkin, venise acasă la el imediat după ce-i fusese anunțat masacrul: patru morți, dintre care doi milițieni, șapte mașini distruse, trei imobile grav avariate. Zeci de mașini de miliție, cu girofarurile învîrtindu-se, ambulanțe, mașini de pompieri umpleau strada Piatnițkaia. Colonelul, în uniforma îmbrăcată în grabă, trecuse cu pași mari pe lîngă grămezile de moloz, pe lîngă targile unde zăceau victimele acoperite cu cuverturi. Un sentiment ciudat,

tulburc, neobișnuit pentru un profesionist care văzuse atîtea, îl cuprinse cînd observă, în mijlocul străzii, resturile carbonizate ale faimoasei mașini Volga, aparținîndu-i inspectorului. Boris Pliuci îl aștepta la intrare. Palid, cu figura gravă, vizibil șocat de ceea ce se întîmplase.

Își strînseră mîinile în tăcere. Boris Pliuci îi făcu semn să-l urmeze. Instalați în micul salon, inspectorul își dădu seama repede, după întrebările puse de Zetkin, că „surse anonime", emanînd probabil din comisariatul său, îi aduseseră la cunoștință „purtarea sa bizară", existența unor „dosare confidențiale în ceea ce privește mafia afgană". Zetkin părea jenat să evoce această „atitudine".

– Nu sînt... Cum să spun...

– Acuzații? Ascultați-mă, colonele, au încercat să mă omoare. De ce, nu știu. În ceea ce privește felul în care-mi fac anchetele, îl cunoașteți. Nu vorbesc niciodată de nimic nimănui și Dvs. ați aprobat întotdeauna acest procedeu. Știți, de asemenea, că succesele mele îmi aduc întotdeauna și ceva invidii. Probabil că o mișcare teroristă va revendica atentatul în următoarele ore.

– Da, da, dar vreau să-mi dați cuvîntul Dvs. că nu ascundeți nimic.

– Vi-l dau, colonele, știți bine că nu-mi place un astfel de joc.

– Foarte bine. Vă cred. Faceți-mi totuși un raport complet asupra acestui... atentat. Apoi o dare de seamă asupra afacerilor în curs.

Cînd vru să plece, Boris îl rugă să-l lase și pe el la comisariat.

– La ora 3 și 30 dimineața? Nu credeți că exagerați?

– Și raportul meu, colonele?

Își îmbrățișă soția, îi spuse ceva la ureche și ieși.

O oră mai tîrziu, Boris Pliuci se închise în biroul său. Îl trezi din somn și-l luă la întrebări pe primul milițian ce fusese de gardă în fața imobilului Evei. Acesta fu categoric. Nimeni nu ieșise din imobil, în afara unui cuplu, spre ora 11 seara. Paznicul de la agenție nu remarcase nici el vreo mișcare suspectă. Boris încercă să rezume situația. Două soluții erau posibile.

Prima, cea pe care presa o va reține sigur: un atentat în plus, asemănător cu cele ce zdruncinaseră Moscova în valuri succesive. Dar, în acest caz, de ce tocmai persoana lui fusese vizată? Cea de-a doua era evidentă pentru el: Eva Dumoulin. Cărțile poștale, articolul din *Pravda*, bătrîna etc., toată această mașinație copilărească o împinsese să acționeze. Era convins. Inspectorul nu era din cei ce credeau în coincidențe. „În meseria noastră, nimic nu se datorează hazardului: două obuze nu cad niciodată în același loc", îi plăcea lui să repete începătorilor. Așteptînd ca ea să se

manifeste, avea încă patru cadavre pe conștiință. Mersese prea departe. Nu înțelegea însă de ce bomba nu făcuse explozie cînd el se afla în mașină. Dacă nu cumva explozibilul fusese de vină. Sau a vrut, oare, să-l avertizeze? Dar nu acesta părea a fi genul ei: ca ucidea repede, și bine. Ce motive avea să-l cruțe? Celebritatea lui? Boris se înfioră la gîndul că Eva îl reperase. Avea toate motivele să se supere pe el însuși că fusese imprudent, ușuratic... Amatorism! Totuși, era sigur că Eva nu bănuise niciodată, nimic. Poate nu era „singură", ci protejată de un agent care-i remarcase prezența. Reținu această ipoteză. De ce atunci îl cruțase?

„Cine este această femeie?" se întrebă încă o dată Boris, mergînd în lungul și în latul biroului. Cine încearcă s-o protejeze și de ce? Mareșalul Piotr Karstov? Pentru un adulter banal? Imposibil! Se înfioră. Și dacă lucra pentru KGB? Își puse de o sută de ori întrebarea. Bătrîna nu afirmase oare că Aleksandr fusese văzut în compania unui ofițer KGB? Își turnă a patra cafea. Probabil că-și băgase nasul într-o afacere ultra secretă. Un complot, un trafic de devize, de obiecte de artă... Ipotezele i se învălmășeau în creierul înfierbîntat, fără a putea face o selecție între ele. Cineva bătu de trei ori la ușă.

– Am spus că nu vreau să fiu deranjat!

– Așa este, răspunse plantonul intrînd. Dar tot Dvs. mi-ați cerut să vă trezesc la ora 8, în caz că adormiți.

Boris privi ceasul și-i mulțumi din cap. Chemă administrația telefoanelor și ceru să vorbească cu responsabilul serviciului „C". Din fericire, acesta era deja la birou, cu toată ora matinală. Eva nu ieșise, dar putuse da cîteva telefoane. Pliuci avea neapărat nevoie să cunoască numărul unor asemenea apeluri, dar mai ales numerele la care sunase...

Doar KGB-ul avea acces la acest departament, dar prestigiul lui Boris înlătură un asemenea obstacol. Șeful serviciului „C" îi promise că va încerca să-l ajute. O oră mai tîrziu, îl chema:

– Răspunsul este negativ! Nu a dat nici un telefon, inspectore. Dar a putut telefona pe cealaltă linie.

– Cealaltă linie?

– Persoana are instalată și o a doua linie telefonică, foarte confidențială, care nu depinde de serviciul nostru. Aici, inspectore, nu te pot ajuta.

– Cine poate?

– GRU.

– GRU?

– Da, serviciile de informații ale armatei. Aceste linii le aparțin.

– Mulțumesc, prietene, mulțumesc. În orice caz, nu este așa de important... Treci să mă vezi într-o zi. Să bem un păhărel.

Închise telefonul cu o mînă tremurîndă. O picătură de sudoare căzu pe foaia de hîrtie de pe birou pe care tocmai o mîzgălise. Dintr-odată, și-o imaginâ pe bătrînă moartă, strangulată. Se ridică brusc și ieși în fugă.

Moscova, 15 aprilie

„Măcelarul Varșovici". Toată presa internațională îl califica astfel pe Piotr Karstov, mareșalul sovietic. Era acuzat că a manipulat guvernul de la Varșovia, făcîndu-l să creadă că armata poloneză vroia să pună mîna pe putere pentru a pune stavilă anarhiei care domnea în țară. Apoi, că a profitat de acest lucru pentru a obține din partea guvernului o cerere oficială de asistență, care făcea legală intervenția sovietică.

– Sînt sincer dezolat de noua voastră imagine în vest, spuse Gorșkov, îngîndurat.

– Și eu, răspunse Mareșalul, dar esențial este ca imaginea Dvs. să nu fie atinsă...

Gorșkov îi mulțumi din priviri. De la întoarcerea sa din Polonia, în ajun, o lună mai tîrziu decît fusese prevăzut, Karstov era convocat la Președinte pentru a treia oară. Polonia era încă sub controlul Armatei Roșii și procesul de normalizare, pe care de-abia-l instaurase, dădea roade. Din punct de vedere strict militar, operațiunea „Perestroika" era un succes: Karstov reușise să împiedice armata poloneză să se lanseze în luptă, cu excepția cîtorva unități, repede înfrînte. Dezarmați, cantonați cu forța în cazărmile lor, soldații polonezi erau condamnați la pasivitate, în timp ce sovieticii, cu ajutorul trupelor de elită ale securității, curățau țara de „pleava antidemocratică". Specialiștii KGB-ului stabiliseră că armata poloneză nu era sigură și că riscurile de a o vedea alăturîndu-se poporului în lupta sa contra „marelui frate" erau inevitabile. O înfruntare între cele două armate ar fi avut consecințe dezastruoase pentru Armata Roșie. Nimeni, la Moscova, nu vroia să-și asume un asemenea risc. Planul propus de Karstov a fost respins prima oară de statul major, apoi acceptat la ordinul Consiliului de Apărare prezidat de Gorșkov. Mareșalul Karstov reușise, de asemenea, să-l împiedice pe papă să ajungă la Varșovia. Avionul acestuia fusese nevoit să aterizeze pe un aeroport militar, lîngă frontiera ungară. După o oră de discuții pasionate, Karstov,

în urma sfaturilor date de Eva, reușisc să-l determinc pe papă să nu meargă mai departe.

– Sfinția Voastră, spusesc Karstov, țineți în mîinile dumneavoastră viețile a zeci de mii de oameni. Puteți declanșa cel mai mare masacru ce se poate imagina. Dar puteți și să-l evitați. Este de ajuns să plecați. Mă aflu aici la cererea guvernului polonez, pentru a pune capăt anarhiei din patria Dvs.

– Și inocenții care vor muri, care mor deja?

– Ne salvează pe toți de dezastru. Nu mor degeaba.

Aducîndu-și aminte de cele stabilite cu Eva, adăugasc:

– Dumnezeu m-a adus pentru a evita apocalipsul. Nu-mi stați în cale. Dimpotrivă, binecuvîntați-mă!

Papa, tulburat, a cerut cîteva minute de gîndire. Piotr, neliniștit, a așteptat o oră la scara avionului. De la reluarea relațiilor diplomatice dintre Vatican și URSS, dar mai ales de la vizita istorică a papei la Moscova în vara anului 1991, aceasta reprezenta o amenințare și mai mare decît înainte.

Cînd a urcat din nou în avion, în salonul privat al papei, Karstov îl găsisc pe acesta straniu de calm. La picioarele lui se afla un lighean din aur, plin cu apă. Vocea gravă a papei îi răsunase în urechi:

– Apropie-te, fiule, vreau să te binecuvîntez.

Piotr ezitasc.

– Am fost deja botezat, mințisc el.

– Apropie-te, a reluat papa, cu o voce calmă...

Karstov păstra încă secretul acelui moment excepțional.

Gorșkov reluă ideea cu o voce obosită:

– Esențial este că am reușit să evităm masacrul și că am dat, sper, un avertisment serios celor ce viscază să părăsească Pactul de la Varșovia.

– Da, domnule Președinte, și sper că Polonia va fi mută cel puțin cinci ani. Dar...

– Dar?

– Am venit să-mi dau demisia...

– Nici nu se pune problema, răspunse Gorșkov. Sînteți singurul pe care mă pot bizui. Uitați ce-ați spus, vă ordon!

– Domnule Președinte, de doi ani toate inițiativele îmi sînt sabotate, sînt boicotat peste tot, au încercat chiar să mă omoare, așa cum știți. Pentru a deturna avionul papei, a trebuit să mă adresez celor de la GRU. KGB-ul nu era capabil nici măcar să ne ajute... sau mai degrabă n-au vrut s-o facă!

– Știu, Piotr, știu, dar trebuie să aveți răbdare...

– Răbdarea mea are limite!

Karstov se uită prin cameră, ca și cînd ar fi vrut să se asigure că sînt singuri. Ezită un moment și spuse:

– Voi rămîne, poate, dar cu o condiție.

Gorșkov, făcîndu-i semn cu capul, îi ordonă să continue.

– Numiți-mă Ministrul Apărării și membru al Biroului Politic.

Gorșkov fu sincer surprins:

– Dar v-am propus-o cel puțin de trei ori, dacă-mi amintesc bine. Ați refuzat întotdeauna!

– Este adevărat, domnule Președinte, sînt un soldat. Dar am înțeles că, pentru a stăpîni incendiile momentului și pe cele de mîine, ajutorul Dvs. nu mai este suficient. Am nevoie de o mai mare libertate de acțiune, de mai multă autoritate pe lîngă armată și KGB.

– Nu este prea ușor. Cu imaginea pe care o aveți acum s-ar putea spune că Stalin a revenit printre noi...

Karstov primi lovitura în liniște.

– Hotărîrea mea este luată.

– Lăsați-mi cîteva zile. Am să văd ce e de făcut.

– Plec pentru o săptămînă, departe de toate. Mă găsiți în Caucaz, la mama, în caz că hotărîți ceva.

Pentru prima oară de la începutul întrevederii, Gorșkov surîse, în aparență mai destins. Se ridică și-l îmbrățișă pe mareșal.

– Nu credeți, sper, că mă pot lipsi de dumneavoastră? spuse, conducîndu-l pînă la ușă. Cum se simte Olga?

– S-a terminat...

– Oh! Și...

– S-a terminat, de asemenea.

– Mă bucur, mareșale. Un om ca dumneavoastră nu-și poate permite să aibă o legătură cu o străină. Poporul n-ar accepta-o niciodată. Mă gîndeam chiar să vă vorbesc în acest sens...

După o pauză, reluă, cu un surîs malițios pe buze:

– Dar, dragă prietene, nu rămîneți prea mult timp singur. Singurătatea este grea pentru moralul oricui.

Piotr surîse la rîndul său și ieși.

Piotr Karstov cina cu mama sa. Luase un avion militar pînă la Kutaisi, al doilea oraș al Georgiei, în Caucaz. De aici, o mașină l-a dus pînă la Tkibuli, un orășel situat la 17 km spre nord-est.

Era prima oară, de mai bine de un an, cînd o revedea. Încercase de mai multe ori s-o convingă să se mute la Moscova, dar fără succes. Nu voia să-și părăsească, nici măcar pentru o vreme, căsuța de lemn, situată pe o colină, în care locuia de cînd se născuse. Piotr reușise totuși să-i instaleze telefon, apă caldă și electricitate, toate acestea fiind un lux aici. La 77 de ani, Evghenia Karstova confirma, printr-un fizic încă puternic și printr-o mină sănătoasă, reputația de longevitate a caucazienilor. Nu mai muncea pe la alții, dar își tăia singură lemnele, parcurgea 7 kilometri în fiecare zi pînă la faimoasa stațiune termală de la Tskalthubo, pentru a-și vinde ouăle proaspete, puii și legumele pe care mai ținea încă să le cultive pe parcela de pămînt proprietate personală. „Cînd vei avea copii, voi veni și mă voi ocupa de ei, așa cum trebuie", îi spusese de nenumărate ori.

– Ei, fiule, pe cînd? îl întrebă ca în această seară.

– Am divorțat, spuse Karstov stînjenit, Olga nu vrea copii.

Bătrîna i se uită îndelung în ochi, apoi exclamă, reținîndu-și cu greu lacrimile:

– Ți-am spus de nenumărate ori să iei o fată de aici, o caucaziană. Sînt frumoase, sănătoase, credincioase. Voi muri, deci, fără să-mi cunosc nepoții?

– Nu, mamă. Vei avea. Am întîlnit o femeie minunată. Aș vrea s-o cunoști. Cu ea voi avea copii.

După tonul lui, Evghenia înțelese foarte repede că fiul ei, oricît de mare mareșal a ajuns, era într-adevăr îndrăgostit. Îl ascultă vorbindu-i îndelung despre Eva, despre frumusețea, despre forța ei de caracter, despre meseria ei.

Ea îl întrerupse brusc:

– Sper să nu fie o rusoaică din Moscova. E de-a noastră?

– Nu, este străină, e franțuzoaică...

– Ah, este o spioană! Toți străinii sînt spioni. Fii atent, băiatul meu...

– Nu, mamă, rîse el. Străinii nu sînt toți spioni.

Nu părea convinsă. Piotr o întrebă, brusc, dacă nu cunoștea o prezicătoare în sat.

– O prezicătoare? Credeam că...

– Simplă curiozitate, răspunse Piotr, surîzînd.

– Fiule, tu îmi ascunzi ceva. O simt. Străina asta te-a vrăjit.

– Mamă, te rog. Cînd o vei vedea, vei înțelege și o vei iubi, sînt sigur. Ea îți va dărui nepoții...

– Cînd?

– În curînd.

– Adică, cînd în curînd?

– În octombrie, dacă totul este bine...

– Este deja însărcinată... în două luni, da?

– Da, asta-i, răspunse jenat.

– Deci te-ai recăsătorit?

– Nu, nu încă... Trebuie să mai rezolvăm ceva înainte.

Rămase tăcută, cu ochii în gol. Piotr privi telefonul. Dorea s-o cheme pe Eva, să-i ceară să vină imediat. Dar se răzgîndi.

– Nu trebuie să te duci la prezicătoare, fiule, nu-i bine.

– Credeam că și tu te duci.

– Poate, dar acum s-a sfîrșit. Rabinul Aronski din Kutaisi, care era un bun prieten al tatălui tău – Dumnezeu să-l odihnească – mi-a spus într-o zi că religia lor le interzice cu strictețe consultarea prezicătoarelor.

– De ce?

– Numai Dumnezeu o știe. În ceea ce te privește, nu trebuie să-ți faci griji. Ai în față un mare destin. Am știut-o întotdeauna... Poți s-o crezi pe mama ta. Știu asta mai bine decît toate prezicătoarele Rusiei.

Karstov, parcă liniștit de vorbele ei, se ridică și-o sărută pe frunte.

– Ai o fotografie a ei?

– O fotografie? Bineînțeles! Cum de nu m-am gîndit!

Luă portofelul din vesta pusă pe patul de fier și scoase o fotografie pe care o făcuse cu trei luni în urmă, la malul Mării Caspice. Eva, în costum de baie, ieșea din apă. Surîdea. I-o întinse.

– Am fotografiat-o la mare, spuse, parcă scuzîndu-se.

Mama lui examină fotografia fără un cuvînt, apoi i-o înapoie spunîndu-i simplu:

– Este frumoasă. Prea frumoasă, fiule. Nu ai altă poză mai decentă?

– Nu, nu la mine. Mamă, crezi în Dumnezeu? o întrebă pe neașteptate.

– Desigur! Rușii au început să piardă din ziua în care n-au mai vrut să știe de Dumnezeu. Toată nenorocirea acestei frumoase țări vine de aici. Și tatăl tău – Dumnezeu să-l odihnească – credea în el. De aceea l-au ucis.

– De ce nu mi-ai spus niciodată?

– Îmi era frică. Și nu voiam să sfîrșești și tu ca bietul tău frate.

– De cine îți era frică?

Bătrîna se lupta ca amărăciunea să nu-i străbată în glas. Ochii și-i ținea fixați cu obstinație pe mîinile împreunate, ca și cum ar fi refuzat să înfrunte privirea fiului său.

– De tine! sfîrși ea, murmurînd, ridicîndu-și spre el fața de-abia brăzdată de riduri. Îmi era frică să nu mă denunți. Era specialitatea criminalilor care guvernau înainte.

– Cum ai putut să-ți imaginezi așa ceva?

– Ești prea tînăr, fiule. Nu știi de ce erau capabili. Stalin mi-a omorît jumătate din familie... pe cea a tatălui tău...

O liniște de plumb se așternuse peste odăiță.

– Mamă, trebuie să știi, l-am întîlnit pe papă.

– Papa?

Piotr dădu din cap. Ea rămase mută, consternată, mult timp.

– M-a botezat, spuse, în sfîrșit. În secret.

Ea se ridică și-l îmbrățișă din toate puterile, plîngînd. Piotr simțea lacrimile mamei pe gît. Îi murmură la ureche:

– Fiule, erai deja botezat. Tatăl tău și cu mine am făcut-o pe ascuns, după obiceiurile noastre. Dumnezeu să te binecuvînteze.

Eva află noutatea pe cînd se găsea cu Martinc în încăperea telexurilor. Aceasta tocmai citea o telegramă a agenției TASS pe măsură ce se imprima.

– O remaniere ministerială la Kremlin. „Măcelarul Varșoviei" a fost numit ministru al apărării și ...

Eva îi smulse telexul din mînă.

– ...și membru al Biroului Politic.

Îi înapoie Martinci telexul fără a citi urmarea, încercînd să surîdă.

– Convoacă o ședință redacțională peste 10 minute, îi spuse ieșind.

În biroul ei se prăbuși în fotoliu. De la „atentatul" împotriva inspectorului Boris Pliuci, Eva dusese o viață relativ calmă. Boris nu se mai manifestase și ca profitase de acest răgaz pentru a răsufla un pic. Avertismentul dăduse roade. Bătrîna dispăruse din imobilul de vizavi. A doua zi după atentat, spre ora 10 dimineața, asistase de la fereastră la „mutarea" efectuată de Boris în persoană. Apoi nimic. Nici cărți poștale anonime, nici filaj de amatori, nici presiune. Vid. Eva profitase și fusese mai activă la agenție, dar știa că Pliuci aștepta prima ocazie ca să reiasă la suprafață.

Presa sovietică se mulțumise să evoce atentatul, care se soldase cu patru morți, fără a menționa numele inspectorului.

Mai mult ca sigur că Pliuci ceruse acest lucru. Puțin după explozia din strada Piatnițkaia, Eva dejunase cu redactorul șef al ziarului *Pravda*, Jan Egorov. Se întîlniseră în restaurantul foarte luxos al Casei ziariștilor, renovat în întregime în urmă cu doi ani, cu ocazia unui mare colocviu internațional consacrat „rolului mijloacelor de propagandă în mase în perestroika".

Fără îndoială, un mijloc pentru președintele sovietic de a mulțumi tuturor celor care l-au sprijinit eficace în cucerirea dificilă a „opiniei publice" sovietice... Așezați în fața unei mese somptuos aranjate, Egorov îi vorbise, cerîndu-i să nu spună nimănui, despre cel ce fusese vizat de atentat. Fără a-l numi. La insistențele Evei, sfîrși prin a-i mărturisi că era vorba de faimosul inspector Pliuci, dar că primise ordin – din partea ministrului de interne însuși –

să nu-l menționeze în ziar. Moscoviții nu ar fi acceptat, desigur, să se atenteze la viața polițistului lor favorit, fără ca ei să reacționeze. Circulau în capitală zvonuri potrivit cărora inspectorul era pe cale să demaște o rețea de traficanți de devize.

Populația ar fi tras concluzia că puterea ar fi comandat atentatul. Și nu ar fi greșit, lăsă să se înțeleagă Egorov. După el, Pliuci făcea o anchetă secretă.

– Îl cunoașteți bine? îl întrerupse Eva, zîmbind.

– Mai puțin bine decît îl cunoaște responsabilul rubricii criminalistice, dar destul ca să pot vorbi despre el. I-am publicat adesea fotografia în coloanele ziarului nostru.

– Ce gen de om este?

– Cum să vă spun? Ascunde în realitate comori de finețe și de abilitate. Este un adevărat vînător: are răbdarea și priceperea necesare. Cei pe care-i urmărește cad mai devreme sau mai tîrziu într-una din capcanele pe care nu încetează să le pună. Este un maniac al secretului, un solitar. De aceea a reușit să pună mîna pe atîția criminali și să distrugă atîtea bande. Știți, aici trebuie să ai o personalitate formidabilă, o extraordinară forță de caracter pentru a rezista aparatului birocratic al partidului sau al ministerelor. Pliuci este singurul care a reușit să se impună în fața lor și să nu cedeze presiunilor lor... amicale.

Schiță apoi în linii mari cariera inspectorului. Pentru Eva, indicii utile.

– Spuneți-mi, Jan, întrebă ea cu o voce suavă, ce gen de anchetă este pe cale să facă acest superpolițist...?

– Fără să am certitudinea, cred că este vorba de un trafic de devize, de droguri, în care sînt implicate mari personalități ale statului. Dar cu nu v-am spus nimic, nu-i așa? Totul trebuie să rămînă între noi.

Eva surîse.

– Aveți cuvîntul meu, se înțelege de la sine. Și pentru asta au încercat să îl omoare?

– Desigur... Pliuci a ajuns, fără îndoială, să fie supărător și mafioții din guvern au hotărît să-l elimine.

– Ce țară! exclamă Eva, rîzînd.

Egorov pufni în rîs, la rîndul său.

– Vedeți bine, ne occidentalizăm!

Reîntorcîndu-se la agenție, Eva se gîndea la tot ce-i dezvăluise Egorov despre caracterul lui Pliuci. Îi înțelegea acum mai bine motivațiile, rațiunile pe care le avea de a nu da drumul prăzii. Sentimentele ei erau împărțite între admirație și regret. Într altă

parte, în alte timpuri, ar fi putut să fie prieteni, să se stimeze... Liniștită și neliniștită în același timp, era sigură că Pliuci acționase singur de la început, din momentul în care aflase de ceasul furat. Era stilul lui. Se prinsese în propria-i capcană, dar tocmai asta o neliniștea: „Acest om are nevoie de mai multă glorie, înainte de a se alătura colegilor săi ieșiți la pensie".

Ședința de redacție începuse când ea ajunse în sala de conferințe.

Martine îi arătă imediat un telex:

„Uite, este vorba de faimosul inspector despre care vroiam să facem un reportaj. Și-a dat demisia."

– Este o poveste ruscască, pentru ruși, spuse Eva, dînd la o parte telexul. Nu-i pentru noi.

David, care nu primise încă confirmarea promovării sale, fu însărcinat să redacteze un editorial despre remanierea ministerială. Se angajară într-o discuție animată despre motivele reale ale acestei schimbări.

– Demiterea celor trei miniștri din funcțiile lor disimulează esențialul, adică numirea sîngerosului Karstov la Ministerul Apărării, afirmă David cu o vehemență neașteptată. Este o reîntoarcere în trecut. Trebuie să ne așteptăm la și mai rău în zilele ce urmează.

Bruno apără imediat punctul de vedere opus. Părerea lui era că David se înșela asupra naturii reale a lui Karstov. Era, fără îndoială, un dur, dar a evitat marele masacru în Polonia și a pus capăt haosului care domnea în această țară...

– Și cei 4000-5000 de morți din Polonia ce sînt? Un accident rutier? urlă David.

– Toată presa occidentală va face un comentariu mai mult sau mai puțin asemănător celui al lui David, i-o tăie Martine. La ce bun ...?

Bruno răspunse imediat:

– Toată presa internațională se poate înșela, și se înșală adesea, mai ales cînd reacționează la cald, sub influența emoției. Rolul nostru nu este acela de a ne emoționa, de a lua partea cuiva, sau de a face pe Casandrele, ci de a informa cu cea mai mare obiectivitate posibilă. Articolele noastre angajează agenția. Trebuie să rămînă neutre. Nu sîntem nici o revistă, nici un jurnal politic. Atunci, să rămînem calmi.

– Editorialul este semnat și nu mă angajează decît pe mine, insistă David, cu o voce plină de aroganță.

Pia, dancza, desena ceva în mod ostentativ pe carnetul ei. Disputele veșnice dintre Bruno și David o exasperau la culme. Privirile se întoarseră spre Eva.

Ea îi luă apărarea lui David.

– Mareșalul Karstov nu este poate „măcelarul" prezentat ici și colo. Dar concepția pe care o avem despre fapte este adesea superioară faptelor însești. Să fim sau să încercăm să fim obiectivi.

– Obiectivitatea este o concepție subiectivă, spuse Bruno. O știți cu toții. Miniștrii care răspund de economie și de perestroika, de locuințe și de descentralizare au fost înlocuiți. Nu este o disimulare! A pretinde contrariul ține de paranoia!

David roși de furie. Eva, nerăbdătoare, se ridică pentru a încheia ședința și concluzionă:

– David va scrie editorialul cum crede de cuviință. Voi, ceilalți, mulțumiți-vă să aflați cît mai multe și să redactați telegramele în consecință.

Cînd toți ieșiră, David rămase în picioare lîngă ușă.

– Mulțumesc. Ești un adevărat redactor șef...

– Confirmarea ta va intra în vigoare începînd cu data de 1 iunie. Dacă totul merge bine. Mai sînt opoziții, după mine pur birocratice, dar îi voi scutura pe tehnocrații care ne conduc cu ocazia viitoarei mele călătorii.

– Cînd?

– Probabil pe la sfîrșitul lui mai.

– Este foarte inteligentă. A avut o copilărie frămîntată. Mama ei a abandonat-o cînd era mică. A crescut într-o familie bine situată. Tatăl ei este foarte bogat. O, desigur, foarte bogat, dar... nu înțeleg bine... Sînt multe lucruri neclare în ea.

Prezicătoarea din Kutaisi își mișcă de la dreapta la stînga capul, în mod vizibil tulburată. Cu ochii închiși, își plimbă degetele pe fotografia pe care i-o dăduse Evghenia Karstov.

– Am impresia că a stat în închisoare... O văd într-un fel de baracă, singură. O văd, de asemenea, fugind în deșert, cu un om înarmat, care o însoțește... Îi este foarte cald. S-ar spune că o amenință. Nu, ea îl cunoaște... Și ea este înarmată. Ca și cum ar fi două femei în ea, ca și cum ar ascunde ceva... Este o femeie frămîntată. O simt foarte puternic. Suferă mult. În ea este și bine și rău. Dar cine este această femeie? întrebă ea brusc, ridicîndu-și ochii spre clienta sa.

Fără a aștepta vreun răspuns, continuă:

– O văd strîngînd de gît o altă femeie... Da, o strînge de gît, femeia cade. Apă, este multă apă. O văd, vor s-o omoare. Cade... Sînt într-adevăr două femei în ea, ascunde ceva ...

Mama lui Piotr o ascultase cu religiozitate pe bătrîna prezicătoare, fără a o întrerupe. Ultima oară o consultase cu ocazia căsătoriei fiului ei. Își aducea aminte cu precizie. Îi spusese: „nu va avea copii de la ea, soția sa va pleca cu un altul. Va divorța, dar va face cunoștință cu un om foarte important; un om al lui Dumnezeu. Va întîlni, de asemenea, o femeie foarte frumoasă și se vor îndrăgosti nebunește unul de altul..."

– Este însărcinată? întrebă Evghenia Karstov, cu o voce straniu de calmă.

– Nu! Nu este însărcinată. Va fi mai tîrziu. Cu un om important. Îl iubește și în același timp nu-l iubește. S-ar spune că... s-ar spune că în ea sînt două persoane, una care îl iubește și una care o împiedică să-l iubească... Această femeie mă tulbură. Viața ei este foarte confuză... Este în ea bine, mult bine, dar nu pot vedea.

O fixă din nou pe interlocutoarea sa.

– Nu am mai văzut ceva asemănător. Două persoane într-una singură, două persoane atît de deosebite una de alta. Ca și cum ar fi fost vrăjită, ca și cum ar asculta de o ființă superioară, parcă s-ar juca cu destinul ei.

Mama lui Piotr Karstov puse trei hîrtii de 10 ruble pe masă, își luă fotografia și plecă fără să spună un cuvînt.

Primele măsuri ale guvernului remaniat au fost pe larg comentate în presa sovietică, în timp ce presa internațională continua să facă pe Casandra. Conferința de presă a noului ministru al apărării, mareșalul Karstov, la două săptămîni după numire, a confirmat temerile observatorilor.

– Vom pune ordine la noi în casă. Mă voi ocupa personal! lansase mareșalul în fața lumii întregi, evitînd cu grijă privirea Evei, așezată în primul rînd, alături de Jan Egorov.

Nu se revăzuseră din Polonia, nu vorbiseră decît la telefon, ceea ce o lăsase pe Eva într-o stare de frustrare și așteptare. În ajunul conferinței de presă, nemairezistînd, îl sunase:

– O noapte, numai o noapte!

– Știi bine că nu-i momentul! răspunsese el sec.

– Plec poimîine la Bruxelles. Voi rămîne acolo cel puțin zece zile. Am nevoie să te văd, înțelegi?

– Odihnește-te. Te voi suna la întoarcere, îți promit. Mă simt bine. Noapte bună.

Frazele pe care le schimbau deveneau din ce în ce mai banale. Ca cele ale unui cuplu uzat de vreme. „Te simți bine? Cum e vremea? Nu-ți lipsește nimic? Să mă chemi dacă..."

Avea impresia că personajul pe care-l crease într-o oarecare măsură îi aluneca printre degete. Această metamorfoză subită o tulbura. Își aduse aminte de unul din cursurile de psihologie, cel ce-o marcase cel mai mult: „În ziua în care nu vei mai avea influență asupra personajului tău, îți vei fi îndeplinit misiunea", încheiase profesorul. Își aducea aminte și de discuția pe care o avusese, cu două zile în urmă, cu un celebru autor de romane: „La început, creez întru totul personajul. Îi pun ceva din mine, puțin din ceea ce aș fi vrut să fiu, îi insuflu cîteva din fantasmele mele, îi împrumut calități pe care le fur de la alții, prieteni sau dușmani. Apoi, prinde viață. Încet, ca un copil ce învață să meargă. Este fragil, dar reușește în curînd să meargă fără sprijin. Apoi, începe să fugă, iar eu, cu toate că fug după el, nu-l mai pot prinde. Eu sînt cel ce cade, cel care-l roagă să revină. Pentru a mă răzbuna,

îi întind curse diabolice! Dar reușește întotdeauna să le evite, în ultimul moment, cu zîmbetul pe buze, ca și cum mi-ar face în necaz. Bineînțeles, aș putea să-l omor, dar atunci am înceta să existăm și el și eu. Și o știe. Este forța lui și slăbiciunea mea. Această adevărată bătălie durează pînă cînd îi recunosc independența, îi respect personalitatea. Atunci revine și mă antrenează tocmai în întîmplarea pe care vroiam s-o povestesc. O cunoaște mai bine ca mine. Raportul de forțe se transformă în conivență, îl iubesc din nou, îl admir și mai mult, mai ales dacă logica povestirii mele îmi cere să-l ucid la sfîrșit!"

Eva îl ascultase pe Simonov cu pasiune, gîndindu-se, fără să vrea, la Piotr și la Boris, chiar dacă pe acesta din urmă nu-l creasc ca. Între ei se stabilise un fel de complicitate. De acum, cei doi bărbați îi scăpau. Azi, cînd nici unul, nici altul nu mai dădeau semne de viață, era condamnată să le urmărească evoluțiile în presă. „Piotr Karstov a început un proces de reforme în sînul armatei... Boris Pliuci își scrie memoriile..."

Se vorbea deja despre cartea sa ca despre „best-seller"- ul deceniului.

În ceea ce o privește, într-o seară, se întrebă dacă n-a scăpat cumva și ca creatorilor ei?

În ajunul plecării la Bruxelles, Eva părăsise agenția mai devreme ca de obicei, apucată de o poftă subită de a respira puțin aer proaspăt. În zilele acestea de început de mai, în parcurile Moscovei domnea un calm care contrasta cu atmosfera apăsătoare în care țara se înfunda pe zi ce trece, de la intervenția Armatei Roșii în Polonia. Luă metroul și coborî la stația „Universitate". Cîteva minute mai tîrziu, se plimba pe aleile parcului din preajma Colinelor Lenin, unul din cele mai frumoase locuri din capitală. Trecu pe lîngă bunici ce-și plimbau nepoții, pe lîngă cupluri îmbrățișate, ce păreau străine de nebunia lumii, bătrîni așezați pe bănci, concentrați asupra partidelor lor de șah. Cu fața ridicată spre soarele căldut, care se juca prin frunzișul mesteceenilor și stejarilor, Eva își oxigena din plin plămînii. Se simțea într-o stare euforică, gîndindu-se că va regăsi Europa de vest și certitudinile sale. Nu remarcă un bătrîn bărbos, cu o șapcă pe cap, care mergea la vreo sută de metri în spatele ei. Mînca o înghețată și se oprea adesea, ca și cum ar fi vrut s-o savureze mai bine.

Nu era prima oară că inspectorul Boris Pliuci o observa pe Eva de la distanță. O săptămînă după explozia mașinii, luase hotărîrea să demisioneze. O viață dublă începea pentru el. Fiecare deghizare era pregătită cu grijă și testată de mai multe ori înainte

de a o întrebuința. Adesea, Boris trecea prin fața soției sale pe stradă, în stația de autobuz, sau la ieșirea de la locul de muncă. Ea nu-l recunoștea niciodată, chiar cînd o întreba cît este ceasul. Sigur că nu va fi recunoscut, o urmărea pe Eva zi de zi. Într-o dimineață, avu surpriza s-o descopere la cîțiva pași de locuința sa, în momentul în care, el însuși deghizat în femeie, ieșea din casă. Tînăra studentă cu părul blond și lung, cu ochelarii rotunzi și în blugi, nu putea fi decît ea. Era cît pe ce să izbucnească în rîs, atît de comică i se păru situația. Dar se abținu: avea în fața sa dovada grăitoare că Eva ducea o viață secretă. Un sentiment de mîndrie îl copleși în acea zi. Știa că Eva va cădea curînd în cursă.

După anunțul demisiei lui, Eva revenise de cîteva ori, în aceeași ținută de studentă, schimbîndu-și numai coafura, în timp ce el jucase deja roluri de bunic, poștaș, comisionar, mecanic, preot. Acum avea certitudinea că Eva era direct implicată în misterul ce continua să-i scape, dar a cărui cheie era sigur că o va descoperi. În schimb, nu înțelegea de ce ea îl cruțase.

Jocul îi era limitat. O știa. Nu elaborase o strategie pe termen lung și se mulțumea doar s-o urmărească. Noua lui viață îi plăcea. Îi plăcea să evadeze din rutina în care se împotmolise. Fără să știe, Eva Dumoulin dădea un nou sens vieții sale. Datorită ei, trăia o aventură, una adevărată. Cea mai mare, cea mai exaltantă sfidare din viața lui de polițist. Aici, sub arborii din parc, jubila interior de această libertate nouă, pe care și-o oferise și care-l ducea pe căi neexplorate de el încă niciodată.

Bătrîna semăna cu o țărancă georgiană. Stătea în picioare, în mijlocul curții în care Eva tocmai intrase, și o observa pe măsură ce înainta. Privirile li se încrucișară. Bătrîna o examină din cap pînă-n picioare și i se așeză în față cu un aer hotărît.

– Tu ești Eva? Sînt mama lui Piotr. Trebuie să-ți vorbesc.

Eva, surprinsă, se gîndi că inspectorul Boris Pliuci nu putea să-i întindă o cursă atît de nebunească. Îi surîse și o invită s-o urmeze. Cînd vru s-o ajute să urce scările, bătrîna o respinse.

În apartament, Eva îi propuse să ia loc și să bea un ceai. Bătrîna continua s-o fixeze în tăcere, fără să răspundă.

Stînjenită, Eva remarcă asemănarea privirii ei cu cea a fiului. În sfîrșit, începu să vorbească.

– Am venit din Caucaz să te văd. Fiul meu nu știe că sînt la Moscova, la tine.

Și fără legătură, adăugă:

– L-ai minţit pe fiul meu, nu ești însărcinată!

– El v-a spus asta? se miră Eva, surîzînd. Vă rog, doamnă Karstov, luați loc. Sînt fericită să vă văd. Piotr mi-a vorbit mult despre dumneavoastră. Permiteți-mi să pregătesc ceva cald.

Se îndreptă spre bucătărie și încălzi apa. Bătrîna o urmă fără a spune nimic.

– Vă place...?

– Nu-mi place nimic, o întrerupse ea. Și nici pe tine nu te iubesc. Am venit să-ți spun să-mi lași fiul în pace. Să nu-l mai cauți! Ești o vrăjitoare. L-ai vrăjit!

Evei îi fu frică deodată. Sticla de lapte pe care o scosese din frigider îi căzu din mînă și se sparse. Își ascunse capul între mîini și încercă să plîngă. Gemetele ei sfîrșiră prin a o înduioșa pe bătrînă.

– Nu am nimic cu tine, fetițo, spuse cu o voce mai blîndă. Dar trebuie să-mi lași fiul în pace. Trebuie să te întorci la tine. Știu cine ești!

Eva luă o cîrpă și șterse pe jos. Apoi pregăti ceaiul, puse două cești și prăjiturele cu ciocolată pe o tavă înainte de a se întoarce

în salon. Bătrîna rămînea cu încăpățînare în picioare. Eva se hotărî, în sfîrșit.

– Doamnă Karstov, îl iubesc pe fiul dumneavoastră. Mai mult decît vă puteți imagina și de aceea voi pleca. El nu știe încă...

– Cînd? Știu cine ești! Prezicătoarea mea te-a demascat, ești o spioană străină!

Eva se ridică brusc în picioare. Pentru moment vru s-o ia de gît, apoi izbucni în rîs.

– Poți să rîzi! Și ia-ți înapoi asta! îi spuse bătrîna furioasă, aruncîndu-i fotografia în față.

Eva o ridică de jos și, uitîndu-se mai atent, recunoscu locul unde fusese făcută. Totuși, nu-și amintea să-l fi văzut pe Piotr cu un aparat foto. Probabil că o fotografiase pe ascuns, cu un aparat miniaturizat, dar de ce? Puse fotografia pe masă, furioasă la culme. Dar reuși să-și păstreze sîngele rece, bău o înghițitură de ceai și puse ceașca jos, supărată.

– Cînd pleci?

– Mîine.

– Pentru totdeauna, sper.

Eva dădu din cap și încercă s-o îmbuncze pentru ultima oară. Se întoarse și începu să plîngă. Cîteva minute mai tîrziu, simți o mînă ce-i mîngîia părul.

– Sînt tristă, fetițo. Dar nu-l am decît pe Piotr. Este tot ce am. Nu-ți vreau răul...

– Doamnă Karstov, am multe lucruri să vă spun, dar pentru asta trebuie să vă așezați. Sînteți obosită. Vă rog, așezați-vă. Lîngă mine. Aveți încredere în mine.

Spusese totul cu o voce blîndă. Bătrîna ezită, apoi se așeză. Eva împinse spre ea ceașca de ceai și farfuria cu prăjiturele.

– Am să vă spun lucruri groaznice, începu Eva, după un moment de tăcere. Sînt fericită că ați venit. Veți putea să-i spuneți lui Piotr să aibă grijă de el. Are mulți dușmani. Eu i-am salvat viața o dată, dar nu voi fi aici data viitoare.

Eva se sculă în picioare, își ridică rochia pentru a-i arăta cicatricea de pe picior:

– Glonțul îi era destinat lui. Fără mine l-ați fi pierdut pe Piotr...

Eva îi povesti totul cu amănunte. Bătrîna o asculta, cu ochii umeziți.

– Cînd voi pleca, Piotr vă va confirma tot ce v-am spus.

– Dar prezicătoarea mea mi-a spus că n-ai fost niciodată însărcinată. Ea nu se poate înșela...

– Orice prezicătoare se înșală cînd încearcă să vadă sufletul altei prezicătoare. Dar și cu, cîteodată, am viziuni și Piotr o știe. Eu i-am spus că soția sa este sterilă, în timp ce ea îi spunea că

nu vrea copii. Eu i-am spus că în viața ei era alt bărbat... În sfîrșit, cu sînt aceea care am simțit pericolul înainte de a mă interpune între agresor și el. Ca orice prezicătoare, sînt o femeie frămîntată. În mine sînt două ființe, cea care vă vorbește, care muncește, care trăiește ca toată lumea, și cea care, pentru cîteva momente, este în contact cu sufletele.

Se opri puțin și apoi continuă, cu un ton mai cald:

– Este ca și cum aș avea două spirite. Dacă cineva încearcă să vadă în mine, nu găsește decît confuzii...

Se opri din nou.

– Nu știu ce v-a spus prezicătoarea dumneavoastră, dar s-a înșelat din motivele pe care vi le-am spus.

Evghenia Karstov se apropie emoționată și îi atinse fața.

– Nu, nu s-a înșelat pe de-a-ntregul, mi-a spus și lucruri bune despre tine...

– Doamnă Karstov, Dumnezeu m-a așezat în calea fiului dumneavoastră pentru a-l ajuta. Am făcut-o. Dar acum trebuie să plec, să mă duc departe, foarte departe. Îl iubesc pe fiul dumneavoastră, cum niciodată nu voi mai iubi vreun bărbat. Dar nu vreau să fiu soția unui conducător sovietic, sînt o străină...

– Totuși, vorbești foarte bine limba noastră. Bătrîna o ținea de mînă de cîtva timp. Nu pleca, fata mea, spuse cu o privire rugătoare. Am fost nedreaptă cu tine, îți cer iertare.

Eva o îmbrățișă și o sărută pe obraz.

– Nu vă scuzați. V-ați lăsat influențată de prezicătoarea dumneavoastră. Nu trebuiesc consultate niciodată. Este strict interzis de religie.

– Ești evreică?

– Nu, de ce?

– Pentru că este interzis la evrei. Un rabin mi-a spus-o și i-am repetat-o lui Piotr cînd a vrut să se ducă să-mi consulte prezicătoarea.

Eva știa că într-o zi sau alta Piotr va fi tentat să consulte una. Moscova era plină de prezicătoare și conducătorii sovietici, fără excepție, li se adresau adesea.

– Este interzis de către toate religiile, îi spuse Eva. Dumnezeu se răzbună cînd încerci să-i afli proiectele. Lăsați-mă să vă povestesc ceva. Pe cînd Isus trăia, un om pe care bogăția îl făcuse arogant trăia înconjurat de cele mai bune prezicătoare din țară. Nu făcea un pas, nu lua o hotărîre fără a le consulta. Într-o zi, o prezicătoare pe care o izgonise îl opri pe drumul spre sinagogă. Ea îi ceru banii cu care îi era dator, dar el o respinse cu violență. Femeia căzu la pămînt, se ridică și strigă: „Imbecilule, mîine este ultima ta zi. Dă-mi ce-mi datorezi, înainte de a-ți da sufletul!"

Omului i se făcu frică, se urcă pe măgar și fugi. Fugi toată ziua și ajunse în orașul Nazaret, unde își petrecu noaptea. A doua zi, foarte devreme, plecă spre Tiberiada. Acolo, îl zări pe Îngerul morții. Speriat, fugi din nou. Seara, epuizat, ajunse în orașul Sfad, dar Îngerul morții aștepta deja în fața zidului și-i spuse: „Cînd te-am văzut azi dimineață la Tiberiada, n-am știut ce să fac. Nu pe tine trebuia să te iau. Eu aveam întîlnire cu tine aici, la Sfad, acum!"

Bătrîna o asculta cu mare atenție.

– Dumnezeu l-a pedepsit, spuse ea, în sfîrșit.

– Nu, prezicătoarele îl mințiseră. Atîta timp cît le plătea, nu-i spuneau decît ceea ce voia să audă.

– Nu crezi deci în prezicătoare? Dar spui că ești și tu!

– Nu din cele ce sînt plătite.

– Deci, omul rău din povestirea ta trebuia să moară în acea zi?

– Da, era scris.

– Dumnezeu ar fi putut să-i grăbească sfîrșitul pentru a-l pedepsi, adăugă bătrîna, vizibil pasionată de subiect.

Eva dădu din cap:

– Poți să închei un pact, să trișezi, dar nu scapi de destin. Știți, mulți oameni de stat se înconjoară de cele mai mari prezicătoare. Președintele Sadat, Indira Gandhi, șahul Iranului... Nimeni nu le-a prezis ziua morții...

– Nu pleca, fiica mea.

Eva încercă un sentiment de mîndrie. Reușise să șteargă imaginea spioanei din mintea Evgheniei Karstov. O cucerise, cum îi cucerise și fiul. Bătrîna petrecu noaptea la ea și a doua zi Eva o însoți la gară. Plînse de bucurie cînd Eva îi promise să vină în curînd s-o vadă în Caucaz.

. . .

Washington, 15 mai

Robert Nelson deschise ușa.

– Felicitări, spuse Eva, intrînd în căsuța din Georgetown, cartierul latin al Washingtonului. Am aflat de numirea ta din presa sovietică. Deci, domnule director al CIA?

Întrunirea dură două ore. Ca de obicei, dezacordurile erau numeroase. La sfîrșitul raportului Evei, Nelson declară:

– Tot ce mi-ai spus dovedește că nu mai ai influență asupra lui Karstov!

– Pînă la noi ordine este adevărat. Dar nu mă neliniștește. Mi-am făcut-o aliată pe mama lui și trebuie s-o revăd la întoarcere.

– Mama lui. Mama lui. Nu sînt de acord, dar trebuie să-l țin la curent pe Președintele Statelor Unite.

– Vei vorbi cu Președintele în octombrie, cum s-a hotărît, și nu înainte, îl întrerupse Eva.

– Dragă Dahlia ...

Eva sări în sus și-l luă de gît. Încercă să se libereze, dar Eva era mai puternică. Figura americanului începuse să devină lividă, cînd Eva îi dădu drumul. Rămase lungit cîtva timp, gîfîind.

– Sînt dezolată, spuse, întinzîndu-i cu pahar cu apă. Nu știu ce m-a apucat...

Nelson încercă un zîmbet strîmb.

– O.K., O.K., în regulă. Eu îmi cer scuze. Din cauza acestor blestemate de prenume. Să continuăm, spuse, umplîndu-și paharul cu apă minerală.

– Știu că ești nerăbdător să-i prezinți Președintelui rezultate strălucite, dar nimic nu este încă sigur. Nu vinde pielea ursului din pădure, înainte de a-l fi ucis. Ar fi prea stupid.

Nelson aprobă dintr-o privire. Eva continuă:

– Să discutăm mai bine despre numărul doi din KGB. În ce stadiu ești?

– Operațiunea este declanșată. Va exploda în iulie sau august.

– Prea tîrziu! O prevăzusem pentru începutul lui iunie. De ce amîni mereu termenele?

– Serviciul nostru a întîmpinat o serie de dificultăți, dar voi accelera mișcarea.

Eva avea din nou avantaj asupra lui Nelson. Noul patron al CIA era vizibil impresionat. El o găsea schimbată. Era mai dură, foarte autoritară, mai sigură pe ea. De aceea, pentru a restabili echilibrul forțelor, spuse:

– Ai comis o mare greșeală lăsîndu-l în viață pe inspectorul Pliuci.

– Știu, răspunse ca sec, dar nu este periculos. Se joacă de-a spionii. Știi la ce rezultate duce, de obicei, așa ceva, nu?

– L-ai subestimat! Cu toate astea, ai fost învățată că niciodată...

– Nu trebuie să subestimezi un adversar, știu. Dar mijloacele îi sînt limitate. Acționează solitar, fără ajutor, fără dovezi. Mă voi ocupa de el la întoarcere.

– Cum vei proceda?

– Nu știu încă.

– Prefer să trimit un specialist...

– Nu, nu sînt de acord. Acest om îmi aparține, îl cunosc ca și cum l-aș fi creat eu. Îmi aparține!

Moscova, 17 mai

Piotr Karstov ridică paharul:

– Pentru reuşita ta!

– Mulţumesc, răspunse mareşalul Igor Vasilievici Nicolaev.

Numit în acea dimineaţă şef al Statului Major al Armatei Roşii de către preşedintele Gorşkov, se lăfăia acum în *dacea* lui Karstov. Într-o oră, vechii prizonieri din Afganistan vor veni să sărbătorească evenimentul împreună.

– Aştept mult de la tine, Igor. Trebuie să restabileşti disciplina în armată, să întinereşti cadrele. Înconjoară-te de oameni tineri, competenţi, verificaţi. Îţi dau mînă liberă.

– Voi fi la înălţime. Poţi să ai încredere.

– Ştiu, dar acţionează cu calm. Nu trebuie ca presa să vorbească de eliberări brutale din funcţii, de reforme radicale. Şi, mai ales, să nu te încrezi în comisarii de partid, care, oficial, nu mai există dar care te vor supraveghea. Ei sînt cei mai periculoşi. Fă-ţi-i aliaţi, pentru a te putea debarasa mai uşor de ei mai tîrziu. Cunoşti proverbul: „Peştele de la cap se împute". Atunci, începe cu capul. Caută printre prietenii noştri din Afganistan, vei găsi oamenii de care ai nevoie.

Puţin după aceea, cei mai înalţi demnitari ai Armatei Roşii îşi reîntîlneau prietenii şi începeau cu toţii o petrecere de pomină, ce dură pînă în zori.

Debarcînd la Moscova, Eva fu mirată cînd îl descoperi pe Jan Egorov, redactorul şef al ziarului *Pravda*, care o aştepta la vamă, cu un buchet de trandafiri în mînă.

– Ce faceţi aici?

– Nu ştiu ce să mai fac pentru a vă seduce...

Eva se sili să surîdă. Nu avea încredere în Egorov şi cu atît mai puţin nu putea fi sensibilă la complimentele lui.

– Dar cum aţi aflat...?

– Colaboratorii Dvs. sînt prea vorbăreți, spuse, conducînd-o spre ieșire, cu bagajele ei în mînă.

Volga lui era garată la intrare.

– Profitați de funcție pentru a vă gara mașina acolo unde este interzis? îi aruncă ea perfid.

– Este unul din marile privilegii de care mă bucur, deci profit. Și apoi, nu vin zilnic s-o întîmpin pe femeia visurilor mele.

Pe autostrada ce duce la Moscova, îi dădu ultimele noutăți despre situația politică din oraș.

– Mă neliniștește întorsătura pe care o iau evenimentele. Mă tem de o întoarcere în timp. Cei ce au mizat mereu pe eșecul perestroicii vor avea poate dreptate.

Eva cunoștea foarte bine acest tip de intelectual dezamăgit, aflat în serviciul KGB-ului și al cărui rol era de a strecura informații false ziariștilor acreditați la Moscova.

– Din fericire, adăugă el, am semnat un contract de exclusivitate cu „Maigret"-ul nostru.

– Pliuci?

– Chiar el. Va ține o serie de conferințe studenților pentru a le prezenta cazurile cele mai complexe și mai confidențiale din cariera sa. Ziarul meu și-a asigurat exclusivitatea declarațiilor sale. Am să dublez tirajul. Ar trebui să vă intereseze, în loc să fugiți după miniștrii și propagandiștii noștri care nu spun decît prostii!

– De ce spusele unui polițist ar face să se dubleze tirajul unui ziar? Este ridicol. În Occident ...

– Dar, draga mea, inspectorul Boris nu este un simplu polițist. Este cel mai mare inspector de poliție din acești ultimi ani, un adevărat Maigret! Și are ce povești!

Egorov vorbea surescitat. Avea aerul sincer, dar asta n-o împiedica pe Eva să tremure în sinea ei. Ce știa el de fapt? Nu credea în coincidențe. Ce mesaj, ce pericol, ce capcană disimula această apropiere directă de Egorov. Probabil că-l cunoștea pe Pliuci pentru că îi publicase în ziarul lui *Scrisoarea deschisă*... O oră mai tîrziu, ajunși în fața casei ei, Egorov îi propuse să-i ducă sus bagajele.

– Există cineva în viața mea, se scuză ea. Doar trecerea timpului ar putea să aducă o schimbare, Jan!

Îl sărută pe obraz și coborî din mașină.

– Și cînd începe Maigret-ul vostru? îl întrebă ea, înainte de a închide portiera.

– La 4 iunie. Vă interesează? Este rezervat numai pentru studenții din anul patru, dar aș putea să vă fac rost de o legitimație, dacă doriți.

– Cu tot ce se petrece acum la Moscova, mă îndoiesc că-mi pot permite acest lux. Dar am să mă mai gîndesc, îi spuse, înainte de a dispărea pe ușa de la intrare.

Nimeni nu-i „vizitase" apartamentul. Toate capcanele erau intacte. Dar, încă o dată, avea impresia că cineva intrase în lipsa ei. Simplu reflex paranoic? Poate. Găsi o scrisoare de la doamna Karstov. O deschise imediat. Scrisul era silitor, ca cel al unui copil. Probabil că o dictase unui scrib din Kutaisi.

Își reînnoia invitația: îi vorbise de aceasta chiar și fiului ei. „Să nu-i spui că am fost la Moscova", încheia bătrîna scrisoarea.

Eva tocmai asculta ultimul cîntec al lui Tracy Chapman, cînd sună telefonul liniei speciale.

– Ai sosit? întrebă Piotr, cu o voce care i se păru rece.

– Chiar acum.

– Voi veni spre miezul nopții.

Închise telefonul.

Eva se învîrti prin apartament, fără a-și mărturisi nerăbdarea. Prefera să-și pună neliniștea pe seama decalajului orar și a lipsei de somn: nu dormise cu adevărat de 27 de ore. Cu zece zile în urmă, părăsise Washingtonul pentru Boston, luase un avion al companiei Alitalia pentru Roma, apoi unul al Sabenei pentru Bruxelles. Acest drum ocolitor, indispensabil pentru securitatea sa, o epuizase. Ajunsese la Moscova cu ultimul zbor al Air Franceului, descurajată. La ora 6 seara, se hotărî că era mai bine să încerce să doarmă. După un duș, debranșă cele două linii telefonice și se întinse pe pat.

Piotr fu cel ce-o trezi. Nu-l auzise intrînd.

– Cum ai intrat? se miră ea.

– Cel mai simplu din lume. Cu această cheie. Ai uitat-o în broască. Să nu mai faci asta niciodată!

O luă în brațe și-o sărută pe gură. Ea-l îmbrățișă cu toată forța.

– În sfîrșit, suspină ea. A fost atît de lung...

Fără a spune un cuvînt, Piotr se întinse lîngă ea. O posedă cu un fel de disperare și ea nu căută să afle ce era mai important, plăcerea ce-o resimțea sau dovada de dragoste pe care el i-o dădea...

Cînd se liniștiră, se făcu pisicoasă. Dar Karstov, o simțea, era preocupat. Ardea de nerăbdare să întrebe cum funcționa planul pe care și-l propusese în Polonia, dar tăcerea lui o împiedica. Mai tîrziu, îi vorbi de mama lui.

– Dorește să te vadă și i-am promis că te vei duce. Nu știu de ce, dar ai cucerit-o fără s-o cunoști. Cînd te poți duce?

– Singură?

– Da.

– Dar...

– Nu am un minut al meu, îți dai seama, nici o secundă!

– Nu mă pot duce singură!

– Ți-o cer! spuse el, cu o voce aproape rugătoare, luîndu-i capul între mîini. Înainte de a pleca, îți voi da numărul ei de telefon. Sun-o și anunță-i sosirea ta. Va veni să te aștepte la aeroport. Fă-o pentru mine.

Se îmbrăcă în liniște și o sărută pe gît.

– Fă-o pentru noi! I-am spus că ești însărcinată în două luni. Mă bazez pe tine să joci comedia. Știu că ai oroare de asta, dar...

Eva îl opri cu un gest și-și înfundă capul în pernă pentru a nu-l vedea plecînd.

A doua zi de dimineață, la agentie, găsi pe birou scrisoarea prin care David Rosen era confirmat în funcția de redactor șef. Imediat convocă o ședință pentru a-și informa colaboratorii. Le explică rațiunile acestei numiri, dar simți din privirile reci ale lui Bruno, Martine și Pia că o dezaprobau. Un mic discurs despre bunele rezultate ale agenției, felicitările adresate întregii echipe pe care le transmitea din partea directorului general și motivele hotărîrii luate de a se consacra mai mult contactelor la cel mai înalt nivel de-abia reușiră să-i convingă. La sfîrșit, îl luă pe David deoparte și-i ceru să dea dovadă de diplomație și suplețe. Nu dorea un conflict între ziariștii săi. La Bruxelles, patronul APE-ului, pe care reușise să-l convingă de temeiul propunerii sale, insistase asupra acestui punct.

Era sigură că, de-acum încolo, va fi mai liberă în mișcări pentru a se consacra ultimei faze, cea mai delicată, a operațiunii pentru care fusese de fapt trimisă la Moscova.

Moscova, 27 mai

Piotr Karstov își conduse invitatul pînă la ușă.

– Dragă prietene, aștept mult de la tine, să nu mă dezamăgești!

– Cum să-l dezamăgești pe cel care ți-a salvat viața cu prețul vieții sale!

Piotr îi strînse îndelung mîna. Se întoarse la birou și apăsă pe butonul interfonului. Puțin mai tîrziu, directorul său de cabinet intră în marele birou cu lambriuri de mahon.

– Ia-l! spuse Karstov, întinzîndu-i un dosar. Este numirea generalului Victor Ivanovici Marcenko în postul de comandant șef al trupelor speciale. De acum este membru al statului major.

– Trebuie să anunț presa?

– Nu, nu încă. Am să vă spun la timpul potrivit.

Rămas singur, Piotr Karstov deschise un alt dosar. Itinerarul generalului Aleksandr Tervendovici Selenkov era fără pată. Timp de trei ani luptase în Afganistan cu grad de colonel într-o unitate de blindate, apoi trecuse în Serviciile de informații ale armatei. De mai multe ori reușise să-și infiltreze unul din agenți în rezistența afgană și informațiile obținute aduseseră enorme servicii Armatei Roșii. Paralel cu activitatea sa militară, obținuse prin corespondență o diplomă în drept, la Universitatea din Moscova. După eliberarea sa, Piotr Karstov îl sprijinise să fie avansat la gradul de general. Reintegrat, reușise să revină în vechiul său corp de armată. În prezent, el era cel ce comanda armata de intervenție în Polonia. Înainte de a închide dosarul, Piotr notă aceste cifre: 15.06. Apoi, uitîndu-se la ceas, căută un număr de telefon în agendă.

– Doamna Slesarev?

– Chiar ea...

– Mi-ați fost recomandată de o prietenă. Aș dori să vă întîlnesc cît mai curînd.

– Pot să știu cu cine vorbesc?...

– Nu puneți întrebări. Veniți la mine diseară, la ora 10. Strada Danilovskaia 26. Ultimul etaj.

– Am înțeles ...

– Contez pe discreția Dvs.

Închise și o chemă pe Eva.

– Chiar acum am intrat.

– Voi trece pe la miezul nopții.

Închise.

La ora 22, cineva sună la ușa lui Karstov. Doamna Slesarev, una din prezicătoarele cele mai renumite din Moscova, intră. Mică, îmbrăcată țipător, avea în jur de 60 de ani. Piotr fu frapat de verdele intens al ochilor, de privirea ei pătrunzătoare, ce-l făcu să se simtă oarecum intimidat. O ajută să-și scoată pardesiul și o invită în salon.

– Știți cine sînt? o întrebă.

Se uită la el și spuse.

– Nu. Nu am televizor. Dar sînteți cineva cunoscut. Foarte cunoscut.

Piotr o invită să se așeze și îi oferi un pahar cu suc de fructe. Apoi scoase o fotografie din buzunarul interior al hainei.

– Iată pentru ce v-am invitat să veniți.

Figura Evei se contura pe fundalul mării. Imaginea era aproape identică cu cea din fotografia pe care o lăsase mamei sale.

Prezicătoarea își plimbă degetele pe suprafața fotografiei, închizînd ochii:

– Această femeie este foarte inteligentă, extrem de inteligentă. Lucrează în domeniul scrisului. Da, scrie. Este foarte apreciată în munca ei. A fost însărcinată o dată... Dar copilul, un băiat, este mort... Va fi din nou însărcinată. Va avea patru copii... Dar ce văd aici? Este teribil. O văd căzînd. Cineva o amenință. Trage asupra ei. Îl văd, este înalt, poartă uniformă, parcă ar fi un militar. Trage, dar nu pe ea vrea s-o ucidă, ci pe altul... Ea cade... Se simte prost... Este la spital, plînge... Iubește un bărbat, îl iubește cu pasiune. Ea îl protejează tot timpul... Se va căsători cu el... Este un om important... Dar are mulți dușmani... Acest om va deveni puternic... Și el o iubește, are greutăți în acest moment, dar va reuși în ceea ce va întreprinde... Va fi foarte fericit cu ea... Ea vorbește multe limbi, este complicată cîteodată. Se crede tare, dar este foarte fragilă. Plînge mult... Își ascunde sentimentele... Mulți bărbați o doresc, dar ea este fidelă. Riscă să plece departe, într-o țară îndepărtată, pentru o nouă muncă mai importantă... I se va propune în curînd...

Piotr o privea înmărmurit. Vroia să-i pună mii de întrebări, dar nu-și găsea cuvintele. Nu crezuse niciodată în preziceri; după el, astea erau povești pentru femei. De fapt, nu crezuse niciodată cu adevărat în vorbele puțin nebunești pe care i le spunea Eva. Pînă în ziua în care-i salvase viața, datorită harului său... și acum această femeie renumită, această extra-lucidă, îi spunea lucruri atît de adevărate, vorbea de viitor cu atîta siguranță, numai bazîndu-se pe o fotografie... Tulburat și fericit în același timp, se ridică și scoase portofelul ca să-i plătească. Dar ea îl opri cu un gest:

– Nu, această femeie este o fericire a lui Dumnezeu. În ea este ceva sacru... Nu pot să accept bani, nu am dreptul...

Îi înapoie fotografia și plecă imediat, lăsîndu-l și mai descumpănit.

Cîteva minute mai tîrziu, Piotr suna la ușa Evei.

– Mi-ai spus că vii la miezul nopții, este abia ora 11.

Un lung moment o admiră în tăcere. Îi bănuia trupul gol, sub capotul de mătase.

– De ce nu spui nimic? se miră ea. Pari bizar, Piotr. Ceva nu merge?

Se apropie de ea, lăsă să-i cadă impermeabilul și o îmbrățișă cu pasiune.

– Dumnezeule, cît te iubesc! murmură ascunzîndu-și fața în părul ei.

– Și eu...

– Nu spune nimic. Lasă-mă să te admir.

Îi desfăcu cordonul capotului, îi dezgoli umerii. Apăru goală, în lumina palidă a unui lampadar. Sub privirea lui, simți sînii întărindu-i-se și pielea fremătînd.

– Vino.

O luă deodată în brațe, o lungi pe pat și se lăsă cu totul peste ea, pentru a-i simți mai bine trupul. Se dezbrăcă cu frenezie și se apropie de ea aproape brutal. Eva se lăsă în voia pasiunii.

– Dragostea mea, îmi vei dărui patru copii! O simt! O știu!

Cuprinsă de plăcere, se arcui pentru a-l simți mai bine explodînd. O parte din ea, totuși, nu se putea împiedica să nu-și imagineze în același timp strania întrevedere a doamnei Slesarev cu mareșalul Karstov... Stinse lumina și surîse în întuneric.

Piotr nu plecă decît la trei dimineața. Eva reușise să-l convingă că se va duce s-o vadă pe mama lui, atunci cînd munca i-o va permite, și pentru prima oară îi ceru o favoare:

– Aș vrea un alt apartament, mai mare ca acesta.

– Îl vei avea săptămîna viitoare!

– Spre Novokuzneţkaia, dacă se poate. Este o stradă frumoasă!...

– Îl vei avea.

Peste o săptămînă, Boris Pliuci avea să-şi înceapă conferinţele la facultatea de criminologie din Moscova. *Pravda*, adoptînd ultimele metode americane, anunţa zilnic cît de importante vor fi relatările pe care inspectorul le va face auditoriului său. Pentru a marca evenimentul, ziarul publică o fotografie a inspectorului, protejat de două gărzi de corp. „Protectorii săi vor rămîne în preajma sa chiar în timpul conferinţelor." Simplă măsură de precauţie, anunţa ziarul în ajun, precizînd că vor avea loc vreo 20 de conferinţe a cîte 50 de minute fiecare, una pe săptămînă, pînă la mijlocul lui octombrie... Eva stinse lumina şi rămase cu ochii mari deschişi fixînd umbrele de pe plafon. Deodată îi veni o idee... Reaprinse lumina şi se aşeză pe marginea patului. Ideea începea să prindă formă. Era riscant, foarte riscant. Dar avea de ales?

Două zile mai tîrziu, Eva vizita apartamentul de 160 de metri pătraţi al unui demnitar al regimului ce-şi aştepta ultimele clipe într-un spital rezervat membrilor nomenclaturii. Era situat pe strada Novokuzneţkaia, la nr. 7, paralelă cu strada Piatniţkaia, unde locuia Boris Pliuci.

Acum se afla la un sfert de oră de mers de biroul său şi la trei minute de casa lui Boris Pliuci. Aici îl va întîlni de acum înainte pe Piotr. Celălalt apartament va rămîne reşedinţa sa oficială.

Jan Egorov o chemase la întoarcere pentru a-i propune exclusivitatea relatării conferinţelor atît de aşteptate ale lui Pliuci.

– Afacerea noastră interesează presa străină, m-am gîndit cu prioritate la Dvs. Ce spuneţi?

– Cît?

– Celui ce oferă mai mult, aşa cum se face de obicei. *New York Times* oferă 500.000 de dolari.

– Atunci nu mai ezitaţi. Semnaţi!

Spre ora 19 se îndrepta spre Piaţa Roşie cu un sac de sport pe umăr. Boris Pliuci era invizibil şi n-o mai urmărise de la întoarcerea de la Bruxelles. Se hotărî să-l uite. Era probabil prea ocupat cu pregătirea cursurilor. Instinctiv, se îndreptă spre agenţie, ca să verifice dacă n-o aştepta acolo. La colţul străzii Razin se opri puţin şi se întoarse spre Piaţa Roşie. Apoi o apucă spre strada Kuibîşev, paralelă cu cea a agenţiei, urcă spre Piaţa Revoluţiei

și pătrunse într-un imobil cenușiu. Două minute mai tîrziu, de nerecunoscut, îmbrăcată cu niște blugi vechi și cu un bluzon de piele, avînd o perucă, traversă strada Solianka. La colțul străzii Razin, lîngă agenție, încetini pasul. Numai luminile din biroul lui David, la etajul trei, mai ardeau încă. Un moment mai tîrziu se stinseră. David apăru peste cîteva minute și se îndepărtă repede, privind tot timpul în jurul lui. Această atitudine o tulbură și, ca împinsă de un resort, începu să-l urmărească. La capătul străzii, în loc s-o ia la dreapta, așa cum ar fi trebuit pentru a ajunge în strada Pușkin, unde locuia, o luă la stînga și trecu podul Moscovei în direcția cheiului Maurice Thorez.

Eva îl lăsă să ia avans pentru a nu fi reperată. Unde se ducea? Strada Piatnițkaia, unde locuia Boris, se afla doar la 300 de metri... Imaginea lui David oferind un foc lui Boris în restaurantul „Chez Pierre" îi reveni în minte. Ajuns la colțul străzii, se opri. Un automobil Lada se apropie încet și se opri în dreptul său. Se urcă. Eva fugi repede și se ascunse după copaci. Cînd Lada demară abia avu timp să zărească silueta lui Boris Pliuci la volan. Notă numărul de înmatriculare în timp ce mașina se îndrepta spre Piața Dobrîninskaia.

În loc de teamă, fu cuprinsă de o furie feroce, de o surprinzătoare dorință de a ucide. Ar fi dat orice să-i poată urmări. Luă primul taxi și îl opri cinci minute mai tîrziu, la două sute de metri de agenție. Inima începu să-i bată mai tare cînd văzu lumină în propriul ei birou. Se uită în jur și recunoscu Lada bej. Paznicul nu era acolo. Pătrunse în curte și se îndreptă direct spre mașina Niva a agenției. În momentul în care vroia să deschidă portiera auzi voci și o recunoscu pe cea a lui David. Aruncîndu-se în interiorul mașinii, se întinse pe podea, în spate. Se apropiau pași. David deschise brusc portiera și se instală la volan. Deschise fereastra și strînse mîna lui Boris.

– M-am înșelat. Nu are decît 18.000 km. Pe curînd, inspectore!

– Ai grijă, prietene!

David deschise cutia torpedoului, luă cheile, și porni motorul! Cîteva minute mai tîrziu, mașina se opri. David coborî, închise portiera și intră în casă.

Eva rămase lungită cîtva timp, încercînd să evalueze faptele pe care le surprinsese. Toată atenția îi era îndreptată spre trădarea lui David. Ieși prin portiera din spate și se îndreptă spre Piața Pușkin, absentă. O mașină se opri. Era un taxi. Tînărul șofer lăsă în jos geamul și o strigă:

– Ei, frumusețe, unde te duci? La iubit?

– La Lomonosov, răspunse Eva, după un moment de ezitare.

– Eram sigur că ești studentă. Urcă, te duc eu. Și eu sînt student în drept, în anul patru. Și tu?

– Literatură comparată. Anul trei.

– Ești străină? Ai puțin accent, îi spuse întorcîndu-se spre ea.

– Tata este rus și mama poloneză. Te duci la conferințele faimosului inspector?

– Pliuci? Nu, din nenorocire. Trebuie să lucrez. Bursa abia îmi permite să respir. M-am înscris, totuși, pentru orice eventualitate. Ziarele au vorbit atîta despre această afacere, încît la Universitate nu ne gîndim decît la asta. Ți-e greu să crezi că ierarhia îl lasă să-și dezvăluie secretele, dacă ele există într-adevăr. Dar, în sfîrșit, va fi desigur interesant. Tata spune că este un tip formidabil.

Eva se gîndea în timp ce-l asculta pe tînăr. Boris, David, Egorov: menghina se strîngea în jurul ei. Un sentiment de animal prins în capcană puse brusc stăpînire pe ea și avu dorința să sară din mașină.

– Vrei să cîștigi bani? Mulți bani?

– Nu mă ating nici de droguri, nici de traficul de devize.

– Oprește, trebuie să-ți vorbesc.

Taxiul se opri la marginea trotuarului. Erau la cîteva sute de metri de Universitate.

– Atunci?

Eva scotoci în geantă și scoase 2000 de dolari în bancnote de o sută.

– Ia-le. Și privește, îi spuse, arătîndu-i legitimația de presă.

– Nu înțeleg, spuse el, băgînd biletele în buzunar.

Eva îi explică, pe scurt, că agenția oferise 200.000 de dolari ziarului *Pravda* pentru a obține exclusivitatea relatării conferințelor lui Pliuci, dar că ziarul *New York Times* mărise licitația și încheiase afacerea pentru suma de 500.000 dolari.

– Am citit undeva cifra de 200.000 dolari, spuse studentul vizibil rușinat.

– Vei urmări conferințele și le vei înregistra pentru mine. De acord? Îți ofer 20.000 de dolari.

– Sînteți serioasă? 20.000 de dolari?

Eva confirmă, dînd din cap.

– Totul pentru...

– Nu poți înțelege. Ăsta-i Occidentul! Concurența! Cîștigă cel mai șmecher. Pliuci va dezvălui mai multe afaceri, din care una de trafic de devize, care va pune în încurcătură mai mulți înalți demnitari. O știu din sursă sigură.

– Dar dacă este interzis să înregistrezi? Și dacă mă prind?

– Nimeni n-o să te prindă. O să-ți dau un magnetofon miniatural. Nu e nici un risc, crede-mă, nici unul.

– Și o să publicați toate conferințele?

– Asta-i problema mea: Îți dau toate garanțiile necesare.

– Cum să refuzi? Dumnezeule, 20.000 de dolari!

Eva îi explică ce avea de făcut.

– Am impresia că trăiesc o adevărată poveste de spionaj.

– Chiar este! De spionaj ziaristic!

– Dar de ce nu-l faceți singură?

– Numai un singur corespondent de la *New York Times* va avea acces la conferințe.

– Dar de ce KGB-ul îl lasă să o facă? Vreau să spun ...

– Plata unor polițe, dragă prietene. Gorșkov va profita ca să facă să mai cadă cîteva capete. Înțelegi acum?

– Da, dar merită asta 500.000 de dolari?

– Nu, asta merită 20.000 de dolari!

Izbucniră în rîs.

– Totul e limpede?

– Ca apa Moscovei.

– Atunci, condu-mă, adăugă ea, arătîndu-i adresa.

– Dar nu mai mergeți la Universitate?

– Nu mai e cazul! Mă duceam să găsesc pasărea rară. Am găsit-o.

– Isuse Cristoasc! Știam că mă va salva într-o zi!

– Cum te numești?

– Moise. Și Dvs.?

– Eva.

– Parcă am fi în Biblie!

Rîseră din nou. Eva simțea simpatie pentru tînărul student. O lăsă la vreo zece metri de casă. Mai vorbiră încă vreo 10 minute. Ea îl sărută pe obraz. El roși.

– Nu uita, eu sînt cea care te va chema!

Demară brusc. Eva își scoase ochelarii. Strada era pustie.

Sub jetul fierbinte al dușului, Eva își aduna gîndurile. Pliuci, fără îndoială, îi pregătea o nouă capcană. În Niva, de-mai multe ori, ar fi putut să acționeze. Planul ei era pregătit: să-l amenințe pe David că-i zboară creierii, să-l oblige să îndrepte mașina către un loc discret, să-l facă să mărturisească totul și să se debaraseze de el. Dar era prea riscant. Dispariția unui străin la Moscova ar provoca scandal în presa internațională, ar pune puterea sovietică în încurcătură, KGB-ul ar fi obligat să deschidă o anchetă, să chestioneze personalul de la APE. Pliuci ar triumfa. Absurd. Trebuie

procedat cu dibăcie pentru a descoperi ce unelteşte David cu el. În schimb, întîlnirea cu Moise fusese providenţială. Graţie lui, va afla totul despre conferinţele lui Pliuci! Pentru prima dată se îndoia de capacitatea ei de judecată.

„Intri în panică, Eva, îşi spuse ea în faţa oglinzii. Intri în panică şi o să arunci totul în aer!"

Soneria telefonului o făcu să tresară. Era Egorov.

– Ce-aţi spune dacă v-aş invita să petreceţi o seară plăcută împreună cu nişte prieteni?

– Sînt obosită...

– O scuză inacceptabilă pentru o persoană de vîrsta Dvs! Este o seară de jazz, veţi vedea, va fi foarte amuzant. Trec să vă iau într-un sfert de oră.

– Sînteţi insuportabil, Jan, cedă ea cu o voce înecată.

Egorov nu minţise. Era cea mai reuşită serată la care participase în ultimul timp. O mică orchestră de jazz îşi sărbătorea întoarcerea din Statele Unite, unde avusese un mare succes. Toată lumea bună era aici, în acest local la modă. Şampanie, icre negre, vodcă, oamenii dansau, rîdeau, îşi povesteau ultimele bancuri care circulau despre perestroika. Egorov era tot timpul lîngă Eva şi nu înceta s-o prezinte, mîndru să fie la braţul celei mai frumoase străine din Moscova. Eva rîdea din inimă. Se simţea bine, destinsă, aproape fericită. Cîteodată îl observa pe Egorov cu coada ochiului. Era mai degrabă un bărbat frumos. Cam la 50 de ani, cu părul scurt şi gri, ochii verzi, gene lungi, negre. Un bărbat se apropie de Eva cu o sticlă de vodcă în mînă:

– Atenţie, frumoaso, Jan a ruinat deja 5 femei!

Egorov îi spuse că-i gelos şi-l sărută pe gură, aşa cum fac ruşii. Băură pahare mari, pline cu alcool, rîzînd gălăgios.

Către ora 2 dimineaţa, Eva îi ceru lui Jan s-o conducă acasă.

– Aşteptaţi, serata abia a început! Dar în faţa insistenţei ei, a trebuit să se resemneze. Ea se urcă la volan:

– Am băut mai puţin ...

Cîteva minute mai tîrziu, Egorov, pretextînd o indispoziţie, îi ceru să oprească. Ea se conformă. El deschise portiera şi făcu cîţiva paşi. Eva îl urmă. El o luă în braţe şi încercă s-o sărute.

– Ştiam că minţiţi, spuse ea cu voce tare, desprinzîndu-se. V-am mai spus că există cineva în viaţa mea. Un bărbat pe care-l iubesc din tot sufletul. Niciodată nu-i voi fi necredincioasă. Niciodată! Se urcă din nou în maşină.

– Hai, nu vă copilăriţi. Să rămînem prieteni!

Egorov se aşeză şi nu mai scoase nici un cuvînt.

Boris Pliuci intră sub duș. Peste cinci zile va începe conferințele la facultate. Petrovka își manifestase de mai multe ori enervarea din cauza tapajului pe care presa, și în special *Pravda*, îl făcuse în jurul evenimentului. Cîțiva dintre foștii lui colegi, geloși, își declarau deschis mirarea, ba chiar disprețul, pentru astfel de metode capitaliste.

Unul din foștii lui superiori de la Petrovka nu ezitase să declare ziarului *Izvestia*: „Nu avem secrete de dezvăluit, și cu atît mai puțin pentru bani. Îl credeam pe Pliuci mai presus de asta. Dar banii, publicitatea l-au înnebunit. E păcat! Era cel mai bun, dar acum nu mai este!"

Boris îmbracă un halat și se duse în sufrageric, să-și ia micul dejun. Soția lui plecase deja. În biroul în care lucra, ca desenatoare tehnică, colegii ei, în special femeile, o făcuseră să simtă nemulțumirea lor. Soțul ei va primi sume astronomice, atunci de ce să mai lucreze? De ce să nu lase locul ei uneia mai tinere?

Încercase să vorbească cu Boris, în felul ei, prin aluzii, prin subînțelesuri. Dar, hotărît, el nu mai era același.

Cineva sună la ușă. Boris se uită la ceas: 8 dimineața. Ora poștașului. Ca în fiecare zi, de mult timp, îi aduse zeci de scrisori de la admiratori sau de la anonimi.

— Iată, o telegramă din străinătate.

Telegrama venea din Franța. Era lungă și redactată în limba rusă. Era o invitație oficială din partea poliției pariziene.

„Dragă confrate și prietene,

Am onoarea și plăcerea să vă invit la adunarea noastră anuală, care va avea loc la 22 iunie, la Paris. Pentru prima dată ne-am hotărît să invităm un confrate străin să ia cuvîntul în fața celor 3000 de membri ai noștri. Alegerea noastră s-a oprit asupra dumneavoastră".

Urma programul detaliat prevăzut pentru întreg sejurul. În afara vizitelor oficiale obligatorii, el mai cuprindea un mic dejun cu președintele Republicii, înmînarea cheii orașului Paris de către

primar și o întrevedere cu ministrul de interne. În post-scriptum, directorul adăuga:

„Un refuz din partea Dvs. ar constitui o decepție teribilă. Totul este pregătit pentru a vă primi așa cum se cuvine. Ambasadorul nostru va lua contact cu Dvs. chiar astăzi, pentru a vă remite invitația oficială."

Boris surîse. Să refuze? Imposibil. Această telegramă îl flata în cel mai mare grad. El, care evitase întotdeauna ceremoniile oficiale, care disprețuise onorurile și medaliile, era deodată entuziasmat de această perspectivă. Își imagină întîlnirea cu președintele francez, primirea cheii Parisului, turnul Eiffel. Se vedea hoinărind pe străzile Parisului, cu o pălărie pe cap, îmbrăcat cu un pardesiu ca Maigret-ul lui Simenon, despre care citise mai multe cărți. Boris Pliuci nu părăsise niciodată teritoriul sovietic. Totuși, multe ocazii se prezentaseră în timpul acestor ultimi ani. Excursii organizate, majoritatea în țările frățești. Dar niciodată în orașele pe care le visa: Paris, Roma, New York, Londra.

Dar întrebările care îi trecuseră prin minte citind telegrama reveneau acum parcă în valuri. Această invitație ar avea vreo legătură cu Eva? Ea era franțuzoaică. Doreau să-l împiedice să vorbească? Nu se îndoia nici un moment. Își turnă o nouă ceașcă de cafea. Putea să plece 3 sau 4 zile, maximum 6, și să-și reia conferințele. Se ridică să-și consulte agenda: era suficient să amîne o singură conferință. În minte îi încolțea ideea să accepte.

O dată afacerea Evei Dumoulin rezolvată, putea, în sfîrșit, să realizeze promisiunea făcută soției lui: s-o invite să viziteze marile capitale europene.

Se ridică și făcu pași mari în micul apartament. Dar afacerea începuse oare să se rezolve? Misterul rămînea întreg sau aproape. Îi lipsea încă esențialul: obiectivul urmărit de această femeie. Totuși, dovezi strînsese cu zecile. Bătrîna vecină o recunoscuse în mod precis pe Eva. Portarul agenției își petrecea timpul bînd la cafeneaua din colț. Eva putuse foarte bine să iasă înaintea întoarcerii acestuia. Dispunea de mai mult de 30 de minute ca să se ducă la agenție să ia Niva, să meargă să caute explozivul etc. Boris nu neglija nici ipoteza unui mijlocitor, a unui al doilea om, dar mai multe elemente îl conduseseră la concluzia că ea acționa cel mai adesea singură. După vecina de la etajul 2, Eva își pusese în funcțiune mașina de spălat către ora 2 și 30 dimineața, o oră după explozie. Către ora 10 dimineața, Pliuci trimisese pe unul din specialiștii săi, care stabilise că Niva circulase cu cîteva ore mai devreme. Or, după cei doi gardieni pe care-i plătise ca să-l informeze, cel de noapte, ca și cel de zi, mașina nu se mișcase din loc de 3 zile. În sfîrșit, era și David. Reușise să și-l apropie discret, promițîndu-i

cîteva articole senzaționale despre „scratele particulare" ale mai multor înalți demnitari al regimului. Englezul îi confirmase, fără să-și dea seama, mai multe elemente asupra personalității Evei. „Stranie, secretă, machiavelică, misterioasă, aterizată la Moscova grație pilei."

Dar ceea ce îl deruta pe Pliuci era descoperirea liniei speciale aparținînd GRU.

Știa că ea se întîlnea cu Piotr Karstov. Iar acesta fusese numit ministru al apărării și membru în Biroul Politic. Aici se oprea raționamentul lui. Aici începea misterul. Totuși, ea nu-l întîlnise de mult timp, mai exact de la întoarcerea ei din Polonia. Era sigur. Mai erau ei în contact? Prin linia lor secretă? De ce venea ea din timp în timp să-i supravegheze casa? Nu era proba cea mai evidentă despre vinovăția ei? De ce nu-l omorîse? Această întrebare îl obseda și mărea misterul. Din cauza ei se gîndise să susțină conferințele.

Publicitatea îl zdrobise, dar aceasta era prețul ce trebuia plătit ca să-și asigure protecția.

Formă numărul de telefon al soției sale de la birou:

– Dragă, ce-ai spune tu de un voiaj la Paris?

Mergeau în tăcere sub cerul fără nori. Un vînt ușor, din est, îi făcea să tremure. Piotr era în blugi și tee-shirt. Eva purta prima ei rochie de vară. O întîlnise cu o zi înainte la mama lui, dar trebuia să plece din nou în aceeași seară. Se opriră în fața unui mic lac aflat la marginea pădurii.

– Aici făceam baie cînd eram puști.

– Ei bine, să ne oprim atunci aici, murmură Eva, lipindu-se de el.

Se iubiră cu tandrețe, la umbra stejarului bătrîn de 300 de ani.

– Așteaptă-mă, așteaptă-mă, șopti ea, dacă juisăm în același moment va fi băiat...

– E adevărat ceea ce mi-ai spus? întrebă el ceva mai tîrziu.

– Ce anume?

– Cum să faci ca să ai un băiat?

– Așa este scris în Biblie, se pare.

Piotr era destins. O strîngea lîngă el cu putere.

– E greu, știi, îi mărturisi deodată. Cîteodată am chef să las totul baltă...

– Nu mai ai de ales, Piotr. Ești condamnat să avansezi. La cel mai mic pas înapoi, îți pierzi viața.

Piotr tăcea în timp ce Eva îi mîngîia fața.

– Piotr, spune-mi că totul merge bine. Am nevoie de siguranță.

– Totul e bine, spuse el, sărutînd-o tandru pe gît.

– Am avut de mai multe ori același vis. Și în noaptea asta. Am văzut fața dușmanului tău. Seamănă ca două picături de apă cu Trușenko. Nici o îndoială. Rareori am văzut pe cineva atît de clar. Nu mai aștepta, Piotr, este pe cale să-ți întindă o cursă. El este acela care a comandat și organizat atentatul contra ta în Polonia. L-am văzut în visul meu! Cred, chiar, că face un joc dublu. Întîlnește oameni, poate chiar străini, în ascuns, unelțește ceva de mult timp, dar nu știu ce, nu reușesc să văd. Nu văd decît ceea ce te privește pe tine...

– Știu că șeful KGB-ului nu mă iubește. Este singurul care mi se opune în Biroul Politic.

– Nu vreau să te neliniștesc, dar ...

– Ce anume? Vorbește!

După un moment de ezitare, ea își deschise geanta și scoase o fotografie.

– De ce?

Piotr păru mai întîi jenat, apoi izbucni în rîs.

– Eu sînt autorul, mărturisi el, în sfîrșit. Am făcut-o în Azerbaidjan, cu un aparat în miniatură.

– De ce ai făcut-o pe ascuns?

– Nu știu. Mă gîndeam prostește că tu n-ai să vrei. De altfel, cred totuși că ți-am cerut-o.

– Nu-mi amintesc. Dar nu sînt mulțumită de explicațiile tale. Găsesc acest mod de a acționa deplasat.

– Lasă-mă să-ți explic. Poveștile tale de prezicătoare m-au neliniștit. Sigur că acum nu se mai întîmplă așa. Dar atunci, la început, nu înțelegeam nimic și nu puteam lua în serios asemenea lucruri. Așa se face că m-am gîndit la fotografie. Doream s-o trimit mamei ca s-o arate unei prezicătoare. Apoi am avut remușcări și a urmat Polonia. Atunci m-am dezechilibrat complet. Am vrut să consult pe cineva la Moscova. Mama m-a povățuit să n-o fac. Probabil că am uitat fotografia la ea și tu ai găsit-o. Ăsta e adevărul.

– Te cred, Piotr.

Îl sărută pe gură.

– Am avut șansa unei promovări, un post foarte important, spuse ea, după o clipă de tăcere. Redactor șef la Bruxelles. Un post pe care îl obții în mod obișnuit în ajunul pensionării...

– L-ai acceptat?

Ea se făcu că se gîndește. Piotr se impacientă:

– Vrei să-mi spui că-l dorești?

– Nu. Doresc copilul pe care tocmai l-am conceput împreună.

Moscova, 4 iunie

Moise Heńkin trecu prin fața statuii lui Mihail Lomonosov, fondatorul universității din Moscova, tronînd la intrarea dinspre bulevardul care îi purta numele. Cu inima bătînd, traversă holul și se îndreptă spre amfiteatru. Prezentă celor doi paznici care făceau de gardă la intrare legitimația lui de student și invitația nominală, pe care o luase în ajun. Unul dintre ei cotrobăi în sacul pe care Moise îl purta pe umăr și scoase din el un magnetofon.

– Cred că este interzis, remarcă paznicul, încruntînd sprîncenele.

– Știam, totuși, că este permis.

– Am primit instrucțiuni stricte, interveni și celălalt paznic. Trebuie să-l lași aici. O să ți-l iei la ieșire.

Moise se conformă, oftînd. Pe urmă se îndreptă spre amfiteatrul aproape gol și se așeză în primul rînd. Mai erau trei ore pînă la începerea conferinței.

Discret, deschise sacul, desprinse fundul dublu, verifică dacă microfonul celuilalt magnetofon era la locul lui și dacă banda era corect pusă. Inima îi bătea cu putere. Trebuia doar să apese pe un buton în momentul cînd Boris Pliuci va lua cuvîntul. În ajun, se antrenase timp de o oră în tovărășia Evei, care venise la el la căderea nopții și-i lăsase încă 2 000 de dolari.

Cu o jumătate de oră înaintea sosirii lui Boris, sala era deja plină la refuz. O echipă de televiziune se pregătea să filmeze.

Pravda nu exagerase. Studenții, poate sute, se îmbulzeau în fața intrării. Zeci de ziariști sovietici și străini fuseseră refuzați. Numai *Pravda* era autorizată să relateze conferința. Fotoreporterii celorlalte ziare se mulțumiră să facă doar cîteva fotografii. Jan Egorov trăia vizibil cea mai mare zi a carierei sale. Cînd sosi Boris Pliuci, păzit de două gărzi de corp, Egorov se repezi spre el și-l trase spre fotografi, care îl mitraliară cu flash-urile.

Boris nu se simțea în largul său. De ce provocase, oare, tot acest circ? Începu să se îndoiască de tot, de povestea lui, de Eva.

Intră în amfiteatru cu un pas șovăitor. Respirația îi era grăbită, inima îi bătea să se rupă. Dar studenții îl aplaudară și se sculară toți în picioare, cînd el urcă încet la tribună. Subit, fu cuprins de un sentiment necunoscut, straniu. Mîinile îi erau umede, fața încordată și începu să transpire, surîzînd cu stîngăcie. Cuvintele pe care dorea să le pronunțe se încîlceau în mintea lui, parcă nu vroiau să-i iasă din gură. Boris, paralizat de trac, simțea că n-o să fie la înălțime.

Auditoriul încetă deodată cu aplauzele și o tăcere de plumb se lăsă peste sală. Boris simți o frică groaznică. Refuzase întotdeauna discursurile și îi admirase pe cei care erau capabili de așa ceva: actorii, politicienii, ziariștii. Contemplă o clipă aceste sute de fețe îndreptate spre el, rugîndu-se ca Eva să nu fie acolo deghizată, să-l vadă în starea asta. Era convins că ea va veni, spera chiar din toate puterile. În sfîrșit, reuși să deschidă gura. Vocea îi era de nerecunoscut. Începu să vorbească mai repede ca de obicei, înghițind cuvintele, ca și cînd i-ar fi fost teamă să nu le uite, ca și cînd nu avea decît cîteva minute la dispoziție. Introducerea nu era aceea pe care o repetase îndelung în fața oglinzii. Atunci, fusese surprins de ușurința lui, soția chiar îi făcuse complimente. Cu toate că acest gînd îl încurajă, nu-și mai aminti anecdota pe care o pregătise ca introducere, pentru a-i face pe studenți să se simtă bine.

– M-am gîndit că ar fi mai degrabă potrivit pentru studenți... vreau să spun din anul vostru, de nivelul vostru...

Făcu o pauză și bău o înghițitură de apă. Se străduí să atenueze tremurul vocii, scrutînd din cînd în cînd figurile feminine.

– Peste cîtva timp veți fi în contact cu criminalitatea, gangsterismul, delincvența, moartea. Știu că așteptați de la mine cazuri concrete. Am cu sutele..

Vocea îi deveni mai calmă, își găsea încetul cu încetul ritmul normal al respirației.

– Da, sute. Am văzut în cariera mea numeroase omoruri, fondate pe toate motivele pe care este capabilă să și le imagineze ființa omenească. Să începem cu cel mai vechi: gelozia. Abel îl omoară pe Cain pentru că este gelos pe fratele lui. Am văzut, de asemenea, frați omorîndu-și frații, tați ucigîndu-și copiii, fii ucigîndu-și tatăl. Ființa omenească omoară, de asemenea, pentru bani, din pasiune, din ură. Dar există și crime așa-zis gratuite, comise în general de bolnavii mintal. Apoi sînt crimele... cum să spun... politice, care depind de stat, de securitatea țării. Crime comandate, și acestea sînt cele mai odioase, pentru că asasinul le face cu răceală, fără pasiune, fără remușcări. Acești asasini sînt ființe manipulate, formate în mod special, dresate ca să ucidă!

Pliuci făcu o pauză. Mîinile nu-i mai tremurau. Se simțea extraordinar de bine. Mașina Pliuci era lansată la drum. Nimic n-o mai putea opri.

– Dragi prieteni, n-o să vă propun acum cazuri tradiționale, ci un caz deosebit. Este exact contrariul a ceea ce așteptați, probabil, de la mine. Acest caz aparține ultimei categorii, adică celei a crimelor executate la rece, comise întîmplător de o femeie, care a fost însărcinată cu o anumită misiune și care are ferma intenție s-o ducă la bun sfîrșit. L-am ales din mai multe motive, din care cel mai important este că el constituie o sfidare a imaginației și că n-ați auzit niciodată vorbindu-se pînă acum de așa ceva. Această anchetă vă invit s-o faceți cu mine. Vă voi furniza elementele de care dispun și împreună vom reconstitui faptele. Trebuie să vă spun că-mi lipsesc unele informații necesare. Dar Dvs. mă veți ajuta să le găsesc!

La aceste cuvinte sala aplaudă. Făcu o nouă pauză. Avea sentimentul exaltant că-și „ține" publicul.

– Există în cazul pe care-l vom examina împreună toate ingredientele despre care am putea vorbi: întîmplări neobișnuite, intrigi, coincidențe, dublă personalitate, dublu rol, frumusețe, sex, deghizări, crime și mister. Mult mister!

Boris se opri brusc. Sala asculta subjugată.

– Nu ne lipsește mobilul, ci natura misiunii acestei femei. Să nu mai pierdem timpul și să începem. Eroina noastră este mai degrabă tînără. În jur de 25 ani. Foarte frumoasă, mai frumoasă decît eroinele filmelor de spionaj. Pentru comoditatea anchetei noastre, o vom numi ...Dalila. Da, exact, Dalila, ca în *Samson și Dalila.*

Ne trebuie, de asemenea, o dată, un început. Să admitem că afacerea Dalila începe la un 26 decembrie. Apoi, ca loc de desfășurare, să alegem ...Leningradul.

– De ce nu Moscova? întrebă o studentă.

– Bine, fie, Moscova! făcu Boris, cu surîsul pe buze. Deci, Dalila, 26 decembrie, Moscova. Către ora 8, în aceeași seară, Dalila se plimbă singură, pe lîngă parcul Gorki. Brusc, niște vagabonzi o atacă și îi fură colierul de aur și ceasul. Zece minute mai tîrziu, un polițist sosește la locul agresiunii, cheamă o ambulanță prin radio. Dar, din motive pe care în acest stadiu al anchetei noastre le ignorăm, ea pleacă cu polițistul înaintea venirii ambulanței. O oră mai tîrziu, mașina polițistului este găsită carbonizată la celălalt capăt al orașului, cu cadavrul acestuia în interior. Martorii au dificultăți în privința descrierii eroinei noastre: era noapte. Dar unul din ei afirmă că Dalila își ascundea fața... Două zile mai tîrziu, o mișcare islamistă cunoscută revendică atentatul. Începînd de la

această dată, vă aduceți aminte, un val de crime teroriste se întinde în țară. În mod normal, asasinatul este pus deci pe seama terorismului și dosarul este închis încă înainte de a se face autopsia victimei.

Boris continuă să povestească cele întîmplate pînă la sosirea traficantului în biroul său, cu ceasul furat. Cîțiva studenți, prinși în joc, începură să sugereze soluții.

– Nu, nu, să nu încercați să trageți încă concluzii. Afacerea Dalila nici măcar n-a început. Vă mulțumesc și pe joia viitoare.

Părăsi sala într-un ropot de aplauze care răsunară pînă la intrarea Universității.

Eva opri magnetofonul și se ridică. Era a doua oară că asculta caseta pe care Moise i-o dăduse la o oră după sfîrșitul primei conferințe. Umblă cu pași mari și repezi prin salonul noului ei apartament. La început, și-a dat seama de ezitările lui Pliuci în fața auditoriului. Simțise chiar un sentiment de victorie și de milă în același timp. Dar abia îl auzise pronunțînd numele Dalila, că totul se dăduse peste cap. Boris era cu mult mai inteligent decît îl crezuse ea, iar tactica sa era atît de redutabilă încît întreaga operațiune era în pericol să eșueze.

Cum să se debaraseze de el? Planul directorului de la CIA nu mai era potrivit. Să-l facă să vină la Paris și să profite de sejurul lui ca să i se provoace un stop cardiac? Prea tîrziu și prea riscant... Dar ce să propună mai eficient? Ea insistase să nu fie atins „omul" ei. „Este al meu"! spusese ea. Acum, ea îi aparținea. Ea depindea de el. Machiavelismul lui Boris o înfuria și o fascina. Totul nu se putea încheia decît printr-o victorie, ceea ce însemna moartea unuia dintre ei. Urmărindu-se astfel, căutîndu-se, urîndu-se atît, se crease o legătură aproape telepatică, mai puternică chiar decît cea cu Piotr. Pe el îl controlase încă de la început. El reacționa chiar mai bine decît fusese prevăzut. Dar Boris era imprevizibil.

O lovise direct în inimă, făcînd-o să retrăiască un trecut pe care se încăpățînase să-l uite. De ce a numit-o Dalila? Asemănarea era prea tulburătoare ca să fie involuntară. Să-i fi descoperit el oare adevărata identitate, el, un polițist? Era de conivență cu KGB-ul? O transpirație rece i se prelinse pe spate.

Da, era o ființă rece, dresată să ucidă. Și toate mijloacele erau bune pentru a-și îndeplini misiunea. Figurile victimelor îi defilară prin minte și un văl îi căzu parcă în fața ochilor cînd își rememoră, fără voia ei, scena ultimei întrevederi cu Egorov, cînd abia reușise să-și reprime dorința de a-l ucide. Se apropie de oglinda căreia îl întorsese spatele atîta vreme, din nevoia de a o regăsi pe Dahlia,

de a dovedi că era capabilă să plîngă, să fie geloasă, tristă, mulțumită, fericită, ca orice femeie. Că poate iubi un bărbat pe care să și-l alcagă singură. Ar fi vrut să-l convingă pe Boris că ea nu era Eva, că Eva nu era decît un coșmar...

Oglinzile sînt însă fără milă. Aceasta îi înfățișă imaginea străinei care strigase de plăcere sub trupul lui Piotr. Își apropie fața și o lipi de suprafața rece. O greață neașteptată o cotropi. Era Dahlia cea care dorea să vomite, pentru a o lepăda pe cealaltă, pe Eva. Se tîrî pînă la toaletă și, într-un spasm înfiorător, crezu că-și dă sufletul.

A doua zi, fotografia lui Boris Pliuci se găsea pe prima pagină în presa sovietică. *Pravda* relatase cîteva lucruri fără să dezvăluie conținutul afacerii Dalila. Ziarul îl lăuda pe inspector, care „a reușit cu brio să captiveze atenția studenților. Acest om este un povestitor înnăscut, un romancier de mare anvergură, un Dostoievski al timpurilor moderne", scria cu entuziasm redactorul.

Eva puse ziarul pe birou. Era ora 8 și 30 dimineața. „Depresiunea" ei nu durase decît o noapte. Dimineața își revenise, grație automatismelor dobîndite în timpul antrenamentului. David intră, cu fața surîzătoare, cu *Pravda* în mînă .

– Ai văzut? A avut mare succes inspectorul nostru.

De mai multe ori, la ședințele de redacție, el propusese să facă un reportaj despre Boris Pliuci. Bruno se opusese ca de obicei, declarînd că era mai bine să facă un articol despre șomajul care atingea 23% din populația activă sau despre lipsa bunurilor de consum.

– Poți să-ți faci acum reportajul, dacă încă mai ții, spuse Eva, cu o voce neutră.

– Prea tîrziu, plec pentru cîteva zile. E aniversarea mamei. I-am promis că voi fi la Londra cu această ocazie. Sărbătorește 60 de ani.

– Cînd pleci?

– Mîine. Îți încredințez prăvălia!

Eva luă masa cu Martine într-un mic local familial, care se deschisese cu două săptămîni mai înainte, aflat la cinci minute de mers pe jos de agenție. Și aici, dolarul era rege. Era singurul mijloc de a obține o masă. Prețurile erau foarte ridicate, dar găseai aproape tot ce-ți doreai. O piață neagră fantastică funcționa între restaurante, hotelurile străine și întreprinderile cooperatiste.

– Și profesorul tău de istorie? întrebă Eva.

– Este formidabil. Cred că-l iubesc. Vrea să se însoare, vrea copii, este nerăbdător, senzual, inteligent, pe scurt, îl iubesc! Și aș vrea să ți-l prezint.

– Cu plăcere. Propune-mi o dată, de preferință vinerea. Nu scriu vinerea seara.

– Scrii o carte?

– Da, și tu ești singura care știi acest lucru. Dacă află cineva, vei fi singura vinovată!

– Despre ce? Bănuiesc că ...

– Nu-ți spun nimic, sînt superstițioasă. Atunci, vinerea viitoare?

Gustară specialitatea din acea zi a restaurantului, un șașlîc bine asezonat, vorbiră despre politică, gimnastică, teatru și, în special, despre David, pe care Martine îl detesta din ce în ce mai mult.

Către ora 5 după-amiază, Eva pătrunse în biroul lui David, în timp ce el era la toaletă. Examină biletul de avion pus pe masă, îl puse la loc și ieși.

Mihail Gorșkov aruncă o privire pe fotografii, apoi își scoase ochelarii. Avea acrul absent, dar crispat. Cum este posibil? Bogarski? Reluă fotografiile, își puse din nou ochelarii. Era gata să-i telefoneze lui Trușenko, șeful KGB-ului, să-i ceară explicații, dar, instinctiv, formă numărul lui Piotr Karstov. Directorul cabinetului acestuia îi răspunse că era în drum spre aeroport. Avionul cu care urma să plece în Polonia decola în mai puțin de o oră. Gorșkov însuși îl chemă în mașină:

– Karstov, vino imediat!

Apoi își chemă directorul de cabinet:

– Dă-mi situația călătoriilor în străinătate ale tovarășului Bogarski. Fii discret.

Douăzeci de minute mai tîrziu, Karstov examina, la rîndul lui, dosarul.

– Cum l-ați...?

– L-am găsit pe birou, cînd am sosit azi dimineață. Cineva care dorește să rămînă anonim, bănuiesc. Dar cine? De ce? Nu știu nimic.

– Aceste fotografii au fost făcute la Washington, constată Karstov.

– Da, și numărul doi al KGB-ului a fost acolo acum trei săptămîni. Iată.

Îi întinse buletinul zilnic ultrasecret, pe care îl primeau toți membrii Biroului Politic. Bogarski figura în misiune specială în locul lui Trușenko. Primise noutăți de cea mai mare importanță din partea rezidenților de la Washington și de la Bonn și trebuise

să-și dea acordul pentru recrutarea unor agenți de cel mai înalt nivel.

Piotr îl asculta pe Președinte fără să scoată nici un cuvînt. Nu-i plăcuseră niciodată operațiunile de spionaj. Prefera acțiunea. Totuși, fotografiile vorbeau de la sine. Era, desigur, Bogarski cel pe care-l vedea transmițînd discret un plic lui James Miller, directorul adjunct al CIA, în barul luxos al hotelului For Seasons din Washington. Cele șase fotografii erau mai mult sau mai puțin asemănătoare, cu diferența cîtorva detalii. Pe patru dintre ele, el primea un plic, pe celelalte două, el era cel care dădea unul.

– Imposibil să fie o capcană, spuse Gorșkov. Un Bogarski, cu cei 18 ani de serviciu în spatele lui, nu putea să fie prins în cursă ca un novice.

– Este timpul ca serviciile noastre secrete să fie reformate, aruncă Piotr, cu o voce glacială.

– Crezi ...

– Da, dar aceste fotografii sînt un semnal. Ar fi stupid să-l ignorăm. Mai tîrziu, vom afla de la cine provin. Nu trebuie să transpire ceva. Dacă află presa, vom fi discreditați.

– Atunci, trebuie să-l întrebăm pe Trușenko.

– Nu, mai ales pe el nu. Uitați aceste fotografii, considerați că ele nici nu există. Prea multe întrebări rămîn în suspensie. Un lucru este sigur: cînd numărul doi este dubios, înseamnă că șeful serviciului este un incapabil. Al nostru a devenit prea monden, prea vorbăreț, ca și colegul său american. A făcut burtă.

Rămaseră un moment gînditori. Apoi mareșalul reluă:

– Lăsați-mă să mă gîndesc. O să vă propun un om tînăr, dinamic și sigur. Sînt pe cale să reformez armata. Trebuie să se facă la fel cu KGB-ul. Este fundamental, vital, pentru supraviețuirea noastră!

– Și Bogarski?

– Îi va veni rîndul. Mai ales, trebuie să nu bănuiască nimic.

– Îmi pare bine că am avut această discuție. Era gata să-l chem pe Trușenko. Îți voi urma sfaturile, Karstov. Și de data asta...

Cei doi bărbați se ridicară. Gorșkov strînse îndelung mîna prietenului său credincios, dar, la ușă, îl reținu ca să-i ceară părerea despre Polonia.

– Totul e liniștit pentru moment.

– Opinia internațională protestează. Crezi...

– Opinia internațională nu mai contează acum. Au uitat de Polonia. 60.000 de soldați americani trebuie să se întoarcă în țara lor într-o săptămînă. Nu vor rămîne decît 30.000 pe pămîntul vest-german. Conform acordurilor semnate, vor pleca la 20 decembrie, anul viitor. Europa va fi atunci la dispoziția noastră. Capitaliștii

pompează din nou bani în Polonia. Dar ceea ce mă neliniștește este libanizarea Azerbaidjanului. Și acum această poveste!

– Karstov?

Gorșkov îl privi drept în ochi.

– Domnule Președinte?

– Ești singurul om în această țară în care am toată încrederea.

– Mulțumesc. Sînteți singurul om din țara asta pe care doresc să-l servesc!

– Karstov ...

Gorșkov părea să reflecteze. Apoi, îl luă cu sine în birou și, fără un cuvînt, îi făcu semn să se așeze pe canapeaua de piele neagră din fața căminului. Karstov se supuse, intrigat. Președintele măsură parcă biroul cu mîinile încrucișate la spate. Ajuns în fața bibliotecii, apucă un volum gros, legat în piele roșcată. Se întoarse și îl așeză în fața lui Karstov.

– Nu înțeleg...

– Ba da, domnule Mareșal! strigă Gorșkov. Ești un strateg strălucit. Este mai mult decît suficient. Restul e scris în acest volum.

– Dar armata? Am început...

– Reforme importante, știu. Vei face același lucru la KGB, după cum mi-ai sugerat. Te bucuri de un prestigiu imens în rîndurile armatei. Și armata detestă KGB-ul, nu? Ei bine, o să-i împaci! Ești singurul capabil să realizezi această ispravă! Mi-a venit în minte această soluție pornind de la exemplul pe care ni l-au dat românii. Da, este timpul să fie împăcați. Este cea mai bună garanție a noastră contra unei eventuale lovituri de stat!

– Domnule Președinte, nu cred...

– Mareșal Karstov, ești noul șef al KGB-ului!

Făcu o pauză și adăugă, cu privirea în gol:

– Am fost protejatul lui Andropov. Vei fi protejatul meu.

Karstov răsfoi cartea ultraconfidențială, trasă în 20 de exemplare numerotate, care relata istoria KGB-ului, funcționarea lui internă, realizările și eșecurile lui de la înființare.

Simți deodată o amețeală la ideea că era de acum încolo omul cel mai puternic din țară. Prezicerile Evei erau pe cale să se realizeze?

– Cine va fi numit la conducerea armatei? reuși el să întrebe, cu o voce înceată.

– Dumneata însuți.

– Dar...

– Ți-am spus că vei împăca cei doi dușmani creditari, nu?

– Dar ...

– Știu! Vei avea prea multă putere în mîinile tale. Dar de ce am a mă teme din partea ta, prietenul meu credincios și loial?

Eva ieși din piscină și se duse să facă un duș. Se îmbrăcă repede, urcă la barul de zi și comandă o salată, un pește la grătar și o sticlă de apă minerală. Mîncă încet, privind înotătorii prin geam. Era 8 seara. Piotr îi lăsase un mesaj înregistrat de robotul noii linii speciale, pe care o instalase la două zile după mutarea Evei: „Plec pentru 3 sau 4 zile. Totul merge bine". Apelul fusese înregistrat la 19 și 7, cinci minute înaintea sosirii ei. Într-un fel, acest lucru îi convenea: Piotr aștepta ca ea să-l anunțe că e însărcinată, și nu avea curajul să-l mintă încă o dată.

Un bărbat de talie mijlocie, cu părul grizonat, intră, comandă o bere și o bău chiar din sticlă. Purta un pantalon de vară bej și o cămașă verde. Eva îl observă discret. Așteptă 5 minute și se îndreptă către garderobă.

Cîteva minute mai tîrziu, simți prezența omului în spatele ei. Washington-ul primise deci mesajul ei, trimis devreme, chiar în dimineața aceea. În drum spre agenție, formase dintr-o cabină publică numărul de urgență pe care-l cunoștea pe dinafară. „Alo? Mașina mea este în pană. Puteți să-mi trimiteți un mecanic, sînt lîngă hotelul Hilton". La celălalt capăt al firului, o voce protestase: „Vă înșelați, doamnă, vă repet". Pe urmă se întrerupseseră... Își prezentă tichetul garderobierei, care se duse să-i caute geanta. Atunci, bărbatul se apropie și luă stiloul pe care ea îl pusese pe tejghea. Apoi, întinse la rîndul lui tichetul. Eva plecă.

Afară, ezită, apoi se decise să se întoarcă acasă. Luînd această hotărîre, juca totul pe o carte. Avea, de asemenea, nevoie să se odihnească, să asculte puțină muzică, poate să citească. Merse pe jos pînă acasă.

Pia a fost prima care a aflat noutatea. Ședința redacției tocmai începuse, cînd telefonul sună. Ea îl ridică, apoi obrazul îi păli brusc. Lăsă receptorul și exclamă:

– Bruxelles... David ...a murit!

Eva sări la telefon, strigînd:

– Eva Dumoulin. Ce? Cum, o criză cardiacă? La vîrsta lui? Cînd?

Puse apoi jos receptorul și se așeză. Colaboratorii ei erau șocați.

– Nu mai ținem ședința. Vă puteți întoarce acasă. Agenția este închisă pînă mîine.

Plecă ultima.

Portarul de noapte intră în facultatea de litere a Universității Lomonosov și coborî direct la subsol. Se îndreptă către stația de încălzire centrală, mergînd de-a lungul conductelor. În fața ușii, aruncă o privire în jurul lui, o deschise cu un șperaclu din oțel, intră fără nici un zgomot și închise ușor ușa metalică.

Un minut mai tîrziu, ieși. Pătrunse apoi într-un culoar lung din subsolul inferior. Sala de unde porneau toate firele instalației electrice a facultății se găsea la celălalt capăt. Ușa nu era închisă.

Înăuntru, o pereche de studenți făceau dragoste. Rîseră, jenați. Surîse la rîndul lui, băgă mîna în buzunar și scoase o armă cu amortizor... Cei doi tineri nu avură timp să înțeleagă că vor muri și se prăbușiră fără zgomot. Trei minute mai tîrziu, omul ieși printr-o ușă ce dădea în grădina facultății. Se opri în fața unui tufiș mare, în care se strecură, aplecîndu-se. Adevăratul paznic era tot acolo unde îl lăsase, aproape gol, mort prin strangulare. Își scoase uniforma și-și îmbrăcă propriile lui haine, așezate alături de corpul fără viață.

Șapte minute mai tîrziu, ajunse în dreptul facultății de istorie. Totul părea normal. Așteptă un moment, ascuns în spatele unui copac, și-și privi ceasul: 1 și 10 dimineața. Mai așteptă cinci minute, cu privirea fixată alternativ pe ceasul lui și spre intrarea facultății.

Era gata să plece, cînd un om îmbrăcat în uniforma de gardian apăru din umbră. Fluieră. Omul întoarse fața în direcția sa. Amîndoi se îndreptară către o Lada, parcată la cîțiva zeci de metri. Mașina porni imediat. Un kilometru mai departe, se opri lîngă biserica Sf. Troiță.

Omul îmbrăcat în haine de gardian se dădu jos, iar mașina demară imediat. Făcu cîțiva pași, apoi se urcă într-o altă Lada adăpostită între doi copaci, care dispăru în noapte.

Era exact ora 3 dimineața, cînd Președintele Gorșkov, cu fața palidă, ajunse la locul explozici. Cu o oră și jumătate mai devreme,

Moscova fusese trezită de o explozie formidabilă, urmată de altele, mai puțin puternice. Pompierii se străduiau să stingă incendiul care se declanșase în subsolul facultății de litere. Numeroase echipe de televiziune sovietice și străine se aflau, de asemenea, aici. Un ofițer de miliție se apropie și îi întinse o notă Președintelui: șapte studente fuseseră găsite, cu corpurile ciuruite de gloanțe, în toaletele facultății de istoric. Pe cadavrele lor se găsise cîte o foaie de hîrtie pe care scria: „Trăiască partidul comunist! Jos cu democrația și cu intelectualii decadenți!"

În fața camerelor de televiziune, vizibil șocat, Președintele promise să-i găsească și să-i pedepsească pe criminali. Apoi plecă spre Kremlin.

Orașul avea să se scoale mai devreme în acea zi. De la ora șase dimineața, drumurile spre facultate fuseseră barate. Zgomotul claxoanelor amplifica impresia de panică generală. Televiziunea și radioul transmiteau fără oprire informații, uneori contradictorii, asupra acestui atentat de necrezut. O atmosferă de război civil se abătuse asupra capitalei. Moscoviții se precipitau în magazine ca să-și facă provizii. Miliția, ajutată de armată, căuta cu disperare să-i calmeze. Se ajunsese la insulte, apoi la lovituri de pumni.

Eva se duse la locul exploziei cu echipa de televiziune a agenției. Făcu un prim reportaj la cald, ca majoritatea colegilor ei. În fața camerei, cu dărîmăturile ca fundal, ea prezentă cu sobrietate drama.

„Moscova este în stare de șoc! Nici chiar bomba din stația de metrou de pe Bulevardul Marx de la 15 ianuarie, care a cauzat moartea a 5 persoane, nu a provocat o asemenea panică. Acest atentat barbar vine pe neașteptate, în cel mai dificil moment pentru Președintele Gorșkov. Conservatorii nu puteau spera un pretext mai bun pentru a împiedica modernizarea țării și democratizarea ei. După informațiile de care dispunem, autorii ar fi afiliați mișcării staliniste antidemocratice! Unii cred, însă, că ar putea să fie vorba de o mișcare de extremă dreaptă și antisemită, Pamiat. Vă repet numărul victimelor, șapte în total, toți împușcați. Faptul că exploziile, în număr de cinci, au avut loc la facultatea de litere confirmă teza că s-ar putea să fie extrema dreaptă, contra intelectualilor. Toți pompierii Moscovei sînt mobilizați. Nu se știe dacă mai sînt victime sub dărîmături."

Era gata să se întoarcă, dar se răzgîndi. Îl văzuse venind, singur, fără pază. Se apropia de ea, dar ea nu-și întoarse ochii de la cameră. Boris Pliuci venea în direcția ei, drept spre ea. Mulți ziariști ar fi fost tulburați, dar ea nu. Fața îi rămase nemișcată. O depăși și se opri în spatele ei, în afara cîmpului camerei, ca și cum i-ar fi ascultat comentariul.

Ca să nu se lase cuprinsă de emoție, dădu instrucțiuni cameramanului, care se îndreptă, cu camera pe umăr, în direcția dărîmăturilor. Trecu prin fața lui Pliuci fără să-l vadă și-și continuă drumul spre mașină. Scoase telefonul portativ, formă un număr și așteptă un moment. Apoi își trecu geanta pe umăr și improviză un reportaj radio în direct. Boris n-o slăbea din ochi. O urmărea de la distanță, reușind să fie cît mai aproape de ea, fixînd-o cîteodată astfel încît ca să nu-i poată evita privirea. Dorea s-o privească în ochi. Oricine ar fi remarcat această figură deformată de furie și de ură. Dar Eva, concentrată asupra reportajului ei, atentă la fiecare detaliu al măcelului, rămînea imperturbabilă. De mai multe ori crezu că o s-o apostrofeze sau, mai rău, s-o atace. Straniu, nu-i era frică. Simțea mai degrabă un sentiment de securitate, de victorie. Își redobîndise superioritatea. Reportajul ei dură 17 minute, timp în care reuși să-l ignore. Se întoarse calmă la mașină și, punînd telefonul la loc, observă pantofii inspectorului, chiar în spatele ei. Pantofi maron cu crep, de fabricație sovietică. De data asta nu mai putea să-l evite. Închise ochii o secundă, să se concentreze, și se întoarse brusc. Figurile lor erau față în față. Ar fi putut să surîdă, să aibă aerul surprins, să-l întrebe ce dorește, să facă pe idioata, pe nevinovata. Nu făcu însă nimic. Boris se apropie și mai mult, ca și cînd ar fi fost gata s-o înhațe. Se fixau fără să clipească. Nici unul, nici altul nu voia să-și plece primul ochii. În această luptă mută, aproape că puteau să-și simtă ura, dorința de răzbunare care îi orbea.

– Eva, Eva! strigă cameramanul care alerga spre ei.

Îi salvase, fără să știe, de la capitulare. Boris se întoarse imediat și dispăru în mulțime.

La ora 15, în acest 11 iunie, Boris Pliuci trebuia să-și țină a doua conferință. Ea nu mai avu loc niciodată.

Jurnalul televizat de la ora 20 a fost în întregime consacrat atentatului „cel mai criminal din ianuarie încoace". Bilanțul era de 11 morți, toți asasinați cu gloanțe sau prin strangulare: doi gardieni și 9 studenți, din care 8 femei. Pagubele materiale se ridicau la zeci de milioane de ruble. Două aripi ale facultății fuseseră distruse de explozie și incendiu. Toată ziua, mii de studenți au manifestat în mod spontan în Piața Roșie strigînd: „Jos ideologia! Trăiască democrația!"

Boris Pliuci, așezat în micul lui salon, privea fix ecranul. Reîntors acasă, sunase la Agenția de Presă Europeană și ceruse să vor-

bească cu David. I se răspunsese că nu va mai reveni. Mirat, el insistase:

– Sînt un prieten ...

– David a murit, domnule, îi răspunse Pia.

– Mort? Cînd? De ce anume?

Aproape că urla.

– De o criză cardiacă, la Londra, în mașina lui...

Boris închise telefonul tremurînd, cu răsuflarea tăiată. Explozia de la Universitate și acum David... Privirea Evei îl epuizase, îl golise de sînge. Îl urmărea încă. Își turnă un al treilea pahar de vodcă și aprinse ultima țigară din pachet, sub privirea neliniștită, dar resemnată a soției. Fără s-o fi spus, el se hotărîse deja: nu se va mai duce la Paris. N-avea chef să moară de o criză cardiacă pe scaunul din spate al mașinii, fie ea și oficială.

Comentariile care atribuiau atentatul neo-staliniștilor sau organizației Pamiat, partid de extremă dreaptă antisemită, păreau credibile. Nu pentru Boris. El avea ideea lui. Privirea Evei era dovada.

Prezentatorul jurnalului începu deodată să se bîlbîie: „Mi se aduce la cunoștință că au fost auzite împușcături în Piața Roșie. Ar fi deja morți și mulți răniți. Corespondenții noștri de acolo încearcă să ne contacteze... Vom primi legătura peste cîteva momente. Pînă atunci repet informația..."

Fu întrerupt de telefonul de pe masă.

Trei secunde mai tîrziu, corespondentul din piață apărea pe ecran, tulburat.

„Un adevărat măcel are loc aici în Piața Roșie... Nimeni nu știe încă cu precizie ce s-a întîmplat. Manifestarea pacifistă se pare că s-a transformat brusc într-o veritabilă răscoală, cu ciocniri foarte violente între studenți și miliție. După căpitanul Valiev, gloanțele trase de arme cu amortizor au omorît zece milițieni. Miliția a încercat să se apere. S-ar părea că e vorba de teroriști deghizați în studenți sau de provocatori profesioniști, al căror scop ar fi să pună față în față studenții cu forțele de ordine. Oricum, bilanțul provizoriu numără mai mulți morți de ambele părți. Unii avansează cifra de o sută..."

Imaginile confirmau spusele ziaristului. Boris se sculă să închidă televizorul, cînd prezentatorul anunță o importantă remaniere ministerială: „Ni se aduce la cunoștință că Mareșalul Karstov, Ministrul apărării, membru al Biroului Politic, a fost numit la conducerea KGB-ului. Va ocupa de aici înainte ambele funcții. Gheorghi Trușenko a demisionat pe motive de sănătate."

Boris închise aparatul. Nu-i venea să creadă ceea ce creierul lui de polițist îl făcuse să întrevadă.

– O să mă culc, îi spuse el soției, cu o voce obosită. Se apropie și o sărută pe frunte.

– Ce crezi tu despre toate astea? întrebă ea, neliniștită.

– Nimic. Doar că voiajul nostru la Paris este compromis...

Piața Roșie, 22 iulie, ora 8 dimineața

Ultimatumul avea să expire la orele 15. Armata încercuise Universitatea Lomonosov și Piața Roșie. Primise ordin să tragă asupra studenților la orele 15 precis, în cazul cînd nu vor fi evacuat locul. Se aduseseră întăriri din diferitele regiuni ale Uniunii Sovietice. În ajun, televiziunea difuzase imagini impresionante ale trupelor de tancuri, elicoptere, parașutiști, ca și ale trupelor de șoc luînd poziție în fața Universității și în Piața Roșie. Moscova era în stare de asediu de la 1 iulie.

În urma măcelului din 11 iunie seara, studenții fugiseră într-o panică de nedescris. Dar, de a doua zi, intraseră în grevă și se baricadaseră în interiorul Universității, refuzînd să reia cursurile atîta vreme cît vinovații nu vor fi pedepsiți.

Timp de cîteva zile, o confuzie totală domnise în rîndurile lor: revendicările precise de la început degeneraseră în tot felul de pretenții. Diferitele mișcări studențești cereau de-a valma reforme ale sistemului universitar, abolirea privilegiilor, lupta contra corupției. Pînă în ultimele zile ale lui iunie, cînd lumea întreagă făcuse cunoștință cu Nadia Șaronski. Dintre toți liderii studenților care încercaseră să preia conducerea mișcării, doar ea reușise să se impună. Nadia Șaronski era mică, roșcată, cu niște ochi de un albastru strălucitor și, în ciuda celor 23 de ani ai ei, deținea deja două licențe, una în sociologie, cealaltă în literatură comparată.

Harul ei făcuse din ea purtătoarea de cuvînt a întregii universități revoltate.

„Vom continua să manifestăm pînă la abolirea totală și definitivă a întregii ideologii comuniste, pînă la instaurarea unei adevărate democrații și la sfîrșitul mizeriei care afectează majoritatea poporului nostru, pînă la independența republicilor și sfîrșitul dominației dolarului și a mărcii!"

Ea fusese prima care formulase aceste cerințe ce-i făceau să tremure pe cei de la putere. Un comitet strategic, reprezentînd cele 14 facultăți ale Universității, fusese creat la inițiativa ei.

Aleasă președinte cu majoritate de voturi, ca lansasc imediat un apel către toată țara, în special muncitorilor, cerîndu-le să se unească cu ei.

În aceeași seară, legea marțială fusese declarată din ordinul Ministrului Apărării și șef al KGB-ului, Piotr Karstov... Dar amenințările Kremlinului nu reușiseră să intimideze studenții, a căror atitudine se radicaliza din zi în zi. Niciodată, chiar în zilele cele mai sumbre ale perestroicii, Kremlinul nu avusese de înfruntat o astfel de sfidare.

Președintele Gorșkov traversa criza cea mai gravă din cariera sa. Nadia Șaronski nu scăpa nici un prilej să-i reamintească, în cursul numeroaselor intervenții în fața presei internaționale, că el manifestase simpatie pentru „primăvara studenților chinezi în 1989".

– Dialoghează mai întîi cu poporul tău, chiar dacă nu te-a ales, în loc să te gîndești doar la ce trebuie să faci ca să le placi străinilor! proclama ea, cu înverșunare.

Decizia de a pune capăt la ceea ce presa occidentală numise „vara Moscovei" a fost luată în cursul unei reuniuni dramatice a Biroului Politic, la 18 iulie. „Probabil, reuniunea cea mai îngrozitoare de 50 de ani încoace...", mărturisise Piotr Karstov, în aceeași seară, Evei.

Noul șef al KGB-ului trebuise să impună, cu cea mai mare fermitate, trimiterea acasă a reprezentanților presei internaționale.

– Dacă am putut rămînc atîta timp în Afghanistan, este sigur că asta s-a întîmplat pentru că nu erau ziariști acolo! Trebuie să se cărăbănească! Ei reprezintă 90% din problemă.

– Pentru ca trupele tale să poată trage asupra copiilor noștri fără să fie deranjate? Asta dorești? urlă, scos din fire, noul ministru al economiei și al perestroicii.

– Am întîrziat deja destul de mult, îi replică tăios Karstov. Am avut totuși exemplul chinez ca model. Trebuia să răspundem chiar de a doua zi, dar ați refuzat! Iată că sînt 6 săptămîni de cînd Moscova este paralizată, de cînd străinii care investesc încep să-și facă bagajele, iar întreaga țară este contaminată. Trebuie să terminăm.

– N-ai răspuns întrebării mele.

– Vor fi morți, este inevitabil, admise Karstov. Ei sau noi!

– Atunci, prefer să fiu cu ei! strigă ministrul economiei, ridicîndu-se în picioare.

Karstov sări de pe scaun. Îl apucă de mînecă și-l trase spre el.

– N-o să te duci niciunde! Eşti membru al Biroului Politic. Datoria ta nu este să demisionezi cînd totul merge-rău. Ar fi prea uşor. Singurul care trebuie să-şi păstreze mîinile curate şi pe care trebuie să-l protejăm este Preşedintele. Nu tul

Îl împinse pe scaun cu o violenţă care îi împietri pe toţi participanţii. Ministrul se reaşeză, cu adevărat speriat, şi nu mai pronunţă nici un cuvînt pînă la sfîrşitul reuniunii.

În aceeaşi noapte, reprezentanţii presei internaţionale au fost rugaţi să părăsească teritoriul sovietic pînă, cel mai tîrziu, la 21 iulie, la prînz.

Trei zile înaintea expirării ultimatumului, puţin înainte de miezul nopţii, Piotr se duse la Eva. Două minute mai tîrziu, ieşiră din imobilul de pe strada Novokuznetkaia. Un beţiv apăru şi le ceru o monedă, chiar în momentul în care voiau să urce în maşina Volvo pe care Piotr o utiliza din cînd în cînd, pentru a trece neobservat. Eva vru să-şi deschidă geanta, dar Piotr o trase de braţ.

– Vino, n-avem timp!

Demară brusc, în timp ce beţivul urca strada clătinîndu-se. La capătul ei, se redresă, o luă la dreapta, traversă cu un pas nesigur Piaţa Dobrîninskaia, apoi o luă din nou la dreapta. Coborî strada Piatniţkaia şi, după ce inspectă împrejurimile, intră la numărul 13. În întuneric, îşi scoase bereta, ochelarii şi intră într-un apartament...

– Tu eşti? întrebă o voce de femeie din dormitor.

– Eu sînt, răspunse Boris Pliuci.

Piotr Karstov nu scoase nici un cuvînt în timpul drumului spre cabană. Nervos, obosit, respira greu şi conducea prea repede. Eva simţi că o cuprinde spaima, cînd un baraj al armatei îi opri, la doi kilometri de Moscova. Karstov dăduse instrucţiuni stricte: nici o excepţie nu trebuie tolerată, orice maşină trebuie să fie controlată. Coborî geamul ca să-şi arate faţa soldatului care era cît pe ce să leşine cînd îl recunoscu. Figura avea să se repete de mai multe ori, cam la fiecare 5 kilometri, pînă cînd ajunseră la Podolsk.

Maşina se angajă, în sfîrşit, pe drumul ce ducea la cabană. Karstov opri motorul şi îi puse mîna pe pîntece.

– Încă nimic? întrebă el, cu o voce înceată.

Eva scoase o hîrtie din geantă.

– Iată, spuse ea. Sînt însărcinată, oficial, de trei zile.

Îi smulse hîrtia din mîini, aprinse lampa interioară și citi. Rămase un moment cu ochii închiși și mîinile crispate pe volan. Apoi o strînse în brațe cu toată puterea.

– Poate c-o să fie mai bine înăuntru, murmură ea.

Făcură dragoste fără să piardă o clipă. Îndelung, cu pasiune. Mai tîrziu, ghemuiți sub plapumă, vorbiră. Eva mîngîia o șuviță rebelă din părul lui Piotr, care-și pusese capul pe umărul ei, în timp ce el îi spunea cum crede că se poate ieși din impas.

– Trebuie neapărat ca studenții să capituleze. Altfel, va fi o baie de sînge. N-am de ales. Apoi, această situație compromite totul...

– Ba nu. Din contră. E suficient să fie convinsă Nadia Șaronski. Dacă ai putut să-l convingi pe papă să nu mai aterizeze la Varșovia, poți foarte bine s-o convingi și pe fata asta să înceteze circul. Nu mijloacele îți lipsesc acum, nu?

– Am încercat totul, spuse el, ridicîndu-se.

– Trebuie să ne gîndim.

Ea adăugă, după un moment de tăcere:

– Vrei să-ți spun ce cred eu?

– Explică-mi.

– Planul pe care l-am elaborat în Polonia nu trebuie schimbat. Este bun și perfect pus la punct. Sînt sigură. O să reușească. Vara studenților este un dar al cerului, cu condiția să deturnezi mișcarea, fără vărsare de sînge.

Cuvintele ei avură deodată forța evidenței.

– Te bucuri de un prestigiu imens în această țară. Și chiar dacă te-au supranumit „Măcelarul Varșoviei", toată lumea recunoaște acum că, grație ție, s-a evitat adevăratul măcel, atît în Polonia, cît și în republicile meridionale ale Uniunii. Noua ta funcție îți oferă mijloacele unei noi victorii. Această fată îți dă acum ocazia...

– În ce mod?

– Repetă după mine, spuse ea, cufundîndu-și privirea în a lui: „SHEMA ISRAEL, ADONAI ELOHENOU ADONAI EHAD".

Karstov o privi la rîndul lui fără să înțeleagă ceea ce îi spunea.

– Poți să-mi explici?

– Este fraza cea mai sacră a evreilor. Ea înseamnă: „Ascultă pe Israel, singurul și unicul Dumnezeu."

– Tot nu înțeleg nimic.

– Nadia este evreică. Papei i-ai spus că ești botezat. Nadiei îi vei spune că ești evreu! Eu mă duc să vorbesc cu ea mîine.

Piotr nu se putu stăpîni și izbucni în rîs. Eva crezu că n-o să se mai oprească niciodată. Odată calmat, cu ochii plini de lacrimi, îi explică motivul ilarității lui.

– Papei i-am spus că eram botezat, dar el m-a botezat totuși. Mama mi-a spus, pe urmă, că n-am mințit; am fost într-adevăr botezat la vîrsta de 2 luni.

Făcu o pauză și-rîse din nou.

– Tot n-ai înțeles?

Eva dădu din cap.

– Și dacă ca îmi cere să-i arăt ... ce mă fac?

Eva fu cuprinsă, la rîndul ei, de un rîs de nepotolit.

Pe neașteptate, Karstov redeveni serios:

– Eva, tu ești evreică?

– Nu, de ce ?

– De unde cunoști această rugăciune?

– Nu este o rugăciune. Este fraza prin care se poate rezuma tot iudaismul. Oricare evreu, chiar cel mai agnostic, cunoaște această frază. Și asta datorită unor motive temeinice! Se crede că este suficient ca pe patul de moarte să pronunți această frază pentru a fi iertat de toate păcatele tale. O prietenă evreică de la facultate mi-a explicat toate astea într-o zi. L-am întrebat apoi pe un rabin, ca să fiu sigură că am înțeles corect.

Karstov rămase pe gînduri.

– Ziariștii străini trebuie, totuși, să părăsească țara înainte de 21 iulie la prînz, nu pot să revin asupra acestei hotărîri. Afară de tine, bineînțeles! Ca în Polonia.

– Nu, e prea riscant. Prefer să-mi urmez confrații.

– Nici vorbă! Tu și copilul meu rămîneți aici!

– Piotr, nimeni nu trebuie să bănuiască legătura noastră. Avem o înțelegere! Riști să strici totul, dacă...

– Sînt șeful celor mai importante servicii secrete ale planetei. Cine ar îndrăzni să mă spioneze, fără știrea mea? Rămîi aici, pînă se va reveni la normal.

Eva nu insistă.

– O.K., mareșale. O să încerc s-o întîlnesc pe Nadia chiar mîine. Apoi, ea îți va solicita o întrevedere. Las-o să fiarbă cîtva timp și propune-i ziua de 22, la orele 10.

Eva îi explică cum vedea întîlnirea lor.

Încă o dată Karstov fu impresionat de inteligența politică pe care o dovedea în împrejurări atît de încîlcite. Dar nu se putu împiedica să nu revină asupra punctului cel mai delicat.

– Și dacă îmi cere o dovadă a... iudaismului meu?

– N-o va face.

– Poți fi sigură?

– Este femeie.

– Și dacă e agnostică?

– Va cunoaște totuși fraza.

– Și dacă n-o cunoaște?
– Atunci va trebui s-o amenințăm.
– Își bate joc de amenințările noastre. Este o Pasionaria.
– Nu, dacă nu-și va mai revedea părinții și familia ...
– Vorbești serios?
– Când este vorba de viața și destinul tău, nu ezit nici o secundă.
Karstov se înfioră.

Boris Pliuci nu închisese ochii toată noaptea. Era ora 5 dimineața, în acest 22 iulie, și Eva Dumoulin încă nu venise acasă. Ziariștii străini părăsiseră deja țara. După informațiile difuzate încă de ieri, nu mai rămăsese nici unul în capitala sovietică. Boris o zărise totuși pe Eva, ieri seara, către ora 11. Plecase din nou cu mașina, o oră mai târziu, luînd cu ea o geantă mare de voiaj. O reperase, de asemenea, pe data de 19, în compania Nadicei Șaronski. Sosiseră în Niva agenții, la ora 10 seara. Eva o condusese apoi către ora 2 dimineața. Instalat într-un apartament din blocul de pe cealaltă parte a străzii, la o văduvă căreia îi spusese că supraveghea un traficant de devize, Boris putea, fără nici un risc, să controleze plecările și sosirile Evei. Singura dată când riscase să se apropie de ea, deghizat ca un bețiv, fusese pe 18 seara. Vroia să fie sigur că cel care o vizitase de patru ori din ziua atentatului, pe 11 iunie, este chiar mareșalul Karstov în persoană; riscul era enorm, dar și-l asumase. Nu scosese nasul afară de vreo zece zile. Depresiunea lui începuse pe 11 iunie, atunci când în jurnalul de seară se anunțase ieșirea la pensie anticipată a patronului KGB-ului și înlocuirea lui cu generalul Karstov. Dar când presa anunță numirea generalului Dmitri Basov ca numărul doi al KGB-ului, își reveni. Acest nume îi spunea ceva. Atunci se hotărî să se deghizeze din nou și s-o urmărească pe Eva. Chiar în seara aceea, descoperi al doilea apartament, situat la cinci minute de locuința lui.

Își petrecea cel mai mult timp pitit în spatele unei ferestre din față, înzestrat cu un binoclu cu infraroșii și cu un aparat foto. Așa făcuse cunoștință cu Moise Henkin. Acesta, la volanul taxiului lui, se oprise într-o seară, către miezul nopții, la 10 metri de imobilul Evei. Ea ieșise având aerul că-l cunoaște bine pe șofer. Taxiul rămăsese pe loc cîtva timp, cu motorul mergînd, și Boris făcuse cîteva fotografii.

A doua zi, inspectorul aflase deja identitatea șoferului. Bănuind ceva, consultase și lista participanților la prima sa conferință: Moise Henkin figura pe listă. Intuiția nu-l înșelase nici acum. Eva nu era străină de explozia de la Universitate. Și nu numai o simplă întîmplare putea explica întîlnirea ei nocturnă cu Moise Henkin.

Își anulase conferințele, cu toată insistența lui Jan Egorov. *Pravda* îi propusese să le țină chiar în propriul ei local, dar el refuzase sub pretextul că situația era prea dramatică; prefera să aștepte redeschiderea Universității. Aduse același argument și la Ambasada Franței pentru a-și anula călătoria la Paris.

Își privi din nou ceasul: ora 6. Eva nu se va mai întoarce. Probabil că se ascundea în cabana lui Karstov. Boris se hotărî să se întoarcă acasă. Își îmbrăcă veșmintele de preot ortodox și închise ușa după el. Cîteva minute mai tîrziu, își lua micul dejun împreună cu soția. Era gata să adoarmă, cînd se anunță la radio o întîlnire prevăzută pentru orele 10 între Piotr Karstov și Nadia Șaronski. Boris surîse și soția lui îl privi curioasă.

– Sper că într-o zi îmi vei explica totul! spuse ea obosită, punîndu-și zahăr în cafea.

Nadia Șaronski intră în sala unde o aștepta Piotr Karstov. Preferase s-o primească la Kremlin, mai degrabă decît în marele lui birou din strada Dzerjinski, sediul KGB-ului, ca să n-o sperie. Merse în întîmpinarea ei, cu un surîs atrăgător pe buze, și îi strînse mîna cu putere.

– Vă rog, domnișoară, luați loc.

Nadia se așeză și îl privi. Piotr i se adresă imediat:

– Sînteți o femeie strălucitoare, domnișoară, nu este un compliment neîntemeiat, credeți-mă. Ați arătat-o de mai multe ori. De aceea ne vom înțelege perfect. Ascultați-mă. Destinul v-a ales să faceți parte dintre reformatorii acestei țări. Avem nevoie de oameni ca dumneata. Da, ca dumneata! Nu încerc să vă cîștig de partea mea, credeți-mă. Vă respect prea mult ca să încerc așa ceva. Dar destinul v-a bătut prea repede la poartă. Nu-i deschideți imediat!

– Văd că vă plac metaforele, spuse tînăra pe un ton ironic. Vă urmăresc cu greu.

– În mîinile Dvs., chiar dacă o vreți sau nu, țineți viața sau moartea a mii de nevinovați. Destinul v-a vîrît în această situație dramatică. Dar mai aveți încă posibilitatea să refuzați moartea și să alegeți viața.

– Și Dvs., i-o întoarse ea.

– Alegerea mea este și mai teribilă, din nenorocire: fie accelerarea procesului de democratizare în curs, fie reîntoarcerea la stalinism. Dacă, pentru a evita întoarcerea la violență, la frică, la gulag, la antisemism, trebuie să sacrific o mie sau două mii de nevinovați, nu voi ezita nici o secundă. Miza este prea importantă.

– Alegerea mea nu este mai puțin dramatică decît a dumneavoastră! Studenții cred în mine, am făcut promisiuni. Sîntem gata să murim. Nu ne este frică. Cauza noastră este dreaptă.

Piotr Karstov avu un moment de îndoială. Eva afirmase că acordul cu purtătorul de cuvînt al studenților se putea realiza. Nadia își schimbase părerea între timp?

– Eu nu tăgăduiesc. Să facem apel la Vechiul Testament. Este scris undeva că între două soluții dificile trebuie să alegem o a treia!

–Încă o metaforă? Și care este a treia soluție?

–Compromisul.

–Adică?

–Problema voastră este limpede. Nu vreți să vă pierdeți încrederea de care vă bucurați în rîndurile studenților. Este omenesc, înțeleg.

Tînăra încercă să protesteze.

– Lăsați-mă să termin. Eu nu vreau reîntoarcerea la teroare. Atunci, sînt gata să vă acord încă o oră de gîndire.

Scoase o biblie din sertar, o deschise și o așeză în fața ei. Apoi își puse mîna stîngă pe paginile scrise în ebraică și spuse, acoperindu-și capul cu mîna dreaptă:

– Vă jur pe această carte sfîntă că principalele voastre revendicări vor fi îndeplinite înainte de ianuarie viitor.

Nadia fu vizibil tulburată de acest gest neașteptat. Rămase înmărmurită un moment. Apoi spuse, cu o voce înceată:

– Nu înțeleg nimic din ce spuneți. Cred că vreți să mă manipulați. Îmi vorbiți de destin și de biblie ca să mă derutați. Și acum vreți să găsim o soluție pentru diferendele noastre cu biblia deschisă?

– Știu, este un fel caraghios de a proceda. Dar eu sînt credincios. Și orice s-ar întîmpla sau orice vom decide, v-aș ruga să n-o spuneți nimănui. Țara noastră are o prea puternică tradiție de antisemitism, pentru a putea apărea ca atare.

– Sînteți evreu?

– Da, bunicul meu era rabin. Bătrîna mea mamă mi-a povestit totul acum 6 luni. A făcut un infarct și, fiindu-i teamă că va muri, s-a hotărît să vorbească. Vă implor, păstrați acest secret. Îl voi dezvălui, în mod oficial, cînd va veni momentul.

– De ce îmi spuneți toate astea? Pentru că sînt evreică?

El aprobă din priviri.

– Cc-mi poate dovedi că-mi spuneți adevărul? întrebă ea, neîncrezătoare.

– Pentru moment, doar cîteva cuvinte.

Și, fără să aștepte, închise ochii, puse mîna dreaptă pe carte, își acoperi capul cu mîna stîngă și pronunță:

– „SHEMA ISRAEL, ADONAI ELOHENOU ADONAI EHAD!"

Apoi închise cartea, o sărută cu respect și o puse la loc. O lungă tăcere se instală între atotputernicul șef al KGB-ului și studentă. Piotr n-o scăpa nici un moment din ochi. Ea își coborî privirea.

– Vă cred. Cred că sînteți sincer... Dar nu știu dacă studenții mă vor urma. Le-am făcut destule promisiuni. Mi-e teamă că n-o să mai putem da înapoi.

– Și eu vă cred. Faceți cum este mai bine. Intrați în istorie ca femeia care a evitat masacrul în loc să-l provoace. Și, nu uitați... Dacă masacrul va avea loc, el va fi reproșat într-o zi comunității evreiești! V-ați gîndit la asta? Știți că nomenclatura îi acuză deja pe evrei că s-ar afla în spatele acestei învrăjbiri? Acum pot să vă ajut, mai apoi va fi prea tîrziu. Și cea care va plăti va fi în primul rînd familia voastră. Știți asta.

Se ridică, tulburată.

– Ce pot să le spun prietenilor mei?

– Reuniți-vă comitetul și convingeți-i să înceteze ocuparea Universității și a Pieții Roșii. Să sfîrșim cu această dramă. A durat destul.

Tînăra se îndepărtă cu pași nesiguri, după ce îndreptă o ultimă privire spre acest om straniu, care reușise s-o întoarcă din drum prin ceea ce avea ca mai scump pe lume: identitatea sa și familia.

PARTEA A TREIA

Odessa, 2 septembrie

Boris Pliuci cunoștea Odessa pentru că venise de mai multe ori aici cu soția lui, în cursul celor 30 de ani de căsătorie. Era frumos, și se hotărî să se plimbe prin oraș, înainte de a se duce la întîlnire. Se îndreptă către scara devenită celebră prin filmul lui Eisenstein „Crucișătorul Protiomkin" și urcă încet cele 200 de trepte, grupate cîte 10. Lungă de 142 m și înaltă de 30, scara lega portul de oraș.

Ajuns sus, abia trăgîndu-și sufletul, se gîndi la Eva. Ea ar fi urcat-o cu aceeași vigoare pe care o manifesta cînd înota... Admiră îndelung portul, vapoarele trase la chei și cargourile ce se zăreau în depărtare, îndreptîndu-se spre larg.

Sosit în ajun cu avionul, la orele 10 seara, înnoptase într-un mic hotel, la cîteva sute de metri de cel mai mare bulevard al orașului, Primorski Bulvar. Dimineața, devreme, începuse să colinde străzile, avid de soare și aer marin. Era de-abia ora 10. Întîlnirea era fixată la ora 15. O întrebare îl chinuia. Cum să-și abordeze interlocutorul? Trebuia să-i povestească totul de la A la Z sau să ocolească problema cu diplomație? Experiența îi recomanda prudența. Fusese singur de la început și simțea în mod nelămurit că trebuia să rămînă singur pînă la sfîrșit. Dar care sfîrșit? Nu-l bănuia încă! Nu-i lipsea decît un element din jocul lui, unul singur: Karstov. Ce anume era pe cale să comploteze cu Eva Dumoulin? În mod curios, ceea ce îl condusese pe această pistă fusese numirea generalului Basov ca numărul doi al KGB-ului. Acest nume îi spunea ceva. Găsise ceea ce căuta în arhivele *Pravdei*, o fotografie datînd din 17 mai 1985 și arătîndu-l pe Piotr Karstov eliberat din închisoare, în compania celor șapte generali și ofițeri superiori pe care îi salvase în Afganistan, în cadrul unei operațiuni de acum celebre.

Cum de nu remarcase nimeni? Cinci dintre cei șapte oameni eliberați de Karstov în Afganistan fuseseră numiți în posturi-cheie ale armatei și acum în KGB! Marcșalul Igor Vasilievici Nikolaev era acum șef de stat-major. Generalul Aleksandr Selenkovici Ier-

vendov se găsea în fruntea armatei terestre. Generalul Vadim Koniaievici Fedorov dirija blindatele, iar generalul Viktor Marcenkovîci Ivanov trupele de elită, faimoasele *Spețnaz*. Evident, conform tradiției, Gorșkov acceptase numirea protejaților lui Karstov.

Fostul șef al KGB-ului fusese înlocuit și scos la pensie fără alte explicații, deși nu avea decît 57 de ani și fusese multă vreme considerat ca unul din apropiații lui Gorșkov. Karstov, era evident, își plasa oamenii săi la comanda armatei. Totul părea să-i reușească, de altfel. Așa cum prezisese Boris, studenții capitulaseră la 22 iulie, ora 14 și 30. Gorșkov le mulțumise chiar în aceeași seară într-unul din cele mai mișcătoare discursuri ale carierei sale!

Boris era convins că în spatele evenimentelor neobișnuite, ca și al acestor rezultate la care s-a ajuns se afla Eva Dumoulin. Dar de ce l-ar fi ajutat ea, utilizînd mijloace atît de odioase, dacă nu pentru... putere? Dar Karstov însuși știa el ce se uneltea în spatele lui? Acest om, pe care îl admirase atîta, știa cine era în realitate iubita lui? De ce orori era ea capabilă? Căci Eva se afla implicată, fără îndoială, într-o afacere de anvergură internațională.

De teamă, probabil, studentul Moise Henkin îi mărturisise tot. Mai repede chiar decît sperase Boris. Îl interogase în propriul lui taxi, la 25 iulie, trei zile după sfîrșitul revoltei studenților. Ca să-i mulțumească pentru riscul pe care și-l asumase, Eva îi dăduse în ajun 10.000 de dolari, deci 14.000 în total! Pliuci îl sfătuise pe Moise să dispară din circulație și să păstreze secretul întîlnirii lor, mai ales dacă avea s-o revadă pe Eva Dumoulin și dacă ținea la viața lui. Henkin îi promisese că va pleca să-și petreacă luna august la Odessa, în familie. Două zile mai tîrziu, corpul lui neînsuflețit a fost găsit la volanul taxiului. În urma autopsiei, s-a stabilit că decesul survenise în urma unei crize cardiace. Nu avea decît 23 de ani!

Eva, era sigur, nu se afla la Moscova. O văzuse urcînd în cursa Air France pentru Paris, cîteva ore mai înainte ca el să fi vorbit cu Moise Henkin. Ea nu avea deci cum să bănuiască că urma să-l interogheze. O singură explicație: cineva îl urmărea pas cu pas, fără ca el să-și dea seama. Exista, mai mult ca sigur, un al doilea individ.

Cuprins de neliniște, cercetă figurile turiștilor care se plimbau alături de el. Se ridică și începu să coboare scările.

Cincisprezece minute mai tîrziu, se găsea pe terasa unei cafenele, aruncîndu-și foarte des privirea asupra ceasului. Pe trotuarul din față, remarcă o siluetă care i se păru cunoscută. Unde îl întîlnise oare pe acest bărbat? În avion? Pe Primorski Bulvar, în ajun, în această dimineață? În susul scării? Ceva straniu, nu știa ce anume, îl intriga la acest necunoscut, care, ca din întîmplare,

traversă strada și veni să se așeze la cîțiva metri de el. Nu arăta așa cum se crede că arată în general ucigașii de meserie. Nu semăna nici cu un turist, deși se plimba cu un aparat foto atîrnat de gît și cu o geantă pe umăr.

Boris se îndreptă către toaletă. Două minute mai tîrziu, ieșea prin ușa de serviciu care dădea pe aceeași stradă, 30 de metri mai departe.

Ascuns în spatele unei mașini, îl putu observa pe necunoscut în liniște. Chelnerul îi aducea dejunul. Omul mînca liniștit, urmărind femeile cu o privire insistentă. Douăzeci de minute mai tîrziu, era încă acolo, degustînd o înghețată enormă. Boris își puse neliniștea pe seama proprici lui paranoia și se îndreptă spre hotel.

Omul plăti imediat și plecă la rîndul lui. Urcă într-o mașină Volvo staționată în fața ieșirii de serviciu, prin care Pliuci părăsise cafeneaua mai înainte. Femeia instalată la volan demară și rulă încet în direcția în care plecase Boris.

Haifa, 2 septembrie

Cocoțată pe muntele Carmel, vila oferea o vedere splendidă asupra întregului oraș. Eva Dumoulin, așezată pe terasă, bea un suc de fructe. Era prima dată cînd îi întîlnea împreună pe cei doi patroni ai serviciilor secrete israeliene și americane. Israelianul sosi primul. Eva îi întinse mîna, dar el o și interpelă:

– Ai omorît doi evrei!

– Nu l-am lichidat cu pe Moise Henkin, îți dau cuvîntul meu de onoare. Am avut chiar un șoc cînd am aflat, la întoarcerea mea de la Washington.

Eva se aștepta la un repros, dar nu-și imaginase că atacul va fi așa rapid.

– Vom reveni, spuse el cu răceală. Și David Rosen?

– Era o canalie! Intrase în legătură cu inspectorul Pliuci.

– Era evreu!

– Poate, dar îl ajuta pe Boris Pliuci. Nu aveam de ales.

– Ți s-a explicat că viața unui evreu, canalie sau nu, este sacră, nu? Am fi putut să-l recuperăm. Era suficient să ni-l semnalezi. L-am fi convocat la Londra pentru a-l pune la curent. Era ușor. În loc de asta, tu ai dat instrucțiuni celor de la CIA să-l lichideze.

Eva nu răspunse. Era mai bine să aștepte să treacă furtuna. Israelianul atacă din nou, pe același ton:

– Moise Henkin?

– Îți repet că nu sînt eu de vină. N-aveam nici un motiv să-l omor. Și totuși, într-un fel îl mințea. Ea se hotărîse, de fapt, să-l suprime pe Moise după conferințe. Ar fi știut prea multe.

– Nu vrei să-mi spui că și tu crezi în povestea cu criza cardiacă?

– Nu înțeleg. S-au văzut și cazuri cînd oameni tineri au murit în felul acesta. Dacă nu cumva Nelson...

– Nu știu dacă spui adevărul.

– Ți-o jur.

– Ei bine, vom cere explicații prietenului nostru. N-o să mai întîrzie mult.

În aceeași clipă, cineva sună la ușă. Robert Nelson intră. Își scoase ochelarii negri, cascheta și mustățile false. După numai cinci minute de discuții aprinse, sfîrși prin a mărturisi: el îi trimisese în URSS pe trei dintre cei mai buni agenți ai săi, doi bărbați și o femeie, ca să se ocupe de Boris Pliuci și de legăturile acestuia. Americanul nu era de părere că un individ periculos ar fi trebuit să fie cruțat datorită religiei. Știa, de asemenea, că Pliuci se găsea la acea oră la Odessa și că avea întîlnire cu fostul șef al KGB-ului, Trușenko.

– Va fi lichidat, dacă nu este deja.

Eva își manifestă indignarea, dar Nelson se înfurie:

– Povestea este ridicolă! A durat destul. Ți-ai complicat acțiunile din cauza acestui polițist de nimic. Spuneai: „Nu-l atingeți pe acest om, este al meu!". Și acum, privește unde a ajuns omul tău! Și vrei să-l las să-l întîlnească pe Trușenko?

Eva făcu cîțiva pași spre balcon.

– Regret că a trebuit să te dublez, Eva, dar nu puteam să-mi iau un astfel de risc doar cu cîteva săptămîni înainte de sfîrșitul operațiunii noastre.

Eva se întoarse, încordată. Nelson o dublase aproape în toate acțiunile.

– Cînd a început asta, întrebă ea cu o voce rece.

– Nu este lucrul cel mai important, interveni israelianul. Să lăsăm orgoliul la o parte și să revenim la fapte.

Eva se reașeză și făcu un raport precis asupra situației. Cei doi bărbați o ascultară în tăcere, fără s-o întrerupă. Vorbi timp de 40 de minute, fără să bea o singură înghițitură de apă. Cînd sfîrși, israelianul o felicită sub privirea aprobatoare a lui Nelson.

– Îmi rămîne doar să avortez cînd totul va fi încheiat, adăugă ea.

Amîndoi bărbații o priviră cu aceeași mirare.

– Ei da! Nu puteam să continui mult timp să-l mint pe Karstov. Pe nedrept sau pe drept, am avut impresia că-mi scapă cîteodată sau, mai rău, că era gata să abandoneze. Atunci am hotărît să-l leg mai strîns de mine și să joc ultima mea carte.

O liniște grea se lăsă asupra salonului. Se auzea doar zgomotul iritant al instalației de aer condiționat. Sarcina Evei nu fusese prevăzută în operațiune și cei doi bărbați nu se simțeau vizibil prea bine în fața unei astfel de revelații neașteptate.

– Cît...?

Eva nu-l lăsă pe israelit să-și termine fraza.

– Exact 48 de zile.

Din nou tăcerea se așternu între ei. Cei doi oameni se gîndeau probabil la același lucru. Eva se gîndea la Pliuci. O neliniște in-

explicabilă îi chinuia stomacul de cînd Nelson îi anunțase moartea lui iminentă. Înțelese că nu și-l putea imagina mort, doborît cu răceală de ucigașii lui Nelson.

– Cum v-ați gîndit să-l lichidați pe Boris?

– Tot criză cardiacă, răspunse Nelson.

Eva fu umilită. Boris merita o moarte mai nobilă, demnă de eroul care era. „Să moară fără să știe de ce: cea mai grozavă insultă pentru acest om", gîndi ea.

Israelianul se apropie de Eva, jenat.

– După 3 luni, avortul...

– N-am intenția să intru în genul ăsta de dezbatere morală. Sînt un agent, utilizez toate mijloacele de care dispun pentru a-mi îndeplini misiunea. Cînd ea va fi încheiată, voi avorta chiar în aceeași zi.

Zece minute mai tîrziu, Eva rămăsese singură. Își privi ceasul, făcu un calcul rapid. Era ora 13 și 50 la Odessa. Ieși și închise cu grijă ușa după ea. Se urcă în Fordul pus la dispoziția ei de la sosire și rulă în direcția portului Haifa. Acolo, întîlni drumul spre Tel-Aviv. Cîteva minute mai tîrziu, după ce se asigură că nimeni n-o urmărea, se opri la autogara centrală, aflată aproape de intrarea pe autostradă. Parcă mașina și alergă către telefoanele publice.

Linia era ocupată. Înjură printre dinți și formă din nou numărul. O voce feminină răsună la celălalt capăt al firului:

– Doamna Pliuci?

– Nu, fiica ei. Cine o caută?

– Ascultați-mă. Vă chem din Georgia, trebuie să vorbesc cu inspectorul Pliuci. Este foarte urgent. Știu că este la Odessa. Vă implor, dați-mi numărul lui de telefon.

– Tatăl meu nu mai este la poliție. De unde știți că este la Odessa?

– Mama Dvs. mi-a spus. Vă rog, nu mai am mulți bani.

– Aveți cu ce să scrieți?

Eva își notă numărul pe o pagină smulsă din anuarul telefonic.

– Am vorbit chiar acum cu el. Trebuie să fie încă la hotel.

Eva închise și formă imediat numărul din Odessa.

Odessa, 2 septembrie, orele 14

Boris Piulici își bea cafeaua după ce luase dejunul în sala de mese a hotelului, cînd patronul se apropie de el:

– Domnule inspector, un apel pentru Dvs.

Boris se ridică intrigat și intră în cabina telefonică. Era neliniștit. Nu-i dăduse numărul de telefon al hotelului decît soției lui, care nu trebuia să cheme decît în caz de extremă urgență. Ridică receptorul.

– Domnul Pliuci?

Sunetul era prost. Parazitii deformau vocea interlocutorului său.

– Chiar el, cine sînteți?

– Anulați-vă întîlnirea. Viața vă este în primejdie. Doi bărbați sau un bărbat și o femeie vă urmăresc. Au ordin să vă omoare. Fiți prudent. Alo? Nu strîngeți mîna nimănui.

Convorbirea fu întreruptă. Boris agăță receptorul cu o mînă tremurîndă. Simți cum i se moaie picioarele. Un prieten din KGB îi vorbise într-o zi de o pudră invizibilă pe care o puneai pe mîini înainte de a-ți întîlni victima. Apoi, îi rămîneau ucigașului cinci minute ca să-și aplice antidotul pe mîini. Cîteva zile mai tîrziu, maximum șase, persoana atinsă murea de un stop cardiac.

Ieși din cabină alb ca varul și auzi ca în vis cum patronul îl întreba dacă totul era în ordine. Îi răspunse cu un gest al capului și se întoarse la masă. Era vocea unui bărbat sau a unei femei? O capcană? Cine vroia să-i salveze viața? Mașinal se îndreptă spre cabină și formă numărul lui Trușenko. Cîteva minute mai tîrziu, vocea gravă a fostului șef al KGB-ului îi răsună în urechi.

– S-a întîmplat ceva, trebuie să mă întorc la Moscova, explică el. Sînt dezolat. Voi reveni altă dată, dacă sînteți încă de acord.

– Îmi pare rău. Eram bucuros să vă fiu de folos pentru cartea Dvs. Reveniți cît de repede veți putea, sînt la dispoziția Dvs.

Boris închise. Mîinile încă îi tremurau. N-avea chef să moară astfel. Dorea să trăiască, să trăiască și să cîștige! Se duse și se postă discret în spatele ușii duble a sălii de unde putea să observe

tot ceea ce se întîmpla. Nu remarcă nimic anormal examinînd rarii oaspeți care întîrziau la masă. Deodată, observă afară o femeie care se apropia de un Volvo gri metalizat, parcat pe trotuarul din față. Se instală la volan și demară. Mai văzuse acest Volvo. Puțin după aceea, omul pe care-l observase dimineața în cafenea intră în hotel. Inima lui Boris bătu cu putere. Omul nu mai era îmbrăcat cu aceleași haine, dar îl recunoscu după figură, care-i se întipărise în memorie. Îl văzu îndreptîndu-se către recepție și îl auzi cerînd o cameră pentru trei nopți.

– Simplă sau dublă? întrebă patronul.

– Dublă. Soția mea sosește imediat.

Boris ajunse la masă cu respirația tăiată. Se simțea prins în capcană. Vru să se ridice, dar îi fu teamă că picioarele îl vor trăda. Cu o voce care se voia neutră, rugă să fie chemat patronul:

– Îmi prelungesc sejurul cu cinci zile. Pot avea o cameră...

– Mai mare? Desigur, inspectore.

Boris se forță să surîdă. Omul care intrase în hotel nu plecase încă de la recepție și completa fișa pentru poliție.

Boris remarcă partea stîngă a hainei sale, umflată puțin. „Să nu strîngeți mîna nimănui", îl avertizase interlocutorul anonim. Îl auzi pe bărbat vorbind în limba rusă.

– Vă dau imediat noua Dvs. cameră, îi promise patronul lui Boris.

– Nu, putem să așteptăm pînă mîine. Urc să mă odihnesc puțin. Soarele orașului m-a obosit.

Vocea îi redevenise normală. Reușise să-și revină și să se concentreze. Trebuia să supraviețuiască. Femeia pe care o remarcase afară intră și ea în hotel. Se îndreptă spre bărbatul care o aștepta la recepție și-l sărută pe obraz. Se duseră apoi în cameră, în timp ce Boris ieșea din hotel pe ascuns. După cum presimțise, găsi mașina Volvo, o mașină închiriată, garată în fața intrării de serviciu.

Ușa nu era închisă. Dublura cheilor se afla în cutia torpedoului. Demară brusc.

După o oră de drum, Boris se opri la o stație de benzină. Avu timp să dea un telefon patronului hotelului ca să se scuze că a plecat fără să-l anunțe. Îi va trimite suma prin mandat poștal. Patronul vru să-i spună ceva, dar Boris închise. Puțin mai tîrziu, rula în direcția Kievului, situat la aproximativ 500 km, și de unde va lua primul avion spre Moscova.

Ajunse la ora 10 seara. Ultimul avion pentru Moscova tocmai decolase.

Abandonă mașina în parkingul subteran al aeroportului și se întoarse în oraș cu autobuzul. O oră mai tîrziu, se culca într-o cameră la hotelul Dnepr, fără a putea închide însă ochii. La ora

7, a doua zi, cu obrazul neras, plăti și plecă la aeroport cu un taxi, ca să ia avionul de ora 8 spre Moscova.

– Tu ești sigură?

– Da. Era o femeie, îi răspunse fiica lui.

Boris Pliuci scoase o bandă pe care o introduse în magnetofon. Vocea Evei răsună în salon:

– Nu știu, dar accentul îmi spune ceva... Poate, da, era același accent...

Boris își petrecu ziua pe la administrația telefoanelor și, după ore de căutare, află că apelul provenise dintr-o cabină telefonică situată în Israel și nu din Georgia. I se confirmă, de asemenea, că un alt apel, provenind de la aceeași cabină din Israel, fusese primit la ora 14 și 30 la hotelul din Odessa. Boris nu înțelegea. Sub privirea speriată a fiicei sale, telefonă la Agenția de Presă Europeană.

– Dați-mi-o, vă rog, pe Eva Dumoulin, ceru el, gata să închidă în cazul cînd i s-ar fi cerut să aibă răbdare.

Pia îi spuse că Eva Dumoulin era în străinătate și că nu se va întoarce decît la 6 septembrie.

– Cînd a plecat?

– La 1 septembrie. S-a dus la Bruxelles. Trebuie să-i transmit vreun mesaj?

– Nu, o să revin eu.

– Vă recunosc vocea, sînteți Jan Egorov, nu-i așa?

– Da, de ce?

– Dar ați mai căutat-o azi dimineață!

Boris închise telefonul. Așadar, Egorov o cunoștea. Decise să nu întreprindă nimic, pentru moment. Trebuia mai întîi să înțeleagă ce se întîmplă, dacă dorea să evite nebunia care îl pîndea de la telefonul primit la Odessa. Eva Dumoulin. Nu putea fi decît ea. Avusese o sută de ocazii să-l omoare, dar, pentru un motiv care lui îi scăpa, renunțase. Teza unui al doilea om se confirma. Și poate a unui al treilea.

– „Anulați-vă întîlnirea!" Cum de știa ea că trebuia să-l întîlnească pe Trușenko? Egorov fusese cel ce îi confirmase adresa și numărul de telefon al ex-numărului 1 al KGB-ului. Asta putea să nu spună nimic. Trușenko avea, desigur, telefonul pus sub observație. Și el, fără îndoială. Se ridică și începu să caute febril microfoane în casa lui.

Cuprins de o inspirație subită, se repezi la vechea comodă din salon și deschise compartimentul secret, ascuns în fundul unui

sertar de sus: ceasul Evei se afla încă acolo. De mii de ori vrusese să-l ascundă într-un cuțar.

Închise sertarul și se prăbuși pe sofa. Nu-și dădu seama nici de plecarea fiicei lui. Întrebări chinuitoare nu-i dădeau pace: de ce Eva s-a dus în Israel? Își aminti că vorbise cu Trușenko la telefon către ora 5 după-amiază, la 1 septembrie, deci două ore după plecarea Evei. În consecință, Eva aflase de condamnarea lui la moarte în Israel. Dar de ce în Israel? Răspunsul îi veni ca un flash. Simți chiar că-l cuprinde un sentiment de mîndrie. Da, se gîndise deja la ambasada Israelului, la începutul anchetei lui. Primul lucru pe care-l făcuse, calculase distanța dintre locul de agresiune și ambasada cea mai apropiată. Găsise două: aceea a Israelului și cea a Republicii Democrate a Palestinei. „Afganul" său chiar supraveghease intrările și ieșirile din ambasada Israelului.

Fără îndoială. Era sigur acum că există o legătură între cei din Israel și Eva. Nu știa încă unde îl va duce acest nou element. Ideea că ar putea fi o spioană israelită ce-l manipulează pe Karstov îi trecu prin cap. Dar în ce scop? Evreii puteau să părăsească URSS-ul fără multe dificultăți, chiar dacă preferau America în locul Pămîntului făgăduinței. Ca să obțină ultimele secrete privind energia atomică? Și dacă era așa, de ce i-a salvat lui viața? Asta nu mergea.

– Dar cine este femeia asta, Dumnezeule? strigă el brusc, obosit. Diavolul sau bunul Dumnezeu?

Ce voia de la el? Cuvîntul „diavol" îl făcu să se gîndească la prezicătoare. În lunga lui carieră fusese de multe ori obligat să recurgă la consultarea lor, mai ales cînd era vorba de dispariția copiilor. De ce nu se gîndise mai devreme?

Își petrecu noaptea într-o stare de buimăceală, aproape de nebunie, întrebîndu-se dacă nu cumva el fusese cel care gripase mecanismul? Ce reprezenta el, micul polițist din Moscova? Doar un fir de nisip... Pînă la urmă adormi, întrebîndu-se încă o dată în ce sens putea acționa Eva și care era, de fapt, finalitatea acestei afaceri.

Paris, 4 septembrie

În apartamentul pe care-l ocupa în hotelul Victor Hugo, Eva Dumoulin se pregătea să intre sub duș, când sună telefonul. Răspunse la aparatul din sala de baie.

– Câinele a reușit să fugă. Să nu faci nimic ca să-l regăsești. Ne vom ocupa noi. Să nu-ți fie frică.

Telefonul se închise. Surîse și deschise robinetele. Trebuia să se reîntoarcă la Moscova? Reușise deci. Chiar dacă nu înțelegea de ce îi salvase viața lui Boris Pliuci. O revanșă contra lui Nelson?

Apa fierbinte îi curgea pe corp. Și-l privi cu atenție: se îngrășase cu aproape un kilogram. Evita să-și mîngîie pîntecele. De frică să nu se obișnuiască cu acest gest? Îmbrăcă un capot și telefonă la Air France. Trei ore mai tîrziu urca în Airbus-ul A 320 pentru Moscova.

Moscova, 5 septembrie

Doamna Strasova a fost surprinsă să-l găsească pe Boris Pliuci în fața ușii de la intrare. Dorea s-o vadă de urgență. Nu era decît ora 10 dimineața. Ea acceptă, fără bunăvoință.

– Este vorba de dispariția unui copil? Aveți fotografia lui?

El dădu din cap. Chiar în dimineața aceea, îi telefonase lui Nikitin, fostul lui adjunct de la comisariat care îi luase locul. Era prima dată că-l chema de cînd își dăduse demisia.

– Nu-mi pune întrebări. Trimite-mi o mașină cu doi milițieni. Îți voi explica mai tîrziu!

Mașina sosise peste 5 minute. Boris ceru să fie dus pe strada Susșcevski la nr. 47, în nordul Moscovei. Pe drum, milițienii îi spuseră cît îl regretau la comisariat.

– Și ce altceva se mai spune ?

Se lăsă o tăcere jenată.

– C-am înnebunit, așa-i?

– Da, șefule.

– Ei bine, au dreptate! Mă interesează acum arta prezicerii. E fascinant și mult mai amuzant decît anchetele, dar asta te înnebunește. În sfîrșit, un pic...

Izbucnise în rîs. Din cînd în cînd se întorcea discret, ca să nu atragă atenția milițienilor. Nici o mașină nu-i urmărea. Cine era atît de nebun să urmărească o mașină de miliție? Odată ajuns, le ceruse să-l aștepte jos.

– Să vedem fotografia. Sper că nu este așa grav?

Boris i-o întinse fără nici un cuvînt. Cunoștea destul de bine prezicătoarele și n-avea intenția s-o ajute, răspunzîndu-i la întrebări anodine.

– Dar este o femeie, exclamă ea, decepționată. Mi-ați spus că este un copil. Ce vreți să știți exact?

Boris nu răspunse. Trebuia s-o oblige să caute, să se concentreze. Prezicătoarea dădu din umeri și începu să pipăie fotografia.

– Această femeie este însărcinată.

Boris tresări.

– Ești sigură? întrebă el, înfuriindu-se pentru că întrerupsese involuntar tăcerea pe care și-o impusese.

– Cum vă văd. Este însărcinată în două luni, poate mai mult. O văd foarte bine. Este foarte inteligentă. Un adevărat creier. Ah! era în armată...

– În armată? Cum vezi asta?

– O văd purtînd arme, trăgînd, este foarte puternică, foarte îndemînatică, știe să facă orice... Există două persoane în ea. Cea care dorește copilul și cea care nu-l vrea... E sfîșiată... Suferă mult. Este ca și cum cineva ar sugruma-o în permanență... Un om va încerca s-o omoare în curînd... O văd căzînd, da, cade...

– Cum este omul acela?

Vocea lui Boris tremura de nerăbdare.

– Foarte înalt, blond și subțire, vorbește o limbă străină... El o duce spre un monument, sînt scări, trage asupra ei... dar îl văd și pe el căzînd...

Boris se agita febril pe scaun.

– Unde este ea în acest moment? întrebă el, în sfîrșit.

– Aici. Nu prea departe de aici, în orice caz.

– O vezi supraviețuind?

– Nu este sigur... Văd sînge... Mult.

Ar fi putut să pună și alte întrebări. Preferă să se ridice. Prezicătoarea părea epuizată. Boris puse pe masă o bancnotă de 50 de ruble și plecă fără să spună nimic.

O oră mai tîrziu, Boris telefona la Agenția de Presă Europeană și cerea să vorbească cu Eva Dumoulin. Se prezentă ca un funcționar al Ministerului de Interne.

– Este important? întrebă Pia.

– Da.

– Tocmai a sosit din străinătate. Cred că acum este acasă. Vreți să-i transmit un mesaj?

Închise și-l chemă imediat pe Egorov la *Pravda*. Acesta era plecat la o conferință de presă în oraș. Îi lăsă un mesaj, cerîndu-i să-l cheme îndată ce va putea.

Egorov îl sună o oră mai tîrziu.

– V-ați răzgîndit?

– Trebuie să vă văd. Este urgent. Puteți veni la mine?
– Este în legătură cu afacerea noastră?
– Da.
Jan Egorov sosi 20 de minute mai tîrziu. Boris îi deschise ușa cu un surîs larg pe buze.
– Intră, dragul meu. O cafea? Este caldă.
Apoi îi anunță reluarea conferințelor pentru luna ianuarie.
– Dar de ce să așteptăm atîta timp? Deschiderea cursurilor are loc într-o săptămînă. Sînt bombardat de scrisorile studenților.
– Și eu, răspunse Boris, destul de mîndru. Dar nu sînt încă gata. De fapt, știi că avem aceeași voce la telefon?
Îi povesti neînțelegerea survenită la agenția unde lucra Eva Dumoulin.
– Doream să-i vorbesc ca să capăt o informație despre Paris, explică el.
– Da, o cunosc. Este atît de frumoasă că poate să te înnebunească. Zece ani în plus și ar fi spioana ideală! Nu, nu este ceea ce credeți...
Surîse și adăugă, visător:
– Încă nu...
Boris îi aruncă o privire complice.
– Vreți s-o întîlniți? Nimic mai ușor. De fapt îmi dați o idee excelentă. Sînt aproape două luni de cînd mă evită. Sînteți un pretext ideal. Nu va putea refuza.
Căută numărul și vru să telefoneze, dar Boris îl opri.
– Plec peste cîteva ore și nu revin decît peste trei luni. Este inutil să încercați acum.
– Unde plecați?
– La Odessa. Vreau să mă consacru scrisului, dar pentru asta am nevoie de liniște.
– Pot să anunț știrea în ziar? În același timp cu reluarea conferințelor în ianuarie?
Boris făcu un semn afirmativ cu capul.
– Apropo, l-ați întîlnit pe Trușenko?
– Nu, în final am găsit ceea ce căutam în romanele de spionaj!
– Ați făcut foarte bine.
– De ce? întrebă el intrigat.
– Are, desigur, telefonul sub urmărire și reședința supravegheată. N-ar fi fost bine pentru un om cu reputația Dvs. să fiți văzut în compania lui. Asta nu v-ar fi creat decît necazuri. Nu m-am gîndit la asta cînd v-am dat numărul lui de telefon.
– Știți, cu și politica... Dar ce s-a întîmplat de fapt? Am citit în ziarul Dvs. că și-a dat demisia...

– Dragul meu Pliuci, cîteodată vă admir naivitatea... Și plecîndu-se spre Boris adăugă: Iată, vă ofer un mic secret. Trușenko era amantul fostei soții a lui Karstov. Chiar înainte ca mareșalul să se fi însurat cu ea! El o întîlnea în timp ce celălalt stingea incendiile țării!

– Este vorba de o răzbunare atunci?

– Poate că da.

– Și această frumusețe, care vă înnebunește, de ce vă evită? Sînteți de fapt un bărbat bine.

– Are pe cineva, se pare. La Paris. Este genul fidel, sau, cel puțin, așa pretinde, știți, ca toate femeile care știu că într-o zi nu vor mai fi așa!

Boris îl conduse, liniștit. Se gîndi să-l sfătuiască amical s-o evite la rîndul său. Dar se reținu: Egorov nu putea înțelege...

6 septembrie

Piotr Karstov intră în biroul lui, la al cincilea etaj al imobilului din strada Dzerjinski, și se îndreptă spre fereastră. Ploaia nu contenise toată noaptea. Privi cerul greu, apăsător. Una din primele decizii ale lui, ca șef al KGB-ului, fusese s-o pună pe Eva sub protecție, 24 de ore din 24, afară de orele cînd el însuși o întîlnea. Ceruse să i se dea cei mai buni agenți pentru supraveghere. Linia oficială a Evei fu pusă sub urmărire „specială". El luase această măsură la 19 iulie, a doua zi după ce Eva îi arătase certificatul medical ce confirma că este însărcinată. În ajun, citise un raport redactat de agenți, care îl tulburase foarte mult. Redactorul șef de la *Pravda*, Jan Egorov, nu înceta să-i telefoneze. După extrasele înregistrate, acesta o curta de-o manieră extrem de presantă. O frază îl scoase pe Karstov din fire. Egorov, făcînd aluzie la o serată la care fuseseră împreună, îi spusese: „Recunoașteți că erați gata să cedați cînd v-am luat în brațe?".

Eva închisese telefonul. Ideea că acest nenorocit a putut s-o atingă îl înnebunea. Și gîndul că Eva l-ar fi putut înșela îi mărea furia. La 29 iulie, fusese remarcat un tînăr, un student în drept, care conducea un taxi în orele lui libere, și care o dusese acasă în seara aceea. Mașina staționase mai mult în fața casei și două lucruri curioase atrăseseră atenția oamenilor lui Karstov. Taxiul fusese oprit la aproximativ 15 m de imobil și ei vorbeau în zgomotul asurzitor al radioului, ca și cînd le era teamă să nu li se asculte conversația. Agenții nu reușiseră să înregistreze decît cîteva cuvinte: „Zece mii dolari... mulțumesc... mîine..." Trei zile mai tîrziu, studentul, un anume Moise Henkin, fusese găsit mort. Criză cardiacă...

Karstov își scoase paltonul și-l aruncă pe canapea. Nu vrusese să pună microfoane la ea, dar se răzgîndise. Va cere, de asemenea, o anchetă asupra studentului. Petrecuse o noapte albă, examinînd toate ipotezele posibile. Cuvîntul „spioană" îi veni în minte de mai multe ori. De ce n-o urmărise în străinătate? De fiecare dată

respinsese această posibilitate cu dezgust. Eva îi salvase viața, ca îi purta copilul!

Istoria cu studentul era stranie, dar era sigur că Eva îi va furniza o explicație decentă. Poate că fusese trasă pe sfoară de un traficant de devize? Egorov era cel care-l enervase cel mai mult. Se decise să-l convoace imediat.

Redactorul șef al ziarului *Pravda* sosi o jumătate de oră mai târziu și intră surîzînd în biroul lui, flatat că era primul ziarist care-l întîlnește pe noul șef al KGB-ului. Dar Karstov îi ordonă să se așeze, fără să-i întindă nici măcar mîna.

Îl observă în tăcere. Egorov se simțea prost. Se agita pe canapea și părea incapabil să-și țină mîinile liniștite. Piotr se ridică încet și se plimbă prin birou, fără să pronunțe un cuvînt, aruncîndu-i din timp în timp priviri pline de ură. Egorov, paralizat de frică, nu îndrăznea să rupă tăcerea. Piotr se întoarse brusc, se așeză și-l întrebă cu o voce puternică:

– Ce vîrstă aveți?

– 52 de ani.

– Văd în dosarul Dvs. că ați fost căsătorit de patru ori.

Egorov aprobă din cap. Nu înțelegea unde vroia să ajungă mareșalul. Piotr continuă:

– Dvs. le-ați părăsit?

– Nu văd într-adevăr ce...

– Nu sînteți obligat să-mi răspundeți.

– Eu sînt acela care le-am părăsit, dar...

– Sînteți un mare seducător, se spune.

– Da, așa se spune.

Egorov își permise un surîs înfatuat.

– A refuzat vreodată o femeie să vă cedeze?

– Niciodată, răspunse el mîndru.

– Gîndiți-vă bine. Există doar una, una singură, care v-a rezistat, nu?

Egorov se gîndi la Eva Dumoulin.

– Da, aveți dreptate, mărturisi el. Există una, într-adevăr. Dar n-am renunțat încă...

Se așteptase la orice, numai să vorbească despre viața lui sentimentală cu omul cel mai puternic din țară, nu.

– Și pot să vă cer să-mi spuneți cine este această femeie?

– Cea mai frumoasă femeie din Moscova, ceea ce este mai degrabă în favoarea mea.

Piotr îi făcu semn să continue.

– O străină. O franțuzoaică. Este ziaristă. Cred că toți bărbații visează s-o aibă.

– Numele ei?

– Eva Dumoulin. Vreți să v-o prezint? Va fi încîntată să-l întîlnească pe șeful KGB-ului. În plus, îmi veți face un serviciu. Sînt deja două luni de cînd mă evită...

Egorov se simțea acum bine. Aprinse chiar o țigară, fără să ceară permisiunea.

– De ce?

– Are un prieten, un logodnic. Cred că trăiește la Paris. O să cedeze într-o zi. Știți, femeile...

Piotr păstră tăcerea, imperturbabil. Obținuse ceea ce dorise. Eva îi era credincioasă! Îi fusese frică de clipa în care Egorov i-ar fi mărturisit că s-a culcat cu ea. Poate că l-ar fi strîns de gît? Acest nimic își salvase pielea, pentru moment...

– Bine, zise Piotr, în sfîrșit. Nu era, vă dați seama, scopul invitației mele. Doream mai degrabă să vă vorbesc de presă în general. Am constatat, cu mare regret, că apar în continuare critici privitoare la guvern, cu toate că eu am recomandat să înceteze...

Egorov vru să vorbească, dar Karstov îl opri cu un gest.

– Vă cunosc problemele. Dar eu am reputația de a fi un om de mînă forte și nu un seducător ca dumneata. Problemele nerezolvate mă deprimă. Atunci, pentru a evita depresiunea, găsesc soluții rapide și eficace.

Se ridică, arătîndu-i astfel că întîlnirea luase sfîrșit. Egorov plecă sub această amenințare voalată, complet descumpănit. Cinci minute mai tîrziu, Karstov îl chemă pe adjunctul directorului de la direcția a 7-a a KGB-ului. Colonelul Aleksandrov sosi imediat. Avînd trei mii de agenți de supraveghere a străinilor pe teritoriul național, această direcție dispunea de resurse limitate. Personalul – beneficiase de o pregătire profesională superioară la Colegiul de supraveghere din Leningrad – era echipat remarcabil: binocluri cu infraroșii, aparate foto cu obiectiv puternic, microfoane ultrasensibile, instalații radio miniaturizate și camuflate în tot felul. Mașinile de care dispuneau cei de la direcția a 7-a semănau cu o Volgă obișnuită, dar în realitate aveau un motor puternic ca al unei Ceaika și portbagajul înțesat cu aparatură electronică. Această direcție era una dintre puținele care întrebuințau un număr mare de femei.

Piotr Karstov ordonă o supraveghere completă a Evei, de același nivel ca cele cerute pentru ambasade. Timp de două săptămîni, pentru început.

– O spioană?

– Nu, o afacere sentimentală, spuse el surîzînd. Îmi veți raporta personal. Și numai mie! Trebuie să vă precizez că este o afacere foarte confidențială?

– Am înțeles. Asta-i tot?

– Nu, am aflat că, cu toată eficacitatea voastră reală, unii agenți străini reușesc să scape, pentru un timp mai mult sau mai puțin îndelungat, supravegherii.

– Așa este. De vină este glasnostul. Nu mai avem mîinile libere ca pe vremea lui Andropov.

– O să le aveți în curînd. Mă ocup eu.

– Acest lucru îl spunea și predecesorul Dvs. Dar situația a continuat să se înrăutățească, domnule mareșal.

– El era el, iar eu sînt eu! strigă Karstov, făcîndu-i semn să se retragă.

În aceeași seară, venind acasă, Eva observă o Volgă bej în colțul străzii. Îi recunoscu imediat apartenența după portbagajul lăsat din cauza greutății aparaturii de filaj. Intrînd în apartamentul său, efectuă imediat un control de microfoane. Fu pozitiv, cum se aștepta. Erau cel puțin zece. Agenții direcției a 7-a nu-și bătuseră capul! „Mă consideră o cretină", gîndi ea fără să se agite. Zece minute mai tîrziu, înota în piscina de la Hilton, sub privirea discretă a unei blonde drăguțe.

Era urmărită, fără îndoială. Se aștepta și găsea acest lucru normal. Se mira chiar că Piotr nu o făcuse mai devreme. Dar de ce o supraveghea el acum, atît de aproape de țel? Singura problemă se numea Boris Pliuci. Oamenii lui Nelson vor sfîrși prin a-l descoperi și atunci... Dimineața, ziarul *Pravda* anunțase că fostul inspector pleacă pentru 3 luni la Odessa, unde avea de gînd să-și scrie memoriile. Nu crezuse un cuvînt. Cu noua supraveghere, ea avea tot interesul să-și sporească precauțiile. Trebuia, totuși, să dea un telefon ca să-l convingă pe Nelson să nu acționeze. Cum să facă? Să scape de agenți era dificil, dar posibil. Dar atunci trezea bănuielile lui Piotr. Nu-i rămînea decît să spere că oamenii lui Nelson îi reperaseră și ei pe agenții direcției a 7-a. De altfel, pentru ce îi ceruse Piotr, chiar în dimineața aceea, să se întoarcă în apartamentul său din strada Cehov, timp de două săptămîni? Timpul supravegherii ei? Probabil.

– Sper că nu-mi ceri asta ca să aduci aici alte femei? se răzvrătise ea, mai mult de formă.

– Am nevoie de apartament pentru cîteva întîlniri de care nu trebuie să știe nimeni, îi răspunsese el.

Încerca încă să înțeleagă ce putuse să declanșeze bănuielile lui, cînd numele **lui Egorov** îi trecu prin minte. El era de vină. Știa că telefonul „oficial" era supravegheat și Piotr surprinsese probabil propunerile intime pe care i le făcea cîteodată Egorov. Surîse. „Este gelos, gîndi ea amuzată. Iată adevăratul motiv!"

Se întoarse în cameră și vru să pună un disc, cînd sună telefonul. La celălalt capăt era Egorov. O invita la o serată.

– Domnule Jan Egorov, redactor șef al unei zdrențe numită *Pravda*. De data asta o să mă ascultați. Dacă continuați să mă hărțuiți, o să găsesc pe cineva să vă facă fierfeniță fața aia pe care o credeți irezistibilă!

Eva închise telefonul.

Un minut mai tîrziu, telefonul sună din nou.

– Îmi datorați o explicație, urlă Egorov. Și scuze. Cer scuze.

– Vreți scuze? Atunci iată-le: să te ia dracu, imbecilule!

8 septembrie

Eva nu reușise încă să găsească un mijloc discret ca să-l avertizeze pe Nelson: Volga o urmărea pas cu pas.

Indiscreția agenților lui Karstov confirma teza geloziei. „Indivizii ăștia se plictisesc, probabil, sau consideră supravegherea mea ca o chiverniseală", se gîndea Eva. Boris Pliuci nu se manifestase încă în nici un fel. Dar ea nu-și imagina nici o clipă că inspectorul ar fi abandonat partida. Doar dacă nu s-a speriat într-adevăr la Odessa, ca să abandoneze totul definitiv!

Această ipoteză îi păru logică. Ea știa că ucigașii lui Nelson nu se vor da în lături de la nimic ca să-l găsească. Cele trei luni la Odessa: o capcană întinsă de Boris ca să-i îndepărteze momentan de Moscova. Dar asta putea însemna și că el se ascundea în capitală, sub o deghizare oarecare, așteptînd momentul potrivit.

La agenție, își reluase, conform ordinului din Bruxelles, funcțiunile anterioare, așteptînd sosirea înlocuitorului lui David. Ieși să dejuneze cu Pia și Martine. Merseră pe jos la Pierre, în Arbat. Patronul le primi cu jovialitatea lui obișnuită:

– Ah, frumoasele mele doamne, intrați, intrați! Le instală la o masă și chemă chelnerul, comandînd din partea casei: Șampanie!

În acea clipă, blonda de la piscină intră, acompaniată de un bărbat de vreo 30 de ani. Luară loc la o masă, chiar în față. „Ar trebui să-mi mulțumească din tot sufletul!" gîndi, ironic, Eva. Ridică paharul, cînd acesta îi alunecă deodată din mînă: Pliuci își făcea intrarea în restaurant. Chelnerul veni imediat și șterse fața de masă, în timp ce inspectorul se îndreptă spre bar. Se așeză pe un scaun înalt și consultă liniștit meniul.

Pia o scoase pe Eva din încurcătură, întrebînd-o dacă succesorul lui David nu putea să fie o femeie.

– Nu, la Bruxelles egalitatea între sexe n-a devenit încă o obsesie.

Conversația se concentră îndată pe această numire. Boris nu se întoarse spre Eva. De ce venise? Știa că ucigașii se aflau pe

urmele lui. Se descotorosise de ei? Sau, poate, îl așteptau afară? Doar dacă nu încerca să-i transmită un mesaj... Eva acceptase să mănînce cu colegele ei, cu gîndul să scape cîteva minute pentru a-i telefona lui Nelson. Cînd blonda intrase în restaurant, înțelesese că totul era ratat.

Boris se ridică și se îndreptă către toalete. Eva era gata să-l imite. Se abținu. O pradă nu-și urmează vînătorul. Cu toate acestea, instinctul o îndemna să se ia după el: era sigură că și el dorea să-i comunice ceva. Fără a mai ezita, se ridică și se scuză. Se duse spre toalete; blonda se sculă imediat și ea. Eva se îndreptă atunci spre telefonul situat în fața toaletelor.

– Pot să obțin și eu un fir cu orașul? o întrebă pe îngrijitoarea așezată la intrare.

Formă propriul număr și se prefăcu că vorbește cu cineva:

– La piscină, la ora 7. Da, și eu; nu, la 8 este prea tîrziu. Ciao!

Se întoarse și se așeză. Blonda o imită. Boris Pliuci nu mai reveni... O jumătate de oră mai tîrziu, încă nu revenise. O frică puternică o cuprinse... Examină fețele clienților încă o dată.

Și se asigură că nimeni nu plecase. Barmanul, un italian cu părul pomădat, îl chemă pe patron și indică cu bărbia locul unde fusese așezat Pliuci, șoptindu-i ceva la ureche. Pierre, neliniștit, se îndreptă către toalete. Ieși, vizibil furios, și făcu un gest negativ în direcția barmanului, ridicînd umerii.

Eva, nerăbdătoare să iasă, achită nota cu voie bună. Trecînd prin fața barului, remarcă nota neplătită de Boris.

10 septembrie

Radioul anunța dispariția inspectorului Boris Pliuci. Eva sări din pat și-l dădu mai tare. Era ora 7 dimineața. Cel ce comenta știrea afirma că inspectorul suferea de cîtva timp de o depresiune. Părăsise casa la 8 septembrie, în același timp cu soția lui, către ora 8 dimineața. O întovărășise pînă la stația de metrou Pavelețkaia, unde se despărțiseră, el urmînd să-și petreacă ziua la Biblioteca Națională. Cei doi conveniseră să mănînce împreună. Dar fostul inspector nu venise la întîlnire. La ora 2 dimineața, soția lui dăduse alarma.

„Au fost întreprinse imediat cercetări", continua comentatorul. Soția lui Pliuci spusese că „Boris trebuia să se ducă la Odessa pentru cîtva timp, dar hotărîse să-și amîne voiajul cu o săptămînă. Nu, n-avea nici un motiv să se sinucidă, era puțin obosit, dar nu deprimat." Pierre, pentru a evita o publicitate neplăcută, nu spusese desigur nimic la miliție.

Eva intră ca o somnambulă în sala de baie. Boris dispărut, asta însemna că nu-l asasinaseră atunci, la restaurant. Doar dacă urmăritorii lui nu l-au obligat să iasă prin spate, înainte de a-l duce într-un parking subteran și de a-l lichida după metoda Müller, ca pe Aleksandr.

Trebuia cu orice chip să se debaraseze de cei ce o supravegheau pentru a intra în contact cu Nelson. Situația devenea prea periculoasă. Cercetările urmau să se intensifice.

O idee nebunească îi încolți în minte. Introduse cheia în broasca ușii, în exterior, apoi răsturnă comoda și intră în sala de baie. Rupse perdeaua dușului și începu să strige, să geamă, ca și cînd era pe cale să înfrunte un agresor: „Ești nebun! Nu, te implor, sînt însărcinată... Sînt... Ah!" Se trînti pe jos, se ridică, alergă cu zgomot prin apartament, reveni în sala de baie și sfîrși prin a trînti ușa cu putere, plîngînd.

În fine, făcu numărul lui Piotr la KGB. Cu toată ora matinală, spera că va fi acolo înaintea tuturor, ca de obicei. Răspunse. Era Karstov.

– Vreau să mă duc la spital, strigă ea, mi-e frică!

– Ce se întîmplă?

El o auzi plîngînd și deodată urlă:

– Nu te mișca! Sosesc imediat.

Intră cîteva minute mai tîrziu, ca un uragan. O zări înghesuită într-un colț al salonului: o acoperi cu paltonul lui și o ridică. Ușa se deschise și un bărbat în pijama apăru:

– A fost un accident?

Nu-l recunoscuse pe mareșalul Karstov cu pălăria și ochelarii lui negri.

Piotr îi ordonă s-o șteargă și o trase pe Eva pe scară. Toți locatarii imobilului se sculaseră și discutau aprins. Afară, Piotr o instală pe Eva în Zilul lui blindat înainte de a face semn Volgăi bej, garată la capătul străzii, să-l urmeze.

– Ce s-a întîmplat, Eva, răspunde-mi!

Dar Eva se uita drept în fața ei, cu obrajii uzi de lacrimi.

– Cineva a intrat la tine. Ce a făcut?

– Te urăsc, Piotr! Te urăsc! Ești un monstru, un monstru! urlă ea, pe neașteptate.

Piotr simți o durere teribilă strîngîndu-i pieptul și vru să pună mîna pe pîntecele ei. Ea îl respinse violent:

– Nu mă atinge, nu mă mai atinge! Ești un monstru, vreau să plec de aici!

Izbucni brusc în plîns. Intrase în joc. Strigă, rupse perdelele mașinii oficiale, lovi în geam și umărul lui Karstov. Vru să deschidă portiera și să se arunce afară, dar el o opri în ultimul moment, evitînd un camion. Înnebunit, opri mașina, palid ca moartea.

– Te implor, Eva...

Încercă s-o strîngă lîngă el. Ea îl respinse violent:

– Nu mă mai atinge, mă auzi? strigă ea. Vreau să merg la Ambasada Franței. Vreau să mă întorc la mine!

Neputînd s-o calmeze, Piotr porni din nou mașina.

– Eva, liniștește-te, te implor. Te duc la spitalul KGB-ului, vei fi în siguranță. Ai o criză de nervi, totul o să se aranjeze, vei vedea, mica mea Eva, viața mea!

Vocea îi tremura și toată fața îi exprima îngrijorarea.

– Lasă-mi brațul, îmi faci rău! Nu vreau să merg la spital și mai ales la KGB! Du-mă la mine.

Părea calmă. Rulau pe calea Sretenka. Piotr întoarse mașina. Zece minute mai tîrziu, oprea Zilul negru în fața apartamentului din strada Novokuznețkaia.

Medicul de la policlinica rezervată diplomaților sosi în cinci minute după ce Piotr le telefonă. Clinica era situată la cîteva sute de metri, pe strada Dobrîninski. Medicul o examină pe Eva sub privirea neliniștită a lui Piotr și îi administră un calmant. După el, totul părea normal, dar pacienta suferise probabil un șoc puternic și avea nevoie de odihnă. Afirmă că nu exista urmă de viol, iar starea copilului era normală. Cînd medicul plecă, Karstov se prăbuși pe pat alături de Eva, care dormea deja. Dădu cîteva telefoane colaboratorilor săi apropiați ca să le spună că nu va putea fi acolo o bună parte din zi și veghe asupra somnului ei, devorat de neliniște.

Eva deschise ochii spre prînz. Piotr îi întinse un pahar cu apă.

– Bea puțin, îi spuse.

Îi ridică încet capul și ea bău o înghițitură, cu un aer mirat.

– Ce s-a întîmplat? Ce faci aici?

– Nimic grav, inimioara mea. Mai bea un pic.

Piotr îi povesti ce se întîmplase:

– Ai lăsat cheile în ușă. Nu este prima dată. Atunci, cineva a intrat la tine și a încercat să te violeze. Tu te-ai zbătut și el a fugit.

Piotr, în timp ce ea dormea, ordonase o anchetă. Perechea însărcinată cu paza nu remarcase nimic anormal. Dar serviciul de ascultare înregistrase toată scena. Încercaseră să-i alerteze imediat pe cei din Volga, dar aceștia nu au răspuns decît după 10 minute.

Perechea fu imediat dată afară. Vecinii auziseră strigăte spre 7 dimineața. Cel de dedesubt chiar credea că auzise pași pe scară, ca și cum cineva ar fi fugit. Eva își revenise în fire și-i relatase și ea cele întîmplate:

– Mi-aduc aminte. Eram sub duș, cînd un bărbat a smuls perdeaua. Purta un fular pe partea de jos a feței. Am strigat și instinctiv i-am dat o lovitură de picior în partea de jos a stomacului. S-a împiedicat și am profitat ca să mă salvez. M-a ajuns în salon și i-am aruncat un scaun, cred, sau o masă mică, nu mai știu.

Am continuat să urlu și el a fugit... Apoi, nimic.

– Ai putea să-l recunoști? Acest om probabil te-a urmărit. Încearcă să-ți amintești. N-ai remarcat fața lui în zilele precedente, pe stradă, de exemplu, un tip straniu?

– Nu. Dar de cîteva zile, am observat o pereche, într-o mașină bej, care mă urmărea pas cu pas. Am vrut întîi să-ți spun, dar mi-a fost frică să nu te neliniștesc. Știu că din timp în timp KGB-ul, în ciuda glasnostului, îi supraveghează pe ziariști. Un coleg de la *Pravda* mi-a spus...

– Cine?

– Poftim?

– Cine este acest prieten, vreau să spun coleg? întrebă Piotr, cu o voce care se voia neutră.

– Redactorul șef de la *Pravda*. Dar...

– Ce?

– Este un idiot... Ascultă, Piotr, trebuie să-ți spun ceva.

– Vorbește!

– Egorov, așta este numele lui, mă urmărește de mult. Ohl nimic rău în asta, încearcă și el, este normal. Dar, în ultimul timp, a devenit foarte insistent. Acum 2-3 zile l-am trimis la plimbare într-un fel nu prea amabil... Or, bărbatul de azi dimineață, nu știu, avea ceva care m-a surprins. Ceasul lui. Era un Cartier! Același ca al lui Egorov! Cînd l-am lovit, el s-a împiedicat și ceasul i-a căzut pe pămînt. L-am văzut. Era un Cartier. Ceasul m-a salvat într-un fel, deoarece individul l-a luat de pe jos și eu am profitat ca să ies din camera de baie. Știu că este o acuzație gravă, dar...

– Eva, este într-adevăr o acuzație foarte gravă, spuse Karstov, zdruncinat. Dar îl voi găsi pe vinovat, pe cel adevărat. Cum ai reușit să-ți dai seama că ești urmărită?

– Întîi am simțit o prezență în jurul meu. O prezență ostilă. Noaptea am avut un vis, un coșmar mai degrabă. O mașină neagră mă urmărea, vroia să mă zdrobească. Șoferul, o femeie, rîdea tare, foarte tare... A doua zi, coborînd, am văzut o mașină bej cu o pereche și-am recunoscut-o pe femeia pe care o văzusem în vis.

– Și n-ai avut nici o viziune înaintea... tentativei de viol?

Eva izbucni în rîs. Știa că el îi va pune această întrebare.

– Tu crezi că eu văd totul? Nu. Din nenorocire, nu este așa simplu. Rămase cîteva momente pe gînduri. Nu, asta n-am văzut-o. Viața mea nu era în pericol, altfel l-aș fi simțit într-un fel sau altul.

– Eva, ascultă ceea ce-ți voi spune și nu te supăra.

Piotr îi explică atunci motivele care-l făcuseră s-o protejeze. Îi vorbi apoi despre afacerea Moise Henkin.

Ea își închipuise că șeful KGB-ului va afla într-o zi că îl cunoscuse.

– Era o lovitură contra *New York Times*-ului, mărturisi ea. Agenția noastră nu putea oferi o astfel de sumă; atunci, m-am hotărît să fac pe spioana. Studentul a înregistrat pentru mine primul curs al inspectorului.

– A murit, Eva.

– Cine? întrebă ea.

– Studentul. A fost găsit cîteva zile mai tîrziu, mort, în mașina lui.

– Imposibil! O agresiune?

– Nu, a murit de o criză cardiacă.

– Dar n-avea decît ....

– 23 de ani, da. Și în plus a dispărut și inspectorul Pliuci.
– Cum asta, a dispărut? Nu înțeleg nimic.
– Nici eu. Am cerut o anchetă. Pare un mister.
– A murit și el?
– Probabil.
Eva simți cum inima îi zvîcnește.
– Dacă *New York Times* află că i-am dublat, sînt bună pentru pensie, spuse ea cu o voce slabă.
Piotr o îmbrățișă.
– N-avea teamă, micuța spioană, șeful KGB-ului este aici să te protejeze.

Anunțul morții redactorului șef al ziarului *Pravda* umplea prima pagină a jurnalelor de a doua zi, 11 septembrie. Fusese găsit mort în sala de baie, în ajun, către ora 6 seara, de către femeia de serviciu. Stop cardiac. Părăsise redacția la orele 17 pentru a se duce la o întîlnire și trebuia să revină o oră mai tîrziu. Secretara lui susținea că se afla într-o formă excelentă.
Eva împături ziarul și-l puse pe birou, cînd Martine intră brusc, cu un telex în mînă, lividă:
– S-a găsit corpul inspectorului Pliuci!
Îi întinse telexul. O durere teribilă o lovi pe Eva ca un bici. Simțea că nu-și va putea opri mult timp lacrimile și întoarse fața. Martine se apropie, neliniștită.
– Nu-i nimic, o asigură Eva, sînt îngrijorată din cauza bunicului meu. Am fost înștiințată c-a fost spitalizat. Mă scuzi...
Martine o îmbrățișă pentru a o consola. Printre lacrimi, Eva reuși să citească textul telexului agenției TASS. Inspectorul Pliuci se sinucisese cu un glonț tras în gură și cadavrul îi fusese găsit într-o pădure în afara Moscovei.

Părăsind biroul seara, către ora 19, Eva se îndreptă instinctiv către florăria hotelului Meridian. Strada Piatnițkaia era în întregime blocată de milițieni, care controlau accesul. Împinsă de curiozitate, înaintă cu buchetul în mînă și arătă legitimația de presă. Milițianul rămase insensibil și îi interzise intrarea pe stradă.
– Am fost o bună prietenă a inspectorului.
– Îmi pare rău, dar nimeni nu trece, cu excepția celor ce locuiesc pe această stradă.
Eva îi strecură discret o bancnotă de 100 de ruble. Milițianul o băgă în buzunar și murmură:

– Nu rămîneți prea mult! E în regulă, strigă el către ceilalți milițieni postați mai departe.

Eva înaintă către imobil. Curios, nu simți nici un fel de teamă cînd se apropie de apartamentul situat la primul etaj. Ușa era întredeschisă. O împinse și intră. Soția lui Boris Pliuci era așezată pe un divan, cu fața ascunsă în palme. Cîteva capete se întoarseră cînd apăru Eva. „Familia, fără îndoială" se gîndi ea. Apoi căută cu privirea corpul lui Boris. Nu era în acea cameră. Salonul era strîmt, sobru, fără lux. Pe pereți, două reproduceri ale unor destul de cunoscute tablouri: prima reprezenta *Rondul prizonierilor* de Vincent Van Gogh; cealaltă, mai mică, fixată deasupra unei comode vechi, înfățișa un tablou al unui pictor romantic rus, Pavel Andreievici Fedotov: *Anticamera comisarului de poliție*. Se apropie de văduva inspectorului și puse buchetul de flori pe o măsuță. Doamna Pliuci își ridică ochii și îi întîlni pe ai Evei. Îi mulțumi din priviri acestei necunoscute. Eva nu știa ce să spună în fața acestei femei doborîte de durere. Ieși, cum intrase, în liniște.

Mai tîrziu, singură, acasă, Eva analiză cu mintea limpede situația. Piotr îl lichidase pe Egorov. Boris, la rîndul lui, fusese ucis de oamenii lui Nelson, dar se va reține teza sinuciderii: jurnalul de seară de la televiziune făcuse aluzie la un „comportament bizar". Piotr suspendase supravegherea. Era din nou liberă.

La 7 octombrie, peste trei săptămîni, misiunea ei lua sfîrșit. Nimic n-o mai amenința în prezent. Se simțea, în fine, în siguranță și-și turnă un scotch mare, pe care-l bău dintr-o dată. Se gîndi în treacăt la copilul pe care-l purta... Piotr îi prezisese că va fi un băiat. Își turnă un al doilea pahar și adormi imediat cu pumnii strînși.

17 septembrie

Ședința săptămînală, reunindu-i pe responsabilii celor zece direcții generale ale KGB-ului, începuse în sala subterană a centrului.

Piotr Karstov fusese primit de noii săi subordonați cu un anumit scepticism. Venirea acestui militar cu trecut de erou, prieten și protejat al lui Gorșkov, care prefera, în locul sîngelui, dialogul, și care, grație harului său, îl oprise pe papă, îi făcuse pe toți să fie cu ochii în patru. Cînd Bogarski, numărul doi al KGB-ului, fusese arestat, neliniștea îi cuprinsese: fiecare își aștepta rîndul cu teamă.

Așezat sub portretele lui Lenin și Gorșkov, Piotr luă cuvîntul cu o voce măsurată.

– Am studiat cu grijă dosarul complet al acestei instituții. De aceea, am să vă spun de la bun început că am decis să operez cîteva reforme indispensabile funcționării ei. Să începem cu tine, Smirnov.

Fixă figura directorului celei de-a treia direcții, responsabil cu siguranța în sînul armatei, inclusiv în statul major al acesteia și în GRU. Ofițerii acestei direcții făceau dintotdeauna adevărate ravagii în unitățile Armatei Roșii. Acționînd împreună cu ofițerii politici, aveau misiunea să curețe armata de orice disidență și să garanteze supunerea ei față de partid și Comitetul Central. Aceștia erau oamenii care-l judecaseră pe Karstov înainte de a-l trimite la închisoare, după eliberarea ostatecilor din Afganistan.

– Misiunea voastră este de acum încheiată, urmă Karstov.

Fața lui Smirnov deveni palidă.

– Ne vom concentra energiile asupra străinătății.

Îl privi pe generalul Timoșek, șeful primei direcții, cea mai importantă din KGB. Era împărțită în trei sectoare distincte: S, care răspundea de agenții KGB-ului în lumea întreagă; T, care răspundea de spionajul în domeniile științifice și de înaltă tehnologie; în sfîrșit, K, cunoscut mai ales sub numele de „Linia KR", care se infiltra în serviciile secrete străine.

– Generale Timoșek, ești un incapabil! strigă deodată Karstov. Rezultatele ultimilor ani nu sînt la înălțimea resurselor angajate. Americanii, în ciuda tuturor handicapurilor – și slavă Domnului că au destule – acționează aproape la fel de bine ca voi. 187 de sovietici au fost declarați *persona non grata* în acești ultimi trei ani și 12 dintre cei mai buni oameni ai noștri au trecut în vest. Știu că trei dintre aceștia au fost infiltrați, dar mi-e teamă că nu-i controlați atît de bine precum pretindeți. Făcu o pauză. Cu toate acestea, am decis să vă mai dau o șansă.

– Mulțumesc, mareșale Karstov, spuse Timoșek, cu o voce spartă.

– Avem organizația cea mai importantă a planetei, mijloace nelimitate, dar subminate de o totală dezordine! Armata, pe care am onoarea s-o reprezint, nu va mai fi obiectul unei supravegheri. Își va face meseria cu onoare, voi la fel.

Se întoarse către generalul Zarkiș, șeful celei de a cincea direcții, cunoscută sub numele de „Direcția disidenței" sau a „ideologiei", creată sub Andropov cu scopul de a urmări, de a intimida și, în final, de a elimina nonconformiștii. Această direcție era deseori disprețuită de către ofițerii KGB-ului, din cauza metodelor brutale pe care le întrebuința. Cu tot glasnostul, ea continua să supravegheze un mare număr de intelectuali și politicieni.

– Voi, spuse el, arătîndu-l pe Zarkiș cu mîna, vă veți intensifica cercetările, dar cu mai multă discreție și finețe. Mulți politicieni conservatori sau de stînga ajung, datorită vouă, prea... cunoscuți, în ultimul timp.

Directorii cădeau parcă din nori. Fața lor exprima o confuzie totală. Dar Karstov continua ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic și-l fixă pe generalul Simonov, șeful celei de a doua direcții, care administra vastul aparat al represiunii interne. Simonov se ocupa și de urmărirea străinilor, din ce în ce mai numeroși, care locuiau în Uniunea Sovietică și de contraspionaj.

– Pregătiți-vă să vă întăriți activitățile. Vreau un plan precis și detaliat, care să aibă în vedere procesul de democratizare în curs. Înainte de sfîrșitul lunii!

Bău o înghițitură de apă și observă figurile înspăimîntate ale nomenclaturiștilor. O tăcere de plumb domnea în sală.

– Trebuie să mai precizez că această reuniune este ultra-secretă și că nu voi tolera nici o indiscreție scăpată presei sau Comitetului Central?

Karstov se ridică și merse spre ușă. O deschise și, întorcîndu-se înainte de a ieși, adăugă:

– Era să uit esențialul! Sînteți invitați la masă astă-seară în *dacea* mea. Și dumneata, tovarășe Smirnov!

19 septembrie

Eva Dumoulin era în întîrziere. Cînd ajunse la ambasada Israelului, recepția în onoarea primului ministru israelian începuse deja. Majordomul îi strigă numele, stîlcindu-l exact cum făcuse și prima dată. Îl identifică imediat pe cel cu care trebuia să ia legătura; cu o cupă de șampanie în mînă, acesta făcea curte unei ziariste străine, de la agenția americană UPI. Saloanele erau pline pînă la refuz. Se apropie de el, strîngînd cîteva mîini în trecere. Profitînd de înghesuială, acesta îi strecură în mînă o bucată de hîrtie îndoită. În același moment, Olga Karstov sări de gîtul Evei.

– Eram sigură că te voi găsi aici, draga mea!

Eva surîse. Această coincidență îi displăcea. Mai avea în mînă hîrtia, dar o îmbrățișă la rîndul ei pe Olga.

– N-am vrut să te deranjez. Știu că..., spuse Olga, cu un surîs larg.

– Și eu sînt fericită că te revăd, răspunse Eva.

– Ești sigură?

– De ce spui asta?

– Oh, n-are nici o importanță! Vino să bem un pahar. Nu te-ai îngrășat un pic?

– Puțin, bucătăria rusească este delicioasă, dar fatală pentru silueta.

Eva era furioasă. Întorcîndu-se, reuși să ascundă hîrtia în buzunarul pantalonului.

– Iartă-mă, te rog, trebuie să merg puțin să mă aranjez și am să te ajung imediat din urmă, spuse ea.

– Vino repede, vreau să ți-l prezint pe prietenul meu.

Își făcu drum prin mulțime și o observă pe Olga de departe. Era în compania unui bărbat frumos, brun, abia de 30 de ani, cu aerul foarte distins. Exact contrariul lui Piotr! Cine era? Un diplomat, un om al KGB-ului?

Se hotărî să plece cît mai repede posibil. Această femeie o făcea să se simtă prost și îi era frică de o capcană. La toaletă

citi mesajul și fu gata să leșine: „Cîinele nu a murit. Coșciugul gol.“ Eva rupse hîrtiuța. Împotriva tuturor regulilor de prudență, o aruncă în toaletă și trase apa. Așteptă o clipă, trase apa a doua oară și ieși.

Plecă de la recepție fără ca Olga să-și dea seama. Acasă, căzu pe pat, extenuată. „Imposibil, gîndi ea. Boris Pliuci n-avea cum să organizeze toată această punere în scenă.“ Își aduse aminte de figura desfigurată a soției lui. Corpul nu era acolo, sigur, și ea nu îndrăznise să întrebe unde se găsea. În cealaltă cameră, la morgă? Ar fi putut, de asemenea, să-l incinereze.

„Cîinele nu a murit“ însemna că oamenii lui Nelson nu-l omorîseră. Rămînea varianta sinuciderii. Dar nu credea nici în această eventualitate. Rămîneau alte două ipoteze: comedie sau KGB. De ce KGB? Degeaba își chinui Eva creierul, nici un răspuns n-o satisfăcea. Iar în privința comediei... În ce scop? Să-i îndepărteze pe ucigași? Dar cît timp credea el c-o să poată să reziste? Unde se ascundea?

Își rememoră încă o dată scurta ei vizită în apartamentul lui Boris. Nu erau copii și totuși fiica sa avea unul. De altfel, nici aceasta nu era acolo. Figura unui om, așezat în colțul salonului, îi reveni subit în minte. Pe cînd ceilalți s-au uitat la ea imediat, acesta nu ridicase capul. Un astfel de amănunt n-o frapase pentru moment. Părea bătrîn și sărac, cu ochelarii lui negri de orb. Fusese Boris Pliuci? Inspectorul putea să fie genial într-un mod atît de simplu?

Deodată izbucni într-un rîs nervos. Două sau trei zile mai devreme, ajutase un bătrîn orb să traverseze o stradă și chiar îi strecurase în buzunar o bancnotă de 50 de ruble...

„Dacă tu ai fost, gîndi ea, atunci jos pălăria! Dar nu uita, Boris, nu există decît un glonte în revolver!“

21 septembrie

Piotr Karstov închise dosarul cu un aer satisfăcut. Ancheta care fusese întreprinsă în mare secret asupra Evei corespundea, cu excepția cîtorva mici detalii, propriei sale versiuni. După un moment de gîndire, deschise din nou dosarul de carton albastru și scoase cele șase pagini ale raportului. Le introduse una după alta în tăietorul de hîrtie instalat în dreapta sa, dar păstră fotografiile Evei copil. Le privi liniștit. Era deja încîntătoare, chiar dacă nasul îi era puțin mai drept decît acum. Karstov le puse în seiful personal și-și aprinse o havană. Operațiunea de dezinformare era în curs de realizare și cu șanse de reușită peste speranțele lui: presa internațională nu-l mai prezenta acum ca pe „măcelarul Varșovici", ci ca pe „un moderat, un reformator de talent, uman, cosmopolit, vorbind engleza, urmînd cursuri de franceză. Partizan necondiționat al perestroicii și al glasnostului, dansează tango, bea Jack Daniel's și este pasionat de jazz"! Karstov era considerat chiar, așa cum sugera un articol din *Washington Post*, „cea mai bună garanție pentru succesul lui Gorșkov și al perestroicii".

Rîsese împreună cu Președintele Sovietului Suprem, citind aceste aprecieri în cursul dejunului lor săptămînal.

– Această operațiune nu este decît un joc de copii, îi spusese Gorșkov. Se făcea mai bine în timpul fostului meu protector, Andropov. Și el a fost prezentat în termeni asemănători, obținîndu-se exact aceleași rezultate, dar în plin război rece!

Piotr începuse să prindă gust pentru noua lui putere. De mai multe ori, s-a simțit îmbătat de glorie și de respectul care i se arăta. Pentru armată devenise un mit viu și îi plăcea acest lucru. Pentru nomenclatură, dimpotrivă, el simboliza oportunismul și rămînea oaia neagră a neo-staliniștilor. În ziua de 6 octombrie, seara, trebuia să treacă la acțiune. Psihologic vorbind, el nu se simțea încă gata. Ceva îl oprea, în mod confuz. Eliminase, totuși, o mare parte din dușmanii lui, în special pe Trușenko. Atunci, de ce să

meargă mai departe? Își puse jos țigara și privi cadranul ceasului de pe perete: ora 7 dimineața.

Ridică receptorul și formă numărul Evei.

– În seara asta vom fi împreună. Du-te la *dacea*, te voi urma și eu în curînd.

Închise telefonul.

Eva era deja sculată cînd primise telefonul lui Piotr. Aștepta această seară de multă vreme, cu nerăbdare. De fiecare dată cînd îl întreba unde ajunsese cu planul pe care-l făcuseră în Polonia, el răspundea cu banalități: „Totul merge bine... totul se derulează cum am prevăzut..."

Ziua trecu fără să-și dea seama. La agenție, remarcaseră silueta ei un pic împlinită: figura i se rotunjise, nu mai avea obrajii prelungi, care-i măreau frumusețea, dar, în același timp, părea mai deschisă. Cîteodată, simțea cum se mișcă copilul, asta o făcea furioasă. Se simțea umilită, handicapată. De mai multe ori fusese gata să meargă la doctor să întrerupă sarcina. Dar era prizoniera lui Piotr, prinsă în propria ei capcană, ostatică a Mossadului și a CIA.

Singurul care, împotriva oricărei rațiuni, îi aducea o oarecare reconfortare era Boris. Nu-și explica de ce.

Piotr nu ajunse decît la orele 22. Se făcuse noapte de multă vreme și Eva nu se ridică să-l întîmpine.

– Ai mîncat, sper? întrebă el, vrînd s-o îmbrățișeze.

Nu se gîndea decît la fiul lui!

Ea îl respinse.

– Piotr, mă simt prost. Nu încetez să visez, să am coșmaruri, în special în ceea ce te privește pe tine.

Izbucni în plîns și se apropie de el.

– Ce fel de vise? întrebă el, liniștitor.

Cu o voce slabă, spuse tot ce avea pe inimă: el nu-i mai lua viziunile în serios, oricum mai puțin ca înainte. Puterea i se suise la cap. Se credea invulnerabil. Ea, în acest timp, avea coșmaruri, temîndu-se că el va fi omorît dintr-o clipă în alta...

Încercă s-o calmeze:

– Draga mea, nu sînt gata pentru 7 octombrie.

Era gata să izbucnească, într-atît se aștepta la această frază. Exact asta. Ceea ce însemna, nici mai mult nici mai puțin, decît eșecul misiunii sale. Un eșec răsunător.

Îl dădu la o parte și se duse să se așeze pe sofa, dar el o urmă imediat.

– Trebuie să înțelegi, Eva mea dragă. Nu este un joc. Nu-ți poți imagina frica pe care o simt. Tu duci o viață liniștită, pe cînd eu...

Eva își băgă capul într-o pernă și plînse fără reținere.

– Nu sînt încă sigur de oamenii mei, îi explică el. Unul din ei mă poate trăda în ultimul moment...

– Atunci, hotărăște-te! Îmi faci un copil, îi lași să te omoare, și eu? Rămîn cu copilul? Ca mama ta, asta vrei? Ascultă-mă bine, Piotr. Nu voi aduce pe lume niciodată un orfan, mă auzi?

Piotr deveni roșu de furie: crezu c-o s-o pălmuiască. Nu-i era frică și îl sfidă, privindu-l cu insolență. El lovi masa cu pumnul și începu să umble nervos. Tăcerea dură mai multe minute. Piotr capitulă primul.

– Pe 7 noiembrie. Voi fi gata pentru 7, nu înainte. Am o altă idee ...

Se apropie, o îmbrățișă și-i murmură cîteva cuvinte la ureche. Eva îl asculta fără să-l întrerupă. Planul lui era genial! De ce oare Washington-ul și Tel-Aviv-ul nu se gîndiseră mai înainte? Trebuia să-i spună cît mai repede lui Nelson. Singura dificultate: ea va intra atunci în a patra lună de sarcină. Acest gînd o tortura. Dar mai putea ea alege? Nu servea la nimic să grăbească lucrurile. Piotr ar merge drept la dezastru! Trebuia ca Nelson să accepte, orice s-ar întîmpla. Ea îl știa nerăbdător, periculos de nerăbdător! Ca să-l convingă, trebuia să-l întîlnească. Dar dacă Piotr o urmărea?

Simți copilul cum mișcă. Avu atunci un gest pe care nu și-l controlă. Luă mîna lui Piotr și o puse pe pîntec. Era prima dată. Tulburat, își simți atunci băiatul, fiul său, trăind.., Fiul pe care decisese să-l numească Igor, ca pe tatăl său.

Piotr Karstov, unul din oamenii cei mai puternici de pe planetă, nu-și putu reține emoția: plînse încet, ca și cum ar fi fost el însuși un copil.

Luminile se stinseră exact la 1 și 13 dimineața, după cifrele înscrise pe ceasul lui Boris Pliuci. Își opri puternicul captator orientat către casă și decise să aștepte încă o oră. Așezat pe o ramură groasă a unui arbore centenar, la doi metri numai de *dacea*, sosise cu trei ore înaintea franțuzoaicei. Dimineața, cînd Karstov îi telefonase Evei, el se găsea la văduva cu care se împrietenise și pe care și-o făcuse complice. De ce să te refugiezi la sute de kilometri, cînd ai posibilitatea să fii la doi pași de mister, de pradă? Doar trei persoane erau la curent cu falsa lui moarte: soția, fata lui și văduva. Dar despre aceasta doamna Pliuci nu știa nimic.

Caterina era încîntătoare și nu dorea ca soția lui să aibă cea mai mică bănuială. Brunetă, ochi mari, negri, nas drept, gura senzuală, avea 44 de ani. Soțul ei, geometru-șef al Moscovei, murise într-un accident de avion, cu șase ani în urmă. Întîmplarea făcuse ca numai după o oră de la plecarea soțului ei la aeroport, medicul specialist care o trata s-o anunțe că ultimele examene erau pozitive: putea, în sfîrșit, să aibă un copil. Drama distrusese acest vis. Medic generalist, ea încetase din acea zi să-și exercite profesia și trăia din pensia ce i se cuvenea după moartea soțului. Apariția lui Pliuci, al cărui nume îi era binecunoscut, îi redase gustul de viață. Ea fusese cea care îi sugerase ideea de a simula moartea. Boris se folosise de această stratagemă ca de un colac de salvare. A doua zi, urmărind-o pe Eva la restaurant, își improvizase imediat dispariția: trebuia să-l vadă pentru ultima oară. Acest lucru s-a dovedit mult mai simplu decît își închipuise. La Pierre, ieșise foarte ușor prin fereastra care dădea în curte. De aici, nu avusese decît să sară un gard pentru a se găsi în stradă. Zece minute mai tîrziu, se întorcea la Caterina. Eva, care, așa cum remarcase, era urmărită de KGB, deci de amantul ei, nu va îndrăzni, se gîndea el, să se ducă la toaletă să vadă dacă el mai era acolo.

Caterina nu știa nimic concret despre afacerea care-l preocupa pe inspector. Ea îi procurase totuși puternicul captator care îi permitea să asculte conversațiile de la o anumită distanță. Deghizat ca un funcționar de la poștă, el făcuse o mică gaură în zid, în dreptul ferestrei Evei, și instalase acolo un micro-emițător minuscul. Din apartamentul Caterinei, situat la același nivel pe cealaltă parte a străzii, distingea cam jumătate din conversații. Tot Caterina îi procurase și hainele cu care se deghizase, cel mai reușit „rol", după părerea lui, fiind cel al bătrînului orb. Astfel grimat, a putut s-o observe pe Eva în ziua falsei sale morți și, cu cîteva zile înainte, s-o țină chiar de mînă mai mult de 30 de secunde! În sfîrșit, remarcase, ascuns în spatele unui mormînt din cimitir, perechea de ucigași plătiți ce-i fuseseră semnalați la Odessa, mai mult ca sigur de către Eva, ocupați să verifice sicriul lui, care era de fapt gol.

Lui îi aparținuse însă ideea să se deghizeze în preot. Aproape că-și reproșa că n-o făcuse mai devreme. La începutul străzii Piatnițkaia se aflau o clopotniță din secolul XVIII și două biserici. Una, de la începutul secolului XVI, era închinată sfîntului Ioan-Botezătorul, cealaltă, de la sfîrșitul secolului XVIII, sfinților părinți Mihai și Teodora din Cernigov. Mai departe, la colțul străzii Kliimentovski, se ridica, de asemenea, impozanta biserică Sf. Clement, care data din timpul domniei Ecaterinei a II-a. Care era

cea mai bună metodă de a se pierde în peisaj, dacă nu aceea de a se plimba îmbrăcat ca preot?

Soția lui nu știa unde se ascunde. Dar, din cînd în cînd, primea știri la locul ei de muncă: dacă telefonul suna de trei ori la rînd, în trei reprize, asta însemna că totul merge bine.

Luînd din economiile unei vieți întregi, Boris își cumpărase o Lada-break de ocazie și un scaun rulant, ca să simuleze perfect postura de handicapat... Caterina reușise să-l angajeze ca grădinar la *dacea* primarului Moscovei, un vechi prieten al soțului ei, situată la un kilometru de cea a lui Karstov.

Boris adormise pe ramura arborelui centenar. Fu trezit de ploaie, pe la ora 5 dimineața. În ciuda sacului lui de dormit, simți cum îl pătrunsese umiditatea. Rămase nemișcat, încovoiat. Îl durea spatele, și ar fi dat orice pentru a fi la căldură, în patul lui. Își scoase din sacoșă termosul cu cafea și bău o ceașcă să se încălzească. Nu era momentul să renunțe.

La ora 5 și 30 se aprinse o lumină în *dacea*, Piotr Karstov ieși, se urcă în Zilul lui și plecă. Un kilometru mai departe, o mașină a securității i se alătură: merseră în direcția Moscovei. Boris murmură printre dinți: „Numărul doi al țării fără gardă de corp. A înnebunit!" Eva plecă la rîndul ei către ora 6 și Boris putu, în sfîrșit, să se dea jos din ascunzătoare. Merse tremurînd pînă la *dacea* primarului, ud pînă la oase, și se îndreptă direct spre garaj.

Primarul ieși în același moment, acompaniat de o tînără încîntătoare.

– Așa devreme, domnule Popov?

– Natura n-are noțiunea timpului, domnule primar, răspunse Boris pe un ton amabil și sentențios în același timp.

– Dar ești complet ud! O să te alegi cu un guturai. La vîrsta dumitale trebuie să fii atent.

Boris îmbătrînise, într-adevăr, de cînd își lăsase barba să crească. Cu ochelarii fără ramă, în hainele de grădinar, nu mai avea nevoie să se deghizeze. Devenise de nerecunoscut.

– Am oasele tari, domnule primar!

Patru ore mai tîrziu, Boris se întoarse la Caterina, și ascultă de mai multe ori banda înregistrată în seara din ajun. Îl auzi distinct pe Karstov pronunțînd datele de 7 octombrie, apoi de 7 noiembrie. Legătura era limpede. 7 octombrie era ziua Constituției, iar 7 noiembrie aniversarea revoluției din Octombrie. Cu multă tenacitate și cu toată proasta calitate a sunetului, reuși să reconstituie esențialul conversației dintre mareșal și Eva. Nu-i lipseau decît deta-

liile. Fraza pe care o reascultase cel mai des și care-l tulburase cel mai mult fusese pronunțată de franțuzoaică: „Nu voi aduce pe lume un orfan". Observase că era însărcinată. Cu binoclul lui cu infraroșii, el putuse, fără voia lui, să-i observe silueta prin perdelele ferestrelor. Prezicătoarea îi spusese, iar acum avea confirmarea, că, de fapt, copilul era al unui om important, și acesta nu putea fi decît Karstov.

La 7 noiembrie, se desfășura în fiecare an o defilare militară în Piața Roșie. Membrii Biroului Politic asistau în tribuna mausoleului lui Lenin. Desigur, din anul 1991 defilarea era mai puțin grandioasă, dar rămînea destul de impresionantă.

Boris închise ochii și încercă să se concentreze. O succesiune de tablouri confuze îi trecu prin minte. Auzi o bătaie în ușă și tresări. Caterina intră cu o farfurie aburindă.

– Comisare, supa te va încălzi.

Îi mulțumi cu o privire pierdută. Îngrijorată de înfățișarea lui, se așeză lîngă el și îi luă mîna.

– Ești bolnav, comisare. Ai febră.

– Nu-i nimic. Am nevoie doar de puțin somn.

Ea îi reținu mîna între mîinile ei și îl privi fix. Boris plecă ochii. De o sută de ori, fusese gata să abdice în fața frumuseții melancolice a acestei femei. De o sută de ori, alungase acest gînd. O respecta prea mult. Totuși, de multe ori îi zărise corpul atunci cînd ieșea din baie, cu un prosop strîns în jurul taliei. La vederea sînilor ei, simțise că-l cuprinde dorința. Dar Caterina nu era femeia care să se culce cu cineva doar pentru plăcere. Era femeia unui singur om. Și acel om era mort.

Și el se voia un om cu o singură femeie. Și a lui trăia încă, torturată de neliniște, la 5 minute de aici. Caterina sfîrși prin a-i da drumul mîinii și Boris îi mulțumi în sinea lui. Înghiți supa. Epuizat și încă înfrigurat, se sculă și se duse împleticindu-se pînă în camera lui.

Bruxelles, 24 septembrie

– Nu mai putem aștepta. Este imposibil.

După cum se aștepta, Nelson era nebun de furie.

Eva venise în ajun, după-amiaza. La agenție invocase ca pretext boala gravă a bunicului ei, iar lui Piotr îi lăsase, simplu, o notă: „Trebuie să-l întîlnesc pe viitorul meu adjunct. Revin în 2 sau 3 zile. Nu te neliniști."

De la aeroportul din Bruxelles, îl chemase pe Robert Nelson și-i ceruse să vină de urgență. El îi propusese să ia primul avion spre Washington, dar ea refuzase și îi ceruse să-l anunțe pe Claude, numele de cod al patronului Mossad-ului.

Nelson nu veni decît a doua zi, la 10 dimineața, singur și furios.

– Și Claude? întrebă Eva, atunci cînd intră în mica vilă izolată, de la Zoute, pe coasta belgiană, pustie în această perioadă a anului.

– Claude nu va veni, răspunse sec Nelson. Doamna apasă pe buton și noi trebuie să venim la comandă? Mulțumește-te că sînt eu aici. Sper că este pentru a mă informa că totul se derulează conform planului? Și, observînd-o de sus în jos, își opri un moment privirea pe pînteccle ei, adăugînd: Te ascult.

O cuprinse din nou dorința aceea stranie de a ucide. Relațiile ei cu Nelson continuau să se degradeze. Niciodată el nu-i va ierta faptul că a procedat așa cum a crezut ea că era cazul să o facă. Și chiar dacă acțiunea va reuși, pentru Nelson aceasta nu va însemna decît o jumătate de victorie, întrucît Piotr rămînea sub controlul ei și nu al CIA. Se așeză și vorbi cu o voce pe care încerca să și-o stăpînească. Îi vorbi despre temerile și reticențele lui Karstov, apoi îi comunică noul său plan. Nelson o asculta, plimbîndu-se nervos.

Cînd Eva termină, nu se mișcă și rămase tăcut multă vreme. Apoi izbucni deodată, împroșcînd-o cu reproșuri, cu o brutalitate nemaipomenită. De la început comisese greșeli grave! Nu, nu avea nici o putere asupra lui Karstov și, la 7 noiembrie, el va pretinde

din nou că nu este gata! Pliuci era încă viu și pe deasupra de negăsit! O adevărată bombă cu întîrziere. Era, într-adevăr, inconștientă.

Eva se simți deodată vlăguită, incompetentă. Dacă șeful Mossad-ului ar fi fost aici, el ar fi susținut-o, fără îndoială. Căci ideea ei era mult mai bună decît cea a strategilor de la CIA. În mod obiectiv, Nelson ar fi trebuit să fie de acord. Dar Nelson nu era obiectiv. Era mult prea nerăbdător să-și vadă planul realizat, ca și cum ar fi vrut să intre în istorie cu această lovitură strălucită, încoronare a unei întregi cariere.

Nelson îi privi din nou pîntecele. Eva își întoarse fața. Spera de la început că el nu va ataca acest punct nevralgic.

– La 7 noiembrie, bastardul va avea 4 luni? Ce garanție avem noi că n-o să te îndrăgostești de Karstov, că n-o să vrei să păstrezi copilul?

Eva se ridică și se îndreptă liniștită către fereastră. Nu-și păstră sîngele rece decît cu un efort supraomenesc și, după un lung moment de tăcere, se întoarse spre el.

Fața lui Nelson nu exprima decît ura.

– Aceasta nu-mi va pune nici o problemă. Mențin ceea ce am spus la Haifa.

– Patru luni... Vei omorî o ființă vie?

– Exact!

Ochii Evei străluceau de furie. Nelson înțelese că mersese prea departe și schimbă subit tonul.

– Ascultă-mă bine, Eva. Am mijloace să grăbesc lucrurile, să-l manipulez pe Karstov de la distanță. Am făcut-o deja cu operațiunea Bogarski. Continuă cu visele și coșmarurile tale, cu voi folosi imediat o serie de acțiuni directe. Am cîteva idei...

– Pot să știu care?

– Nu, încă nu este totul pus la punct.

– Dacă accelerezi lucrurile, riști să-l duci pe Karstov direct la un dezastru și pe mine o dată cu el. Știu că mă repet.

Concentrat asupra gîndurilor lui, Nelson nu o mai asculta. Eva tăcea. Atacînd situația copilului, îi dăduse o adevărată lovitură de pumnal în inimă. Între Nelson și ea, de-acum înainte, totul se sfîrșise. Îl va urî la infinit. Nimic, nici măcar reușita misiunii ei, nu-i va putea împăca. O făcuse să înțeleagă că misiunea ei era practic terminată și că, de acum, el singur va decide ce anume să întreprindă. Ea trebuia să se mai culce cu Piotr cîtva timp și să-l îmbrobodească cu poveștile ei de prezicătoare! El, geniul, va culege singur fructele victoriei, ale acestei misiuni care trebuia „să schimbe fața lumii". Ideea de-a se retrage îi trecu prin gînd timp de o secundă.

– Trebuie să știu care sînt proiectele tale, ca să pot acționa în consecință, spuse ea, cu o voce care o trăda.

– Contează pe mine. Lucrurile nu sînt încă destul de clare, dar sînt sigur că vom găsi cele mai bune soluții. Vei fi informată pe canalul obișnuit. Cred că este timpul să ne despărțim.

Se apropie și îi întinse mîna. Eva închise ochii și i-o strînse.

Plecă primul. Eva se prăbuși în fotoliu și rămase copleșită de gînduri mult timp înainte de a se hotărî să plece și ea.

26 septembrie

Boris Pliuci nu fusese surprins văzînd-o pe Eva plecînd cu un sac de voiaj în mînă. „Pleacă în Israel", se gîndi. Cînd ea reveni, două zile mai tîrziu, Boris surîse. „Misiune rapidă", își spuse. Dar tot nu știa ce se va întîmpla la 7 noiembrie. Ceva extraordinar, fără îndoială, nu o simplă explozie... Fusesră deja atîtea asasinatel Ultimul, a cărui victimă fusese Egorov, literalmente îl doborîse.

Își aduse aminte deodată ce-i spusese prezicătoarea. Un bărbat înalt, blond și subțire o va atrage pe Eva la capătul unei scări... și o va împușca. Va curge sînge... Acest om va acționa la 7 noiembrie?

Moartea Evei îl obseda și îl împiedica să gîndească. Cu toate elementele de care dispunea, trei lucruri rămîneau neclarificate. De ce Eva îi salvase viața? Ce se va întîmpla la 7 noiembrie? De ce să fie și ea eliminată? Și o a patra întrebare se ivea inevitabil: cine dorea moartea ei? Mossad-ul? CIA?

Știa prea puține lucruri despre Mossad, doar că era vorba de cele mai bune servicii secrete din lume și că pentru ei viața oricărui evreu era sacră. Moartea lui David și apoi cea a lui Moise îl făcuseră să se gîndească că, dacă Mossad-ul lucra cu Eva, ei nu erau singuri. Și CIA, desigur, juca un rol în afacere...

Dacă dorea ca toți acei morți nevinovați să nu fi murit degeaba și ca sacrificiile la care el însuși consimțise să nu fie zadarnice, trebuia să acționeze rapid...

Gîndurile i se îndreptară din nou spre Eva. Exista un fel de fenomen de telepatie între ei. De exemplu, știa că atunci cînd s-a spus că el a murit ea va veni în apartamentul lui cu un buchet de flori în mînă; de asemenea, că îl va ajuta să traverseze strada, atunci cînd s-a deghizat în orb. Se afla la cîțiva metri de ea și l-ar fi putut ajuta și alte persoane. Dar Eva fusese aceea care-i luase brațul. Bancnota de 50 de ruble îl emoționase: un astfel de gest nu era cel al unei spioane fără scrupule. Era misterioasă și, mai mult ca sigur, cu o existență dublă, dar se afla probabil sub

controlul unor oameni fără milă, care știau să profite de partea ei obscură... Cîteodată, avea impresia că simte temerile Evei.

Caterina îl eliberă de aceste gînduri apăsătoare. Intră, fără să bată la ușă, cu o tavă în mînă. De zece ori pe zi, un pahar cu apă, o ceașcă cu cafea, o farfurie cu supă îi servea drept pretext. Se ocupa de el ca de un copil. De cîtva timp, Boris număra orele care aveau, inexorabil, să-i apropie fizic. Curînd, nu va mai rezista acestei dorințe pe care ea i-o provoca și i-o întețea cu bună știință.

Eva îl salvă încă o dată: se întorcea acasă.

– Vine, spuse el, cu o voce strangulată.

Se întoarse la postul lui de observație. De cîteva zile, Eva nu se mai ducea la piscină. „Nu vrea să-și arate pîntecele", se gîndi.

– Comisare? spuse Caterina cu o voce dulce.

El se întoarse:

– Da, fata mea.

– Am să spun o prostie... Pot?

– Bineînțeles, știu că această viață...

– Comisare ...

Ea ezită și rămase în picioare, cu ochii plecați. Boris Pliuci se aștepta la o declarație de dragoste. Inima îi bătea mai repede.

– Comisare, nu ești un pic îndrăgostit?

– Ce-ți trece prin cap? Ești ca fata mea, știi bine!

– Nu mă gîndeam la mine, comisare, ci la femeia din față.

Caterina ieși, închizînd, fără zgomot, ușa în urma ei.

27 septembrie

Reuniunea Biroului Politic se terminase. Ordinea de zi nu avusese decît un singur punct: Republica Democrată Germană. De luni de zile țara era paralizată de greve, de manifestații monstruoase, iar plecările către vest, care încetaseră în 1991, luau din nou proporții de neacceptat. Lupta dintre neo-naziști, uniți cu staliniștii, și democrați, partizani ai reunificării, era încrîncenată. De cîteva săptămîni, puterea, depășită, își închisese frontierele, violînd acordurile semnate cu guvernul de la Bonn. Lupta amenința acum să se transforme într-un adevărat război civil. Sub presiunea explozivă a poporului și ca să sfîrșească cu acest haos, noul guvern, fără să consulte Moscova, promisese să părăsească Pactul de la Varșovia, la 26 decembrie. Cu o singură condiție: anarhia să înceteze imediat. Ultimatumul guvernului lua sfîrșit la 27 septembrie dimineața. Potrivit ultimelor știri, oamenii reveniseră la lucru chiar în aceeași dimineață. Gorșkov își manifestase în mod oficial mînia, în termeni neobișnuiți. La ultimul sondaj, mai mult de 97% dintre germanii din est erau favorabili plecării trupelor sovietice și ruperii alianței militare cu Moscova.

– Sper că nu vom fi obligați să intervenim, spuse pe un ton ridicat Gorșkov, privindu-l pe Karstov.

Dar cel care luă cuvîntul fu ministrul economiei, copilul teribil al Biroului Politic.

– Consider că ar fi o greșeală monumentală și, în tot cazul, sfîrșitul perestroicii. Jocurile sînt făcute și nu servește la nimic să împiedicăm o evoluție pe care ați declanșat-o și ați dorit-o Dvs. În plus, nu mai avem mijloace și mă îndoiesc că soldații noștri, împotmoliți în Azerbaidjan, vor accepta să acționeze.

De data asta, Karstov era de acord cu el, dar se feri să exprime același punct de vedere.

– Am încheiat înțelegeri, spuse el. Soldații americani nu vor mai fi acolo. Cei 30.000 staționați încă în Germania de Vest trebuie să plece la 20 decembrie. Putem interveni sau amenința că

o vom face și întreaga lume ne va mulțumi. Dacă îi lăsăm, toate țările vor părăsi Pactul de la Varșovia în minutul următor deciziei Germaniei de Est. Alianța Atlantică este moartă. URSS-ul este acum prima putere militară pe continentul european: nu este, deci, cazul să renunțăm la această carte cîștigătoare.

Gorșkov, tăcut pînă atunci, luă cuvîntul:

– Am anunțat în 1989 că toate trupele noastre se vor întoarce în țară la sfîrșitul anului 1990. Mareșalul are dreptate. Singura putere care ne rămîne este armata. Dacă pierdem acest avantaj, Uniunea Sovietică va deveni inevitabil o putere de gradul doi. Atîta timp cît nu ne vom dezvolta economia, industriile și tehnologiile, vom fi condamnați să punem înainte puterea noastră militară. Nu avem de ales!

Făcu o pauză și adăugă, tot calm:

– Sper că Germania va înțelege.

– Dacă intervenim, străinii vor înceta să investească, observă ministrul economiei.

– Străinii nu ne-au părăsit atunci cînd a trebuit să punem capăt haosului polonez, răspunse Gorșkov, ridicîndu-se...

Conform obiceiului, Karstov îl ajunse din urmă pe Gorșkov în biroul acestuia.

Președintele îi ceru să elaboreze un plan de invazie, rapid și eficace.

– O să-l aveți, domnule Președinte.

– Care va fi reacția americanilor?

– Ca și în cazul Poloniei, bănuiesc. Proteste, amenințări cu embargoul etc. De formă, bineînțeles. Ei sînt prea ocupați cu războiul lor economic cu Japonia și cu CEE. În ceea ce privește Europa, mă gîndesc că reacțiile vor fi ambigue, ca de obicei. Dar, în fond, va fi o aprobare sau, să spunem, o înțelegere... Îmi voi consulta și agenții de acolo, chiar azi.

Ezită o clipă și adăugă:

– Cred, totuși, c-ar fi mai bine să așteptăm ca ultimii soldați americani să fi părăsit pămîntul german, înainte de a acționa...

Gorșkov îl întrerupse:

– N-am nici o obiecție. Cu atît mai mult cu cît pleacă cu cîteva zile înainte de referendum. Pe 20 decembrie, nu?

– Da. Băieții vor petrece Crăciunul în familie.

– Cîți soldați avem în Germania?

– Cu ultimele reduceri, avem 120.000. Este mai mult decît satisfăcător.

Gorșkov se îndreaptă spre bar și umplu două pahare cu scotch. Îi dădu un pahar lui Karstov, întrebîndu-l de ce îl mințise în legătură cu ziarista străină.

– Se pare că va avea chiar un copil cu tine! Sau poate nu cu tine?

Karstov își păstră sîngele rece. Gorșkov îl spiona. Era evident și ținea neapărat să i-o arate.

– Așa este, am revăzut-o, admise el, nu prea bucuros. Este însărcinată, este adevărat, dar cu mine.

Gorșkov se instală în fața biroului și începu să se joace cu un creion. „Este oare la curent și cu Egorov?", se gîndi Karstov, obosit, cu toate simțurile treze.

Gorșkov rupse creionul și întrebă cu o voce mieroasă:

– Aștept explicații, mareșale.

– Am pus să se facă o anchetă asupra ei. Este curată, pot să jur. Am hotărît, deci, să mă însor cu ea.

Gorșkov rupse al doilea creion.

– Piotr, știu c-ai fost nenorocit cu Olga. Nu era demnă de tine. În plus, te înșela...

Karstov se prefăcu că este surprins.

– Da, și între alții și cu predecesorul tău, credeam că ești la curent!

Sîngele lui Karstov îngheță. Îi răspunse:

– Nu, nu am știut. Nu eram niciodată aici, după cum știți.

– Piotr, trebuie să încetezi s-o mai vezi pe această femeie!

Gorșkov se ridicase. Îi puse o mînă pe umăr:

– Numărul doi în stat nu-și poate lua un asemenea risc...

– Dar zeci de „demnitari", inclusiv ministrul transporturilor, sînt însurați cu străine..., protestă Karstov, iritat și umilit.

– Piotr, nu înțelegi. Ești inteligent, curajos, un strateg strălucit și credincios. Da, ești plin de calități. Dar ai un defect, unul singur: naivitatea.

Piotr nu spuse nimic.

– Nu înțelegi că într-o zi vei sta aici, în locul meu, și că numărul unu trebuie să aibă o soție rusoaică? URSS-ul nu este o republică bananieră. Țarii preferau străinele. Noi, noi trebuie să ne alegem soțiile dintre fiicele poporului.

Lui Karstov îi trecu prin minte să demisioneze.

– Ea poartă copilul meu, spuse cu o voce înceată.

– Cere-i să avorteze și termină cu ea!

Karstov privi în vid, gînditor.

– Bun. Dați-mi cîteva zile.

– Știam că vei fi rezonabil. Este în interesul tău. Rezolvă această afacere cît mai repede posibil. Avem priorități mai importante în săptămînile care vor veni, după cîte știi. Poți să pleci!

Cu un gest prietenesc îi făcu semn că întrevederea luase sfîrșit.

Karstov trăi cea mai îngrozitoare zi din viața lui. Nu-și putea imagina c-ar mai putea exista fără Eva. Un lucru era sigur. Gorșkov pusese să fie supravegheat, deci, de către KGB. Să i se fi montat chiar lui microfoane? Dacă da, Gorșkov știa de Egorov. Nu, nu regreta că l-a eliminat. Pentru Eva ar omorî din nou, dacă ar fi nevoie. „Numărul unu nu se poate însura cu o străină." Prostii! Niciodată nu o va părăsi. Orice ar gîndi acest cinic de Gorșkov. „Eva va fi soția mea, ca este soția mea, fără ea eu nu mai sînt nimic, încetez să exist", murmurase pe scaunul din spate al Zilului care îl ducea la Ministerul Apărării.

29 septembrie

Piotr Karstov aflase aproape din întîmplare. Pe moment, se gîndise să se ducă drept la Kremlin și să-și dea demisia. Tîrziu, în seara de 28, adjunctul său, generalul Dmitri Basov, intrase fără să bată la ușă în biroul lui:

– Atunci refacem figura din Polonia în Germania de Est?

– Sper că nu. Polonia mi-a rămas în gît!

– Nu-i vom putea obliga pe nemți să rămînă în Pactul de la Varșovia. Dar, ca și în Polonia, va trebui suprimat primul ministru. Ce spune Președintele?

Pentru moment, Piotr nu înțelese. Făcîndu-se că se gîndește, el își rememoră motivele care au condus la intervenția din Polonia.

În urmă cu șapte luni, rezultatele alegerilor făcuseră ca partidul comunist să iasă din guvern. Cu 0,3% din voturi, nu avea nici o șansă să se mai impună. De atunci chiar, guvernul social-democrat polonez își anunțase intenția să părăsească Pactul de la Varșovia, într-un interval de opt luni. URSS-ul reacționase foarte drastic la această declarație și în același timp începuseră primele asasinate. Oameni politici de tot felul, ziariști, preoți, membri influenți ai Solidarității căzuseră sub gloanțele ucigașilor profesioniști, niciodată identificați. Adăugîndu-se și criza economică, țara ajunsese în fața războiului civil. Pînă aici Karstov vedea limpede. Pe urmă primul ministru fusese găsit torturat de moarte, într-o pădure din apropierea capitalei. A fost acuzată extrema dreaptă, teză acreditată de către ansamblul presei internaționale. Apoi, KGB-ul, într-o formidabilă operațiune de dezinformare, a lăsat să se creadă că armata poloneză fusese gata să preia puterea. Atunci Karstov nu-și dăduse seama de toate acestea. Și iată că Basov, în modul cel mai natural, îl anunța că acum urma să se procedeze în același fel. KGB-ul se găsea, fără îndoială, în spatele unor proiecte sîngeroase, pe care, totuși, Karstov nu le aflase din dosarele sale confidențiale. Îl înșclaseră! Trușenko nu acționase fără acordul lui Gorșkov. Era de neconceput. Sau, atunci, Gorșkov îl înșelase de

la început pînă la sfîrșit! Deci și el nu era decît un om sîngeros, camuflat în democrat! Karstov se simțea ridiculizat. Gorșkov avea dreptate să-i spună că era prea naiv.

– Bine, poate că ai dreptate, îi spuse. Cum ai aflat?

– Din întîmplare, în dimineața asta. Îți mărturisesc că în primul moment am fost dezgustat. Dar cred că este singura soluție ca să se salveze imperiul.

– *Din întîmplare?* Cum adică din întîmplare?

– Studiind arhivele secrete ale lui Trușenko, așa cum mi-ai cerut, am dat peste un document semnat de mîna lui Gorșkov și care, teoretic, ar fi trebuit să ajungă la coș.

– Poți să mi-l arăți? întrebă intrigat Karstov.

– Nu ești la curent? Credeam că Președintele, prietenul tău...

– Da, mi-a spus, dar vreau totuși să arunc o privire.

Surîse strîmb.

În timp ce Basov se dusese să caute documentul, Karstov, nebun de furie, începu să se plimbe prin birou.

Trei minute mai tîrziu, Basov intra ca un dement. Fața îi era lividă, flutura o grămadă de hîrtii tăiate în bucățele.

– Iată tot ce-a mai rămas! Îl lăsasem pe biroul meu, nu mai înțeleg nimic.

– Liniștește-te, spuse Piotr, el însuși gata să facă o criză de nervi.

Se lăsă tăcere între ei. Respirația greoaie a lui Basov îl împiedica pe Karstov să gîndească. Se îndepărtă și se opri în fața ferestrei. Spusele Evei îi reveniră în minte: „Am coșmaruri, vor încerca să te omoare dintr-un moment în altul. Nu voi aduce pe lume un orfan!" Simți cum tot corpul îi este cuprins de răceală. Avea întotdeauna aceeași senzație, cînd îi era într-adevăr frică.

Trușenko, desigur! Mai avea oameni în clădire. De ce acceptase Gorșkov să se despartă de Trușenko, cînd erau prieteni de 13 ani și un secret diabolic îi unea pentru vecie?

Se întoarse:

– Dragă prietene, nu căuta să înțelegi și uită ce-ai văzut. Este în interesul țării.

– Dar...

– Este un ordin.

Cu un gest îi făcu semn să tacă și scrise cîteva fraze pe o foaie de hîrtie. Basov se apropie și citi: „Treci pe la mine la miezul nopții, singur. Ai încredere în mine".

La 30 septembrie, un articol din prima pagină a ziarului *New York Times* anunța „botezul patronului KGB-ului de către papa în per-

soană". Jurnalul relata întreaga poveste cu toate detaliile... În aceeași seară, Gorșkov îl convocă pe Piotr Karstov.

– Ce-i cu povestea asta? întrebă el, furios.

– Dezinformare, fără îndoială, domnule Președinte.

Eva îl sfătuise cu fermitate să nu-i spună lui Gorșkov. „Într-o zi, asta s-ar putea întoarce împotriva ta".

– Nu-mi place deloc. Trebuie să-i găsim pe autorii acestei farse, cît mai repede posibil. Dacă intervine și biserica, unde ajungem? Îți ordon să dezminți zvonul chiar acum, cu cea mai mare fermitate! Eu am să-i telefonez papei și-am să-i cer să facă același lucru!

– Vă rog să mă scuzați, domnule Președinte, dar nu văd care este problema. Să lăsăm opinia mondială să creadă asemenea stupidități. Ceea ce nu ar face decît să ne servească.

– Nu, vreau o dezmințire! Dacă Biserica ar fi de acord cu opinia ziarului *Times*, asta ar însemna o adevărată blasfemie.

Gorșkov își ieșise din fire. Începu să strige și să vorbească incoerent:

– Se va spune despre mine că sînt un escroc... că toate mijloacele, inclusiv Dumnezeu, sînt bune ca să înșele lumea. Polonia se va ridica. Numărul doi în statul nostru botezat? Conservatorii, staliniștii ne vor asasina!

Piotr nu se gîndise la asta. Numai Eva era la curent, în afara celor doi iezuiți care îl asistaseră pe papă. Unul dintre ei trădase! Sau chiar sfîntul papă, el însuși! Oricum se încerca să fie discreditat din nou. Cine, dacă nu chiar Gorșkov... Dar în ce scop? Ca să-și salveze pielea încă o dată? Eva avea dreptate, ca întotdeauna. Își aduse aminte ceea ce îi spusese ea, noaptea trecută, după ce făcuseră dragoste: „Gorșkov îți dă toate puterile, pentru ca să ți le ia mai ușor. Cu o singură lovitură de secure. Are întotdeauna nevoie de țapi ispășitori. Datorită lor se mai menține. Rîndul tău se apropie".

– Mă duc imediat să dau presei o dezmințire, anunță Karstov, cu o voce calmă.

În momentul în care se ridică, Gorșkov se scuză:

– Îmi pare rău că m-am ambalat. Dar această afacere, care în condiții normale ar fi fost efectiv o lovitură de geniu a dezinformării, mi se pare prost venită. Înainte de a dezminți, ai face bine să-i contactezi pe oamenii noștri de la Vatican...

Karstov se întoarse imediat la biroul său de la KGB. În mașină, vru să-i telefoneze Evei, dar se răzgîndi. Cel care-l spiona nu putea să fie decît șoferul, deși îl alesese el însuși în ziua numirii sale.

Se hotărî să-l schimbe. Își va alege unul dintre cei ce făcuseră parte din comandourile din Afganistan. Piotr simțea cum se strînge lațul în jurul lui.

În ajun, tînărul Berzin, care conducea ancheta în legătură cu moartea lui Moise, îi adusese un prim raport. Agenții direcției a șaptea îl filaseră pe student chiar a doua zi după discuția pe care o avusese cu Eva. Simplă măsură de siguranță. Printre numeroșii clienți ai lui Moise, îl găsiseră pe ex-inspectorul Boris Pliuci. Și el rămăsese un timp mai îndelungat în taxiul acestuia la oprire. Pentru moment, anchetatorii nu făcuseră legătura. Mama studentului, domiciliată la Odessa, povestise că o ziaristă străină îi oferise fiului ei o sumă considerabilă pentru ca să înregistreze conferințele unui inspector foarte cunoscut la Moscova. Fiul ei îi trimisese o scrisoare în care îi promitea un televizor și un colier de aur pentru aniversarea zilei ei de naștere. Dispariția lui Pliuci, apoi sinuciderea lui treziseră interesul lui Berzin. Trei zile mai tîrziu, dăduse ordin să-i fie dezgropat coșciugul. Nu numai că era gol, dar alții îl dezgropaseră deja mai înainte. Inspectorul era deci viu și, foarte probabil, el îl asasinase pe Moise Henkin! De ce oare? Raportul povestea viața lui Pliuci în cele mai mici detalii. Tăieturi de presă din *Pravda* anunțau conferințele în care acesta își propusese să dezvăluie cîteva afaceri confidențiale. O copie a contractului semnat de Jan Egorov și de Pliuci dezvăluia importanța conferințelor: *Pravda* îi oferea 50 de mil de ruble pentru exclusivitate. În raportul lui, anchetatorul insistase asupra caracterului judiciar al acestei afaceri misterioase și propunea ca dosarul să fie încredințat celor de la Petrovka. Karstov își aminti subit de un detaliu, a cărui importanță Berzin nu o sesizase: inspectorul Pliuci fusese văzut ultima oară într-un restaurant la modă de către agenții care o urmăreau pe Eva; ei notaseră în post-scriptum: „Pensia foștilor inspectori trebuie să fie foarte mare: Boris Pliuci își ia și el masa aici!"

Karstov, prin reflex, ceruse KGB-ului să păstreze dosarul și scrisese pe el apăsat: „Nu acționați, așteptați noi instrucțiuni".

„În ce încurcătură se băgase Eva?" se gîndise, închizînd dosarul. Înțelegea de ce, ca bună ziaristă, se interesase de această afacere, dar nu-i plăcea deloc coincidența care o adusese în același restaurant cu Pliuci. Desigur, Eva îi va da o explicație și nu se va mai gîndi la asta.

Karstov își consultă agenda și îi telefonă lui Andrei Leonov. I se răspunse că era în Polonia, cu trupele de ocupație. Ceru numărul de la Varșovia. O oră mai tîrziu, vocea prietenului său răsuna la capătul firului.

– Fă-ți bagajele. Te întorci imediat. Am aranjat totul.

Fostul locotenent din trupele speciale, care servise sub comanda locotenent-colonelului Karstov în Afganistan, era acum el însuși comandant de unitate. Intră în biroul ministrului apărării la ora 5 fix. Era înalt, blond, și o mică meșă îi acoperea fruntea. Karstov îl îmbrățișă cu căldură. Tînărul comandant era vizibil emoționat. Piotr îi întinse o foaie de hîrtie, făcîndu-i semn să tacă. Leonov o citi fără să spună un cuvînt și fața i se lumină.

Apoi, Karstov îl conduse spre curtea ministerului, vorbind pe drum ca doi prieteni care se regăsesc după o lungă despărțire. După ce își aduseră aminte de timpurile bune, îi șopti:

– Ai mîînă liberă. O să serbăm revederea la 5 octombrie! Ai tot timpul!

– Nu va fi ușor. Au rămas aproape toți în armată, dar sînt răspîndiți în toate republicile. În afară de cameraman. A dispărut cu totul. Probabil l-au omorît!

– Acționează în cel mai mare secret. Nimeni nu trebuie să știe. Și, privindu-l în ochi, adăugă: Consideră acest lucru ca o operațiune de comando.

– Am visat întotdeauna să fim din nou împreună. Dar n-am îndrăznit niciodată să ți-o spun!

– Acum sîntem. Nimic nu ne va mai despărți de aici încolo.

Eva se pregătea să cineze cînd auzi un zgomot ușor venind dinspre ușă. Cineva îi strecurase o scrisoare. O deschise imediat.

„La ora 22, astă-seară, Andrei Leonov, un prieten, va veni să te caute. Ia-ți cîteva haine și nu pune întrebări. Piotr."

Eva privi ceasul. Era ora 20. Era pentru prima dată, în ultimele patru zile, că Piotr lua legătura cu ea și pentru prima dată cînd proceda în acest mod. Era, oare, datorită articolului din *New York Times*? O lovitură a lui Nelson, fără îndoială! Eva își imagină imediat reacția Nadiei Șaronski, cînd va afla că fusese înșelată de Karstov. Botezat pe ascuns, evreu în ascuns, dacă și ea dezvăluia informațiile pe care le deținea, catastrofa ar fi fost asigurată.

A doua zi, trebuia să-l întîlnească pe noul director general al Agenției de Presă Europene în persoană. Își anunțase venirea în ajun, prin fax. Piotr îi cerea să-și ia haine și să nu pună întrebări. Hotărîse să grăbească lucrurile?

De cealaltă parte a străzii, Boris Pliuci urmărea totul neliniștit. Observase un bărbat coborînd dintr-o Ceaika neagră la cîțiva metri de imobilul Evei. Bărbatul, în civil, intrase și ieșise aproape imediat. Și acum Eva se mișca grăbită prin salon. Boris înțelese că

ceva important se va petrece. Eva puse o geantă de voiaj pe sofa și începu s-o umple. N-o văzuse niciodată așa de nervoasă.

Boris o găsi pe Caterina în bucătărie.

– Trebuie să plec, spuse el. Se petrec lucruri stranii. Pregătește-mi, te rog, cafea și biscuiți.

– O.K., comisare!

– Îmi iau și sacul de dormit.

– Vei sta de veghe?

– Probabil. Iau și scaunul rulant.

Din comoda din sufrageric își luă revolverul; îl încărcă și îl puse la centură, sub haină. Omul care intrase la Eva era înalt, blond și puternic. Era, oare, cel pe care îl văzuse prezicătoarea? Ea spusese: „Înalt, blond și slab." Dar putea să se înșele!

Cîteva minute mai tîrziu, Caterina ieșea din imobil, împingînd un scaun cu rotile, de handicapat, spre Lada break, parcată la capătul străzii. Ajungînd la mașină, Boris îi ceru să se oprească.

– Astăzi îți vei asuma anumite riscuri.

Caterina îl privi, mirată.

– Ține, îi spuse el, încredințîndu-i un microemițător. Cineva va veni s-o caute pe vecina ta. Nu știu cînd. Te vei apropia de mașina lui și vei lipi acest obiect pe portbagaj. Acum, întoarce-te acasă și așteaptă semnalul meu.

Pliuci îi dădu *talkie-walkie*-ul japonez, pe care Caterina îl cumpărase cu două zile mai înainte.

La ora 22, Ceaika neagră, cu perdeaua lăsată, trecu prin fața mașinii în care aștepta Boris și-și continuă drumul pînă la imobilul Evei. Pliuci o anunță pe Caterina:

– A venit, du-te repede!

În același moment, disperat, Pliuci o văzu pe Eva ieșind din imobil și intrînd în mașina care demară imediat. Caterina nu avusese timp nici să traverseze strada! Boris demară la rîndul lui, încetini în fața Caterinei, îi strigă să se întoarcă acasă și porni în urmărirea mașinii.

Drumul ducea în afara orașului. Boris încerca să rămînă la o distanță bună, pentru a nu fi reperat. În fața lui, șoferul Ceaikăi conducea fără să se preocupe de codul rutier. Și el trebui să treacă peste două stopuri ca să nu-l piardă.

Atîțat de această cursă de urmărire, nu reușea să-și calmeze bătăile dezordonate ale inimii. Mașina rula din ce în ce mai repede. În cîteva minute fusese gata să provoace două accidente. Șoferul nu o luase spre *dacea* lui Karstov cum credea, ci în direcția aeroportului Domodedovo, aflat în sud-estul capitalei. Riscul de a fi reperat creștea pe măsură ce kilometrii se derulau. Deodată, Ceaika se opri în dreptul unui drum lateral. Pliuci nu avea de

ales... Probabil că fusese reperat. La doi kilometri de aeroport! Înjură cu voce tare și fu obligat să continue să ruleze drept înainte. Cu puțin noroc, îi va regăsi la aeroport. Dar, privind în oglinda retrovizoare, își dădu seama că mașina dispăruse în noapte... Nebun de furie, învîrti violent volanul și întoarse. Nu mai era nimeni. Cu moartea în suflet, renunță și se întoarse la Caterina.

Eva se urcă în elicopterul militar care aștepta într-un perimetru izolat al aeroportului Domodedovo, a cărui clădire sumbră era abia vizibilă în noapte. Pilotul puse motoarele în mișcare și decolă. Eva reperase Lada break la ieșirea din Moscova. Oprirea pe care o propusese nu era decît o verificare. Andrei Leonov, la sugestia ei, disimulase mașina pe o cărare împrejmuită de copaci. Două minute mai tîrziu, așa cum prevăzuse, Lada rula încet în sens invers. Ascunsă după un copac, Eva avusese timp să rețină doar primele patru cifre din cele șase ale numărului de înmatriculare. Le notase imediat pe dosul carnetului ei.

Elicopterul aterizâ pe un cîmp ce i se păru imens. Eva se îndreptă imediat către clădirea din apropiere, ce avea doar cîteva camere luminate la parter. Zări ostași din trupele speciale păzind obiectivul, înarmați pînă-n dinți. Purta uniforma ofițerilor superiori ai KGB-ului, uniformă pe care Andrei i-o dăduse în mașină, așa că, în întuneric, nimeni nu putea bănui că era vorba de-o femeie.

Piotr Karstov o aștepta înăuntru. Izbucni în rîs la vederea ei și o îmbrățișă cu o putere neobișnuită.

– O să locuiești aici cîteva zile, îi spuse.

Eva vru să protesteze, dar o strînse mai tare lîngă el. Îi șopti la ureche:

– A început numărătoarea inversă...

– Trebuie să-ți vorbesc, i-o tăie ea.

– Am doar zece minute... Trebuie să mă întorc la Moscova, revin mîine sau poimîine.

Eva dădu din cap.

– Trebuie să-ți vorbesc imediat. Este foarte important.

Karstov acceptă să iasă împreună cîteva minute. Merseră spre pădure, în spatele casei. La o distanță destul de mare, Piotr îi explică grijile lui.

– Am decis să trec la acțiune pe 7 octombrie. Pînă atunci, rămîi aici.

Eva îl opri:

– Gorșkov va afla. Am fost urmăriți.

– Ești sigură?

– Da, ne-au pierdut urma, dar asta nu schimbă nimic.
– O Volgă a KGB-ului? Ca cea care...
– Nu, era o Lada.
Piotr se gîndea la toate implicațiile posibile.
– Și cu trebuie să mă întorc la Moscova, își susținu Eva punctul de vedere. Îi povesti apoi ce întîlnire importantă trebuia să aibă a doua zi și adăugă: Inutil să atragem bănuielile. Voi trăi în mod normal pînă în momentul în care vei acționa! Găsește doar un loc unde să ne putem vedea fără nici un risc.
– Ai dreptate. Voi aranja totul chiar din seara asta. Acum privește-mă bine în ochi. Ești sigură că mă iubești?
– Din tot sufletul.
– Ești sigură că vrei să-mi dăruiești acest copil?
– Da.
– Și nu-mi ascunzi nimic în afacerea Moise?
Ea răspunse fără să ezite:
– Ți-am spus totul, de ce îmi pui din nou această întrebare?
– Pentru că inspectorul Pliuci a fost văzut cu Moise, apoi, pentru ultima dată, într-un restaurant în care te aflai și tu.
Karstov îi destăinui toate detaliile cuprinse în dosarul pe care i-l prezentaseră.
– Este o poveste de nebuni! protestă ea. Îți jur că ți-am spus tot adevărul. Ți-o jur pe copilul tău, pe care-l port în mine.
Piotr se îmblînzi.
– Acum spune-mi ce vezi în viscle tale.
– O să meargă. O simt.
Avu o senzație stranie. Simți cum o cuprinde amețeala, cum se înăbușe, ca și cînd mîini invizibile ar fi încercat s-o sugrume. Imagini stranii îi treceau prin minte, fără să înțeleagă ce i se întîmplă. Lui Karstov îi fu frică.
– Te simți rău? Vino, să intrăm.
Piotr grăbi pasul, susținînd-o. Îndată ce ajunseră în cameră, vru s-o culce, dar ea îl strînse în brațe cu toate forțele.
– Piotr, murmură ea cu o voce înecată. La 7 noiembrie. Nu acum!
– Dar...
Ea îl scuturâ brutal.
– Nu acum, Piotr, ascultă-mă! 7 noiembrie e data cea mai potrivită!
– Ești sigură? întrebă Karstov, cu privirea neliniștită.
– Da! Am avut o viziune foarte puternică, foarte clară. Nu este nici o îndoială. Văd vulturul noului drapel fluturînd pe Kremlin. Da, asta e... Îl văd, Piotr. Îl văd...
Eva se lăsă să cadă pe pat.

Karstov fu cît pe ce să se prăbușească și el, dar se ținu bine. Îi dădu să bea ceva și, cînd ea se calmă, o anunță că pleacă.

O jumătate de oră mai tîrziu, Eva se întorcea la elicopter și decola la rîndul ei.

Impins atît de instinctul său, cît și de ideea că nu poate accepta eșecul, Boris Pliuci, abia ajuns în fața imobilului în care locuia Caterina, se întoarse la aeroportul Domodedovo. Oprit pe un drum de acces, cu toate luminile stinse, el recunoscu Ceaika neagră. Aceasta rula încet în direcția pistei rezervată elicopterelor militare. Era ora 1 și 30 dimineața. Asistă la aterizare și distinse din depărtare silueta Evei. Semnalul regulat al emițătorului pe care reuși să-l lipească pe portbagajul mașinii în timp ce șoferul se ducea s-o întîmpine se auzea normal.

Pe drumul de întoarcere, simți marea satisfacție de a o fi regăsit pe Eva în viață, chiar dacă uniforma de la KGB pe care ea o purta îl pusese oarecum în încurcătură...

Boris parcă la capătul străzii și așteptă ca luminile din apartamentul Evei să se stingă. O jumătate de oră mai tîrziu, apăru pe stradă, bălăbănindu-se ca un bețiv, și intră, în sfîrșit, la Caterina. În salon, își luă binoclul și branșă captatorul de distanță. Eva dormea. Se putea duce și el să se culce. N-o auzi intrînd în cameră pe Caterina. Tresări cînd ea îl cuprinse cu ambele brațe. Lumina slabă a străzii, care intra pe fereastră, punea în evidență silueta corpului ei gol sub cămașa de noapte. Tulburat, Pliuci nu putu face nici o mișcare.

– Nu mai pot, comisare, murmură ea.

Se ridică și ea se lipi strîns de el. Boris simți că i se taie respirația. O durere surdă urca în el. Îi puse mîinile pe umeri și le lăsă să coboare încet de-a lungul spatelui. Acest moment, de care se ferise atîta vreme, venise. Simți trupul Caterinei tremurînd lîngă el și gura ei, caldă și dulce, căutînd-o pe a lui. Îmbătat de această sărutare, toată tensiunea acumulată de săptămîni se eliberă brusc și nu mai rezistă cînd Caterina îl atrase spre dormitor.

5 octombrie

Erau toți aici, participanții încă în viață la operațiunea legendară din 17 mai 1983. Karstov în persoană îi întîmpinase. Toți ocupau acum posturi mai mult sau mai puțin importante. Erau 29 în total. Karstov îi primi în *dacea* sa și serbarea dură pînă în zori, cu cîntece și rîsete. Înainte ca toți să fie beți, Piotr îi observase cu atenție. Unii nu beneficiaseră de promovarea pe care o meritau; îi luă la o parte și le promise să repare această nedreptate. Nu se schimbaseră mult: rămăseseră războinici exemplari, devotați singurului șef pe care-l cunoșteau, mareșalul, cum îl numeau. Mai tîrziu, Piotr îi ceru șefului de stat-major, mareșalul Igor Vasilievici Nikolaev, să-i ajute la Moscova, înainte de 20 octombrie, și pe cei care nu erau încă aici.

– Ce se va întîmpla după 20?

– După 20, începe adevăratul tău destin. Am numeroase proiecte pentru tine. Dar păstrează secretul, Igor, adăugă el grav, strîngîndu-l la piept.

În timpul acestei nopți de revedere, Piotr reuși să repete aproape aceeași frază fiecăruia dintre invitații săi, fără ca vreunul să-și dea seama de acest lucru.

Se despărțiră după un ultim toast, prin care toți îi jurară credință și recunoștință. Karstov adormi legănat de imagini grandioase.

Washington, 8 octombrie

Robert Nelson îi făcu semn vizitatorului său să se aşeze. Turnă whisky în două pahare şi se apropie de el, întinzîndu-i unul dintre pahare.

– Iată-l, spuse, arătîndu-i un plic mare, aşezat la vedere pe masă.

Omul puse jos paharul şi luă plicul. Conţinea cîteva fotografii şi cîteva notiţe. Le examină în linişte şi strecură totul în buzunarul interior al vestei. Bău o înghiţitură de whisky şi întrebă:

– Cînd?

– La 8 noiembrie. Nu înainte. Atenţie, este un agent feroce.

– Agent dublu?

– Da, şi protejat de KGB! Această misiune are cea mai mare importanţă. Priveşte securitatea ţării noastre. Pentru asta v-am ales. Veţi începe să vă pregătiţi îndată ce veţi ieşi din această încăpere. Nimeni, nici chiar eu, nu vă poate da un contraordin, e clar? Întrebări?

Omul îşi încrucişă picioarele. Cuta pantalonului lui bleu era impecabilă, ca firul unei lame. Impasibil, scoase fotografiile şi le examină încă o dată.

– Nu, răspunse el în sfîrşit.

Le puse la loc, îşi bău paharul şi se ridică.

La uşă, se întoarse. Nelson avu sentimentul că ar vrea să spună ceva.

– Da? făcu Nelson.

Dar blondul se întoarse din nou, ieşi pe uşă şi o închise în urma lui.

Moscova, 20 octombrie

Revenită la ea acasă, la 1 octombrie, ora 2 dimineața, Eva plînsese în tăcere. Era încă tulburată: viziunea de care îi vorbise lui Piotr era autentică. Simțise deodată o durere atroce traversîndu-i craniul și-l văzuse, într-adevăr, pe Piotr reușind la 7 noiembrie. Era posibil să fi dobîndit dintr-odată calități cu care se prefăcea de cîteva luni că este înzestrată? Această idee i se părea de nesuportat. Nu dorea să devină un element incontrolabil al jocului pe care, în teorie, trebuia să-l dirijeze singură...

A doua zi făcu o descoperire care o îngheță de spaimă: vrînd să reîncarce bricheta cu gaz, găsi din întîmplare, în interiorul capacului, un microreceptor cît un mini-purice. Nelson, fără îndoială. Deci, avea înregistrarea ultimei sale conversații cu Piotr. Un lucru, totuși, îi scăpa. Cum se face că gadgetul pe care Nelson i-l dăduse cu ocazia ultimei lor întîlniri, un detector camuflat în tocul pantofului, nu semnalase microfonul disimulat în brichetă? Își aduse aminte că își pusese bricheta și pachetul de țigări pe masa aflată în mijlocul camerei în care discutaseră la Zoute. Nelson făcuse schimbul cînd ea se dusese la fereastră? Totul era posibil și asta explica totul... Mai tîrziu, plecînd de acasă, zări Lada care o urmărise pe drumul spre aeroport parcată la capătul străzii. Compară numărul cu cel pe care-l scrisese pe dosul agendei. Primele patru cifre erau identice. Se opri brusc: crezuse pînă atunci că această mașină era a vecinei din față, care însoțea de obicei un handicapat. Dar, atunci, ce căuta mașina în spatele ei pe drum? Evei nu-i venea să creadă. Erau oamenii lui Nelson? Sau KGB-ul? Și dacă... își îndepărtă din gînd numele lui Boris Pliuci.

Chiar în aceeași seară, întorcîndu-se la miezul nopții, după un dineu plicticos, la care fusese însoțită de noul director al agenției, care-și permisese să-i facă o curte indiscretă, observase că mașina nu mai era la colțul străzii. Nu o regăsi decît după două zile, re-

vopsită în albastru, dar cu același număr. CIA sau KGB-ul n-ar fi făcut o greșeală așa de grosolană. Se hotărî să verifice.

La 4 octombrie, la ora 8 dimineața, comandă un taxi prin telefon. Două minute mai târziu, femeia din față ieși cu handicapatul ei. Îl recunoscu pe Boris Pliuci, în ciuda deghizării. Boris era aici, la 10 metri de ea!

Andrei o găsi seara, așezată pe un scaun, cu fața palidă. Încercă de mai multe ori s-o facă să-și revină. În zadar. După ce vorbi la telefon cu Karstov, o transportă la clinică a doua zi, la ora 7 dimineața, cu o ambulanță specială. Pliuci observa zăpăcit scena de la fereastră.

Buchetul de flori pe care i-l trimisese, ieri, printr-un comisionar, fără să spună din partea cui venea, o tulburase mult: buchetul număra 13 trandafiri roșii, ca și acela pe care ea îl lăsase în ziua „morții" lui. Erau deci chit.

Eva ieși la 13 octombrie din clinică, după o cură de somn prescrisă de medicul-șef care o consultase cu toată atenția. A doua zi, Andrei veni dimineața devreme s-o conducă într-o vilă situată aproape de parcul Academici, pe drumul spre aeroportul internațional Șeremetievo.

De vreo trei zile, Pliuci remarcase un străin de tip nordic, care dădea târcoale imobilului Evei. Silueta lui corespundea descrierii făcute de prezicătoare. Îl văzuse chiar o dată intrînd în apartamentul Evei și-l auzise înjurînd în engleză... Boris încă nu știa ce se va petrece la 7 noiembrie, dar, ca s-o regăsească pe Eva Dumoulin, n-avea decît să-l urmărească pe necunoscut.

Omul își lua mii de precauțiuni. Dar Boris avea un mare avantaj asupra lui. Îl cunoștea.

30 octombrie

ZIL-ul negru se opri în spațiul rezervat membrilor Biroului Politic. Piotr Karstov coborî din mașină și urcă scările.

Gorșkov nu-i mai vorbise despre Eva. Afacerea botezului, în schimb, continua să constituie subiectul principal al presei internaționale și zvonurile se răspîndeau în toată țara, cu toate dezmințirile formale. Vaticanul prefera să păstreze o tăcere prudentă.

Pentru a evita ca situația să se complice și mai mult, Karstov se mai întîlnise încă o dată cu Nadia Șaronski. Fostul purtător de cuvînt al „verii Moscovite" îi promisese să păstreze secretul asupra pretinsei lui origini iudaice și-și ținuse cuvîntul pînă acum.

Karstov intră în biroul lui Gorșkov și înțelese, după creionul pe care acesta îl rupsese, că fusese convocat de șeful statului și nu de prieten. „Semn rău", își spuse Karstov.

– Piotr, te înșeli asupra KGB-ului.

– În ce sens?

– Mi-e teamă că în toate sensurile. Ai făcut rău că ai suprimat direcția a treia, fără să mă consulți. Am dat, de altfel, instrucțiuni să se mențină supravegherea armatei.

– Dar mi-ați încredințat sarcina să împac armata cu KGB-ul. După exemplul românesc, toate țările Pactului au făcut același lucru. Este o pierdere de energie considerabilă.

– Tot sistemul necesită o pierdere de energie! Dar el ține tocmai grație acestui lucru din octombrie 1917. Sistemul nostru se bazează pe trei piloni: armata, partidul și KGB-ul. Dacă unul dintre aceștia slăbește, cum este acum cazul partidului, nu este grav. Ceilalți doi piloni sînt capabili să-l susțină. Dar dacă unul din cei trei se prăbușește, întregul sistem se prăbușește la rîndul lui. O știi bine, nu? Exemplele țărilor frățești au dovedit-o în mod tragic. Partidul, fie că este socialist sau social-democrat, nu trebuie

să dispară înainte de a se construi structurile democratice solide. Or, noi sîntem încă departe de a fi ajuns în această situație.

– Înțeleg, admise Karstov, sperînd că-l va liniști.

– Nu, nu înțelegi nimic! Acționezi ca un manager american, care mizează pe eficacitate. E stupid! Asta nu e valabil decît pentru economie și industrie, după cum ne-au învățat occidentalii! Așteptînd instaurarea reală a democrației, cei trei piloni trebuie să rămînă intacți. Armata trebuie să se simtă supravegheată. Partidul, deși i-am schimbat eticheta, trebuie să fie sigur de credința și de loialitatea ei! Altfel, cei pe care îi vom trimite să restabilească ordinea în republicile noastre sau la așa-zișii noștri aliați vor fi de stînga. Nu ne putem permite acest lux imbecil!

– Voi pune imediat lucrurile în ordine, îi răspunse cu o voce calmă.

– Dar asta nu este tot. Germania de Est... Situația se complică, se învenincază. În ultimul tău raport confirmi că ei vor părăsi Pactul. Vreau, deci, un plan pentru restabilirea situației în două săptămîni. Un plan complet, cu o intervenție așa de rapidă încît prietenii noștri să nu poată replica. Nu mi-l vei arăta decît mic. Apoi, vom vedea ce va decide și Biroul Politic.

– Am pregătit deja un ul, spuse Karstov. Socoteam să vi-l prezint pe 5 sau 6 noiembrie.

– Poți să mi-l expui acum, în linii mari?

– Trebuie să intervenim înaintea alegerilor, fără îndoială. Spre deosebire de situația din Polonia, economia germană funcționează foarte bine, fiind inundată de capitaluri vest-germane. Prăvăliile sînt pline, oamenilor nu le lipsește nimic. În Polonia, intervenisem într-o țară aflată în plină derută economică. Faptul c-am dus pîine în camioanele noastre ne-a ușurat acțiunile. În Germania, vom intra în țara unor aliați aflați în plină criză politică. Soldații noștri nu vor avea deci pretextul foamei. Trebuie să „organizăm" o tentativă de luare a puterii de către un anumit grup, susținut oficial de Germania de Vest. Dispun de oamenii care-mi sînt necesari. Vom crea astfel un climat de tensiune internațională, ceea ce ne va permite să justificăm manevrele de la frontiere și să menținem îndoiala asupra intențiilor noastre. Vom putea să-i înlocuim atunci ușor pe membrii statului-major al armatei est-germane cu oameni care ne sînt apropiați. Am întocmit deja o listă. Totul va începe prin a pune o bombă în mașina șefului statului de către un autentic spion al Germaniei de Vest. Va fi arestat și va mărturisi chiar în aceeași zi. I-am promis chiar cu acestui agent suma de zece milioane de dolari. Dar, pentru acest preț, Germania de Vest va fi acuzată de ansamblul comunității internaționale. O criză

gravă se va instaura în această țară. Vom putea, fără risc, să reluăm astfel controlul asupra Germaniei de Est.

Gorșkov îl ascultase pe Karstov fără să-l întrerupă. Fața îi strălucea de bucurie.

– Ești un geniu, Piotr. Și adăugă: Știu că Germania de Est va fi, în cele din urmă, pierdută. Dar este singura carte ce ne rămîne și trebuie să o vindem foarte scump!

Se așeză în fața ferestrei. Urmă o tăcere lungă. Karstov avea mîinile umede. Gorșkov se întoarse, în sfîrșit, spre el.

– Ai rezolvat problema ta personală?

Mareșalul scoase un plic din buzunar și i-l întinse. Gorșkov îl deschise în tăcere. Certificatul medical confirma că o anume Eva Dumoulin, de naționalitate franceză, ziaristă de profesie, făcuse un avort pe 15 octombrie, la policlinica din strada Dobrîninski nr. 3.

– Sper că nu este un fals? exclamă Gorșkov, rîzînd.

– A părăsit teritoriul sovietic la 15 octombrie. Această afacere este clasată, răspunse Karstov, cu o voce înceată.

– Îmi pare, sincer, rău. Dar, într-o zi, îmi vei mulțumi.

2 noiembrie

Boris Pliuci nu se mai îndoia: Eva Dumoulin era într-adevăr plecată din Moscova, oficial... La agenție i se răspunsese Caterinei că domnișoara Dumoulin fusese mutată la sediul central de la Bruxelles și chiar el constatase că apartamentul din strada Cehov era deja ocupat de altcineva. Ministerul Afacerilor Externe confirmase reîntoarcerea ei la Bruxelles.

Cu toată legătura lui cu Caterina, resimțea teribil lipsa soției. Dar prefera să nu se întoarcă acasă, atîta timp cît ucigașii erau încă pe urmele lui. Străinul de tip nordic pierduse vizibil urma Evei. Dar era încă aici, amenințător. Pentru Boris era clar că individul avea misiunea s-o lichideze...

Grație micului emițător fixat pe Ceaika la aeroport, reuși în cele din urmă să localizeze adresa unde se ascundea Eva. Așteptase cîteva zile pînă cînd, într-o dimineață, șoferul venise să ia cîteva lucruri din imobilul din față. Boris nu făcu altceva decît să-l urmărească de la distanță. Noul domiciliu al Evei era situat la doi kilometri vest de aeroportul internațional Șeremetievo. Casa, de la începutul secolului, nu era aparent păzită. Dar Pliuci își dădu seama că șoferul n-o părăsea pe Eva nici un pas. Așteptă noaptea pentru a se apropia cît mai mult posibil de casă și se ascunse în interiorul unei magazii din fundul curții. De aici putea observa ferestrele salonului și ale bucătărici. Își scoase captatorul și-l orientă spre salon. Nu-i parvenea nici un zgomot. Rămase, totuși, în această poziție, cu răbdarea pescarului. Deodată, către miezul nopții, auzi vocea Evei. Cuvintele ei păreau de neînțeles:

„Te revăd, Dahlia, mă urmărești de la început, te-am recunoscut. Ce vrei tu de la mine, Dahlia? Vrei copilul, știu, îl vrei... Dar nu-l vei avea, Dahlia... Eu știu că tu-l iubești, tu... dar copilul nu trebuie să se nască. Trebuie s-o știi, n-am de ales, nu poți să mă înțelegi... și eu nu pot să-ți explic, nu acum... Știu, de asemenea, că tu i-ai salvat viața lui Pliuci, vezi, știu totul. Mă spionezi, dar și eu..."

Brusc, izbucni în plîns. Boris Pliuci, tulburat, auzi un zgomot de apă care curge, apoi se instală din nou liniștea... Într-un tîrziu, se întoarse la Moscova. Acolo, toată noaptea reascultă banda, prea concentrat asupra semnificației frazelor pentru a mai avea timp să remarce avansurile Catcrinci.

6 noiembrie

Karstov bău o înghițitură de cafea. Era rece și amară. Peste 3 ore trebuia să se ducă la Kremlin să participe la o reuniune extraordinară a Biroului Politic, convocată la cererea lui. Urma să prezinte un plan pentru rezolvarea definitivă a problemei Germaniei de Est. În ajun, îi prezentase lui Gorșkov două planuri. Primul, acela a cărui aplicare o prefera, îl incita pe patron. Al doilea, mai moderat, fusese pregătit într-o formă acceptabilă pentru Biroul Politic. De la 1 noiembrie, îl văzuse pe Gorșkov de vreo zece ori, în cel mai mare secret, pentru a pune la punct toate aspectele militare, diplomatice și politice ale operațiunii.

În acest timp, pregătirile pentru comemorarea Revoluției din Octombrie se terminau în mare grabă. Ca și cînd ar fi fost ultima. Totul era pregătit pentru cea mai mare defilare care se ținuse vreodată. Conform sfaturilor mareșalului Karstov, Președintele acceptase să-și manifeste clar autoritatea în fața polonezilor, a germanilor și a întregii Europe. Piața Roșie era interzisă publicului de la 2 noiembrie și zvonurile despre un discurs de cea mai mare importanță ce va fi pronunțat de Gorșkov se răspîndea în capitală. Trebuia să-l pronunțe de la înălțimea tribunei oficiale, deasupra mausoleului lui Lenin, în ziua de 7 noiembrie, la ora 12, înconjurat de toți membrii Biroului Politic și în fața celei mai puternice armate din lume.

Așteptînd evenimentul, chiar bătrînii spuneau că nu-și aduc aminte să fi văzut atîtea tancuri, blindate, elicoptere și trupe pe străzile orașului lor. La prînz, în acea zi, radioul îi sfătui pe moscoviți să se întoarcă devreme acasă. Cuvinte ca „furt" și „criminalitate" lăsau să se înțeleagă că era mai bine să privești defilarea la televizor. În zilele de 3 și 4 noiembrie, miliția curățase cartierele periculoase ale capitalei și o atmosferă de frică cuprinsese puțin cîte puțin orașul. Cei mai grijulii se precipitaseră în prăvălii ca să se aprovizioneze cu alimente, gîndindu-se la eventualitatea unor tulburări.

Biroul Politic trebuia să se întrunească seara, la ora 18, cu două ore înaintea recepției oficiale pe care Președintele o oferea corpului diplomatic în sala Sf. Gheorghe.

Karstov privi cadranul ceasului: 15 și 30. Nu închisese ochii toată noaptea. Generalul Basov, tot așa de palid ca și el, intră fără să bată. Cu mîna, îi făcu semn că totul mergea bine și ieși imediat. În ajun, Karstov găsise timp s-o revadă pe Eva pentru prima dată după o lună. Înconjurîndu-se de toate precauțiunile imaginabile, se dusese la ea la 1 dimineața, fericit s-o regăsească așa cum o dorea, calmă și încrezătoare. Pîntecele se mărise și își lipise obrazul de el.

– Chiar dacă aș vrea, nu mai pot da înapoi, murmură el, ca și cînd i-ar fi vorbit copilului.

– Vei reuși, îi răspunse ea simplu.

Făcuseră dragoste în tăcere. Plecă peste două ore.

Boris părea a fi într-o stare de șoc. Îl văzuse pe Karstov venind în ajun și branșase imediat microreceptorul. Calitatea sunetului era infectă. Dar putuse să distingă totuși cîteva cuvinte: „să dau înapoi... să reușesc"... Întors acasă după plecarea lui Piotr, adormise fără să vrea în fotoliul din salon, unde avu un vis ciudat. Revăzu toată scena defilării militare din 6 octombrie 1981... din Egipt. Ceremonia se soldase cu asasinarea președintelui Anwar Sadat, în tribuna prezidențială! Se trezi transpirat, la ora 5 dimineața, amețit și tremurînd. Nu văzuse aceste imagini decît o dată, la televizor. Dar, în visul lui, imaginile aveau o precizie puțin obișnuită, mai ales una, pe care era sigur că televiziunea nu o arătase: fața președintelui egiptean mort! Așezat în fotoliu, mii de întrebări fără răspuns, născute din acele imagini misterioase, i se învîrteau în dezordine prin cap. Toată ziua rămase copleșit de neliniște, fără să mănînce, fără să vorbească. Era ora 16 cînd înțelese că visul reprezenta, de fapt, un posibil răspuns la toate întrebările lui.

Dar cum să-i avertizezi pe cei responsabili? L-ar lua drept nebun. Era exact ora 17, cînd Boris Pliuci se hotărî să cheme Kremlinul. Așteptarea îl irita. După cel de-al treisprezecelea apel, o voce obosită se făcu auzită:

– Kremlinul, vă ascult.

– Inspectorul Boris Pliuci, de la Comisariatul 1 Mai: Doresc să vorbesc cu Președintele Mihail Gorșkov. Este urgent, foarte urgent.

– Ați spus Pliuci, faimosul inspector?

– În persoană! Vă rog, grăbiți-vă, este foarte important! Fiecare minut contează.

– Dar am citit în ziar că...

– O să vă explic asta altădată. Nu pierdeți timpul, este prețios.

– Sper că nu este o farsă? Sînt atîția nebuni care telefonează, știți doar...

Boris urlă din toate puterile, amenințînd-o pe centralistă cu toate calamitățile lumii.

– Vă fac imediat legătura cu președinția...

Mihail Gorșkov ieși din biroul său și se îndreptă cu pas grăbit către sala de ședințe aflată la subsolul aripii drepte a Kremlinului. Secretara sa particulară, o blondă cu ochi căprui, alergă după el, ținîndu-și rochia cu ambele mîini. Dar, la cîțiva metri de Președinte, cînd să-l ajungă, se împiedică, își scrînti glezna și căzu la pămînt. Gorșkov se întoarse surprins. Adjutantul încercă să o pună pe picioare, în timp ce Președintele se îndrepta spre ea. Cu fața schimonosită de durere, secretara reuși să-i spună:

– Scuzați-mă, domnule Președinte... dar am primit un apel pentru Dvs. Este urgent... inspectorul Boris Pliuci dorește să vă vorbească...

– Dar Tania, inspectorul a murit.

– Tocmai, el pretinde că nu... El...

Gorșkov o privi, perplex.

– Spune că este extrem de urgent, insistă tînăra.

– Bine, îngrijește-te. Sper că nu este prea grav și spune-i acestei fantome că îl voi chema peste o oră.

Se întoarse și, trei minute mai tîrziu, intră în sala de ședințe. Cei 12 membri ai Biroului Politic erau deja acolo. Strînse mîna fiecăruia dintre ei și se instală la locul lui, în capul mesei. Abia așezat, declară, surîzînd:

– Tovarăși, inspectorul Boris Pliuci este, se pare, în viață. A vorbit la telefon, chiar acum cîteva minute, cu secretara mea, care, de emoție, s-a și împiedicat cînd a alergat să-mi dea vestea...

– Este vorba, mai mult ca sigur, de un dezechilibrat, domnule Președinte. Avem destui în acest moment, spuse Voroțov, cu cinismul lui obișnuit.

– Să trecem, mai bine, la lucruri serioase. Sîntem cu toții aici la cererea ministrului apărării și director al KGB-ului, tovarășul Karstov. Bănuiesc că ați avut timp să studiați raportul care v-a fost remis în această după-amiază.

Își privi ostentativ ceasul, arătîndu-le în acest fel că reuniunea nu trebuie să dureze prea mult.

– Are cineva observații sau sugestii de făcut? întrebă, cercetîndu-i pe toți cu privirea. Ochii lui îi întîlniră pe cei ai ministrului economiei și perestroicii. Haideți, adăugă el. Am sentimentul că ceva nu vă dă pace, spuse ironic.

Karstov, așezat la dreapta Președintelui, părea o stană de piatră. Totuși, telefonul lui Pliuci îi înzecise neliniștea. Simți cum i se întoarce stomacul pe dos cînd ministrul economiei se simți dator să ia cuvîntul, făcînd un bilanț al situației din domeniul de care răspundea.

Gorșkov i-o tăie, însă, imediat.

– Sîntem aici pentru a discuta raportul pe care îl aveți în fața ochilor!

– Totul se leagă. Am deturnat 70% din ajutorul occidental destinat Poloniei. Grație acestor bani am putut...

În acel moment, ușa se deschise brusc. Doi generali și șase soldați în ținută de luptă intrară în sală, înarmați cu automate Kalașnikov cu amortizoare, și închiseră ușa după ei.

– Ce înseamnă asta? urlă Gorșkov.

Unul dintre generali întîlni privirea lui Karstov. Acesta îi făcu un semn afirmativ din cap.

Mașina lui Boris Pliuci rula cu toată viteza în direcția Kremlinului. Ceasul lui indica 18 și 33. Văzînd că nu este chemat de Președinte, așa cum i se promisese, ceru să vorbească cu soția acestuia. Trimis însă de la un serviciu la altul, de fiecare dată trebui să-i convingă pe interlocutorii săi că era inspectorul Boris Pliuci. În zadar. O chemă pentru a treia oară pe secretara lui Gorșkov, care îi reconfirmă că Președintele îi promisese că-l va chema imediat după ședința Biroului Politic.

– Biroul Politic, acum?

– Este vorba de o reuniune extraordinară.

Boris închise brusc și alergase spre mașină. Dar toate străzile care duceau la Piața Roșie erau închise. Și nici un baraj al miliției, dublat cu armată, nu-l lăsă să treacă, cu toate rugămințile lui. Nimeni nu-l recunoștea și înțelese atunci cît de mult se schimbase fizic. Făcu stînga-mprejur, cu moartea în suflet.

– Am fost căutat? o întrebă el pe Caterina, de îndată ce intră.

– Nu, spuse ea, neliniștită, văzîndu-l cu sufletul la gură.

Livid, rămase în picioare în fața telefonului. La ora 20 și 4 minute înțelese că destinul fusese mai grăbit decît el. Se hotărî să vadă ce mai este cu Eva.

Eva avu senzația că leșină atunci cînd auzi soneria telefonului. Era exact ora 20 și 8 minute. Ridică receptorul cu o mînă tremurîndă.

– Sînt eu. Ești liberă. Totul merge bine.

Vocea lui Piotr era calmă; începu să plîngă. Andrei, care era în bucătărie, alergă spre ea. Ea îl strînse în brațe cu toate puterile.

– S-a terminat, Andrei, putem pleca! exclamă ea.

Telefonul sună din nou. Eva tresări.

– Tot eu sînt. Pliuci n-a murit... Vroia să-i vorbească de urgență Președintelui. Nu părăsi casa și rămîi cu Andrei.

Închise telefonul.

Eva simți deodată că o cuprinde o mînie feroce: „Fiu de cățea", murmură ea printre dinți. Se întoarse spre Andrei.

– Mă duci acasă. Plecăm imediat.

– Sînteți sigură? Mareșalul mi-a spus să nu părăsim acest loc.

– E bine, tocmai i-am vorbit. Hai, să nu pierdem vremea.

Își luă geanta de voiaj, își băgă în ea cîteva lucruri. Se simțea deodată fericită, salvată. În mașină, îi ceru lui Andrei s-o conducă mai întîi la aeroport ca să cumpere niște ziare.

Zece minute mai tîrziu, la ora 20 și 40 minute, Ceaika se oprea la intrarea principală. Andrei vru s-o însoțească, dar Eva îi ordonă să rămînă.

– Un minut doar.

Se îndreptă alergînd către cabinele telefonice internaționale.

Washington, ora 13 și 42

Robert Nelson ridică receptorul la primul apel.

– Alo, tată? sînt eu. Totul merge bine. Am reușit la examenul de rusă. 20 din 20. Poți să-i spui unchiului Claude. Trebuie să închid, nu mai am bani. Nu uita să-mi trimiți un mandat.

Închise telefonul.

Nelson rămase cu receptorul în mînă: nu era dialogul prevăzut, dar înțelegea. Cu Eva totul era imprevizibil. Formă un număr de la Tel-Aviv. Vocea gravă a patronului Mossad-ului îi răsună în urechi.

– Este bine, bătrîne, eleva ta a reușit!

Închise, se ridică și ieși fără să mai piardă un minut. Șoferul îl aștepta afară.

– La Casa Albă! îi ordonă, cu un surîs pe buze.

Eva se urcă în mașină, cu cîteva ziare în mînă.

– Acum putem să mergem, Andrei. Acasă!

În timp ce Ccaika demara, ea se prăbuși pe canapea. Nu-i venea să creadă că totul se terminase. Reușise! Nebună de fericire și incapabilă să gîndească, amînă pentru mai tîrziu întrebările inevitabile pe care le suscita succesul operației. Karstov de o parte și ... Pliuci de alta. Fără incidente, la ora 21 și 12 mașina parca în fața imobilului. Dădu la o parte perdeaua ce acoperea geamul mașinii și aruncă o privire către fereastra lui Boris. Salonul nu era luminat. Coborî și intră în imobil, cu Andrei pe urmele ei.

Casa Albă, 6 noiembrie, ora 14

– Domnule Președinte, o lovitură de stat militară s-a produs la Moscova, anunță Nelson cu o voce puternică, imediat ce intră în biroul oval.

– Ce! Ce spui acolo?

Nelson se așează în fața Președintelui, încă emoționat. Cu o voce aparent calmă, începu să-i povestească cum se desfășurase operațiunea, ferindu-se să menționeze rolul serviciilor lui. Abia terminase, că Președintele îl bombardă cu întrebări:

– Și Gorșkov?

– În paradis!

Președintele își încruntă sprîncenele.

– Cînd ai aflat asta?

– De-abia de o oră... Numărul doi al Mossad-ului a venit special să mă informeze...

– De ce Mossad-ul a acționat singur? N-are destule probleme în Orientul Mijlociu? Apoi, nu văd interesul...

– Este evident, domnule Președinte. Mossad-ul speră că Piotr Karstov va expulza *manu militari* toți evreii din URSS în Israel. 300.000 au plecat deja. Dar au mai rămas încă peste două milioane de evrei sovietici și majoritatea nu vor să părăsească țara. Israelul are nevoie de sînge nou, mai ales de cînd a acceptat un stat palestinian pe teritoriile sale, sub presiunea internațională.

– Și interesul nostru?

– Și acesta este evident, domnule Președinte. Marxismul a murit. Vom asista în curînd la renașterea Rusiei. O Rusie liberă, capitalistă, dar fără vlagă, subdezvoltată, fără influență. O putere de rangul doi, în ciuda formidabilului său arsenal nuclear. O vom putea face aliata noastră cea mai bună.

Președintele îl întrerupse cu un gest:

– Dar toate astea erau pe cale să se realizeze cu prietenul meu Mihail Gorșkov la conducere, Dumnezeule!

– Nu tocmai, domnule Președinte. Riscul ca staliniștii, ajutați de naționaliști, să repună mîna pe putere era mare, permanent, imminent. Numai armata poate să pună capăt acestei diabolice ideologii. Ceea ce se și întîmplă.

Făcu o mică pauză și reluă pe același ton:

– În afară de asta, trupele noastre vor fi repatriate într-o lună. Nu vom mai avea nici o influență în Europa. Avem, deci, tot interesul să ne aliem cu Rusia, s-o facem dependentă de noi. Avem mijloacele. Va fi o contragreutate față de CEE și Germania reunificată, care vor duce un război economic fără milă contra noastră.

– Ce fel de om este Karstov?

– După Mossad, un tip bine. Va spune ce are de spus mîine, de la tribună, și vor fi, desigur, surprize.

– Ce-o să anunțe?

– Octombrie II. O a doua revoluție. De data aceasta, binevenită.

Kremlin, ora 20 și 30

Karstov pătrunse în sala Sf. Gheorghe. Tot corpul diplomatic era acolo. Cu o oarecare rigiditate, se apropie de microfon și ceru liniște.

– Președintele Gorșkov se simte rău. Vă roagă să-l scuzați. Medicii cred că mîine va fi restabilit. Toți membrii Biroului Politic sînt la căpătîiul lui. Vă propun să mai rămîneți aici, în eventualitatea că va putea veni, totuși, alături de dvs. Vă mulțumesc.

Se întoarse și ieși. Imediat, șoaptele cuprinseră sala.

Cînd Boris Pliuci reveni la Caterina, la ora 22, avu surpriza să descopere doi oameni în ținută de luptă și cu arma la umăr așezați în fața intrării imobilului în care locuia Eva. Parcă Lada cîțiva metri mai jos și ridică ochii spre ferestrele luminate ale franțuzoaicei. Își făcea reproșuri. În loc să fi făcut toți acești kilometri degeaba, ar fi trebuit mai bine să rămînă la postul său de observație, de unde ar fi putut s-o vadă intrînd. Nu era nici o îndoială că soldații îi asigurau protecția. Dar prezența ei neașteptată dovedea că „evenimentul" se petrecuse. Disperat, urcă la Caterina și se prăbuși în fotoliul din salon. Eșuase și nici nu știa în ce consta eșecul...

7 noiembrie

Era ora 10 fix cînd zece oameni în uniformă își făcură apariția în tribuna oficială. Defilarea militară începu îndată, într-un vacarm de infern.

Camerele de luat vederi ale televiziunilor din lumea întreagă începuseră să transmită, dar primele comentarii vădeau confuzia totală în care se aflau reprezentanții presei internaționale. Agenția de Presă Europeană era și ea prezentă; tînărul John întoarse camera înzestrată cu un puternic teleobiectiv către oamenii care stăteau țepeni în tribună, în timp ce o voce din *off* spuse:

– Sînteți pe cale să asistați în direct la o a doua revoluție, la un al doilea octombrie, un Octombrie II. Militarii pe care îi vedeți în tribună formează echipa de conducere a noului stat. Acest 7 noiembrie 1994 este o dată istorică. Ea semnifică nici mai mult nici mai puțin decît moartea definitivă a întregii ideologii comuniste.

Fața Evei Dumoulin apăru în cîmpul camerei. Radia.

– Da, este vorba de un al doilea octombrie și de dispariția partidului comunist. Noul Președinte, mareșalul Piotr Karstov, va pronunța în curînd un discurs în care va anunța el însuși, oficial, noua eră. După informațiile noastre, va fi vorba de testamentul lui Mihail Gorșkov, mort în această noapte în urma unei crize cardiace.

La patru metri de ea, corespondentul de la CBS News se opri brusc și începu să se bîlbîie:

– Scuzați-mă, dragi concetățeni. Am aflat în acest moment...

O privi pe Eva Dumoulin.

– Ce? Ce spui, Eva? Ești sigură de ce afirmi?

Eva nu răspunse. Continua, concentrată asupra comentariului propriu.

Zvonul circulă cu viteza luminii. Confrații Evei, înnebuniți, încercau să prindă informația și, într-o panică de nedescris, începură să repete în microfoane:

„Gorșkov a murit. Se pare că a murit de o criză cardiacă în noaptea asta... Acest lucru rămîne să fie confirmat, dar, după informațiile noastre... Nu, nu este în tribună, nu figurează printre oficiali..."

Niciodată, de la moartea președintelui John Kennedy, lumea nu asistase la o asemenea confuzie în rîndurile ziariștilor.

Eva era asaltată de confrații ei, care voiau să știe de unde avea aceste informații; unii ajunseră chiar să o amenințe... Zarva crescu pînă în momentul cînd Piotr Karstov se apropie de microfon: atunci, o tăcere de plumb se lăsă peste Piața Roșie.

Eva își lipi ochiul de cameră, ca să-l vadă pe Karstov de aproape. Mareșalul avea ochii încercănați. Fața îi era brăzdată și ridurile erau mai vizibile decît de obicei. Dar, de departe, silueta lui, cu fizicul de aventurier, figura lui frumoasă și faimoasa lui mește rebelă păreau a fi aceleași dintotdeauna. Își aranjă uniforma și își drese glasul. Peste cîteva secunde va ține un discurs de însemnătate istorică. Momentul era solemn, dar lui Karstov nu-i era frică. Cunoștea textul pe dinafară. De săptămîni îl tot citea, fără a crede însă prea mult în el.

La ora 6 dimineața, făcuse un ultim bilanț al situației cu generalii săi. Operațiunea fusese condusă cu măiestrie, cu o ușurință deconcertantă. Toți membrii Biroului Politic și ai Comitetului Central erau deja împrăștiați în cele patru colțuri ale țării, la loc sigur și sub pază bună. Reprezentanții corpului diplomatic așteptaseră în zadar apariția lui Gorșkov și părăsiseră sala Sf. Gheorghe către miezul nopții.

– Dragi compatrioți, începu Karstov. Scumpul și preaiubitul nostru președinte a murit azi dimineață, la ora 3 și 47, de o criză cardiacă. Conform ultimelor lui dorințe și a testamentului său, declar solemn sfîrșitul comunismului în țara noastră.

Făcu o pauză. Tăcerea era grea. Continuă, cu o voce vibrantă:

– URSS-ul a pierdut 77 de ani și milioane dintre cei mai buni fii ai săi. Țara a suferit, în trupul și în inima ei, cea mai mare teroare din propria sa istorie și din istoria umanității. Lipsită de drepturile cele mai elementare, a cunoscut foamea, mizeria, teama, umilința, denunțurile cele mai odioase. Generații întregi au fost sacrificate în numele partidului comunist, această utopie care ne-a guvernat și tiranizat atîta timp. Gorșkov dorea să pună sfîrșit acestui coșmar. Staliniștii, profitorii nomenclaturii, fasciștii de toate soiurile au făcut totul ca să-l împiedice. Armata, pe care am onoarea să o reprezint aici, va veghea ca acel bun de care am fost atîta vreme frustrați să vină mai repede: democrația! Nici un popor din lume nu a meritat mai mult ca al nostru libertatea, egalitatea și fraternitatea. Democrația, adevărată, va fi instaurată

îndată ce vom organiza structurile necesare. Pînă atunci, țara va fi temporar condusă de autoritatea militară.

Făcu o pauză și se întoarse către tribuna unde se aflau diplomații.

– În ceea ce vă privește pe voi, țări ale estului european, declar solemn sfîrșitul Pactului de la Varșovia! În momentul în care vă vorbesc, tuturor trupelor noastre le-a fost dat ordinul de a reveni în țară în cel mai scurt timp. Aceasta este valabil și pentru trupele noastre din anumite țări care continuă să-și oprime poporul în numele acestei ideologii diabolice, pe care o vom înmormînta acum!

Ambasadorii Vietnamului, Chinei, Cubei și Nicaraguei părăsiră imediat tribuna diplomatică.

– Iar vouă, popoare ale republicilor noastre din sud, un referendum vă va permite, în curînd, să decideți în toată libertatea dacă doriți să împărțiți destinul marii Rusii sau să vi-l asumați singuri pe-al vostru.

Făcu o ultimă pauză și, cu o voce gravă și tremurătoare, care răsună în toată Piața Roșie, adăugă:

– URSS a murit. Trăiască Rusia eternă!

Eva Dumoulin traducea, cu o voce caldă, discursul lui Karstov. Deodată se întrerupse. O mînă invizibilă cobora de pe stîlpul din spatele lui Karstov drapelul roșu cu secera și ciocanul și în locul lui se ridică un alt imens drapel roșu, pe care un vultur negru, cu două capete, întindea aripile deasupra crucii tradiționale a Rusiei eterne. O tăcere profundă se lăsă peste piață. Apoi, ovații puternice se ridicară din rîndurile armatei. Cîteva minute mai tîrziu, începu să plouă.

Înainte de a pleca, Eva ținuse să aducă un omagiu agenției. Pentru a doua oară, în nouă luni, ca îi oferea un al doilea reportaj bombă, de însemnătate istorică. Grație ei, Agenția de Presă Europeană, în care nimeni nu credea acum doi ani, cînd fusese creată, cîștigase respectul presei internaționale.

În ajun, la 11 seara, Piotr îi telefonase și, în fața insistențelor ei, o lăsase să-și facă meseria pentru ultima oară. Acum, mereu sub protecție, discretă de data asta, ea reveni în vechiul său birou unde-și redactă articolul. Ca să-și ascundă sarcina, îmbrăcase o rochie bleu, minunată, de aceeași culoare cu ochii ei, și un mantou de blană. Tot personalul agenției o primi cu căldură, iar înlocuitorul ei nici nu se gîndi măcar că ar fi avut dreptul să-i interzică să scrie acest comentariu despre evenimentele pe care chiar ea le transmisese, în direct, din Piața Roșie.

Toată țara era la fel ca Moscova: pustie și tăcută. Populația respecta consemnul dat prin mass-media.

Ceea ce Piotr Karstov nu spusese în scurta lui cuvîntare, sovieticii înțeleseseră fără greutate: legea marțială fusese declarată *de facto*. Era suficient să-ți scoți nasul afară în stradă ca să-ți dai seama de asta. Armata era pretutindeni și blindatele patrulau pe fiecare bulevard, în fiecare cartier.

Eva ajunse la mașina parcată în fața agenției însoțită de vociferările cîtorva din colegii săi de breaslă. Unul din ei, un american de la NBC, o apucă violent de braț și o apostrofă în toate felurile. Ea se întoarse furioasă și, fără să-i dea timp să înțeleagă ce se întîmplă, îl apucă brutal de gît.

— – Cere-mi iertare, cu voce tare, să audă toată lumea, dacă nu, strîng și în zece secunde vei fi handicapat pe viață!

Americanul încercă să scape, dar se înăbușea deja sub strînsoare. Toată lumea privea, năucă. Eva strînse mai tare. Fața ziaristului se congestionă. Un coleg al americanului sări în ajutorul acestuia. Eva îi dădu o lovitură de picior în partea de jos a pîntecelui. Cît de voinic era, se învîrti în loc și căzu urlînd. Celălalt sfîrși prin a capitula. Eva îi dădu drumul din strînsoare și-l împinse cu un gest violent în portiera mașinii. Ziaristul căzu la pămînt.

– Acum o să-mi ceri iertare. Dacă nu, la trei te omor.

– Îmi cer scuze... iartă-mă..., murmură ziaristul cu o voce abia auzită.

Satisfăcută, Eva se urcă în mașină și demară sub privirile aiurite ale colegilor ei. În acest timp, Boris Pliuci, deghizat în preot, reușise să ajungă în preajma agenției. O zărise la un moment dat, în timpul transmisiunii directe realizate de televiziunea sovietică, și se grăbise spre Piața Roșie. Norocul ținea cu el. Milițienii îl lăsaseră să treacă fără să protesteze. Un alt om o reperase și el pe Eva. Era înalt, blond și lăsase să-i scape ceașca de cafea din mînă cînd o descoperise pe micul ecran.

8 noiembrie

Numeroși ziariști europeni reluară analiza pe care Eva Dumoulin o dezvoltase într-un lung articol transmis în ajun de A.E.P.. Tot ceea ce se întîmplase era cuprins în acest articol, cu excepția expresiei „lovitură de stat militară".

Articolul Evei, reluat de *Pravda*, cu autorizația specială a noii cenzuri militare, instituită la 7 noiembrie, la ora 10, fu citit și recitit de către Boris Pliuci.

Sfîrșitul partidului în sine i se părea a fi un lucru normal. El nu acceptase niciodată să se înscrie, cu toate presiunile constante ce se exercitaseră asupra lui. Nu-și ascunsese, la drept vorbind, disprețul pentru nomenclatură și pentru ștabii mai mici din aparatul partidului. De mai multe ori, trebuise să renunțe la o anchetă pentru „motive de securitate națională". În majoritatea cazurilor, era vorba de un membru mai mult sau mai puțin influent al nomenclaturii sau de unul dintre apropiații acestuia implicat într-o afacere cu droguri, în traficul de devize sau într-un asasinat păcătos. Într-o zi, a fost direct amenințat de un general din KGB. O prostituată fusese găsită moartă, cu un glonte în cap; reușise să-l identifice pe vinovat: un ofițer superior din KGB. A trebuit, desigur, să abandoneze. Astfel că, în subconștientul lui Boris, afacerea Eva Dumoulin ajunsese un fel de revanșă față de sistemul care-l înăbușise îndelung. Evident, nu credea nici o secundă în criza cardiacă a lui Gorșkov și înțelesese că această lovitură de stat militară, care nu îndrăznea să-și spună pe nume, era în bună măsură opera străinătății. Știa că Eva este o spioană de mare anvergură. O văzuse la lucru timp de cîteva săptămîni. Chiar în ajun, pusese la pămînt, sub ochii lui, doi bărbați în puterea vîrstei, fără să fie aparent jenată de sarcină.

Boris îi observase bine fața în timpul incidentului: încordată, fără milă. Aceea a unei profesioniste de înalt nivel, a unei persoane pregătită să ucidă cu sînge rece.

Personajul Evei îl fascina mai mult ca oricînd pe ex-inspector. Ar fi putut scrie o carte despre ea, așa de bine o cunoștea. Ghicise itinerarul ei de necrezut. Recrutată de foarte tînără, grație formidabilului bagaj intelectual și frumuseții sale, ca devenise acea mașină nemiloasă de a seduce și a ucide, pe care dorise s-o combată. Dar el, un biet polițist din Moscova, nu era de talia ei.

În revanșă, undeva în oraș, un om se pregătea s-o omoare dintr-un moment într-altul. Așa cum se omoară spionii care știu prea multe sau care, precum Eva, riscă să nu-și joace rolul pînă la capăt. Șefii ei, desigur, americanii, nu se încredeau în această femeie care scăpa controlului lor. Fără să mai pună la socoteală faptul că întreaga istorie putea fi dezvăluită într-o zi. Un risc imposibil de asumat. Apoi, Eva nu era o stîncă: se dovedise vulnerabilă nu numai o dată, salvîndu-i lui viața, lui Boris Pliuci, apoi făcînd o depresiune în fața oglinzii...

Era convins de justețea analizei lui. Altă întrebare: cum ar acționa Karstov, dacă ar afla că a fost manipulat? Și cum va evolua cînd femeia victii lui îl va abandona?

Eva nu ieșise toată ziua. Deși ar fi trebuit să se întoarcă la el acasă și să uite toată afacerea, Boris rămăsese totuși postat în fața ferestrei pentru a o vedea pentru ultima oară pe tînăra franțuzoaică, cea care îl zdrobise într-o luptă inegală. Cîștigase, desigur, dar rămînea ca însăși amenințată... Abia spre seară, la ora 8, avu certitudinea că n-a așteptat în zadar. Zărise o Ladă roșie, care se oprise la 10 metri de imobilul Evei. La volan, îl recunoscu pe blondul care o urmărea.

Tocmai atunci, Eva ieșea cu însoțitorul ei din ultima vreme. Discutară cîteva minute cu cei doi soldați care făceau de gardă în fața intrării. Apoi își strînseră mîinile și bărbatul urcă în Ceaika cu oamenii lui. Eva se prefăcu că intră în imobil, dar ieși numaidecît. Mașina dispăruse la colțul străzii. Se îndreptă spre Lada roșie a blondului și urcă lîngă șofer. Plecară în direcția Pieții Dobrîninski. Pliuci se ridică repede. Fără să se mai deghizeze – acum nu mai era necesar – își luă revolverul din comodă și ieși în viteză. Smulse aproape ușa Ladei sale parcată la cîțiva metri de casă și demară.

Lada roșie o luă la dreapta, depăși Piața Oktiabrski și se angajă pe marele Bulevard Lenin. Boris încetini. Nu trebuia să-i urmărească așa de aproape. Microemițătorul pe care-l fixase cu discreție pe portbagajul Ladei cu zece zile mai înainte funcționa normal. De ce urcase, oare, în mașina acestui individ? O făcuse să creadă că era purtătorul unui mesaj pentru ea...?

Lada depăși muzeul de geologie și paleontologie, apoi semnalizatorul din dreapta începu să clipească; se angaja pe șoseaua Vorobievskoe, către Colinele Lenin. Straniu, acest lucru îl liniști pe Boris. Îi fusese teamă că blondul va continua pe Bulevardul Lenin și se va îndrepta spre aeroportul Vnukovo, la 30 de km de Moscova. Puțin după aceea, un baraj militar îi opri. Eva arătă un permis de liberă trecere și unul dintre soldați, cu Kalașnikovul pe umăr, o salută. Plecară imediat. Boris fu oprit la rîndul lui. Întrerupse sunetul emițătorului și, cu un gest autoritar, întinse legitimația sa de inspector, pe care soldatul o examină minuțios.

– Sînt în serviciu comandat, nu mă faceți să pierd timp!

Soldatul nu părea să ia în serios cererea lui și-i spuse să aștepte. Trebuia să-i verifice identitatea. Boris nu avea de unde să știe că însuși mareșalul Karstov semnase ordinul de arestare a inspectorului Boris Pliuci, mort sau viu...

Boris crezu că leșină văzînd trei ofițeri înaintînd spre el, cu un aer amenințător. Nu mai avea de ales. Riscă și demară cu toată viteza, rupînd bariera. Imediat auzi tiruri de arme automate și rulă în zig-zag pentru a evita gloanțele, cu piciorul pe accelerator. Simți o durere îngrozitoare în brațul stîng. Sîngele începu să curgă din abundență. Apăsă pe butonul emițătorului. Tăcere. Deci mașina se oprise.

Rulă cu viteză sperînd că va descoperi Lada care, probabil, nu se îndepărtase prea mult. Cîteva secunde mai tîrziu, o văzu în fața debarcaderului de la poalele Colinelor Lenin, dar nimeni nu se mai afla în ea. Frînă și sări afară, lăsîndu-și mașina de-a curmezișul trotuarului. Începu să fugă, dar trebui să facă o pauză, pentru a-și trage răsuflarea. Sîngele continua să curgă. Suferea îngrozitor, dar reuși să-și facă un garou cu fularul. Parcul, slab luminat, era aproape gol. Numai cîteva perechi inconștiente îndrăzniseră să se aventureze, în ciuda legii marțiale care se instaurase în țară din ajun.

Boris alerga oarecum la întîmplare, cu respirația sacadată. Își aduse aminte că prezicătoarea îi vorbise de o scară, așa că o luă în direcția Colinelor Lenin. Tremurînd parcă din toate încheieturile, crezu că o să-l lase inima. Făcu un ultim efort și înaintă către scara mare, clătinîndu-se. Își înălță privirea și începu ascensiunea. Niciodată n-o să reușească să urce aceste 75 de trepte. În spatele lui, sirenele mașinilor armatei se apropiau. În cîteva minute vor fi aici și-l vor omorî ca pe un cîine... La treapta a zecea, se împiedică și se rostogoli pînă jos, cu glezna scrîntită și cu spatele paralizat parcă de durere...

– Colinele Lenin erau altădată numite „Colinele vrăbiilor". Știți că marcau limita orașului înainte de revoluție?

Vocea Evei răsuna în noapte. Cu privirea pierdută în gol, îi povestea confratelui său de la CIA istoricul acestor locuri. Admirau luminile Moscovei. Ea reluă, cu o voce obosită:

– Aici este locul unde s-a refugiat Ivan cel Groaznic în timpul incendiului care a distrus Moscova în 1547 și de aici Napoleon a urmărit derularea operațiunilor înainte de a intra în oraș, în 1812. De aici, de asemenea, artileria bolșevică a bombardat Kremlinul în 1917.

În timp ce Eva își continua discursul, omul se îndepărtă puțin în întuneric și scoase un Colt cu amortizor ascuns în buzunarul interior al paltonului. În același moment, Eva se întoarse.

– Se petrec lucruri bizare aici, am impresia că armata se află prin împrejurimi. Dar...

O voce îi strigă deodată să se arunce la pământ; în același moment se auzi o împușcătură. Blondul căzu, lovit de un glonte în mijlocul pieptului. Reuși, totuși, să tragă spre agresorul lui, pe urmă se ridică și trase două gloanțe în direcția Evei, care fugea spre scară. Căzu la rîndul ei. Blondul încercă și el să fugă, dar un glonte îl lovi drept în frunte și căzu golindu-și întreg încărcătorul. Boris se tîrî spre Eva și se aplecă deasupra ei. Un glonte o lovise în pulpa stîngă, un altul îi atinsese gîtul. Se priviră în tăcere. Un surîs apăru pe buzele rusului; Eva surîse, de asemenea, dar o durere îngrozitoare îi contractă pîntecul. Era pe cale să-și piardă copilul...

10 noiembrie

O mînă o bătu pe obraz cu blîndețe. Deschise ochii și-l descoperi pe Boris, care îi întindea un pahar cu lapte.

– Beți, aveți nevoie.

Îi ridică atent capul și o ajută să bea.

– Unde sînt?

– În siguranță.

Eva nu-i auzi răspunsul. Adormise imediat. Era prima dată cînd deschidea gura din noaptea de 8 noiembrie. De două zile vegeta într-o stare de semicomă.

Dimineața, la ora 9, se trezi din nou și începu să-și recapete, puțin cîte puțin, luciditatea. Pliuci rămase tot timpul lîngă ea. O oră mai tîrziu, îi povesti ce se întîmplase.

Făcuse apel la ultimele lui puteri ca să urce pînă în partea cea mai de sus a Colinelor Lenin. Ajunsese în momentul cînd blondul scotea revolverul. Trăsese primul, dar omul era zdravăn și experimentat. I-au trebuit încă două gloanțe ca să-l trimită în infern. După ce luase cheile din buzunarul cadavrului, pusese legitimația lui de inspector în locul lor, înainte de a arunca corpul în gol. Căderea deturnase atenția soldaților, care se îndreptaseră spre locul de unde venise zgomotul. Boris profitase și, luînd-o pe Eva pe umeri, coborîse în cealaltă parte a scărilor. Reușise să ajungă la mașina ucigașului cîteva minute mai tîrziu. Apoi, în timp ce parcul era invadat de armată, ei rulau spre centrul orașului. La primul baraj, mai mult din instinct, Eva întinsese permisul de liberă trecere. Ajungînd acasă la Caterina, leșinaseră amîndoi în același timp.

Fosta doctoriță se pusese imediat pe treabă. Curățase rănile, extrăsese gloanțele.

A doua zi, Boris își revenise.

Caterina se aplecă asupra Evei și îi spuse cu o voce blîndă:

– Încă cinci minute și v-ați fi pierdut copilul. Din fericire, aveți o constituție excepțională.

Eva o asculta în tăcere. Boris știa la ce se gîndea ea: exact la același lucru se gîndea și el.

– Și acum? se întrebă ea.

– Mulțumesc, răspunse Boris.

Eva nu înțelegea.

– Mulțumesc, repetă Boris.

Se întoarse spre Caterina rugînd-o parcă din priviri. Ieșind din cameră, ea închise ușor ușa în urma ei.

Boris se aplecă asupra Evei. Îi luă mîna și o mîngîie cu un gest părintesc.

– Îți mulțumesc, spuse el pentru a treia oară. Datorită ție am petrecut cele mai neliniștite, cele mai teribile, cele mai bune momente din viața mea. Am înfruntat cea mai mare provocare din cariera mea. M-am apropiat de femeia cea mai extraordinară pe care-i este dat unui om s-o întîlnească. Da. Îți mulțumesc, Eva.

Eva vru să vorbească, dar el o împiedică:

– Nu, nu spune nimic. Ai risca să distrugi acel *puzzle* care mi-a luat atîta timp ca să-l reconstitui.

Se ridică și scoase o cutiuță din buzunarul hainei. I-o întinse Evei, care îl urmări cu privirea. Cu stîngăcie, pentru că el o îndemna să facă acest lucru, deschise cutia. Un surîs ușor i se desenă pe buze cînd își descoperi ceasul intact, așezat pe catifeaua bleu.

– Uită-te la mine, Boris, spuse ea în cele din urmă.

El își înălță capul și se priviră îndelung. Ochii lor exprimau aceeași confuzie, aceeași oboseală, aceeași epuizare.

Eva avu deodată o tresărire: tatăl ei. Adevăratul ei tată... Văzuse o fotografie de-a lui, o dată, o singură dată. Cît de mult îi semăna Boris! Închise ochii.

– Păstrează-l, Boris! Păstrează acest ceas. Nu-mi place. Ar fi... cum să-ți spun... o amintire prea puțin plăcută, iar tu îl meriți din plin.

Boris surîse.

– Spune-mi, Dahlia...

Ea se ridică deodată. Boris o privea cu insistență. Simți cum un fior, ca o descărcare electrică îi străbate tot corpul.

– Spune-mi, Dahlia, repetă el, ce intenționezi să faci acum?

Eva începu să respire tot mai adînc. Picături de transpirație îi apărură pe frunte, dar trăsăturile feței i se destinseră, puțin cîte puțin. Simțise o lovitură de picior în pîntece. Închise ochii și spuse cu o voce slabă, care parcă venea din adîncul tenebrelor:

– Să fiu alături de soțul meu. Trebuie să fie teribil de neliniștit.

Tiparul executat sub comanda nr. 20.232
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria Coresi
Piața Presei Libere, 1, București
ROMÂNIA

2

Reunind lucrări diverse ca factură, de la aventură trăită la ficțiune, colecția AVENTURĂ • SPIONAJ • ANTICIPAȚIE vă oferă o lectură instructivă și captivantă.

În pregătire:
Jacques-Yves Cousteau, Yves Paccalet
ÎN CĂUTAREA ATLANTIDEI
Bram Stoker – RUBINUL CU ȘAPTE STELE

Piața Roșie, 7 noiembrie 199

Făcu o ultimă pauză și, cu o voce gravă și tremurătoare, care răsună în toată Piața Roșie, adăugă:
– URSS A MURIT. TRĂIASCĂ RUSIA ETERNĂ!
Eva Dumoulin traducea, cu o voce caldă, discursul lui Karstov. Deodată se întrerupse. O mînă invizibilă cobora de pe stîlpul din spatele lui Karstov drapelul roșu cu secera și ciocanul și în locul lui se ridică un alt imens drapel roșu, pe care un vultur negru, cu două capete, întindea aripile deasupra crucii tradiționale a Rusiei eterne. O tăcere profundă se lăsă peste piață. Apoi, ovatii puternice se ridicara din rîndurile armatei...

ISBN 973-566-006-7